

GIỮ TRỌN
LỜI THỀ
CATHERINE BYBEE

*"Tác giả có sách bán chạy nhất của New York Times, USA Today
Wall Street Journal, Amazon và IndieReader"*

GIỮ TRỌN LỜI THỀ

Tác giả: Catherine Bybee

Dịch giả: Dạ Thảo

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Công ty phát hành: Bách Việt

Ngày xuất bản: 06-2015

Số trang: 446

Khối lượng: 572 gr

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 86.500đ

Nguồn: Waka

Thực hiện ebook: Heoconmtv

Ngày hoàn thành: 02-03-2018

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả, dịch giả và nhà xuất bản nhé!

Catherine Bybee, sinh ra và lớn lên ở tiểu bang Washington, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học, bà đã chuyển đến sống ở miền Nam California với hy vọng trở thành một ngôi sao điện ảnh. Phát chán với thời gian chờ đợi sự nổi tiếng đến với mình, Catherine đã quay trở lại trường và trở thành một y tá. Nhưng cuối cùng, sau mười năm làm y tá ở bệnh viện thành phố, giờ đây Catherine cống hiến phần còn lại của cuộc đời mình cho sự nghiệp viết lách.

Với nhiều series ăn khách như MacCoinnich Time Travel (đang được BachvietBooks xuất bản ở Việt Nam), Weekday Brides, Not Quite, Catherine Bybee đã trở thành tác giả ăn khách nhất của nhiều tạp chí danh tiếng trên thế giới như:

New York Times

USA Today

Wall Street Journal

IndieReader.

Catherine chia sẻ rằng quãng thời gian ở bên chồng và hai con trai cùng hơn mười năm làm việc tại bệnh viện đã mang lại cho bà nhiều vốn sống quý báu để viết nên những tác phẩm văn học lãng mạn của mình. Phần lớn những chi tiết trong tiểu thuyết của bà được lấy cảm hứng từ các tình tiết xảy ra trong cuộc sống xung quanh. Catherine quan niệm rằng cuộc sống thực luôn thú vị hơn những điều hư cấu. Có lẽ đó là lý do khiến các tác phẩm của bà đến gần hơn với độc giả và dễ dàng chạm vào trái tim người đọc.

Tiếp nối hai cuốn tiểu thuyết ***Phía sau một lời thề*** và ***Thề ước thâm lặng, Giữ trọn lời thề*** là cuốn sách thứ ba trong series MacCoinich Time Travel ăn khách của Catherine Bybee. Series này đã được bình chọn vào top 10 tiểu thuyết xuyên không lãng mạn hay nhất trên Amazon. Năm 2011, Catherine đã giành được giải nhất trong cuộc

thi More Than Magic Contest - giải thưởng văn học cao quý cho các tác giả văn học lãng mạn pha viễn tưởng với series này.

Giữ trọn lời thề được đánh giá là cuốn tiểu thuyết lãng mạn hư cấu đầy hấp dẫn, trên nền một tình yêu ngang trái giữa hai con người thuộc hai thời đại khác nhau, và một chuyện tình đẹp như tranh vẽ trên từng trang sách, khiến người đọc không thể rời mắt.

BachvietBooks

CHƯƠNG 1

Tiếng gọi của Simon văng vẳng bên tai khiến Liz choàng tỉnh. Thằng bé không hề ở sân trước la hét về chuyện quả bóng nảy qua hàng rào. Nó đã gọi cô bằng ý nghĩ. Dù đã mười tháng trôi qua, nhưng cô vẫn chưa quen với chuyện này kể từ lần đầu tiên thằng bé có được khả năng đó.

Mẹ ơi, về pháo đài đi. Lũ rác rưởi lại choảng chúng ta kìa.

Liz lắc đầu rồi đứng bật dậy. Mẹ đã dặn bao nhiêu lần là con không được ăn nói kiêu như vậy rồi hả?

Con đang nói trong đầu mà mẹ. Đâu có tính!

Liz nhấc vạt váy lên rồi chạy ra cửa, đồng thời vẫn tiếp tục tranh luận với con trai, người đang ở cách xa chỗ mình một dặm.

Quý tha ma bắt con đi nếu con dám nói chuyện trực tiếp với mẹ bằng cái kiêu ấy.

Simon cười phá lên. Há há. Mẹ vừa chửi thề kìa.

Đó là chuyện khác. Mẹ là người lớn. Vậy cũng nói được.

Liz có thể mừng tượng được nét mặt con trai mình lúc này. Mắt đảo ngược và tay chống hông. Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? cô tự hỏi, dù bản thân đã biết rõ rằng nếu không có chuyện khẩn cấp thì thằng bé đã chẳng gọi cô.

Có rất nhiều chim mẹ ạ, phải có đến hàng trăm con ấy. Chắc chắn là Grainna có mặt trong vụ lộn xộn này. Cả nhà đều nghĩ vậy.

Đồ thôi tha, hãy đợi đấy.

Giống như chiếc điện thoại di động, Liz ngắt cuộc nói chuyện bằng ý nghĩ với con trai rồi chạy đến bên con ngựa đã được thắng yên đang

đứng chờ sẵn bên ngoài nơi trú ẩn của mình.

“Đi nào, cô gái. Về thành thôi”, cô vỗ về con vật khi nắm lấy dây cương và leo lên yên.

Nhanh lên mẹ ơi! Giọng Simon vang lên gấp gấp trong khi cảnh quan vùng Scotland lướt vùn vụt qua mặt cô.

Gió và mưa làm ướt đầm áo choàng cùng mái tóc đã kịp dài ra sau mấy tháng sống ở thế kỷ XVI. Cô cuống cuống tìm kiếm một câu thần chú xua đuổi bầy chim đi và chỉ để lại mũ phù thủy Druid.

Liz thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa khi nghe giọng nói khẩn cấp của con trai vắng vắng trong đầu. Chết tiệt thật, lẽ ra cô không nên rời xa thằng bé mới đúng, Liz tự rủa sả bản thân.

Pháo đài trên đồi dần hiện ra, mạnh mẽ, vững chắc, và sừng sững bên dưới một tấm màn đen kịt.

Con ngựa dừng lại, hí vang trước cảnh hỗn loạn diễn ra trước mắt. Quạ bay khắp nơi, hàng ngàn con, che lấp cả ánh mặt trời.

Liz nghiến răng. “Khôn kiếp!” Cô làm bầm trước khi thúc ngựa chạy như bay về phía pháo đài.

Cô bắt đầu đọc thần chú và chẳng mấy chốc đã đến được cổng pháo đài. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, con triệu hồi quyền năng thần thánh. Xin cho con tất cả quyền năng để thấy Grainna trong đám hỗn loạn này.”

Cô càng đến gần, sức mạnh của câu thần chú càng tăng. Quạ rơi từ trên bầu trời xuống chét hàng loạt, trong khi đám gia nhân bỏ chạy tán loạn, cố thoát thân khỏi pháo đài nhà MacCoinnichs.

“Mở cổng”, cô hét lên từ bên ngoài cánh cổng gỗ khổng lồ dùng để ngăn chặn những vị khách không mời. “Mở cái cổng chết tiệt này ra!”

Bị bắt dừng lại đột ngột trước cái cổng gỗ, con ngựa giật căng dây cương rồi hí âm lên. Bám chặt yên để khỏi rơi xuống đất, Liz vẫn tiếp

tục niệm thần chú và nhìn lên bầu trời.

Cuối cùng thanh chắn cổng cũng mở ra, cô phải ghìm ngựa lại để tránh va phải đám người vừa la hét vừa bỏ chạy ra ngoài.

Thúc ngựa lên phía trước, cô đảo mắt nhìn quanh sân và thấy con trai mình đứng bên cạnh Fin cùng toàn bộ gia đình MacCoinnichs. Tất cả đang nhìn lên bầu trời. Tara, Myra và Amber nắm tay nhau chờ đợi trong bóng râm.

Liz nhảy xuống ngựa rồi chạy đến bên đám phụ nữ, thở hổn hển.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này...”, tất cả đồng thanh niệm thần chú, cách duy nhất để xua đi bầy quạ. Liz kết vòng tay với họ, tăng cường sức mạnh và hoàn tất vòng tròn Druid.

“Hãy ban cho chúng con quyền năng”, Liz nói và chờ đợi những người khác lặp lại. “Để thấy rõ Grainna trong đám hỗn loạn này.”

Sau mỗi lần triệu hồi, chị em họ bay lên khỏi mặt đất dưới tác động của câu thần chú được đọc lên cùng nhau. Không ai biết tại sao họ bay được, cũng chẳng biết làm thế nào để rơi trở lại một cách nhẹ nhàng sau khi xong việc. Họ đọc thần chú hai lần và đám quạ bắt đầu rơi xuống.

Các chị em đồng loạt ngược nhìn lên bầu trời khi một tiếng rít đầy ma quỷ cất lên.

Chỉ còn mỗi một con quạ đang chòn vòn trên không.

Rồi nó bay vút đi kèm theo một tiếng rít chói tai.

Tara siết chặt tay chị gái trước khi Liz sụp mắt xuống. Đám chị em từ từ buông tay nhau và hạ dần xuống đất. Myra ngã ngựa ra đất, chìa tay về phía Tara để nhờ chị giúp mình đứng lên.

Liz hầu như chưa kịp thở phào thì Fin bước đến trước mặt cô, hai tay chống hông.

“Cô đã ở chỗ quái quỷ nào đấy?”

“Ồ ngoài.” Cô quay đi, có ý muốn chấm dứt cuộc nói chuyện, nhưng Fin không chịu.

Anh ta vung tay chụp lấy vai cô. “Mẹ kiếp, Elizabeth, cô nên biết là không được rời khỏi pháo đài một mình chứ. Chẳng phải cô thật ích kỷ khi vì lợi ích riêng của mình mà khiến tất cả mọi người ở đây gặp nguy hiểm hay sao?”

Cơn giận hiện rõ trong ánh mắt của Fin.

Cô nhìn ra phía sau anh ta, và để ý thấy con trai mình đang vội chuyển hướng chú ý lên đôi giày của nó.

“Tôi cần ở một mình.”

Bước đến gần hơn, Fin hạ thấp giọng đủ để cho mình cô nghe thấy. “Vậy thì hãy đến tòa tháp ở tít phía sau ấy, miễn là cô vẫn đứng trong pháo đài này. Đừng để bất cứ ai phải hy sinh vô ích vì tính tùy hứng của cô.

Liz cảm thấy lồng ngực căng lên, bất giác mặt cô đỏ bừng. Fin nói đúng và cô ghét anh ta vì điều đó.

Nghiến răng, cô quay người bước ra khỏi đám đông hỗn loạn. Đến khi đi qua ngưỡng cửa phòng mình một cách an toàn Liz mới dừng lại. Tara theo chị mình vào bên trong và khẽ đóng cánh cửa đằng sau lại.

Vẫn không nhìn Tara, Liz hỏi, “Em đồng tình với anh ta, phải không?”

“Chị cũng vậy mà.” Khi Tara không nói thêm gì nữa, Liz quay lại nhìn em gái mình chăm chăm.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Grainna điều khiển đám ma quỷ đó bao vây một mình chị? Không ai trong số chúng ta có khả năng một mình chống lại mọi ta cả.” Tara bước lại gần, nắm lấy tay Liz.

“Ồ đây chị thấy ngọt ngào lắm.”

“Em biết mà.” Tara vén một lọn tóc của Liz ra sau rồi nói tiếp. “Ồ

bên em đi, Lizzy. Em cần chị. Cả nhà cần chị. Chị là người mạnh nhất trong tất cả chúng ta đây.”

“Chị đâu có mạnh hơn em.”

“Chị cũng biết là không phải thế mà.”

“Chị không có quyền năng như em hay những người kia.”

Liz nghĩ về người nhà MacCoinnichs và tài năng thiên phú của từng người. Tara có thể dịch chuyển cây cối, quyền năng này đúng là mới thật nhưng cô em gái của Liz đã học được cách tận dụng lợi thế của mình. Duncan, chồng của Tara, có thể thổi bùng một ngọn lửa to và mạnh hơn bất cứ thứ gì mà các nhà văn viễn tưởng của thế kỷ XXI có thể tưởng tượng ra. Simon nói chuyện với động vật. Ian điều khiển thời tiết chỉ bằng ý nghĩ. Myra di chuyển mọi thứ theo ý mình. Thậm chí Amber, cô út nhà MacCoinnichs, là một nhà ngoại cảm có thể đoán trước được sự kiện sắp xảy ra.

Đúng là so với Tara và nhà MacCoinnichs, Liz cảm thấy mình thấp kém hơn, giống như người thừa vậy.

Như thể cảm nhận được mối lo âu trong lòng chị mình, Tara nói tiếp. “Chị là người duy nhất thuộc mọi bài cầu kinh, mọi câu thần chú có thể trói chân Grainna.”

“Ai trong nhà cũng làm được cơ mà.” “Làm gì có? Em không nghĩ vậy.”

“Tara à, tất cả chúng ta đều là người Druid. Tất cả chúng ta đều có quyền năng.” Liz đến bên lò sưởi lớn và đưa bàn tay ra. Tia lửa bay vào bên trong lò sưởi và ngọn lửa bùng lên làm ấm căn phòng.

“Nhìn chị mà xem. Nếu một năm trước đó em nói chị có thể đánh lửa mà không cần một que diêm, chị sẽ cho rằng em vớ va vớ vẩn. Bây giờ chị cứ thế đi ngang qua lò sưởi, giơ tay ra, và thế là... có lửa liền.” Tara bước phía sau cô. “Em biết chị chẳng vui về gì khi ở đây. Nhưng khi chuyện này chưa kết thúc, khi chúng ta chưa tiêu diệt được Grainna và chưa tìm ra những hòn đá, thì chị vẫn chưa thể đi khỏi đây được.”

Những lời đó khiến người nghe có cảm giác bẽ tắc. Không phải là cô ghét nhà MacCoinnichs, chỉ đơn giản là vì cô không kiểm soát được cuộc sống của chính mình. Có Fin lảng vảng bên cạnh khiến cô thấy bức bối. Để quay trở lại thế kỷ XXI, cô cần phải có những hòn đá thiêng. Hiện Grainna đang giữ ba, nhà MacCoinnichs giữ ba.

“Chị biết.”

“Hãy nghĩ đến Simon. Nếu Grainna bắt rồi giết chị...”, Tara hạ giọng. “Không có chị nó sẽ ra sao đây?”

Liz nhắm mắt quay đi. Tara nói đúng. Tất cả họ đều đúng.

* * *

Fin giám sát việc dọn dẹp xác đám chim, cố né tránh những câu hỏi của đám hiệp sĩ và gia nhân. Việc giữ bí mật về quyền năng ngày càng trở nên khó khăn hơn. Todd, em rể anh, đứng bên cạnh hát đầu về phía sân.

“Anh đã bao giờ nghe nói về Alfred Hitchcock^[1] chưa?” “Nghe giống một cái tên nhỉ.”

“Đúng thế. Tôi tự hỏi không biết Grainna có xem nhiều phim của thế kỷ XXI không.”

Fin đi từ bóng râm ra chỗ có ánh nắng.

“Mụ ấy lấy ý tưởng này từ những bộ phim ư?”

Todd, một sĩ quan cảnh sát đến từ thế kỷ XXI, chắc hẳn anh ấy biết liệu có đúng là mụ ta đã làm như vậy không.

“Tôi nghĩ vậy.” Todd nhặt một con chim chết lên bằng ngón tay cái và ngón tay trở rồi ném vào đồng xác. “Chúa ơi, tôi chỉ hy vọng là mụ ấy không thích Freddy Krueger^[2] hay Michael Myers^[3].”

“Họ là ai?”, Fin hỏi.

“Anh không muốn biết đâu.”

Anh chưa kịp hỏi lại Todd thì Gregor đã tiến đến chỗ hai người.

“Xong hết rồi đây. Chúng tôi đốt nhé?”

Fin quay người lại đáp, “Đốt ra tro luôn nhé, Gregor. Đừng để sót cái lông nào đây”.

“Aye, tốt nhất là không để lại bằng chứng nào cả.”

Fin nheo nheo mắt. Anh gật đầu và rời khỏi sân. “Uống chút gì đi”, Todd cất tiếng.

“Cũng được.”

Họ cùng nhau bước vào sảnh chính, đi qua những con chó đang ngồi ở chân cầu thang rồi đến phòng làm việc riêng của Ian. Duncan và Ian đang nhấm nháp whisky.

“Xong việc rồi chứ?”, Ian hỏi từ phía sau bàn làm việc. “Vâng, thưa cha. Đống xác đang bị thiêu hủy và không còn con chim nào trên bầu trời.” Fin rót hai ly, đưa một ly cho Todd rồi ngồi xuống.

“Mụ ta trốn ở chỗ quái nào nhỉ?”

“Giá như ta biết được.” Ian, lãnh chúa vùng Coinnich, lùa tay vào mái tóc bạc. “Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta không chắc mình sẽ giữ được sự bình yên cho ngôi làng này bao lâu nữa.”

Duncan háng giọng. “Con nghe nói tháng trước đã có nhiều gia đình bỏ chạy đến Lancaster do tin đồn về ma quỷ.”

Ian đặt ly xuống bàn. Chát lỏng màu hổ phách sóng sánh trong ly. “VẬY mà ta đã tưởng là dân chúng sẽ trung thành với mình cơ đấy.”

“Vẫn còn nhiều người ở lại mà cha. Nếu như là người khác thì bây giờ vùng đất này hẳn đã trống trơn rồi”, Fin khéo léo trấn an.

Ian nhìn các con chăm chăm. “Nếu có thể nuôi một đội quân để chống lại lũ ma quỷ này, ta đã làm điều đó. Nhưng làm thế nào để chống lại ma thuật chứ?”

Fin quan sát mọi người khi họ ngồi yên đó, nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình, tất cả đều là những chiến binh dũng cảm, có thể sát cánh bên nhau trước cái chết và sự tàn phá. Nhưng ai cũng bất lực trước một mụ đàn bà xấu xa như Grainna.

Chú thích:

[1] Alfred Hitchcock: Là một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh. Tên tuổi ông gắn liền với thể loại phim “toát mồ hôi lạnh”, trong đó có rất nhiều bộ phim đã trở thành kinh điển như Rear Window (1954), To Catch a Thief (1955), The Birds (1963)...

[2] Freddy Krueger: Hay còn được biết đến với danh hiệu Sát thủ Springwood, Sát nhân trong mộng và Mr.Krueger, tên thật là Frederick Charles Krueger, là một nhân vật hư cấu, nhân vật phản diện chính trong loạt phim kinh dị A Nightmare on Elm Street.

[3] Michael Myers: Tên đầy đủ là Michael Audrey Myers hay còn có biệt danh là Sát nhân đêm Halloween, Ông kẻ miền Trung-Tây và The Shape, là một nhân vật hư cấu đồng thời cũng là nhân vật phản diện chính trong loạt phim kinh dị Halloween, hẳn ta được biết là một trong những nhân vật sát nhân bị chứng tâm thần phân liệt trong nền điện ảnh Mỹ.

Lật giờ cuốn sách mà Liz tự cho là Kinh Thánh nhà Druid của mình, cô ghi vào lề trang.

Chúng con là những người yêu chuộng hoà bình - những người không hề có ý gây hại cho ai cả. Xin Chúa trời phán xét những kẻ ác lân quất quanh chúng con. Chúng con sẽ không bao giờ sử dụng quyền năng thiên phú của mình để làm tổn hại đến linh hồn người khác.

“Haiz!”, Liz lật cuốn sách lại và liếc nhìn năm xuất bản - 1998. Tác giả, Selma Mayfair, cho rằng mình là một phù thủy. Kỳ thực, bà ta rất có thể là một Druid mà không hề biết. Bà ta đã dùng tài sản thừa kế và quyền năng linh cảm của mình để giúp cảnh sát địa phương tìm một đứa trẻ bị mất tích ở vùng nông thôn bang Ohio. Sau khi đứa trẻ được tìm thấy tại đúng nơi bà Mayfair chỉ, phương tiện truyền thông đã tóm lấy câu chuyện này và đăng tải trên tất cả các mục tin tức trong nước. Ít lâu sau đó, các nhà xuất bản và em trai Selma gợi ý bà ta ra sách.

Cuốn sách đầu tiên Giác Quan Thứ Sáu, nằm trong danh mục sách bán chạy nhất của Thời báo New York, mang lại thành công vang dội. Nhưng cuốn Liz đang xem không phải là cuốn đó mà là Giác Quan Thứ Bảy. Do thiếu “câu chuyện kịch tính” đứa trẻ bị bắt cóc nên cuốn này không làm mưa làm gió tại các nhà sách như cuốn trước. Liz còn nhớ khi mới phát hành, cuốn Giác Quan Thứ Bảy được quảng cáo rùm beng và các buổi giao lưu với tác giả được tổ chức nhằm thổi phồng “năng lực” của bà Mayfair. Do cuốn sách liên quan đến vấn đề tôn giáo nhưng cách nói khá mập mờ nên hầu hết các cộng đồng tôn giáo đã tẩy chay tác giả và gọi bà ta là kẻ lừa đảo.

Lúc cuốn Giác Quan Thứ Bảy được bày bán, khách mua chỉ là những kẻ tự xưng phù thủy, đi vòng quanh cái vạc bốc khói và đọc câu thần chú “Hãy ban phúc lành”.

Trước chuyến đi ngược thời gian, Liz đã mua cuốn này cho em gái. Chỉ để cho vui thôi. Thế nhưng, không hề tình cờ khi cô nhớ lại thăm

cảnh của bà Mayfair sau khi mười lăm phút nổi tiếng ngắn ngủi chấm dứt. Cũng không phải là tình cờ khi mua sắm đồ Giáng sinh tìm loại sách “Làm cách nào để...”, cô vô tình bắt gặp cuốn Giác Quan Thú Bảy tại quầy sách giảm giá. Và cũng không phải tình cờ khi lần đầu tiên Liz chạm vào Bộ sách lớn về sự huyền bí, một dòng điện chạy dọc theo thân người khiến cô giật nảy mình.

Không, tổ tiên phải biết họ đang làm cái quái gì chứ.

“Mẹ ơi?” Có tiếng gọi của Simon vọng vào từ đại sảnh. “Trong này này.”

Con trai cô thông thả bước vào phòng với dáng vẻ tự tin hơn trước rất nhiều. Chỉ trong một thời gian ngắn mà nó đã lớn tướng. Mới mười ba tuổi mà Simon đã chớm ra vẻ đàn ông rồi. Ở nó không còn nét bụ bẫm của một đứa bé và tay chân bắt đầu nở nang. Còn chiều cao thì muốn vượt cả mẹ.

Liz không ngăn nổi niềm tự hào mỗi khi nhìn Simon. Nó là cuộc sống của cô.

Simon ngồi phịch xuống cạnh mẹ và nhìn chăm chăm vào cuốn sách. “Mẹ vẫn còn xem đấy à?”

“Mình chưa về nhà được, chẳng phải sao?” Ngày nào cô cũng lặp đi lặp lại câu nói ấy. Liz sẽ không ngừng đọc và thử nghiệm những cách mới để giải thoát nhà MacCoinnichs khỏi Grainna đồng thời tìm ra những hòn đá để đưa hai mẹ con cô về nhà.

Simon nhìn quanh căn phòng được xây bằng đá. “Vâng, chúng ta không còn ở Kansas nữa.”

Đảo mắt, Liz bật cười. “Chúng ta chưa từng sống ở Kansas.” “Đúng rồi, mình không còn ở California nữa, nơi đó không như thế này.”

Liz với tay xoa đầu con khiến mái tóc dài của nó rối bù xù. “Ừ, không.”

Simon đưa mắt nhìn hai bàn tay đang vẫn vơ bứt mấy sợi len giường.

“Con đang nghĩ gì thế?”, Liz đặt cuốn sách sang một bên.

“Ừm, con muốn nói với mẹ chuyện này.”

Gì mà nghiêm trọng vậy. Lời tuyên bố đó hứa hẹn điềm chẳng lành. “Con có thể nói với mẹ về bất cứ điều gì.” Và Liz hy vọng nó sẽ luôn luôn làm thế. Thực ra, cô biết nó còn giấu cô một vài chuyện.

“Mẹ hứa với con là đừng có cuống lên đấy nhé.”

Cô nuốt khan. Gay đấy. “Mẹ sẽ không cuống lên đâu.”

Làm ơn đừng để mẹ phải cuống lên nhé con.

“Con nhận thấy quyền năng của mình ngày càng tăng.” “Thế à?”

“Ý con là thực sự ngày càng tăng ấy.” Simon cắn môi dưới, nhưng không nhìn vào mắt mẹ.

“Như thế nào, Simon? Mẹ biết con có khả năng nói chuyện với thú vật, cảm nhận được ước muốn và nhu cầu của chúng. Còn gì khác nữa sao?” Những quyền năng của cô với Simon ngày một hoàn thiện và hai mẹ con cô bắt đầu xem chúng là bình thường. Còn nhớ lần đầu tiên muốn thấp một ngọn nến mà không cần que diêm, cô đã phải tốn rất nhiều sức. Bây giờ thì dễ như trở bàn tay. Simon tụt xuống giường. Nó lom khom đi đến trước tấm gương bàn trang điểm rồi dừng lại, đứng thẳng người lên và bắt gặp tia nhìn của cô trong gương. “Con nghĩ là mình có khả năng nói chuyện với thú vật, làm cho chúng di chuyển theo cách con muốn, đó là sự khởi đầu của một cái gì rất lớn lao. Thật sự lớn lao.”

Mình sẽ không cuống lên đâu. Nhưng tim Liz bắt đầu đập dồn dập, mặc dù cô đang thềm cầu nguyện. “Lớn lao như thế nào, Simon? Đã xảy ra chuyện gì hả con?”

Simon khép hờ mắt, nắm chặt tay ép vào hai bên mạn sườn. “Con nghĩ về con vật mình muốn nói chuyện. Nghĩ về cách cơ thể chúng di chuyển, cách chúng thở.” Simon vươn cổ. “Con cảm nhận được trái tim chúng đang đập. Chim có tốc độ vỗ cánh rất nhanh, có cái gì đó thôi

thức con, khiến con cảm thấy mình cần phải chạy mới theo kịp chúng. Khi chúng cất cánh, con nhìn xuống và trông thấy thế giới từ góc nhìn của chúng. Cảm giác được tự do bay lượn.” Nó thở dài. “Không có điều gì giống như thế. Nếu con cố gắng hết sức, dang hai cánh tay ra...”, Simon dang rộng hai tay, mỉm cười rạng rỡ. “Con cảm thấy bản thân mình bắt đầu thay đổi. Nếu con tập trung thêm một chút nữa, con có thể thực sự tận hưởng được trải nghiệm đó. Biến thành con vật đó.”

Liz nín thở và nhìn con chăm chặp. Gáy Simon chuyển động một cách bất thường. Không giống như ở con người.

Mình sẽ không cuống lên, mình sẽ không cuống lên đâu.

Simon thở dài, buông thõng hai tay đầy thất vọng và mở mắt ra. Tròng đen hẹp trong đôi mắt xinh đẹp của nó dẫn ra theo chiều thẳng đứng và chớp chớp. Simon lại mở to mắt và giữ nguyên như thế rất lâu. Không phải là đôi mắt của con trai cô, mà là đôi mắt của con chim mà nó đang nhập vai trong trí tưởng tượng.

Môi Liz run run.

Simon nhìn thấy phản ứng của mẹ. Khi quay lại đối diện với cô, nó chớp mắt một lần nữa. Tròng mắt nó đảo ngược rồi trở về bình thường.

Điều duy nhất giữ cô vẫn đứng vững được là nét bối rối trên khuôn mặt của Simon. Nó muốn có sự đồng thuận nơi cô.

“Ghê”, cô vừa nói vừa hít một hơi dài và sâu. “Dạ, ghê.”

“Mẹ biết các quyền năng của con sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.” Liz không nghĩ rằng quyền năng sẽ làm thay đổi ngoại hình con trai cô.

“Con biết. Lâu nay con đã tập luyện chúng.” Thằng bé nở một nụ cười bí hiểm. Nó tự hào. Phấn khích. Nhưng hai mẹ con không hề nói chuyện về điểm A trong phiếu thành tích học tập của nó. Mà về việc đưa con trai của cô biết biến hình thành loài này loài nọ.

Liz quay đi, giấu nỗi sợ hãi vào sâu trong lòng. Simon có khả năng đọc được suy nghĩ của cô, thế nào nó cũng sẽ biết là cô đang cuống lên

như thế nào. “Con cảm thấy mình tự điều khiển được chứ?”

“Có... và không. Ý con là, con biết tự mình đang thay đổi. Nhưng con không thể làm cho điều này xảy ra. Dù gì cũng hoàn toàn không.”

“Khi ngừng cố gắng, con cảm thấy bình thường trở lại chứ?” “Không hẳn vậy. Đôi khi phải mất một ít thời gian mới cảm thấy hoàn toàn bình thường.”

Liz dẫu môi. “Được rồi. Sau đó thì sao nào? Không có chuyện gì nữa hả?”

Simon nhú mày. “Sao ạ?”

“Con không hẹn hò với cô bạn gái nào trong làng sao? Không cảm thấy tù túng trong khi ở Ireland hử?” Nếu không cười lên, cô sẽ nổ tung mất.

“Không, mẹ ạ”, thằng bé đảo mắt.

Liz cầm cuốn Giác Quan Thứ Bảy lên và mở ra, cố không để Simon trông thấy tay mình đang run rẩy.

Simon bước ra cửa. “Simon?”

Nó quay lại.

“Khi con thực hành, phải đảm bảo là có ai đó bên cạnh nhé. Chúng ta không muốn con biến thành... một thứ gì đó mà không ai biết đó là con.”

Nó gật đầu, mỉm cười và rời khỏi phòng.

Liz ứa nước mắt khi còn lại một mình.

* * *

Sau khi thu năng lượng vào các đầu ngón tay dùng để sạc cái iPod, Liz nhét tai nghe vào. Cô chỉnh âm lượng cao đến mức có thể chịu được và tiến hành tập thể dục như mọi ngày trong tòa tháp cách xa pháo đài,

nơi cô dùng làm chốn riêng tư. Chiếc áo thun bó gọn thân hình. Những giọt mồ hôi thấm ướt chân mày sau buổi tập. Cô đã tham gia các lớp học quyền anh ở LA, môn mà cô buộc mình phải theo học sau khi Simon ra đời. Đứa con mà vì nó cô có thể hy sinh mọi thứ.

Liz nhắm mắt lại và tưởng tượng một dãy gương dài trước mặt, những phụ nữ mặc quần bó và áo ngực thể thao thông thoáng bên cạnh cô. Tạ ơn Chúa vì cô đã không quên mang theo thêm quần áo thể kỷ XXI cho Tara khi đến đây. Nếu không, cô đã chẳng thể có được bộ đồ cotton mát mẻ như thế này để mặc trong lúc tập luyện.

Vừa nghe tiếng đàn ghi ta điện của Nickelback, Liz nhún nhảy rồi đá thẳng một chân lên cao, trong lúc vai vẫn giữ nguyên. Cơ bắp của cô nóng rần lên, dễ chịu. Liz thở gấp mà không cảm thấy bị gò bó bởi những lớp váy cô buộc phải mặc khi ở đây. Ơn Chúa, thật thoải mái.

Cô xoay người, nhún chân, và đâm vào kẻ thù vô hình.

* * *

Fin bước lên cầu thang, chắc chắn sẽ trông thấy Elizabeth ngồi ở trước cánh cửa sổ mở, trên tay cầm một trong những cuốn sách cổ hữu của mình. Khi đến gần cửa, anh nghe thấy tiếng đá chân và tiếng làu bàu.

Anh cảnh giác và đặt một bàn tay vào chuôi thanh kiếm giắt bên hông.

Anh từ từ mở cửa. Sẵn sàng.

Liz quay lưng ra cửa, không hề biết anh đến. Chiếc áo ôm sát người, mồ hôi đầm lưng, đôi chân trần phơi trơn ra ngoài trong thứ trang phục mà hai chị em cô gọi là “quần short”.

Anh đứng thẳng, không còn lo lắng cho sự an toàn của cô hoặc của riêng mình nữa. Cặp mông nhỏ nhắn đu đưa qua lại khiến anh nuốt khan. Chiếc quần short bó sát khiến anh có thể nhìn thấy mọi đường nét nữ tính của cô.

Liz bắt đầu hát theo bài hát mình đang nghe.

Chúa ơi, thật là tuyệt vời. Cô không thể hát để cứu chuộc cuộc đời mình, nhưng đó là âm thanh hay nhất anh nghe được trong tuần.

Liz xoay người đá chân về phía anh. Fin giật thót người, thoát khỏi trạng thái ngơ ngẩn vì những cử chỉ vô cùng đơn giản của cô.

Cô đứng thẳng người lại. Rõ ràng là sự bất ngờ đã khiến nét mặt cô thay đổi khi trông thấy anh đang đứng đó nhìn mình trân trân. Thay vì gỡ tai nghe ra, cô hạ đầu gối và thả hai tay ra trước mặt trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Fin bật cười. “Thôi nào. Sao nghiêm trọng thế.”

Cô hát cảm lên. “Có chuyện gì, Finlay? Không sợ tôi đá anh ra ngoài à?”

Anh lắc đầu, đóng cánh cửa sau lưng lại, và bỏ thanh kiếm đeo bên hông ra. Lỡ để người khác thấy rồi hiểu nhầm thì cũng không ổn cho lắm. Kể từ khi họ gặp nhau, trong đầu anh lúc nào cũng liên tưởng đến hình ảnh hai người quấn nhau trên sàn nhà, với Elizabeth ướt đẫm mồ hôi nằm bên dưới. Tất nhiên, điều này không chính xác như anh hình dung. Nhưng anh sẽ lấy được những gì mình có thể nhận.

Một giọt mồ hôi rơi xuống cổ, lăn theo xương quai xanh và biến mất giữa khe ngực cô. Anh liếm đôi môi không biết đã khô khốc tự lúc nào. Liz đi vòng quanh, tự tin. Fin chờ cô ra đòn đầu tiên.

Anh không phải chờ đợi lâu.

Liz vung chân về phía anh. Fin lùi lại để tránh bị đá vào ngực. Nhanh như cắt, cô tiến lên một bước và cố đâm anh. Fin bắt được tay Liz, nhưng không quật cô ngã mà buông ra để cô lấy lại thăng bằng.

Nụ cười tự mãn của Liz đành lại. Cương quyết.

Fin nhìn vào mắt Liz, hòng tóm gọn lấy cô ngay trước khi cô kịp ra đòn. Rồi đột nhiên cô nhận ra “chiêu trò” của anh và vung một cú đá

bất ngờ.

Cú đá trúng bụng khiến anh lão đảo. “Tốt lắm”, anh nói khẽ, thừa biết là cô không thể nghe được vì nhạc vẫn đang mở.

Cô nhanh chóng tung ra hai cú đấm tiếp theo, và bất ngờ giáng một cú đập mạnh vào quai hàm khiến anh đau điếng. Fin cau mày. Anh không ngờ tay cô lại khỏe đến thế.

Fin đưa chân định gạt chân cô. Cô tránh được và vẫy tay ra hiệu cho anh đến gần. “Tiếp đi, Fin. Đừng tưởng bỏ.”

Anh quay lưng lại phía Liz, chờ cô đến rồi lia một chân ra sau gạt cả hai chân cô khiến cô ngã vật xuống sàn nhà. Liz tròn mắt, bất ngờ, nhưng cô lại bật dậy nhanh như chớp và tiếp tục ra đòn.

Đã được mười phút và cả hai đều thở hổn hển. Tay đấm của Liz bắt đầu mất “nét”. Fin chớp lấy nắm tay Liz và bẻ quặt nó ra sau lưng cô rồi kéo cô áp sát vào ngực mình. Ngực cô phập phồng và hơi thở bắt đầu gấp gáp. Các đường cong mềm mại của cơ thể cô ép vào người anh. Liz sờ lên cánh tay anh đang giữ chặt lấy cô và kêu gọi quyền năng Druid. Fin cảm thấy da mình bỏng rát, anh nhảy bật ra, giật tung bộ tai nghe khỏi tai cô rồi vút bừa ra sàn.

“Không công bằng nhé, cô gái.”

“Anh đã bao giờ nghe thành ngữ, “Trong tình yêu và chiến tranh tất cả đều công bằng chưa?””

Aye, thế giữa chúng ta là gì?

Khi Liz tiếp tục ra đòn, anh khom người né rồi quặt cô ngã xuống sàn nhà và nắm lấy hai tay cô kéo ngược lên bên trên đầu, để cô không gọi được lửa và nhiệt vì các ngón tay giờ không thể chạm tới người anh.

Bốn mắt nhìn nhau trong lúc người anh áp chặt lấy người Liz khiến cô không nhúc nhích đi đâu được. Thế nhưng, sự gần gũi này mới đúng là một đòn chí mạng cho cả hai.

Ánh mắt của Elizabeth nhìn theo đôi môi Fin đang chờ vờn bên trên môi cô. Mùi hương ngọt ngào từ hơi thở của cô khơi dậy nỗi ham muốn trong anh, và Fin biết chắc rằng cô cũng khao khát anh giống như thế. Mùi hương này anh đã được nếm một lần dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Đề giờ này anh càng muốn cô hơn.

“Anh cũng khá đấy.” Cô cất tiếng trong hơi thở gấp, khẽ bĩu môi.

“Cô cũng đâu thua kém.”

Họ cứ nằm nguyên thế, nhìn xoáy vào nhau, không ai chịu cử động trước.

Kiên quyết không nhượng bộ.

Cơ thể Fin bắt đầu phản ứng lại sự gần gũi ấy, và chiếc váy anh đang mặc hầu như không giấu nổi điều đó. Cô trở mắt nhìn rồi nhắm tịt lại, làu bàu, “Anh đang đê bẹp tôi đấy”.

Anh nhắc người lên cho cô đứng dậy. Liz đỏ mặt nhìn lảng sang hướng khác. Anh muốn bật cười trước thái độ đó nhưng cố kìm lại.

“Cô di chuyển nhanh hơn tôi tưởng nhiều đấy.” Fin chống khuỷu tay lên sàn nhưng vẫn nằm nguyên thế đợi cho cái “phản ứng” kia nguội đi.

“Chứ sao. Có công mài sắt...” Cô cất giọng lơ đãng. Ánh mắt không để lộ cảm xúc.

“Có công mài sắt gì...?”

“Có ngày nên kim. Lạy Chúa tôi, đúng thế đấy.” Cô luồn tay qua mái tóc, mím môi. “Chúng ta đang làm điều hoàn toàn sai!”

Bối rối, anh hỏi, “Cô đang nói về cái gì vậy?”.

“Tập luyện. Ôi Chúa ơi, Fin. Chúng ta cứ ngồi yên một chỗ, che giấu danh tính lẫn việc chúng ta đang làm, trong khi ở ngoài kia Grainna không ngừng nâng cao quyền năng của mụ mỗi ngày. Nếu cứ tiếp tục

như thế này, chúng ta sẽ mất hết cơ hội.”

Fin đứng lên. “Chúng ta phải che giấu danh tính. Điều bí mật...”

“Vớ vẩn. Chết rồi thì bí mật chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Và ngày đó sẽ đến nếu chúng ta không bắt đầu chơi theo luật chơi của mẹ ta.”

Suy nghĩ của cô đi ngược lại tất cả mọi thứ mà anh đã được dạy dỗ khi trưởng thành. Những người mang dòng máu Druid không được thể hiện quyền năng của mình dưới con mắt người ngoài.

“Thế cô nghĩ chúng ta cần làm gì bây giờ?” Anh biết mình sẽ không thích câu trả lời, nhưng anh cần phải biết cô định làm gì để giữ an toàn cho bản thân.

“Chúng ta cần phải trau dồi quyền năng. Hàng ngày. Hệt như anh và đám binh lính luyện đấu kiếm với nhau ấy.”

“Chúng tôi vẫn đang tập luyện đây thôi.”

“Không, không phải như thế. Vậy không giống như Grainna, không phải theo kiểu kìm hãm như thế.”

“Chúng ta không thể cứ ra sân ném những quả cầu lửa bay tứ tung được đâu Elizabeth.”

Cô quay mặt đi, tư lự. “Cần phải tìm cách.” Cô gõ gõ ngón tay lên cằm, Fin biết suy nghĩ của cô đã đi xa khỏi căn phòng nơi cô đang đứng. “Lúc bé, khi bắt đầu khám phá ra quyền năng của mình ấy, anh đã thực hành chúng ở đâu?”

“Chúng tôi đâu có thực hành.”

“Thôi nào, Fin, bất kỳ đứa trẻ nào cũng tò mò với những khả năng mới của mình và tìm cách cải thiện chúng hết.”

“Chúng tôi học cách kiểm soát hơn là sử dụng những quyền năng của mình.”

“Grainna sử dụng, thực hành và điều khiển chúng. Đó là lợi thế của

mụ ta.”

Fin ghét phải thừa nhận điều này, ngay cả với chính mình, nhưng Elizabeth nói có lý. “Lúc bé, Duncan và tôi vào rừng thực hành những quyền năng. Bây giờ làm vậy không còn an toàn nữa.”

“Một mình thì đúng là không thật. Nhưng đi theo nhóm có lẽ sẽ không nguy hiểm.” Liz nhìn quanh căn phòng với vẻ hài lòng. “Tôi đã chọn nơi tận cùng của pháo đài này để tập luyện vì chẳng có ai đến đây cả.”

“Vậy chúng ta thực hành ở đây đi.”

“Quyền năng của Tara là điều khiển cây cỏ và thiên nhiên. Cha anh có thể làm thời tiết thay đổi theo ý mình, Myra gọi được gió. Trong nhà làm sao thực hành những quyền năng đó được.”

“Còn Simon cần động vật để luyện tập khả năng nhìn thấu suốt bản chất của chúng”, Fin kết luận trước khi cô kịp nói.

Elizabeth đảo mắt khi Fin đề cập đến tên con trai cô rồi quay đi. “Chưa hết đâu.”

“Ý cô là sao?”

Cô hít một hơi thật sâu và chần chừ trước khi nói tiếp. “Simon còn làm được nhiều hơn thế. Tôi nghĩ rằng nó có thể biến hình thành những con vật một khi quyền năng của nó được hoàn thiện.”

Tiết lộ của cô không gây bất ngờ cho Fin nhưng làm dấy lên nỗi sợ trong anh.

“Giống như Grainna.”

“Đúng vậy.”

Fin nhận thấy với quyền năng mới này thì dù là bất kỳ ai trong gia đình anh, hay người nào mang dòng máu Druid sở hữu nó cũng sẽ giúp ích rất nhiều trong việc theo dõi Grainna và làm tăng khả năng đánh bại mụ ta. Simon chẳng mấy nữa sẽ là một người đàn ông thực thụ,

nhưng hiện giờ nó vẫn còn là một cậu bé, còn quá trẻ để dấn thân vào các cuộc chiến đấu. Tuy vậy, quyền năng của nó có thể giúp nó tránh được nguy hiểm. Chỉ vì lý do này thôi, Simon cần phải thực hành và làm chủ các quyền năng mới của mình. Ý tưởng của Elizabeth về vấn đề này thật đáng lưu tâm.

“Chúng ta sẽ bàn bạc chuyện này trong bữa ăn tối.” Fin nhặt thanh kiếm lên giắt vào thắt lưng. Liz trùm chiếc áo choàng che kín bộ quần áo hiện đại rồi nhét các thiết bị âm nhạc vào sâu trong túi.

Khi họ đi ra khỏi phòng, Liz nói: “Cảm ơn anh”. “Về chuyện gì?”

“Vì đã không bác bỏ ý tưởng của tôi ngay lập tức như anh vẫn thường thế.”

Fin bật cười. “Tôi chỉ bác bỏ những ý tưởng không có giá trị thôi. Đâu phải lỗi của tôi khi bác bỏ ý tưởng của cô trong khi những thứ cô đề xuất không thuyết phục được tôi.”

Liz há hốc miệng, nheo nheo mắt rồi quay người vừa bỏ chạy vừa làm bậm, “Đồ quý sú”.

Fin nhìn theo bật cười vang. Dù bị tấm áo choàng che lấp, nhưng Fin vẫn thấy được cặp hông lắc lư theo từng bước chạy và đôi chân thon dài. Một lần nữa, anh kiềm chế sự thèm khát đang dấy lên trong lòng. Anh định phủ nhận sức lôi cuốn từ cô bao lâu nữa đây? Tại sao bây giờ anh lại phủ nhận điều đó?

Liz đi vòng qua một góc cửa và hét vọng lại từng tiếng một, “Anh ngốc lắm, Finlay MacCoinnich”.

“Và em thích điều đó, Elizabeth McAllister”, anh thì thầm.

CHƯƠNG 3

Grainna đậu trên ngọn cây, khép đôi cánh đen dày hai bên. Ở phía dưới, gã chiến binh đang ngồi trên ngựa, lưng thẳng, tai vênh lên nghe ngóng. Gã đợi một vài giây rồi thúc ngựa đến gần dòng suối chạy dọc theo rìa vùng đất Lancaster.

Dùng sức mạnh của mình, Grainna thâm nhập vào tâm trí người đàn ông to lớn. Gã chiến binh sau một thời gian đi xa để bảo vệ cho các đồng minh của địa chủ giờ về lại Lancaster. Những cảnh tượng chết chóc lấp đầy mọi góc ngách trong suy nghĩ của gã. Không thể tìm thấy sự hối hận vì đã tước đi mạng sống của nhiều người lần khuất đâu đó trong đầu gã cả.

Gã tụt xuống ngựa, bước qua một bên để “trút bầu tâm sự”. Tay gã nắn ná giữa hai chân lâu hơn cần thiết. Grainna đọc được sự ham muốn bùng tràn ứ đọng ngọt nơi gã, nhanh chóng phóng hình ảnh của mụ vào tâm trí gã chiến binh.

Grainna bay vút khỏi ngọn cây và hạ cánh trên đôi chân chết chóc cách đó vài mét. Mái tóc đen kịt xõa dài xuống lưng, ngực chìa ra phía trước kêu gọi và mời gọi sự âu yếm. Phải sống một cuộc sống với ngoại hình như một bà lão đã quá lâu rồi nên mụ thêm khát sự đụng chạm của đàn ông.

Của bất kỳ người đàn ông nào. Dù sao lần này có vẻ nguy hiểm. Mụ sùng bái sự nguy hiểm.

Đừng sợ, mụ lầm rầm nói vào tâm trí gã.

Em không muốn gì ngoài sức mạnh của chàng.

Sự thèm khát của gã hiển hiện trong tâm trí mụ. Nếu một người nào khác yếu hơn thì hẳn đã bị khuất phục rồi. Còn gã chiến binh này, vừa mới qua cuộc chiến, nên không dễ dàng bị mê dụ.

Hãy quay về phía em. Hãy xem chàng có gì cho em nào.

Gã từ từ làm theo yêu cầu của mẹ. Ánh mắt của Grainna dừng lại nơi tay gã và nở nụ cười lả lơi mời gọi. “Em đến đây”, mẹ thì thầm, bước tới, luồng hơi nóng từ hai cơ thể quyện vào nhau.

Gã buông tay gỡ khoá váy và để mặc nó rơi xuống đất.

Gã há hốc miệng khi mẹ nắm lấy tay gã. “Cô là ai”, gã hỏi trái với ý muốn của mẹ, khiến mẹ giận điên lên.

“Chỉ một chuyến thôi”, mẹ đáp. Một ảo ảnh mang lại khoái lạc cho chàng.

Nghe tiếng thì thầm của mẹ trong đầu, gã ghì chặt lấy hông mẹ, nhấc bổng mẹ lên rồi ôm gọn vào lòng. Miệng gã trù lên miệng mẹ, nhưng cái hôn không kéo dài. Mẹ không muốn hôn vì nghĩ những cái hôn sẽ giúp gã đạt tới khoái cảm nhanh hơn và thế là hỏng việc của mẹ mất.

“Aye.” Gã đưa lưỡi mon trón cổ mẹ và từ từ thả mẹ đứng xuống đất.

Grainna cởi phăng áo gã ra và bắt đầu cắn dọc theo cổ gã. Chẳng có gì mềm mại hoặc yêu đương trong cái đụng chạm đó của mẹ.

Cũng giống như tất cả những người đàn ông mẹ thu phục được từ trước đến giờ, tâm trí của gã bắt đầu cảm thấy cái lạnh buốt xương đến từ linh hồn bất tử của mẹ thâm nhập vào trong gã.

Grainna tách hai chân ra và bảo gã đi vào. Ý chí của gã đã suy yếu. Mẹ cảm thấy gã dao động và bắt đầu hoang mang.

Hai tay gã cứng đờ.

“Vào mau đi!”

Grainna nheo mắt lại và nhìn chăm chú vào mắt gã. Hình ảnh của chính mẹ đang nhìn chằm chằm vào mẹ.

Gã bắt đầu chuyển động, giờ đây gã không thể nào ngăn mình lại được nữa. Grainna hưởng ứng, ra lệnh cho gã cứ điên cuồng thúc vào mình. Khi cơn ham muốn của gã lên đến đỉnh điểm, mẹ lèn hình ảnh

thật của mình vào tâm trí gã, già cỗi, xấu xí, và nhăn nheo. Khi mù mê trong cơn khoái lạc, gã chiến binh lại không còn cảm thấy chút ham muốn hay đam mê nào nữa. Linh hồn gã trước đây từng là chôn trú ngụ của sự ăn năn và trống rỗng giờ được thế chỗ bằng những cơn khoái lạc của mù. Khi bắt đầu lên đỉnh, Grainna ré lên cười khoái trá, vì mù vừa “chiêu mộ” được thêm một chiến binh nữa vào đội quân của mình.

Thêm một chiến binh nữa để tống cổ nhà MacCoinnichs ra khỏi đất của mù.

Liz thấy mừng khi chứng kiến em gái mình nhận được sự giúp đỡ từ gia đình MacCoinnichs. Một lúc sau, cô chuyển dòng suy nghĩ sang những trải nghiệm của mình khi mới làm mẹ. Ở tuổi mười bảy Liz mang thai ngoài ý muốn và bị cha mẹ chán ghét hơn là thất vọng; cô gần như không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào từ họ. Cha của Simon bị bố mẹ đưa đi nơi khác ngay sau khi họ phát hiện ra con mình đã làm cô có mang.

Hai mẹ con bị đuổi ra khỏi nhà năm cô mười tám tuổi. Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời Liz. Cô đã để dành được ít tiền, rồi chuyển đến căn phòng phụ tại nhà một người hàng xóm vừa ly dị và tìm được việc làm ở một nhà trẻ, nơi cô gửi con. Liz kiếm đủ tiền để sống nhờ làm việc không ngơi nghỉ.

Khoảng thời gian đó thật tồi tệ.

Cô không hề hối tiếc. Simon là thế giới của cô.

* * *

Tara một tay bồng cậu con trai Briac tay kia chặt vật lấy thức ăn đưa lên miệng. Nụ cười của Briac mang lại niềm vui cho mọi người và thắt chặt thêm tình yêu thương giữa họ.

Amber đẩy đĩa sang một bên và đứng dậy. “Đề em bế nó đỡ cho chị Tara. Tối nay em không đói.”

“Em nói thật chứ?”, Tara đề Amber đỡ lấy Briac.

“Thật mà.”

Liz liếc nhìn con trai trong khi nó đang cù ngón tay Briac khiến cậu toét miệng cười.

Không giống như cô, Simon cảm thấy hạnh phúc khi sống ở thế kỷ XVI. Nó yêu mến sự hòa hợp của gia đình này. Và Fin là người đứng đầu danh sách những người nó yêu quý.

“Simon.” Fin liếm mỡ trên các ngón tay và hát đầu về phía con trai cô. “Nghe Elizabeth nói quyền năng của cháu có chút thay đổi hả?”

Simon hướng mắt về phía cô rồi chuyển sang Ian, đang ngồi bên phải Fin. “Hình như vậy đấy ạ.” “Chú còn biết cháu biến đổi được nữa.”

“Đúng không? Có phải cơ thể của cháu cũng thay đổi khi cháu nhìn xuyên thấu các loài động vật không?”, Ian nói từ đầu bàn.

Simon gật đầu. “Vâng, một chút ạ.” Simon cụp mắt nhìn xuống bàn, rõ ràng là không thấy thoải mái.

“Thật tuyệt vời.” Lora nở nụ cười rạng rỡ với thằng bé.

“Tôi cũng nghĩ vậy, Simon.” Amber vỗ nhẹ vào vai nó ủng hộ.

“Cháu là một chàng trai dũng cảm. Quyền năng này rất hiếm, chỉ những người trí tuệ vô song mới có được.”

“Ông còn biết người nào khác hay sao ạ?”, Simon hỏi. “Ta chỉ nghe nói thôi chứ chưa từng tận mắt trông thấy.

À mà, ngoại trừ lúc Grainna...”, Ian không nói hết câu. Cả nhà đều biết về trận chiến mà ông đang hỏi tương. Grainna đã giết chết người đàn ông đem lại sự hồi sinh quyền năng cho mẹ, rồi biến thành chim và thoát chết.

“Tốt hơn hết là cháu nên làm chủ được kỹ năng mới của mình. Hãy tập luyện đi.”

Ian gật đầu. “Aye, ta đồng ý.”

“Elizabeth có đưa ra một gợi ý, con nghĩ ta nên xem xét.”

Trong các cuộc thảo luận, Fin ít khi đứng về phía cô. Giờ đây nghe anh nói thế cô cảm thấy khá phấn chấn.

“Gợi ý gì vậy?”, Myra hỏi.

Liz liếc nhìn từng thành viên gia đình trước khi lên tiếng. “Chúng ta cần phải tìm cách để thực hành quyền năng. Mỗi ngày.”

“Nhưng...”

“Xin hãy nghe cháu nói đã ạ”, cô nói với Ian. “Grainna không chơi theo luật chơi của chúng ta. Mụ liên tục tăng cường quyền năng, sử dụng chúng, điều khiển chúng. Còn chúng ta thì cố che giấu. Cháu biết chúng ta đang ở đâu và việc giữ bí mật cần thiết như thế nào, nhưng chúng ta vẫn phải làm điều gì đó để tăng cường những quyền năng cốt là để chiến đấu một cách công bằng với mụ ấy.”

“Theo lời tổ tiên chúng ta phải hợp sức để đánh bại mụ ấy.”

Liz sẽ không bao giờ quên cái cách Bà Tổ Elise, con gái của Cameron, lơ lửng xung quanh căn phòng, cho họ biết định mệnh của họ như thế nào. Bà đã xuất hiện vào đêm trước khi họ bước vào trận quyết chiến với Grainna và bảo họ kết hợp lại để đánh bại mụ phù thủy bất tử đó. Elise cũng nói rằng cuộc chiến của họ mới chỉ bắt đầu. Mãi đến bây giờ, sau nhiều tháng trôi qua, Liz mới cảm thấy trọng lượng của những lời nói đó. Hoặc là để cho Grainna cai trị Scotland, hoặc là họ phải có hết sức ngay từ lúc này.

“Làm thế nào mà cháu có thể đề nghị chúng ta thực hành quyền năng dưới con mắt đám binh lính được cơ chứ? Trước những người không phải Druid, những người sợ tất cả các loại phép thuật ấy?”

“Mọi người có thể nghĩ ra một câu thần chú nào đó ngăn không cho đám gia nhân dòm ngó khi tất cả cùng đến phòng của Lizzy.” Todd, người duy nhất không mang dòng máu Druid lên tiếng, “Có lẽ mọi người nên nghĩ điều gì đó tương tự, và nhiều hơn thế nữa”.

Myra siết tay chồng. “Con không biết nhưng nếu chúng ta có quyền năng thì nên làm như thế.”

“Có thử thì mới biết được.”

“Đó là quan điểm của tôi”, Lizzy bày tỏ. “Thực hành sao cho quyền năng đạt đến mức hoàn hảo và chỉ có thế mới địch lại Grainna. Tara, ngoài việc chăm sóc vườn rau, em đã từng sử dụng quyền năng của mình vào việc khác chưa?”

“Không hẳn. Em đã xóa sạch lối đi dẫn đến ngôi nhà nơi em đã bị Grainna nhốt.” Tara rùng mình. Duncan quàng tay ôm vợ.

“Amber, cháu đã cố gắng đọc các đồ vật chưa? Cô biết cháu đọc được con người dễ dàng, nhưng còn với đồ vật thì sao?”, Liz hỏi.

Todd khịt mũi. “Chắc chị xem phim CSI [\[1\]](#) nhiều lắm nhì.”

“Tôi không chắc lắm, Todd. Là một cảnh sát, có bao giờ anh nghe nói về tâm linh có ích cho một cuộc điều tra không? Về trẻ em mất tích ấy?”, Liz nhớ đến tác giả của cuốn sách Giác Quan Thứ Bảy.

“Cháu không thử, Lizzy. Cháu làm được.” Amber sốt sắng, thật đúng là tuổi trẻ có khác.

“Đọc được đồ vật thì có ích gì?”

“Nếu tình cờ thấy một thứ gì đó thuộc về Grainna, Amber có khả năng cảm thấy hoặc biết gì đó về mẹ còn chúng ta thì không, có thể là một điểm yếu của mẹ chẳng hạn.”

“Cũng đáng lắm.”

Mọi người ngưng bật khi cô hầu gái phụ bếp xuất hiện. Gia đình chuyển chủ đề quá nhanh đến nỗi nếu Liz không nhận ra sự có mặt của Alice thì cô đã nghĩ Myra dở người hay sao mà tự nhiên đi khen món gà lôi.

“Ngon quá”, Tara phụ họa.

“Chị vẫn chẳng thể nào tin được là cà chua không hề độc đâu.”

“Chẳng phải là chúng mình vẫn ăn cà chua suốt từ nhỏ đến lớn hả chị Lizzy.”

“Ừ, đúng rồi. Ăn suốt ấy chứ.”

Alice rời khỏi phòng ăn vào bếp trở lại. “Anh có thấy không?”

Fin ngẩng đầu sang một bên hỏi. “Thấy cái gì?”

“Sự phối hợp.” Liz bật tách ngón tay. “Tất cả đã rất ăn ý khi Alice bước vào. Với quyền năng cũng cần phải thế. Chúng ta cần phải đưa quyền năng vào cuộc sống hàng ngày của mình.”

Ian đặt tay bên cạnh chiếc đĩa. “Ta nghĩ cháu nói đúng. Thời gian này chúng ta cần phải tìm cách sử dụng tất cả các quyền năng của mình. Ngay cả ta có lúc còn để chệch mục tiêu khi tung các đòn sấm sét cơ mà.”

Cả nhà cười ồm lên.

“Tạ ơn Chúa về những phép lạ nhỏ.” Todd liếc nhìn cha vợ. “Sao ạ? Myra đã cảnh báo con về quyền năng của cha. Cha có thể hình dung con đã gặp ác mộng như thế nào khi nghĩ cha sẽ giáng sấm sét xuống con vì...”

Vì dám biến con gái ông thành đàn bà trước ngày cưới cơ mà. Liz tự lự.

Ian nheo mắt.

“Mà thôi quên đi.”

Todd kết thúc đột ngột khiến mọi người cười lớn hơn.

Ngoại trừ Ian, lúc này đang nhìn xoáy vào Todd như muốn khoan vài lỗ vào sọ cậu ta. Mặc dù Todd và Myra đã là vợ chồng, nhưng thời gian vẫn chưa đủ lâu để anh lấy được thiện cảm của ông. Với ông, cô con gái lớn vẫn còn bé bỏng.

“Ngày mai ta sẽ dẫn Elizabeth, Simon, Myra, và Todd đi khảo sát một vị trí kín đáo, nơi chúng ta có thể thực hành.”

Briac nhõng nhẽo trong vòng tay Amber.

Tara bỏ khăn ăn ra khỏi lòng và rời khỏi bàn. “Giao nó cho chị nào.”

“Để cho thằng bé ăn ngủ xong xuôi con sẽ sang phòng Liz với mọi người nhé.”

“Em đang mệt, Tara. Có lẽ chúng ta nên kết vòng tròn vào một đêm khác.”

“Chị vừa thuyết phục mọi người ở đây là chúng ta cần phải thực hành quyền năng nhiều hơn cơ mà. Chúng ta đã ngừng kết nối vòng tròn quá lâu. Đã đến lúc chúng ta cần tăng cường sức mạnh của phép thuật.”

Duncan phì cười. Tara liếc nhìn chồng và bắt giác hai má cô nóng bừng. Nhìn nét mặt của Tara, Liz đoán việc tăng cường “sức mạnh phép thuật” của Duncan có liên quan đến chuyện ấy.

Liz biết chắc hai người họ đang trêu đùa nhau bằng ý nghĩ. Lời thề thiêng liêng vợ chồng cùng nhau đọc vào ngày cưới đã giúp kết nối suy nghĩ của hai người.

“Anh xấu lắm, Duncan”, Tara nói.

Chắc chắn là chuyện ấy rồi. Liz liếc nhìn Fin, lúc này đang đưa mắt theo từng cử động của cô.

* * *

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh.” Vòng tròn kết nối xung quanh họ, những ngọn nến cháy sáng, mùi hoa oải hương thơm dịu.

Những người phụ nữ bay lơ lửng.

“Hãy cho chúng con sức mạnh để có thể nhìn thấy...”, Lizzy dẫn

nhập câu thần chú, chờ những người còn lại lặp theo lời cô.

“Grainna đang ở xá xinh nào vậy, làm ơn cho chúng con biết đi.”

“Thôi nào, Lizzy, chị thực sự nghĩ rằng tổ tiên đánh giá cao tính hài hước của chị sao?” Nghe tiếng Tara, Lizzy mở bừng mắt.

“Chị không quan tâm họ có thích hay không. Chúng ta đang chịu trách nhiệm cho thiếu sót của họ đây này. Chắc hẳn là Grainna đã biến mất khỏi nơi đây nếu như ngày trước họ không chế ngự ta hoàn toàn thay vì gửi mụ đến tương lai.

Hơn nữa, chị đi ứng với bất cứ thứ gì có vằn điếu.”

Những người khác lặp lại lời nói của cô, thậm chí Amber còn cười khúc khích khi con bé dùng từ xá xinh. Nhiều khi Liz phải tự nhắc mình là Amber vẫn còn bé. Nó mười ba tuổi, cùng tuổi với Simon, nhưng con bé đủ chín chắn để thiết lập vòng tròn cùng đám chị em. Liz nghĩ ở Scotland thời trung cổ nên con bé sớm trưởng thành. Thêm vào đó là Grainna và mối đe dọa về cái chết mỗi ngày khiến cho trẻ em nơi đây trưởng thành nhanh chóng.

Liz ngồi nắm tay các chị em, tất cả im lặng và tập trung. Đã nhiều phút trôi qua.

Không có gì xảy ra cả.

“Chẳng thấy tác dụng gì hết”, Myra kêu lên. “Chị biết”, Liz mím môi, có vẻ nản chí. “Chúng ta nên dừng lại ư?”

“Không”, giọng nói của Amber có vẻ xa xôi, nhưng nó đang ngồi ở giữa họ, tay nắm chặt, lơ lửng trên mặt đất.

Giống như Myra và Tara, Liz dồn sự chú ý đến cô bé nhỏ tuổi nhất. Con bé đang nhắm nghiền mắt, nắm chặt hai tay.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh, xin hãy ban thêm nhiều sức mạnh. Hãy cho chúng con một kế hoạch để tiêu diệt Grainna.”

Liz nghiêng đầu về phía Myra và Tara trước khi nhắm mắt lại để thử xem bài cầu kinh của Amber sẽ mang lại cho họ hình ảnh nào không.

Liz nhìn các đốm sáng lấp lánh đằng sau mi mắt khi ngọn lửa trong lò sưởi phía trước hắt ra những hình ảnh loang loáng. Những ngọn lửa trông tươi mát và sạch bong như sóng đại dương. Mùi của nước mặn và những đợt sóng xô vào nhau khiến cô thấy nhớ nhà.

Mình cần phải tập trung. Mơ mộng về California không thể giúp mình và mọi người thoát khỏi Grainna được.

“Có ai cảm thấy gì không?”, Tara hỏi.

“Em nhìn thấy gì đó”, Amber nói. “Nhưng không biết là gì.”

“Nó trông như thế nào?”

“Cỏ, cỏ dày lắm. Bay trong gió, cháu nghĩ thế.”

Liz nghiêng rặng. Vùng cao nguyên đầy cỏ bay trong gió. “Còn gì nữa không?”

“Màu xanh lam. Cháu nghĩ là bầu trời. Mà cũng không biết nữa.”

“Có người không?”

“Không, không có gì. Còn Myra?”, Tara thở dài.

“Không ạ.”

Liz mở mắt ra và nhìn chăm chăm vào các chị em, nét mặt họ nhuốm vẻ thất vọng. Mọi người hy vọng họ sẽ tìm được cách gì đó để giải quyết vấn đề.

Họ bay lơ lửng thành một vòng tròn cách mặt đất chừng một mét.

“Ít nhất thì lúc này em không phải lo lắng về việc phải gắng sức khi chúng ta bắt đầu hạ xuống.” Tara cất tiếng khiến mọi người bật cười khi nhớ lại những lần họ kết vòng với nhau trong thời gian cô ấy đang mang bầu chín tháng.

“Tuy nhiên, em muốn biết chắc chắn cái gì đã nâng chúng ta lên cao để rồi chúng ta có thể sử dụng sức mạnh ngược lại mà rơi xuống nhẹ nhàng”, Myra nói.

Liz nhìn xuống sàn nhà. “Sẵn sàng chưa?”

Họ đồng thanh trả lời rồi buông tay và đáp xuống sàn nhà.

“Tốn thời gian quá đi.” Myra thổi tắt những ngọn nến và nhặt chúng lên khỏi sàn. “Có lẽ chúng ta nên thử một cái gì đó mới.”

“Chúng ta sẽ tiếp tục luyện tập hàng ngày.” Liz lấy cuốn Giác Quan Thứ Bảy từ dưới giường lên. “Vậy nên thử một thứ khác xem sao.”

Amber bò vào giường rồi nằm sấp người. “Ồ ngoài trời?”, con bé nói, “Ý hay đấy ạ!”.

“Cô không đề nghị điều đó... nhưng...” Khả năng đọc được ý nghĩ người khác của Amber thật đáng nể. “Nhưng này, trong toàn bộ cuốn sách, Mayfair luôn đề cập đến sự kết nối với sức mạnh thiên nhiên. Bà ấy tin rằng với cuộc cách mạng công nghiệp và khi mọi người có thể sống mà không cần đi ra ngoài, các phù thủy đã bị giảm bớt rất nhiều sức mạnh.”

“Cháu hiểu rồi.”

“Dù cô không chắc chắn về chuyện khóa thân.” “Gì cơ, khóa thân á?”, Tara nhướn mày hỏi.

“Mayfair khẳng định rằng trong những ngày lễ của phù thủy, ngày hạ chí, ngày đông chí... phù thủy tụ tập lại, kết vòng tròn và hòa mình trọn vẹn với thiên nhiên.” Cô hít một hơi. “Khóa thân.”

Amber bật cười khúc khích, lấy tay che miệng. Myra cũng bắt đầu cười. Khi Tara bắt đầu cười ngặt nghẽo, Liz cố hết sức để không cười theo. “Chị nói nghiêm túc đấy. Không phải là chị gợi ý ta cởi truồng chạy lòng vòng. Nhưng chị nghĩ là ta không nên bỏ qua bất cứ cách gì chưa từng thử.”

“Vậy chị đang đề nghị chúng ta làm điều đó rồi còn gì.” “Không, không hẳn. Chị chỉ nói... chúng ta chưa thử cách đó thôi.”

“Ngày Hạ chí qua rồi.”

“Em không muốn mông mình đóng băng trong mùa đông đâu.”

Có tiếng khóc thét của Briac vang lên từ dưới sảnh. Tara đứng dậy đi ra cửa.

“Ít nhất ta nên cố gắng kết một vòng tròn ngoài trời và thử tìm kiếm Grainna theo cách đó đi.”

“Đồng ý.” Mọi người nhất loạt tán thành trước khi bước ra khỏi cửa.

Chú thích:

[1] CSI: Crime Scene Investigation hay CSI là một loạt phim truyền hình trinh thám, tâm lý tội phạm của Mỹ - Canada được tạo ra bởi Anthony E. Zuiker. Series này lọt vào danh sách các chương trình truyền hình ăn khách nhất thế giới, được đề cử nhiều lần cho các giải thưởng trong ngành điện ảnh và đã giành được chín giải thưởng.

Nắng chiếu gắt khi họ cưỡi ngựa qua làng để tránh xa những cặp mắt tò mò. Fin liếc nhìn về phía Simon, lúc này thằng bé đã cưỡi ngựa thành thạo hơn. Thỉnh thoảng, cu cậu có vẻ như chìm đắm trong suy nghĩ gì đấy rồi toe miệng cười khiến khuôn mặt sáng bừng. Fin không thể không tự hỏi liệu có phải Simon đang nói chuyện với con ngựa của nó không. Ngựa thì có thể nghĩ gì nhi? Anh muốn mở miệng hỏi. Có lẽ lúc nào đó chỉ có hai chú cháu anh sẽ tìm hiểu.

Còn Elizabeth thì rất tự tin trên lưng ngựa trong chiếc váy được vén cao. Anh vẫn nhớ những lần đầu tiên cô đã chạt vật thể nào. Vì quá lo lắng cho sự an toàn của con trai nên ước muốn được cưỡi ngựa đúng cách của cô bị xếp vào hàng thứ yếu. Giờ đây cô ngồi giữ lưng thật thẳng, mắt hướng về phía trước, khuôn ngực nhấp nhô theo nhịp vó ngựa. Fin thấy tim mình nhói lên khi nhớ lại lúc chúng ép sát vào anh như thế nào. Khoảnh khắc gần gũi gần gũi trong chuồng ngựa nhiều tháng trước đã in hằn vào tâm khảm Fin, như thể đấy là giây phút đánh dấu một sự khởi đầu trong cuộc đời anh. Không, anh nghĩ. Đó chẳng qua là một sai lầm. Tuy thế ở đâu đó trong tâm trí đang hoang mang của mình, Fin biết cô cũng nghĩ về nụ hôn đó, cái ôm đó nhiều ngang bằng anh. Có khi còn hơn.

Cảm thấy anh nhìn mình, Liz đưa mắt sang, ghéech cằm lên, và ngồi thẳng người hơn trên yên ngựa. Fin không thể nhịn cười. Thái độ thách thức tinh tế và sự quyết tâm đó chỉ khiến anh khao khát cô thêm thôi. Anh tự hỏi liệu cô có biết điều đó không.

Rồi đến Todd, một sự bất ngờ lớn cho cả gia đình nhà MacCoinnichs, chồng của Myra, vị cứu tinh, và là người tình của con bé. Khi anh ngồi xuống và nghĩ về điều đó, nghĩ về em gái dưới góc độ là người tình của ai đó khiến quai hàm anh đánh lại. Nhưng thỉnh thoảng, như chính giây phút này đây, Fin nhận thấy em gái mình thật xinh đẹp và quyến rũ. Một ngày nào đó con bé sẽ trở thành một người mẹ giỏi giang và là bà chủ quán xuyên gia đình riêng của mình. Cái mà anh không nhìn thấy được ở Myra là một chiến binh, song anh nhìn

thấy điều đó ở Liz. Nhưng tất cả đều là chiến binh. Cuộc chiến gắn kết những chiến binh lại với nhau để cùng nhau đi đến chiến thắng.

Có tiếng thác chảy kéo anh ra khỏi những suy nghĩ mông lung, và Fin thúc ngựa vượt lên những người khác.

“Chúng ta gần đến nơi rồi”, anh gọi lớn và ra hiệu mọi người đi theo mình.

Sau khi đi sâu vào rừng rậm, Fin tìm thấy một khoảng đất trống và một nơi trú ẩn nhỏ mà mọi người nghĩ đủ cách xa con đường dẫn tới đất nhà bất kỳ ai, kể cả vùng đất nhà MacConnichs. Anh xuống ngựa và chìa tay cho Simon. “Cháu cảm thấy có vật nuôi nào gần đây không?”

Simon nhắm mắt và có vẻ như đang đếm. “Không ạ, chỉ có ngựa nhà mình thôi.”

Fin cầm lấy dây cương ngựa thẳng bé và dắt tới một cái cây dáng cong.

“Chú định làm gì thế?”

Fin nheo mắt nhìn Simon. “Để chúng không đi mất.” Simon vỗ về cổ con ngựa của mình. “Bọn kia không muốn đi. Mà thì sao hả?” Nó nhắc cầm lên về phía Fin.

“Đừng có cột chúng nhé chú. Chúng muốn kiếm ăn loanh quanh chỗ đám cỏ mọc cao bên dưới tán cây ấy. Chúng sẽ không bỏ chạy đâu.”

Liz cắn môi dưới. Fin phải giúp cô có niềm tin vào con trai. Khả năng nói chuyện với động vật của Simon khiến cô rất lo lắng. Nhìn nó biến thành một con gì đấy có thể sẽ khiến cô gặp ác mộng suốt mấy tháng trời mất.

Cánh đàn ông tháo yên cương cho ngựa trong khi Liz cùng Myra mở hết mấy tấm chợp và cửa của căn lều nhỏ ra để đón không khí bên ngoài vào. Khi xong việc, họ đưa mắt nhìn nhau đợi người kia nói trước.

“Em nghĩ mình nên bắt đầu”, Myra lên tiếng.

“Lâu nay em vẫn thực hành quyền năng của mình nhiều hơn bọn anh mà”, Fin chỉ ra.

“Vâng”, Myra vẫy tay về phía một súc gỗ nằm trên đất và luồng gió phát ra từ bàn tay cô khiến đám lá cây phủ trên đó bay sạch. “Quyền năng của em rất tiện lợi. Chứ đâu như của anh hả Fin.”

Liz từ từ đưa mắt nhìn anh. “Thế quyền năng mạnh nhất của anh là gì?”

Fin khẽ nhếch một bên mép khiến đôi môi mang hình thù mà anh dám chắc là giống với một nụ cười tự mãn. Anh xòe bàn tay ra và đất bắt đầu rung chuyển. Bầy ngựa hí vang khi đất dưới chân chúng phát ra tiếng động ừng ục. Simon quay lại thủ thỉ trấn an chúng. Liz tròn mắt và há hốc miệng. Fin nắm bàn tay lại và mọi thứ trở về như cũ.

“Đỉnh thật đấy, chú Fin”, Simon nói.

“Ấn tượng”, Liz khen. “Tôi không chắc quyền năng này sẽ giúp ích vào chuyện gì nhưng tôi chắc là vào lúc nào đó chúng ta có thể sử dụng nó.”

Fin thấy tự ái và nụ cười tự mãn tắt ngóm trên môi anh. Anh cố dằn lại không lớn tiếng đáp trả và trừng mắt nhìn Myra khi nghe thấy cô em gái cười khúc khích.

“Mình bắt đầu ở đâu ạ?”, Simon hỏi.

Liz bước tới bên bờ suối. “Tôi nghĩ tốt nhất là ta nên thực hành quyền năng về lửa ở đây, nơi Myra có thể sử dụng những kỹ năng của em ấy dập tắt những ngọn lửa bị mất kiểm soát.”

“Chị gợi ý xem em nên làm chuyện đó như thế nào?” “Ừm, em nhắc nước lên khỏi bề mặt sông được không?” Myra cắn môi và đưa mắt nhìn dòng nước chảy xiết.

“Em chưa thử lần nào hết.”

“Vậy thì giờ đã đến lúc rồi đấy.”

Cô nheo hai mắt khi chìa lòng bàn tay về phía sông. Fin để ý thấy mắt trái em gái giãn giãn khi con bé tập trung vào công việc. Một luồng gió mạnh thổi sượt qua anh, đám lá khô bị tốc lên khỏi mặt đất, nhưng nước vẫn không hề dao động.

Myra buông thõng hai tay. “Em không nghĩ là mình làm được.”

“Cứ thử xem sao”, Liz vốc nước vào lòng bàn tay và thả lên không trung. “Khi nước ở trong không khí, em hãy chuyển động nó nhé.” Cô lặp lại hành động vừa rồi và Myra tập trung vào chỗ nước trong không khí.

Một vài giọt trượt ngang trước khi rơi xuống đất.

“Làm lại đi”, Liz bảo.

Lần này một lượng nước lớn hơn rơi xuống theo câu lệnh của Myra.

“Fin, anh hãy làm một quả cầu lửa và thả nó lại đây. Myra, em cố dập tắt lửa bằng nước chị ném lên nhé.”

Fin gạt đầu rồi gọi lửa bằng ý nghĩ và dùng lòng bàn tay nắn khối lửa lại bằng cở nắm tay mình. Anh thả khối lửa để giúp Myra thực hành quyền năng của mình. Cô bị trật mục tiêu và khối lửa bay vèo xuống sông tắt ngóm.

“Làm lại nhé”, Liz gọi lớn.

Trong nửa giờ đồng hồ, vạt váy trước của Liz ướt đẫm nước còn Myra rõ ràng là đã tập trung hết sức lực vào công việc. Nhưng khi những khối lửa do Fin tạo nên bay là là mặt nước, Myra đã dập tắt được chúng.

“Tôi nghĩ cô ấy cần nghỉ ngơi một lát”, Todd choàng một cánh tay quanh vợ và nắn bóp hai vai cô. “Em ổn chứ?”

“Aye.” Nhưng cô tựa hẳn người vào chồng và trông rõ là kiệt sức.

Liz quay trở vào và ngồi trên sục gỗ. “Anh làm quả cầu lửa bằng cách nào vậy?”

Simon ngồi xuống bên mẹ lắng nghe.

Fin nhìn hai mẹ con mỉm cười, lòng tự ái vừa bị tổn thương lúc nãy giờ được chữa lành vì giờ đây cô đang nhìn anh, trông chờ được hướng dẫn. “Trước tiên cô cần có khả năng gọi được lửa đã rồi giữ nó trong lòng bàn tay.”

“Sao anh làm vậy được?”

Fin nắm lấy tay Simon và lật ngửa ra. Không biết từ đâu, một quả cầu lửa nhỏ xuất hiện từ tay Fin và chòn vòn bên trên chùng một phân. “Hãy xem nó giống như một cuộn len nhé. Khi nó tiến gần tới sát tay thì cháu đánh bật nó đi.” Anh chuyển quả cầu lửa cho Simon, sẵn sàng “cứu viện” nếu cậu chàng mất kiểm soát.

Anh nghe Liz hít sâu khi quả cầu lửa hạ thấp xuống lòng bàn tay con trai. Cô không nói lời nào khi quả cầu lửa hạ thấp xuống tới mức “báo động”. Simon xòe tay ra và quả cầu lửa nảy vào không khí.

“Tuyệt!” Nó lại khiến quả cầu lửa nảy lên lần nữa. Fin đứng lùi ra sau. Anh cảm thấy vô cùng tự hào khi quan sát Simon thể hiện quyền năng mới của mình.

“Nào, cháu thả nó xuống sông đi.”

Khi tiếng lửa kêu xèo xèo rồi tắt ngóm dưới sông, Simon xoay người lại, cười toe toét. “Tuyệt thật. Mẹ thử xem. Dễ ợt.”

Elizabeth hít sâu và chìa tay ra. Fin lót lòng bàn tay anh bên dưới mu bàn tay cô. Mặc dù tay cô lạnh và cứng nhưng anh vẫn thấy ấm. “Thư giãn nào”, anh bảo và nhìn vào mắt cô. Tia sáng trong ánh mắt xanh biếc của cô ngay lập tức dội vào anh một cú nhoi nhói ngay bên dưới thắt lưng. Anh miết miết mấy ngón tay lên mạch cô và để ý thấy nhịp tim cô đang đập dồn dập. “Cô cần bình tĩnh.”

“Tôi ổn.”

“Không, cô không ổn.”

Cô nheo mắt thách thức nhưng thay vì cố cãi như thường lệ, cô nhắm mắt và hít sâu. Ngực cô nhô lên và khe ngực trắng muốt như sứ lộ ra bên dưới cổ áo trễ. Trong một thoáng, anh tự hỏi không biết đầu nhũ hoa của cô màu hồng hay nâu. Nơi bụng dưới của anh bắt đầu căng cứng và tim bắt đầu đập dồn.

“Chính anh mới cần bình tĩnh đi đây”, Liz giễu nhại khiến anh ngược lên nhìn, bắt gặp đôi mắt cô giờ mở to và đang nhìn xoáy vào mắt anh.

Dứt mắt ra khỏi những đường cong nữ tính nơi cô, Fin mở lòng bàn tay gọi một quả cầu lửa nữa. Anh trao nó cho cô như cách với Simon, trong khi vẫn giữ tay cô nằm an toàn trong tay mình. Khi quả cầu hạ gần sát vào tay mình, Liz cố đánh bật nó đi, nhưng nó vẫn tiếp tục hạ xuống. Anh chìa tay về phía trước không chế nó.

“Thử lại xem.”

Cô thở ra và nhìn chăm chăm vào khối lửa, hạ quyết tâm.

Lần này cô cố dịch chuyển được quả cầu lửa, nhưng khi hạ xuống lần thứ hai, nó rơi vào lòng bàn tay cô. Theo phản xạ cô nắm tay lại, la lên thất thanh và thả nó rơi xuống. Fin vội đón bắt lấy quả cầu nhưng nó đã kịp chạm vào thân trước váy cô và khiến nó bốc cháy.

Cô chét điếng còn Simon thì hét lên.

Fin quỳ thụp xuống dập lửa. “Myra!” “Chết tiệt.”

Myra phóng như bay về phía con sông, chìa hai tay ra. Một cơn gió nổi lên, kéo theo một luồng hơi nước. Fin ngược nhìn lên trông thấy mặt Liz bị tóc che hết. Lửa đã tắt, và cô đứng run rẩy. Vì lạnh hay vì sợ, anh không biết chắc nữa.

“Cô ổn chứ?”

Liz rùng mình. Môi dưới run run. Cô nói khẽ. “Làm lại đi.”

* * *

Sau bữa trưa, Liz tìm thấy một chỗ kín đáo gần bờ sông nơi tránh xa

mọi cặp mắt tò mò của người ngoài. Họ đã miệt mài luyện tập với quả cầu lửa cho đến khi cô không chế được nó đủ lâu để có thể làm nó nảy lên ba lần.

Tuy nhiên, công việc đó khiến cô bị đau. Liz liếc nhìn qua vai để đảm bảo không ai nhìn thấy rồi quỳ xuống bên bờ sông. Nhúng một bàn tay xuống dưới làn nước lạnh lẽo, cô đảo mắt, răng va vào nhau lập cập. Cô rút tay lên và nhìn chăm chăm vào chỗ da bị sưng phồng.

Đau chết đi được ấy. Cô có vết thương đó lúc cái váy bắt lửa. Phản xạ đó khiến cô hoảng hốt. Cô đã sưng người, hoàn toàn không thể tự xoay sở, và điều đó khiến cô bực bội. Liz rửa sả bản thân, biết rằng phản xạ chậm khi đối mặt với hiểm nguy có thể khiến bất kỳ ai trong họ mất mạng. Cô không chắc tại sao mình làm như vậy nữa. Lúc đó, tất cả những gì cô có thể nhìn thấy là người cô bốc cháy và con trai cô thì chỉ biết đứng nhìn trần trời.

“Cô đang làm gì đấy?” Giọng Fin cất lên từ phía sau. Cô vội vàng đứng bật dậy, quay người lại và giấu tay ra sau lưng. “Rửa, tôi rửa ráy chút thôi.”

“Thế sao phải giấu tay ra sau làm gì?”

Cô đặt tay dọc theo thân người nhưng không để lộ vết thương.

Không xong. Chỉ hai bước chân là anh lại gần, nắm lấy tay cô và săm soi lòng bàn tay. “Khi nào vậy?”

“Tôi không sao, Finlay. Chút đình thôi mà.”

“Sao cô không chịu nói cho tôi biết là cô bị bỏng chứ? Lẽ ra ta nên dừng lại sớm hơn.” Anh kéo cô xuống bờ sông, nhúng tay cô xuống nước như cô làm lúc này. “Để yên đây.”

Không có gì. Làn nước mát lạnh khiến cô thở ra dễ chịu. Fin kéo gấu váy cô và chuẩn bị xé.

“Anh định làm gì đấy?”

“Ngồi xuống đi”, anh ra lệnh.

Cô quan sát khi anh xé một mẩu vải ra từ gấu váy, nhúng nó xuống nước, rồi đắp vào lòng bàn tay cô. Liz ngồi yên nhìn anh chăm sóc vết thương cho mình. Quai hàm anh nghiến chặt, cố dằn lại những điều cô biết anh muốn nói nhưng không nói. Anh đang giận, cô cảm thấy vậy. Nhưng về cái gì cơ chứ?

“Chúng ta đã lường trước rằng thực hành với lửa có thể khiến một trong chúng ta bị bỏng.”

“Tôi thà bỏng còn hơn nhìn em thế này.”

Cô có thể nói điều gì bây giờ? Cô chẳng biết nữa nên chọn cách im lặng.

Anh băng bó bàn tay cho cô xong rồi ngồi xuống, vẫn nắm tay cô. “Cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi, cảm ơn anh.” Thay vì buông tay cô ra, anh giúp cô đứng lên. Họ đứng bên nhau, không ai nói lời nào. Nhận thức sự hiện diện của anh ngay bên mình khiến toàn thân cô run rẩy. Liz cắn cắn môi dưới, cố hết sức để không ngược nhìn anh. Sự lo lắng thực sự của anh dành cho cô đã đẩy mối quan hệ giữa hai người lên một mức độ khác. Thật dễ tránh xa khỏi anh mỗi khi họ cãi nhau. Nhưng lần này, sự im lặng làm lung lay bức tường cô đã cố công dựng nên kể từ lần đầu tiên hai người để mắt đến nhau.

Anh nắm lấy tay cô và nhìn chăm chăm vào mắt cô. Liz dịch vào gần anh hơn.

Có tiếng Simon gọi từ căn lều. “Mình về thôi.”

Fin gật đầu và đưa cô đến chỗ bày ngựa. Anh không cho cô làm gì ngoài việc đứng nhìn anh giúp Todd và Simon thắng yên.

“Chị ổn chứ?”, Myra hỏi đưa mắt về phía bàn tay cô. “Chỉ bỏng chút xíu thôi mà.”

“Em nghĩ việc đó không tránh khỏi được. Để về nhà nói mẹ bôi thuốc mỡ cho. Nhưng nhìn chung em thấy hôm nay mình làm được đấy chứ nhỉ, đúng không?”

Liz dứt ánh mắt ra khỏi Fin và mỉm cười. “Ừ, chị cũng nghĩ vậy. Mỗi lần luyện tập, mình sẽ tiến bộ hơn. Các thao tác sẽ thuần thục hơn.”

“Đó là điều tốt nhất ta có thể làm.” “Xong hết rồi đây”, Simon gọi.

Liz nắm lấy dây cương và nhìn mặt. Fin bật chửi thề. “Guợm đã.”

Không nói không rằng, Fin tự ý bồng cô và đặt lên ngựa một cách dễ dàng. “Chỉ mỗi tay kia thôi thì có giữ được cương không đây?”

“Được mà.”

“Đồ bướng bỉnh. Nếu không được thì bảo tôi.” Thề tốt hơn đấy. Giọng Fin luôn đặc quánh lại khi anh nổi giận. Sự giận dữ luôn là cảm xúc thể hiện dễ dàng hơn nhiều so với những cảm xúc khác.

Họ lên đường về lại pháo đài, ai nấy đều mệt nhoài, nhưng quan trọng hơn là mọi người đã luyện tập thật hăng say và kết quả đúng như mong đợi.

Họ sẽ tiếp tục vào ngày mai.

* * *

Amber ngồi nhắm mắt khi Tara đưa cho con bé những đồ vật.

“Cái này thế nào?”

Amber chun mũi. “Đồ nhà bếp.”

Đây là một miếng giẻ dùng để lau chùi và rất có thể Cian đã lấy nó từ nhà bếp. “Ừ.”

“Nhưng em ngửi thấy mùi của nó rồi, chị Tara. Không tính.”

“Ồ, thế cái này thì sao?” Tara cầm một sợi dây chuyền bằng hai bàn

tay. Cái này chị mang đến đây từ thế kỷ XXI. Chị đã mua nó tại Lễ hội Trung cổ nơi chị gặp Duncan. Cassy, bạn thân của chị hồi ấy, cũng mua một cái giống hệt thế này.

Amber xụ mặt. “Cái này chắc là của chị. Chị mang nó với nỗi buồn trĩu nặng trong lòng.” Con bé mở mắt ra. “Tại sao nó lại khiến chị buồn thế?”

Tara mân mê sợi dây chuyền. “Không hẳn là buồn, chỉ là cảm giác về một ký ức sẽ phải gắn liền với cả cuộc đời chị thôi. Như cảm giác em có được khi ai đó qua đời. Em nhớ họ với tình yêu và niềm vui, nhưng với một trái tim trĩu nặng vì em sẽ không bao giờ gặp được họ nữa.”

“Em hiểu.”

“Quan trọng hơn cả là, em đoán đúng rồi. Đọc được đồ vật đang trở nên dễ dàng hơn lúc chúng ta mới bắt đầu rồi đây.”

“Làm thêm nữa không?”

Tara gạt đầu và đưa cho con bé chiếc áo sơ mi của Simon. Cian rón rén đi vào phòng títt đằng sau pháo đài cùng với một số món đồ ôm trong tay. Sau một lúc, Amber có thể xác định được đồ vật nào thuộc về ai.

“Quyền năng mạnh nhất của em là gì Cian? Chị phải thú nhận là chị không biết.”

Đã qua sinh nhật lần thứ mười tám, Cian không còn vẻ vụng về, lộ ngọc như thời gian đầu Tara mới đến đây. Cậu cao vọt lên hơn cô ngang với cha và mấy anh trai.

“Em khá về lửa, gọi gió cũng dễ dàng dù không giỏi bằng chị Myra. Quyền năng đích thực của em là gì em cũng chưa xác định được nữa. Thỉnh thoảng em trông thấy những hình ảnh em không thể giải thích được, và khi em tập trung thì chúng thay đổi mất, nhưng em không biết chúng có ý nghĩa gì.”

“Thế em thấy gì?”

“Những vòng tròn, đường thẳng. Những mảnh vụn bay lơ lửng về một hướng. Có cảm giác như một loại năng lượng gì đấy vậy.”

“Em vẽ lại những gì mình thấy được không?” “Chắc là được.”

Ở đâu đó tí sâu trong tâm trí Tara, những miêu tả của cậu nghe rất quen thuộc.

Có tiếng gõ cửa dè dặt. “Mẹ đây”, là giọng của Lora. Amber lồm cồm đứng lên mở cửa cho mẹ.

“Mọi người về chưa mẹ?”

“Chưa, nhưng chắc là đang trên đường về.”

“Đúng thế”, Tara nói gần như với chính mình. “Thật lạ lùng là giờ này tất cả chúng ta có thể dễ dàng nắm bắt được tình hình của nhau rằng đang ở xa hay gần, ốm hay khoẻ.”

Vừa lúc Amber liếc xuống tay nó và đưa lên ngang tầm mắt. “Lizzy bị thương.”

“Sao?” Cả ba nhất loạt nhìn nó.

Con bé nhấc cả hai lòng bàn tay lên và sẫm soi. “Mẹ, cô ấy cần bôi mỡ đấy. Vết thương không nghiêm trọng. Chỉ bỏng nhẹ thôi.”

* * *

Fin nhấc cô xuống khỏi yên ngựa mặc cô vùng vằng không đồng ý. Liz ghét phải thừa nhận, nhưng thực tế là tay cô đang rất đau. Cảm giác bỏng rát bắt đầu ngay sau khi họ rời khỏi chỗ luyện tập trong rừng và cơn đau tăng dần lên suốt quãng đường trở về nhà. Tara, Amber, và Lora ra ngoài sân đón họ. Khi người giữ ngựa của Fin đón ngựa của anh và ra hiệu cho những người khác đi theo mình, Amber sà xuống bên cô như gà mái mẹ, khiến Liz cảm thấy buồn cười khi nghĩ đến tuổi con bé.

“Cô ổn chứ?”

“Không sao đâu, thật mà.”

“Không sao gì mà không sao. Giờ thì cháu thấy rõ hơn rồi đấy. Vào nhà đi cô.”

Liz áp lòng bàn tay bị thương lên ngực cho bớt đau. Khi vào nhà và ngồi trên ghế trong đại sảnh, Liz để Amber mở miếng vải ra.

Bên dưới miếng vải, không chỉ là một vết bỏng đơn thuần. Thực tế, chỗ đau ở chính giữa không là gì so với xung quanh. Nhìn giống như lửa tấp vào cả bàn tay cô vậy.

“Chị Liz, sao vậy?”, Tara lo lắng hỏi.

“Không có gì đâu, bọn chị luyện tập với những quả cầu lửa ấy mà.”

“Không đơn giản đâu.” Lora đứng lên ra khỏi phòng, chắc là đi tìm cách chữa trị thời Trung cổ nào đó để giảm đau cho cô.

Liz lợi dụng cơ hội rí tai Tara. “Em có Advil hay Tylenol gì không?”

“Em biết thế nào chị cũng có chuyện mà.” Tara đứng lên rời khỏi phòng.

Amber lắc đầu. “Có phải chỉ qua một đêm là học hết mọi thứ đâu.” Nó đến bên vòi nước thấm ướt một miếng vải và tới đắp vào vết thương cho cô.

“Đau phải không?” Fin đứng ở cửa. Mặt anh nhăn nhó. “Mọi người làm sao thế? Chỉ là một vết bỏng thôi mà.” “Không, Elizabeth, đây không chỉ là một vết bỏng.”

Fin hạ giọng và bước lại gần. “Bỏng thường dẫn tới nhiễm trùng. Nhiễm trùng sẽ thành bệnh. Ở đây chúng ta không có thuốc men để chữa như thời cô đâu.”

Liz ngồi ngả người ra nhìn vào lòng bàn tay bị bỏng. Giờ nó đã sưng phồng lên gấp đôi. Cô đã không tính đến chuyện đó. Khi còn ở thế kỷ XXI, sự tiện lợi của y học hiện đại không phải là điều cô quan tâm. Bác sĩ chỉ ở cách xa chừng vài tòa nhà.

“Tôi tin là không sao đâu.” Giọng cô có vẻ thiếu chắc chắn. Cô

không nhìn vào mắt Fin. Cô không thể. Anh nói đúng. Lẽ ra cô nên dừng lại khi mới thấy đau.

Lora quay lại và thoa vào lòng bàn tay cô một thứ chất lỏng nhờn nháp có mùi hôi. Tara đưa cho cô hai viên thuốc tân dược màu nâu được cất kỹ lâu nay. Fin quay người ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 5

Liz đưa thức ăn lên miệng bằng bàn tay lành lặn, thấy biết ơn vì Tara đã nhất quyết bắt cả nhà phải dùng dao nĩa. Chắc là phải khó khăn hơn nhiều nếu phải bóc món cừ bằng tay.

“Gì đây?”, Todd phẩy tờ giấy, không nhắm vào một ai cụ thể.

“Trông như một cuốn sách khoa học tôi dành cho cháu nhi”, Simon đáp.

“Giống như là vi trùng học hơn.” Tara liếc nhìn. “Học xong cái môn này hàng tuần liền đi mơ thấy ác mộng luôn. Hễ có ai hắt xì hơi là đi nghĩ chắc chắn là đi sẽ chết vì một căn bệnh lạ nào đấy.”

“Ai vẽ đây?”

“Em”, Cian nói với tới từ phía cuối bàn. “Chị Tara gợi ý em phác họa những gì em thấy được khi dùng quyền năng của mình. Em thấy như vậy đây.”

Tara đưa tay về phía Todd. “Đưa tôi xem thử nào?” Todd đưa tờ giấy cho cô.

“Em thấy gì vậy?”, Duncan ngồi bên hỏi.

“Tế bào. Để xem...” Cô gạt đĩa ăn sang một bên và trải tờ giấy ra trước mặt. “Những đường thẳng này giống như mạch máu hay có thể là động mạch. Còn đây là tế bào. Ôi trời, nếu em không nhầm thì đây là ty thể, một nhân tế bào, đại loại thế.”

“Em nghĩ đó có nghĩa là gì?”

“Chị có xác định được đây là tế bào người hay động vật không?”, Todd hỏi.

“Tôi ghét những thứ cực nhỏ. Những thứ mà mắt thường khó nhận

ra ấy. Tôi biết đó là một tế bào. Nhờ vào hình dạng có thể nói đó là của người, nhưng tôi cũng không dám chắc.”

“Cháu nghĩ đó có nghĩa là gì?”

Liz đưa mắt nhìn Ian. “Bác nói di sản và quyền năng của chúng ta bắt nguồn từ tự nhiên. Đất, lửa, nước, và gió. Ấy vậy mà Simon lại giao cảm được với động vật, thậm chí còn có thể biến thành một loài gì đó nữa. Amber thì có những quyền năng mang tính đồng cảm mà không chính xác thuộc về những yếu tố kể trên, cả những linh cảm của Lora cũng thế.”

“Đúng vậy. Nhưng tất cả những người mang dòng máu Druid đều có một khả năng gì đó nằm ngoài những yếu tố kia. Những khả năng đó có nguồn gốc từ sự kết nối sâu hơn với tổ tiên, với năng lượng xung quanh chúng ta.”

“Chẳng phải nhà khoa học nào đó đã cho rằng con người chỉ dùng đến mười phần trăm não bộ sao?”, Todd hỏi.

“Đúng vậy.”

“Chẳng phải nếu như cho rằng tổ tiên nhà mình đã học được cách sử dụng chín mươi phần trăm còn lại thì cũng là giả thuyết đáng tin cậy hay sao?”

“Ta nghĩ Todd nói đúng.”

Liz đưa mắt nhìn bàn tay đau. “Lora, đã bao giờ có ai trong nhà mình thực sự ốm chưa?”

“Dĩ nhiên rồi. Cả Duncan và Fin ngã bệnh sau khi hai đứa quyết định đi bắt cá ngoài suối vào giữa mùa đông. Nếu dùng nôm thì đã chẳng xảy ra chuyện rồi, nhưng hai đứa nghĩ tốt hơn là bắt bằng tay nên mới ra nông nỗi đó.”

Duncan nhướng một bên mày về phía Fin và anh nhún vai. “Cian thì sao? Lần cuối em ấy ốm là khi nào ạ?”

Lora nghiêng nghiêng đầu về một bên suy nghĩ. “À, nó... Không, chỉ Fin thôi.” Bà như nói với chính mình. “Ta không nhớ Cian ồm lần nào. Mình có nhớ gì không, Ian?”

Ông lắc đầu. “Không hề, các con trai của ta luôn lớn lên khỏe mạnh.”

“Cô hỏi làm gì?”, Fin hỏi.

Thay vì trả lời, Liz hỏi một câu nữa. “Thế còn bị thương thì sao ạ?”

“À, đây lại là chuyện hoàn toàn khác. Cian ngã ngựa và rơi trúng vào một cái cây đổ. Vai nó bị một vết cắt sâu. Suốt nhiều ngày chúng ta cứ lo nó bị nhiễm trùng.”

“Nhưng em ấy không bị, đúng không? “Không.”

“Thế sẹo thì sao? Em có dấu vết gì gợi nhớ về vụ ngã ngựa đó không, Cian?”

Cian nhìn lên vai trái. “Không ạ. Chẳng có gì nhắc em nhớ về lần đấy cả.”

Liz đẩy ghế ra và đi quanh bàn. Cô cời những lớp băng ra khỏi bàn tay bị thương.

“Chị định làm gì vậy?”

“Bình tĩnh nào.” Một ý nghĩ vừa hình thành trong đầu cô về ý nghĩa của các tế bào Cian trông thấy. Fin đứng lên và nhường ghế anh bên cạnh Cian cho cô.

Cian nhìn cô chăm chăm với vẻ bối rối. “Chị muốn em làm gì?”

“Nhắm mắt lại đi.” Liz cầm lấy tay cậu và giơ lên

không trung. Cô để bàn tay lạnh của mình bên dưới bàn tay cậu nhưng không chạm vào. “Hãy nghĩ về những tế bào đó đi, những hình ảnh mà em trông thấy khi dùng đến quyền năng của mình ấy.”

Cian cựa quậy trên ghế, nét mặt tập trung. Sau hai lần hít sâu, nét lo

lắng trên mặt cậu nhạt dần. Hơi thở đều đặn. “Em thấy những vòng tròn và đường thẳng.”

“Chúng có chuyển động không?” “Aye. Theo nhịp điệu đều đều.”
“Giống như mạch đập đúng không?” “Chắc vậy.”

Liz hạ thấp bàn tay lành xuống và đưa bàn tay bị thương vào bên dưới lòng bàn tay cậu. Cả hai bàn tay cô đều không chạm vào tay cậu.

Nét mặt Cian thay đổi. Cậu cau mày. “Màu của hình ảnh giờ trở nên tối hơn. Đen và xám.”

“Thế trước đó thì màu gì?” “Đỏ chứ không phải hồng.”

Liz đưa mắt nhìn Fin đang đứng bên cạnh.

“Cố di chuyển hình ảnh tối màu kia ra khỏi tâm trí em và thay vào đó bằng màu em thấy trước đó đi.”

“Bằng cách nào?”

“Em cứ thử đi”, Fin khuyến khích. “Chỉ tập trung vào màu em thấy ấy.”

Liz gật đầu với Fin. Anh biết cô đang cố bảo Cian làm chuyện gì.

Cả bàn im lặng quan sát nét mặt Cian. Liz nhắm mắt và tập trung vào cơn đau nơi tay mình, tìm kiếm sự thay đổi. Cô hít sâu nhiều lần và hình dung cơ thể mình tự lành lại, hình dung năng lượng của Cian đang chảy vào lòng bàn tay mình.

“Chúa ơi”, Tara há hốc miệng.

Liz mở bừng mắt ra, và Cian cũng vậy.

Một ánh sáng màu xanh xuất hiện dao động quanh bàn tay Cian. Trong tích tắc, cơn đau nơi bàn tay cô biến mất nhưng khi Cian mắt tập trung, nó quay trở lại và ánh sáng kia cũng nhạt đi.

Fin đặt tay lên vai cô. “Cô cảm thấy gì không?”

Mặt Liz sáng bừng lên, ánh mắt lấp lánh. “Cơn đau biến mất. Trong một phút có cảm giác như vết thương đã lành hẳn.”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Em là người chữa lành vết thương đó, Cian.”

“Sao có thể thế được? Phụ nữ mới làm việc đó, không phải đàn ông.” Có vẻ như cậu không thấy phấn khởi bằng cô.

“Ồ, đừng có phân biệt giới tính như thế chứ. Đàn ông có thể chữa lành vết thương, có thể là bác sĩ. Thực tế, trong thế kỷ của chị đàn ông làm bác sĩ nhiều hơn phụ nữ. Bác sĩ phẫu thuật nữa, người cứu sống bệnh nhân hàng ngày ấy.”

Cian ngồi yên trầm ngâm. Cậu đưa mắt nhìn cha, tìm kiếm sự đồng thuận.

“Tổ tiên cho biết để đánh bại được Grainna chúng ta cần tập trung hết những sức mạnh mình có được. Quyền năng mới được tìm thấy này sẽ giúp ích cho cuộc chiến hơn ta tưởng. Khả năng chữa lành vết thương do mù ta gây ra đúng là một món quà vô giá từ thượng đế”, Ian tự hào.

Cậu út nhà MacCoinnichs cười tủm tỉm.

“Có vẻ như vết thương của cháu không còn tệ như lúc nãy nữa.”

“Chúng ta vẫn cần phải cẩn thận, Elizabeth. Cian cần thời gian để tìm hiểu về quyền năng đó hơn.”

Mặc kệ Fin phá đám. Không thèm đếm xỉa gì đến lời của anh, Liz lại chìa tay về phía Cian lần nữa.

* * *

Họ đứng thành hàng, vai kề vai, trong khi Grainna đi tới đi lui. Một trong số họ giữ sức mạnh, đủ để ngăn không cho mù biết ngay được đó là ai.

Mù đưa mắt nhìn thủ lĩnh của đoàn người. Trong thoáng chốc, người

đàn ông lấy can đảm ghéch cầm lên thách thức. Grainna nheo mắt nhìn anh ta và chèn vào đầu anh ta hình ảnh tay chân bị cắt lìa khỏi thân. Anh ta đưa hai tay lên đầu rồi ngã quy xuống đau đớn. Máu từ mắt chảy ra thành dòng.

Grainna tiến đến người kế tiếp trong hàng. “Người học nhanh đây”, mẹ nói với người đàn ông đang cúi đầu và mắt sụp xuống tỏ vẻ kính nể quyền năng của mẹ. Khi mẹ di chuyển, những cái đầu nhất loạt cúi xuống, bọn trẻ con túm lấy chân cha mẹ thút thít khóc. Mẹ chui vào đầu lần lượt tất cả những người lớn khi đi qua họ nhưng không tìm thấy gì.

Mẹ xoay người bước đi một quãng rồi quay lại đối mặt với họ. “Lộ diện đi.”

Cả đám người nhìn nhau hoang mang, không hiểu mẹ muốn thứ gì. Grainna giơ một tay lên, định tiêu diệt tất cả thì một giọng nói nhỏ cất lên. “Tôi chính là người bà muốn tìm đây.”

Từ đằng sau một trong những cậu bé là một cô bé không quá mười lăm tuổi, quần áo rách rưới, tóc tai rối bù. Dù đi với một đoàn người cùng chung cảnh ngộ, nhưng cô bé vẫn không giấu đi được sự nghèo khổ của mình. Khi cô bé bước lên phía trước, người đàn ông bên cạnh giơ chân đi bốt ngáng khiến cô bé ngã ra đất. Cô bé quay lại và nhỏ nước bọt vào chân ông ta. “Tôi tự nguyện nộp mình là cho chính bản thân tôi. Chứ không phải cho chú.”

Thái độ thách thức của cô bé khiến đám người xôn xao.

“Cái nòi ma quỷ”, ông ta rửa sả.

“Chú nói đến ma quỷ nào thế?” Cô bé lồm cồm đứng dậy và tự tin đi về phía Grainna.

Grainna cố đi vào tâm trí của cô bé nhưng không thể đánh bại được ý chí của cô. Thú vị đây.

Tuy nhiên ông chú của cô bé lại hoàn toàn là chuyện khác. Ông ta xem thường đứa cháu gái chỉ vì sự tồn tại của cô. Grainna đi sâu hơn

nữa vào tâm trí ông ta và nhận ra lý do. Người đàn ông nọ đã dùng con bé để thỏa mãn thói dâm dục của mình, đổi lại con bé cho ông ta biết ông ta sẽ chết như thế nào và vào khi nào. Tâm trí của ông ta giờ đây lấp đầy nỗi sợ hãi khi ông ta nhìn con bé trần trời.

Cô bé đứng cách Grainna chừng một mét, ghéch cằm lên.

“Người không sợ ta. Tại sao?” “Vì bà sẽ không giết tôi.”

“Sao người biết?”

Cô bé đưa mắt nhìn đoàn người, hầu như không ai nhìn cô. “Tôi thấy được tương lai. Tôi thấy trước rằng hôm nay tôi đứng đây với bà.”

Nhà tiên tri đích thực đây rồi. Không cần đến quả cầu thủy tinh nữa. “Người tên gì?”

“Người ta gọi tôi là Tatiana.” Giọng cô bé nghe già hơn tuổi. Nói gì thì nói, lớn lên dưới bàn tay ông chú dâm dăng, cô bé không có lựa chọn nào khác. “Tôi gọi bà là Grainna được chứ?”

Mụ mỉm cười trề nải. “Được”, mụ đáp. “Này nhà tiên tri, nói ta biết khi nào thì chú người chết vậy?”

Câu hỏi khiến cả đám người nhất loạt há hốc miệng. Tatiana ngược nhìn Grainna. “Trước hoàng hôn.”

* * *

Liz ngồi bên cạnh em gái trong ngôi nhà nhỏ bên dòng suối. Bên ngoài, Fin, Duncan, và Simon đang thực hành với quả cầu lửa. Dấu hiệu duy nhất cho thấy cô đã từng bị bỏng chỉ còn là một vết đỏ mờ mờ. Ngày nào Cian cũng “chữa” cho cô. Trong một tuần, cậu chấp nhận và sử dụng quyền năng của mình bất cứ khi nào có thể, miễn là tránh được tai mắt người ngoài.

“Chẳng phải thật tuyệt sao khi mà em ấy có thể giúp được vài người trong làng? Như bà Claunch đang đến khổ sở với căn bệnh thấp khớp đấy.”

“Bà Claunch thì không sao, nhưng chị sợ phản ứng của những người khác có thể dẫn đến một vụ tương tự như vụ hành quyết những phù thủy Salem thì nguy.” Liz cởi váy ra. Bên trong là quần short và một chiếc áo hai dây nhẹ nhàng.

“Em ganh tị với chị đấy.”

“Thôi mà, lần tới em nhớ mặc như chị là được chứ gì.” “Chắc chắn rồi.”

Đúng là ăn mặc như thế này thì rất là tiện, nhưng còn hơn thế nữa, Liz không muốn xông váy lũng nhùng lại bắt lửa như lần trước nữa.

“Chị sẵn sàng cho việc đó chưa?”

“Ai mà sẵn sàng cho được?” Đã đến lúc Simon thực hành quyền năng của nó.

“Nó sẽ ổn.”

“Chúa ơi, chị mong là vậy. Nếu như nó biến thành con gì đó rồi không thể trở về như cũ thì sao?”

Tara cười gượng. “Vậy thì tốt hơn hết là chúng ta nên ở bên nó khi chuyện đó xảy ra chứ sao. Nào, Lizzy, tin con trai mình chút đi.”

Hai chị em bước ra khỏi nhà cùng nhau đúng lúc Duncan nắm một quả cầu lửa trong tay và dập tắt lửa. Không giống như những người khác, Duncan không bị bỏng khi đụng phải lửa.

Fin nhìn thấy cô. Anh đưa mắt nhìn từ đầu đến chân rồi chuyển sang Simon. Anh ta có ủng hộ cách ăn mặc của mình không nhỉ?

“Sẵn sàng chưa?” “Rồi.”

Duncan và Fin đứng hai bên con trai cô. Mặc dù cũng phải mất một thời gian nữa Simon mới cao lớn bằng hai người kia, Liz không có gì để phàn nàn về họ với tư cách là những người thầy thông thái của Simon, và Simon dành cho họ sự tôn trọng mà không một người đàn ông nào ở thời đại của cô có được từ nó. Cô hàm ơn cả hai người, nhất là Fin, dù cô

ghét phải thừa nhận điều đó.

Cảm thấy sự lo lắng của mẹ, Simon quay sang cô và nói, “Mẹ sẵn sàng chưa ạ?”.

“Lúc nào mà mẹ chả sẵn sàng chứ.”

Nói dối kinh khủng luôn, Simon nói bằng ý nghĩ.

Ừ đây. “Mẹ ồ, thật mà.”

“Cháu thử với con gì trước?”, Tara giải tỏa sự lo âu nơi Lizzy.

“Chim ưng đi. Cháu nghĩ con này dễ nhất.”

“Cháu còn muốn chúng ta làm gì không?”, Fin hỏi. Simon lắc đầu và liếc nhìn lên bầu trời.

Liz chăm chăm nhìn theo, quan sát con trai nhắm mắt và giữ hơi thở đều đặn. Bên trong đầu, nó bắt đầu nói với chính mình, rồi nói to cho hết thảy cùng nghe.

“Ta nghe gió gọi. Gọi mời ta bay bổng cùng nó. Ta dang cánh tay...” Khi cậu ra lệnh cho hai cánh tay mình, Liz tập trung vào mấy ngón tay của con trai. Cậu xòe rộng bàn tay và xoay cổ tay. “Để bay được, ta cần nhấc hai chân lên cho đến khi gió tập trung vào bên dưới cánh...”

Gương mặt Simon trở nên căng thẳng nhưng không có gì xảy ra cả. Cậu hạ cánh tay xuống, thất vọng.

“Không sao đâu, chúng ta có thể thử lại sau mà.”

“Không.” Simon cởi phăng áo qua đầu và vút nó sang một bên.

Cậu lại nhắm mắt lần nữa và bắt đầu lại.

“Gió sẽ mang ta lên bên trên những tán cây. Ta sẽ được nhìn thấy lũ cá bơi lội dưới sông.”

Liz đảo người bên cạnh em gái, giọng đều đều của Simon vang

vọng trong đầu cô.

Cậu rướn cao cổ, xoay đầu và thớ cơ bên dưới da bắt đầu nhấp nhô. Liz nuốt khan, tập trung vào những ngón tay của con trai, và cắn chặt môi. Khi Simon nắm chặt tay, những ngón tay biến mất thay vào đó là những chiếc lông vũ màu xám.

Cô nắm lấy tay Tara, mắt mở to, lầm rầm cầu nguyện cho điều gì đó xảy ra, nhưng lại không muốn nhìn thấy con trai biến hình. Liz cảm thấy người cô lão đảo. Không thể dứt mắt ra khỏi con trai, cô nín thở.

Máu dường như đang đổ dồn lên não cô.

Simon cong hai cánh tay, vươn ra và trong một thoáng, chúng vẫy vẫy trong hình dáng cánh chim. Liz nghe con trai gọi trong đầu, nó lại phẩy hai cánh tay lần nữa, và trở về bình thường. Là người.

“Lizzy?”, Tara gọi chị, nhưng tất cả những gì cô trông thấy là con trai mình đang đi xuống một đường hầm dài tối đen. Nó lại là Simon, chỉ là xung quanh nó đầy những ngôi sao lấp lánh.

Fin quay lại khi nghe Tara gọi Lizzy. Khi người cô bắt đầu lão đảo, Fin vội đến bên cạnh đỡ lấy cô trước khi cô ngã ra đất.

Làn da nhợt nhạt của cô khiến anh thất kinh. Anh hạ cô nằm xuống đất và vén tóc ra khỏi khuôn mặt cô. Đầu cô ngoẹo sang một bên.

“Mẹ, mẹ có sao không?”

“Mẹ cháu ổn, Simon. Cháu đi lấy ít nước đi.” “Có lẽ cháu không nên làm chuyện đó.”

“Không, cháu làm rất tốt. Mẹ cháu sẽ không sao đâu.” Tara nắm lấy cánh tay Simon và đưa nó ra suôi. “Nào, cậu bé chim. Cháu biết mẹ cháu mà, mẹ cháu sẽ không sao.”

“Cháu thực sự bắt đầu biến hình, đúng không dì?” “Ừ.” Tara và cháu trai vừa đi vừa nói chuyện.

Fin đưa mắt nhìn Duncan. “Cô ấy chưa sẵn sàng cho chuyện này.”

Và cảnh tượng cô đổ vật người trên nền đất với hai mắt đảo ngược cũng không phải là hình ảnh Fin đã chuẩn bị tinh thần chứng kiến.

Liz cựa quậy bên dưới tay anh. Cô từ từ mở mắt. Sau khi chớp chớp vài cái, cô tỉnh lại.

“Tôi ngất hả?”

Fin gật đầu.

“Simon đâu?”

“Đang đi lấy nước cho cô.”

Liz gượng ngồi dậy nhưng lại ngã, khuỷu tay chống ra đằng sau.

“Nằm xuống đi.”

“Tôi không muốn thằng bé thấy tôi như thế này.” Cô nhìn vào mắt anh. “Nó sẽ tự trách mình.”

“Đề tôi giữ nó lại”, Duncan nói rồi rời đi. “Khi thật.”

Vừa nghe tiếng chửi thề thốt ra từng miệng cô, lòng anh nhẹ nhõm hẳn. Cô đã khỏe hơn.

“Tôi tưởng mình chịu được chuyện đó.”

“Quan sát thằng bé biến hình không phải là việc dễ dàng.”

Anh đỡ Liz ngồi dậy, nhưng không chịu để cô đứng lên cho đến khi sắc mặt của cô trở lại bình thường, nhưng kỳ thực là không.

“Nếu nó không trở lại như cũ thì sao hả Fin?”

Fin đưa tay nắm lấy bàn tay run rẩy của cô. “Bản chất thằng bé là người, có phải là thú đâu. Chúng ta phải tin nhất định là nó có thể trở lại được.”

Một giọt nước mắt rơi xuống má cô. Nhìn cô sợ hãi anh thấy đau lòng. Làm thế nào anh có thể bảo vệ được cô, trấn an cô rằng mọi

chuyện sẽ ổn? Tất cả những gì anh có thể làm là quàng một cánh tay qua vai cô và bảo cô phải có niềm tin. Cô đã không hề vùng ra khi anh kéo cô sát vào mình là một bằng chứng cho thấy giờ này cô đang lo lắng đến thế nào.

“Nó làm tôi sợ muốn chết”, cô thú nhận.

“Tôi biết.” Và anh cũng sợ. Anh giữ nỗi sợ cùng những cảm xúc ấy chỉ cho riêng mình biết.

Anh ngồi đó ôm cô vào lòng cho đến khi anh cảm thấy cô bớt run. Khi Liz nhấc đầu ra khỏi vai anh, sắc mặt cô đã trở về bình thường. Cô nhìn vào đôi môi anh và môi cô hé mở. Liệu đây có phải là một lời mời gọi? Có phải cô muốn anh hôn?

Khi thật, cô đẹp không chịu nổi. Tỉnh thoảng, vào những lúc như thế này, khi cô thể hiện sự yếu đuối của mình ra ngoài thì Fin không còn biết gì nữa. Không nghĩ đến hậu quả, anh cúi đầu chạm môi vào môi cô.

Lần đầu tiên họ ngồi nguyên như thế, môi chạm môi, không vùng ra hay hôn sâu hơn. Rồi Liz thốt ra một tiếng rên nhỏ khuấy động cơn ham muốn nơi anh khiến anh bắt đầu hôn cô nồng nhiệt hơn. Cô há miệng và đưa lưỡi tìm lưỡi anh. Fin đan tay vào mái tóc cô và chìm đắm vào nụ hôn nóng bỏng. Lưỡi anh dấn sâu vào nơi mà có thể là không nên, tay anh mân mê nơi mà anh đã muốn chạm vào từ rất lâu.

Ngọn lửa khao khát bùng lên trong anh với tốc độ báo động, nó khiến Fin nghĩ mình sẽ bốc cháy mất. Liz cuống cuống bấu chặt lấy lưng anh. Fin vuốt lưng cô và lần tới khuôn ngực tròn trịa. Cô oằn người lại trước những cơn trớn của anh và run lên. Dù anh biết nụ hôn không thể tiến xa hơn, anh cơn trớn môi cô, lưỡi anh xoắn xuýt lưỡi cô trong một vũ điệu cuồng mê.

Người Fin bắt đầu căng cứng, dấu hiệu cho biết anh nên dừng lại. Lấy hết ý chí anh dứt môi ra khỏi môi cô. Cô vẫn còn nhắm mắt, hơi thở lạch nhịp giống như anh.

“Chúa ơi, lẽ ra không...”

Fin đặt một ngón tay lên môi cô, ngăn lại. “Cả hai ta đều cảm thấy như vậy, Elizabeth. Ngọn lửa giữa chúng ta.”

“Đúng thế, nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Đừng nghĩ về chuyện đó lúc này. Chỉ khiến em hoang mang hơn thôi.” Đó cũng chính là điều anh tự nói với bản thân mình, cho dù cả anh và cô đều có chung suy nghĩ về cách giải thích hợp lý về sức hút giữa họ. Tuy nhiên, anh không muốn cô cãi cộ gì với mình. Ít ra là không phải lúc này. Ôm cô trong tay, cảm thấy cơ thể cô phản ứng với những ve vuốt của anh. Đó là điều anh muốn.

Đúng thế. Đó là điều anh muốn còn hơn cả nước, hơn cả không khí.

Duncan, Tara, và Simon quay lại, bàn tán sôi nổi về việc biến hình của Simon. Hai người buộc phải dứt nhau ra.

Trong đầu Fin lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ là làm sao mình sớm có thể có được Liz trong vòng tay lần nữa.

Tatiana nhìn chăm chăm vào xác ông chú, nét mặt thản nhiên. Ông ta chết đi, có nghĩa là cô được sinh ra lần nữa, hoặc những hình ảnh cô trông thấy đã cho cô biết điều này từ rất lâu. Nhắm hai mắt, cô nhen nhóm lại những hình ảnh cho thấy tương lai mình.

Khi màn đêm buông xuống vào đêm cuối cùng trong chuyến hành trình của người Romani, một thế lực đen tối sẽ kết thúc đời của chú cô và cứu cô thoát khỏi địa ngục do ông ta tạo ra.

Cô không thể chuộc lỗi mà không phải trả giá. Cái chết của chú cô là khởi đầu cho nhiều mạng người khác bị kết liễu, nhưng Tatianna sẽ không bị hề hấn gì, miễn là cô chịu đứng về phía thế lực kia.

Tatiana ngẩng đầu lên và mở mắt ra. Trên lối đi của cô là Grainna, một phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp hơn bất kỳ ai cô đã từng trông thấy trong suốt mười lăm năm qua.

Tuy nhiên vẻ ngoài đó chỉ “tráng” ở bề mặt. Bên dưới là mùi hương của Grainna phụt ra, cần phải có sức mạnh mới cưỡng lại được. Mùi hương chứa đựng một đám sương mù đen kịt và làm mê hoặc những linh hồn bị tàn phá dưới bàn tay Grainna. Những linh hồn chết đã lâu ngày miệng ngoác rộng nhưng không có âm thanh nào được thốt ra. Tatiana tự cô cô.

Grainna chồm lên cô bé, phả luồng hơi thở dọc theo Tatiana co rúm người lại.

“Làm sao người đọc được suy nghĩ của ta?”

“Tôi không làm chuyện đó, Grainna. Tôi thấy quá hồi, liệu khi Grainna ngủ những linh hồn này có lên tiếng trong những giấc mơ của mẹ không.”

“Người thấy gì, nhà tiên tri?”

Đầu Tatianna bắt đầu đau. Những móng vuốt sức mạnh của Grainna bắt đầu tìm thấy một chỗ hở trong tâm trí Tatiana và lần chui vào.

“Chuyến hành trình của tôi đã kết thúc. Tôi ở lại cùng với bà.”

Những linh hồn không tên tuổi náo loạn lên, và cố tìm cách thoát ra khỏi vùng mùi hương của Grainna. Mụ cau mày và nghiêng chặt quai hàm. “Ta không cần một đứa trẻ bên cạnh.” Mụ gào lên giận dữ. Sự tức tối của Grainna dội mạnh vào ý thức của Tatiana làm bật ra một hình ảnh nổi lên trong màn đêm đen kịt.

Cô bé lão đảo, đưa hai tay lên ôm lấy cái đầu đang đau buốt, muốn chấm dứt cơn đau. Hình ảnh đó đến từ quá khứ, không phải tương lai. “Tôi không phải người Druid”, Tatiana cố cất tiếng dù lúc này cô có cảm tưởng như đầu mình bị chẻ ra làm đôi. “Giết tôi bà sẽ không thấy được tương lai.” khứ.” Ngay cả khi những từ này lấp bắp tuôn ra khỏi miệng Tatiana thì mụ biết điều này chỉ đúng một phần.

Đôi mắt đen của mụ đảo qua đảo lại toan tính.

“Tôi có thể giúp bà biết trước tương lai. Miễn là bà để tôi sống.”

Grainna thẳng người lên, cân nhắc lời cô bé. Khi mụ nhấc tay lên, Tatiana cắn môi thật mạnh, đến tứa máu, nhưng lần này cô không co rúm người lại nữa.

“Ta có thể giết ngươi ngay bây giờ.” “Tôi biết.”

Nhưng cái chết không hề đến khi Grainna đặt lòng bàn tay lên đầu cô. Thay vào đó, cảm giác tê rần thế chỗ cho cơn đau do hình ảnh lúc nãy mang lại.

“Cảm ơn bà.”

“Đừng vội cảm ơn ta, nhà tiên tri.”

Khi Grainna quay đi, gã người Romani, đang đứng bên cạnh và quan sát suốt từ ban nãy đến giờ, theo sau. Tatiana biết Grainna sẽ không vội giết cô.

* * *

Mồ hôi chảy cả xuống mắt Fin dưới ánh nắng gay gắt buổi chiều. Thật bất ngờ, Todd buộc anh phải dồn hết sự chú ý trong suốt buổi luyện tập. Khả năng đánh kiếm của cậu ta ngày càng tiến bộ. Todd cần rèn luyện thêm để có thể chiến đấu bảo toàn mạng sống. Vì lý do đó, Fin không nề hà. Hạnh phúc em gái anh phụ thuộc vào mạng sống của Todd.

Có tiếng la lớn vọng xuống từ tháp canh. Tín hiệu cho biết có một kỵ sĩ đang đến gần.

Fin leo lên bậc thang để nhìn xem vị khách không mời là ai. Khi kỵ sĩ đến gần, sự căng thẳng tiêu tan. Chiếc áo choàng màu hổ phách và đen cho biết danh tính của anh ta. Fin ra lệnh mở cổng và cho người gọi mời cha.

“Ai thế?”, Todd hỏi.

“Không biết nữa. Còn xa quá.”

Khi người kỵ sĩ đến gần hơn, Fin hạ tay xuống khỏi chuôi kiếm và cười toe toét.

Logan.

Logan nhảy xuống ngựa ngay khi vừa dừng lại. Khuôn mặt rậm râu của anh ta đầy bụi bẩn do chuyến đi nhưng không giấu được vẻ hân hoan khi về đến nhà.

Một cậu giữ ngựa tới đón dây cương, rồi Logan tiến tới chào anh. “Trời đất ơi, gặp lại thật vui quá, thưa ngài.”

Fin cất tiếng cười trầm đục làm rung chuyển mấy bức tường. “Là con trai thứ, tôi đâu có được gọi là ngài, Logan.” Hai người khóa tay nhau mừng rỡ.

“Bao lâu rồi nhỉ?” “Gần ba năm.”

“Có thể thế thật sao?”, Fin biết chắc là thế. “Aye.”

Có tiếng ré lên từ trong bóng râm. Myra vừa hét lên vừa chạy ra sân. Fin lùi ra khi cô chào Logan bằng một cái ôm chậm thân thiết. Todd nhìn cảnh đó chăm chăm nhưng không nói gì.

“Anh về rồi!”

Logan đặt cô xuống đất. “Anh hẳn đã về sớm hơn nếu đi men theo biên giới Lancaster. Họ giữ anh ở lại đây gần cả tuần.”

“Mọi chuyện vẫn ổn, đúng không?”

“Aye, nhưng có tin mới từ làng các vùng lân cận.”

Fin muốn hỏi tin gì nhưng Todd đã bước lên quàng tay quanh hông em gái anh.

Cử chỉ đó đập vào mắt Logan.

“Hình như anh đã lỡ mất vài chuyện thì phải.” “Logan Douglas, đây là Todd Blakely, chồng em.”

Logan bắt lấy bàn tay đang chìa ra của Todd.

“Lấy được người như Myra anh đúng là trúng số rồi đấy.”

“Tôi biết.”

Fin bật cười. Logan thừa hiểu câu trả lời và cung cách sở hữu của Todd là phản ứng mang tính bản năng của đa số đàn ông. Nét mặt điển trai và nụ cười dễ dãi của anh ta khiến nhiều phụ nữ điêu đứng. Quả thực là Myra nằm trong số hiếm hoi những cô gái không phải lòng anh ta.

“Gregore biết anh về chưa?” Logan lắc đầu.

“Để em đi tìm ông ấy”, cô nói rồi quay vào trong pháo đài.

“Tôi nghe nói Duncan đã lấy vợ và sinh được một cháu trai.”

Fin đi với anh ta và Todd vào chỗ có bóng mát. “Chúng tôi đã có

một năm gặt hái được nhiều thứ.”

Todd khịt khịt mũi đi bên cạnh, nhưng không nói gì. Bên trong bức tường đá cao ngất mát lạnh, Fin kéo Logan vào ngồi xuống. “Alice!”, anh gọi lớn.

Ngay lập tức chị bếp tất tả chạy vào, tay cầm khăn. “Aye?” “Mang chút rượu và đồ ăn ra đãi lũ khách của chúng ta nào.”

Alice gặt đầu và quay vào nhà bếp.

Có tiếng chân vang lên nơi cầu thang. Và mọi ánh mắt hướng về nơi có phát ra tiếng động. Khi Fin nhận ra váy của Elizabeth, bụng dưới anh bắt đầu nóng ran lên. Kể từ nụ hôn hôm trước hai người hầu như chẳng nói với nhau điều gì.

“Cô gái xinh xắn kia là ai mà làm sáng bừng nhà cậu lên thế?”

Giọng nói bồn chồn của Logan khiến Fin quay ngoắt lại nhìn anh ta. Ánh nhìn tọc mạch và cái nhếch môi của anh ta gợn lên trong lòng anh một mối ghen tuông mơ hồ. “Chị vợ của Duncan đấy.”

“Mẹ.” Simon ở đâu chạy ào vào, chắn ngang trước mặt Elizabeth.

Logan ghé tai Fin hỏi, “Có chồng cô ta ở đây không?”. “Không, Elizabeth... góa chồng.” Fin biết những câu hỏi như vậy sẽ đi tới đâu và không quan tâm gì đến chúng.

Từ bên này phòng Logan đưa mắt nhìn Liz từ đầu đến chân. Anh ta hẳn đang tính toán trong đầu xem mình có bao nhiêu cơ hội đến được với cô. Trước khi anh kịp khiến bạn mình thôi mơ mộng thì Elizabeth đã bước vào phòng cùng với Simon bên cạnh. Logan đứng bật dậy, quệt một bàn tay lên hàm râu quai nón rậm dày.

Simon mở miệng định nói gì đó rồi đưa mắt sang mẹ. Fin biết hai mẹ con đang nói với nhau bằng ý nghĩ. Ánh mắt Liz đậu xuống Logan và cô khẽ khều Simon.

“Giống như nhà có khách đó Simon. Có lẽ việc luyện tập phải hoãn

lại một hai ngày rồi.”

Fin bắt gặp ánh mắt cô và gật đầu xác nhận. “Giới thiệu đi chứ Finlay?”

Logan cười phá lên. Fin chìa một tay về phía Logan. “Logan Douglass, đây là quý cô Elizabeth McAllister. Logan Douglass là con trai của...”

Có tiếng gọi vang từ sảnh chính khi Ian, Gregore, và Lora đi vào cùng một lúc làm quân số trong phòng tăng lên. Họ quay lại và nhìn thấy Gregore đang bước thấp bước cao chạy tới.

“Con trai, thật vui khi thấy con trở về!”

Gregore ôm chậm lấy con trai, tiếp đó là những nụ cười chào đón và những cái đập lưng tới tấp. Duncan xuất hiện cùng với Tara khoác tay anh. Chẳng mấy chốc tất cả đều có mặt chào đón người bạn thân thiết của mình.

Elizabeth và Tara đứng quan sát. Chỉ khi Fin dịch lại gần hơn anh mới nghe loáng thoáng câu chuyện giữa hai chị em, “... không biết ở đây họ cho vào nước thứ gì nhỉ?”.

“Em không biết nữa. Scotland nuôi đàn ông cao lớn thật đấy.”

Liz bật cười trước lời bình phẩm của em gái trước khi nhận ra Fin đứng đủ gần để nghe thấy. Anh vội nhìn lảng đi.

“Cậu có tin gì từ Lancaster không?”, Fin hỏi.

Logan đón ly rượu từ Alice kèm theo một cái nháy mắt trước khi trả lời câu hỏi của anh. “Có đấy. Hình như Lancaster rốt cuộc đã tìm được người cướp Regina khỏi tay ông ấy.”

“Chàng nào mà may mắn thế?” Giọng Fin mai mỉa. “Finlay MacCoinnich, Regina là một cô gái tốt, con ăn nói cho đàng hoàng”, Lora mắng.

Ian bật cười. “Biết con bé ấy đã chịu lấy chồng Fin sẽ vui hơn tất cả”

chúng ta ấy chứ. Có lẽ từ lúc này con bé sẽ thôi nhìn nó không chớp mắt rồi đấy.”

Fin chịu đựng những lời trêu chọc, anh biết sự thật đúng là như thế. Trước đây Regina từng làm mọi cách không được tinh tề cho lắm để chiếm được cảm tình của anh.

“Là ai đấy?”

“Một quý tộc Brisbane từ miền Nam.” “Người Anh à?”, Ian hỏi.

“Một nửa thôi, tôi nghĩ vậy. Regine sẽ làm vợ hai của ông ta.”

“Tôi cược là cô ta sẽ không vui đâu.”

“Thì Lancaster sắp đặt mà. Ông ấy đang yêu cầu tất cả những đồng minh tham dự lễ cưới.” Logan liếc nhìn Elizabeth, ngoác miệng cười. Tóc gáy Fin dựng cả lên.

“Tất cả những đồng minh của ông ta sao? Tại sao?”

“Người ta đồn rằng ở vùng đất thấp Scotland có biến động.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Liz nhướn mắt có ý hỏi.

“Biến động ư?”, Ian chồm về phía trước.

“Có lẽ ta nên để Logan nghỉ ngơi và dùng bữa chào mừng cậu ấy trở về rồi bàn luận về chuyện này sau”, Duncan lên tiếng, mau chóng chuyển đề tài. Nhìn nét mặt của Liz và Tara cho thấy hai chị em còn lo lắng hơn cả anh. Tất cả những trận đánh của họ kể từ khi đến thời đại này đều mang một màu sắc ma thuật. Tuy nhiên từ những cuộc nói chuyện với em trai, anh biết rằng mối lo lắng về việc xung đột với những đồng minh khiến họ tê liệt vì sợ. Fin tự hỏi liệu đó có phải là do kiến thức về lịch sử của họ không.

“Phải đấy, Duncan.”

“Chắc chúng tôi nên ra ngoài.” Liz đứng lên kéo theo em gái. “Rất vui được gặp anh, Logan.”

Logan nghiêng đầu. “Tôi cũng rất vui, tiểu thư.”

Hai má Liz thoáng ửng hồng. Myra cũng theo ra còn Lora đi vào bếp. Simon và Amber thấy vậy cũng tự hiểu rồi đi chỗ khác.

“Có vẻ như người nhà mình đông lên gấp đôi từ khi cháu đi đến nay ấy nhỉ.”

“Nhà ta có thêm thành viên mới”, Ian đáp chiếu lệ.

“Cánh phụ nữ đi cả rồi đấy, kể chúng ta nghe xem nào. Có chuyện gì phải không?”

“Thực ra, cháu không biết. Lancaster không cần đến sự cố vấn của cháu nhưng bảo cháu rằng ông ta muốn ngài tư vấn, Ian. Ông ta nói các đồng minh lâu rồi không tập hợp lại với nhau và có thể lấy đám cưới làm bình phong cho việc đó.”

“Nghe có vẻ như ông ta nghĩ có gián điệp theo dõi.” “Có thể.”

“Khi nào thì tổ chức đám cưới?”

“Cuối tháng sau ạ. Vùng đất của Brisbane cách một tuần đi ngựa.”

Fin hít một hơi thật sâu và liếc nhìn quanh căn phòng. Đối phó với cơn điên cuồng của Grainna chưa đủ giờ còn thêm chuyện này nữa.

“Tôi có bỏ lỡ điều gì không? Có rắc rối gì khác nữa hay sao?”

Gregore nhướn một bên mày. “Gần đây có chút chuyện... lạ lùng.”

Fin hốt nhiên căng thẳng.

“Ta chắc chắn là những chuyện này sẽ qua thôi, Gregore. Tuy nhiên, chúng ta cần cho lính canh gác pháo đài cẩn thận trong thời gian chúng ta vắng mặt.” Ian đứng lên, kết thúc cuộc thảo luận. “Chào mừng cháu trở về nhà, Logan. Sau bữa tối, chúng ta sẽ nói thêm về chuyến đi của cháu.” Ian đặt ly rượu xuống bàn rồi ra khỏi phòng.

* * *

“Chúng ta phải đi hay sao?”

“Đương nhiên rồi”, Myra giải thích. “Khi một đồng minh kêu gọi, thì có nghĩa là họ mong mình có mặt. Lancaster có thể sinh ra những đứa con kém cỏi, nhưng ông ta vẫn là người có quyền lực hùng mạnh. Chúng ta không muốn hai bên thù hằn nhau.”

Liz bắt đầu thấy choáng váng. “Trời ơi, chẳng lẽ như thế này còn chưa đủ lo hay sao?” Myra ngồi bên cạnh cô và Tara giải thích những nghi thức xã giao thời trung cổ. “Rồi chúng ta sẽ như thế nào đây, bốn tuần để chuẩn bị ư? Lộ diện tại nơi Grainna có thể tìm được chúng ta xem ra quá mạo hiểm.”

“Có vẻ như chúng ta phải đành thế thôi.”

“Chỉ nhà mình đi với nhau thôi hả?”, Tara hỏi.

Myra tròn mắt. “Không! Đi đông người nhất có thể chứ. Nếu Lancaster lo lắng về vụ rắc rối, và thông điệp của ông ta nghe có vẻ như thế thật, đi một mình có thể là đi vào chỗ chết.”

“Vậy chúng ta sẽ phải luyện tập nhiều hơn nữa. Chị không muốn khắp người Simon găm đầy lông vũ giữa chôn đông người đâu.”

“Chị đừng có lo lắng nhiều. Có thể mối lo ngại của Lancaster chỉ đơn giản là những chuyện đã và đang xảy ra ở đây thôi.”

“Hoặc có thể Grainna không chỉ tấn công mỗi chúng ta.”

“Em biết đất của Brisbane ở phía nam và gần với bờ biển hơn. Ít nhất chúng ta sẽ tận hưởng không khí của biển trong chuyến đi sắp tới.”

Tara thở ra. “Hay quá, em nhớ biển.”

Liz lắc đầu. “Chị không bao giờ nghĩ mình sẽ đi khỏi Cali. Chị đã không đi biển kể từ khi Simon đi cắm trại lướt sóng năm nó lên mười.”

“Biển ở đây lạnh và sóng dữ hơn chỗ chị đó.”

Liz nghiêng nghiêng đầu. “Không thể ngụp lặn một chút được sao?”

“Ý chị là bơi ấy hả?” “Ừ.”

“Em không nghĩ là chị muốn bơi đâu, ngay cả khi chúng ta có thể tìm thấy một chỗ kín đáo.”

Liz không thể không cảm thấy một chút tự do hơn khi biết rằng chuyến đi sắp tới sẽ giúp cô thoát khỏi cái pháo đài này. Lớn lên và sống cả đời tại vùng ngoại ô, di chuyển nhào nhào hết nơi này đến nơi khác, thật tuyệt khi lại có cơ hội như thế. Nghĩ đến việc được đi chân trần trên cát cô bất giác mỉm cười. “Chuyện gì thế?”

“Chị mơ màng chút ấy mà.” “Về Fin ư?”

“Không.”

Myra tủm tỉm cười.

“Chị có thấy cách anh ấy nhìn Logan trùng trùng không?”, Tara hỏi một câu nghe như băng quơ nhưng Liz hiểu nhiều hơn thế.

“Thế ư?”

“Đừng có mà giả ngô giả nghệ nữa đi. Chuyện gì đang xảy ra với hai người đấy?”

Liz đứng lên và cố hết sức để giấu hai gò má đang nóng bừng lên. Nhưng không thành công.

“Trời ơi, anh ấy lại hôn chị nữa, đúng không?” Cô không thể bác bỏ được nữa.

“Lizzy, sao chị không kể với bọn em? “Kể gì mà kể chứ?”

Tara đảo mắt. “Thế nào? Ở đâu? Hôn thôi hay có gì khác nữa không?”

“Chúa ơi, chị nghĩ chúng ta lại trở về mười bốn tuổi nữa rồi.”

“Nào. Chị em cả mà.”

“Tara, bọn chị lúc nào cũng tranh cãi thôi. Fin và chị hầu như không hợp nhau.”

Tara khoanh tay ngang ngực tùm tùm cười. “Bọn chị đấu khẩu suốt ấy.”

Tara đưa mắt sang Myra. Hai người không nói ra lời nhưng ngầm hiểu nhau rất rõ.

“Đó là phản ứng hóa học. Không có gì khác.” Như chất lỏng sủi bọt trong chai hay tiếng nổ tự phát, phản ứng hóa học.

“Chị ghét hóa học.”

Liz nhắm hai mắt và hít một hơi thật sâu. “Sức hút của Fin đối với chị sẽ chấm dứt vào giây phút chị hoặc anh ấy chịu nhượng bộ.”

“Thế chị định nhượng bộ không??

Câu hỏi hay. “Có lẽ chị nên làm vậy. Làm tình với nhau và để mọi việc tiếp diễn như thế.” Kế hoạch cũng có một sức hút nhất định nào đó, kiểu như lôi kéo được một con voi vào phòng để người xem có thể đi xung quanh nó vậy.

“Hmm.”

Liz bắt gặp vẻ mặt tự mãn của cô em gái. “Gì đấy?” Tara giơ hai tay lên trời làm ra vẻ như đầu hàng. “Em có nói gì đâu nào.”

Có đấy.

CHƯƠNG 7

Liz bước ra khỏi nhà bếp, suýt nữa thì va phải Logan. “Xin lỗi.” “Tại tôi, tiểu thư.”

“Gọi tôi là Liz thôi.” Cô không nghĩ mình quen với việc mọi người gọi mình là tiểu thư.

Logan nhướn mày, khiến Liz tự hỏi liệu cô có nên để anh ta nghĩ là cô cho phép anh ta gọi tên thân mật của mình như thế không.

“Tên đẹp thật đấy, Liz.” Logan đưa tay lên định vuốt má cô.

Trong một phút, Liz đứng sững. Đã rất lâu rồi không có người đàn ông nào, ngoài Fin, thể hiện những tiếp xúc gần gũi kiểu thế với cô. Nhưng với ánh nhìn ráo riết của Logan khiến cô không có đường lùi, nên người đàn ông kia xem đó như một lời mời mọc và dịch lại gần hơn khiến Liz lùi lại và nghiêm sắc mặt.

“Tôi đi xem con trai mình thế nào.”

Logan buông tay xuống, nhưng nụ cười tự mãn vẫn còn nguyên trên mặt. Vóc dáng anh ta không thua kém gì Fin, vai rộng và hông hẹp. Anh ta có ngoại hình khá ưa nhìn, và kiếp sau nhất định Liz sẽ chào đón sự tiến tới của anh ta. Nhưng lúc này chỉ đơn giản là không thể được vì người đàn ông trước mặt cô không phải Fin.

“Cô có cậu con trai rất cừ đấy. Hẳn là cô đã gặp nhiều khó khăn khi nuôi dạy nó một mình nhỉ?”

“Simon là đứa biết thương mẹ.”

“Thì nhìn cách cô tự hào về nó là biết mà.” Logan để rơi ánh mắt xuống chiếc đầm trên người cô, và cô biết tổng anh ta đang nghĩ gì. Người phụ nữ hiện đại trong cô muốn lên tiếng cho anh ta biết rằng cô muốn anh ta nói chuyện với khuôn mặt, chứ không phải là bộ ngực của cô, nhưng nghĩ lại nói vậy có thể hơi thô lỗ. Nhớ lại cách mọi người rời

rít xung quanh anh ta, Liz quyết định không nói gì.

“Để tôi đi xem thử nó thế nào.” Liz cụp mắt xuống và bước về phía anh ta, hy vọng anh ta chịu dịch người ra. Trong phút chốc, Logan vẫn đứng nguyên tại chỗ, rồi xoay người dịch ra chút kèm theo tiếng thở dài chỉ chừa một không gian nhỏ xíu để cô đi vòng qua anh ta.

Liz cảm thấy sức nặng từ ánh nhìn của anh ta đặt lên lưng mình. Cô muốn cầu nhàu phản kháng một chút, nhưng rồi chỉ mỉm cười.

“Chuyện gì vui thế, Elizabeth?”

Giọng nói của Fin khiến cô đứng sững lại. “Fin?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô và tỏ ý không vui.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Logan đi khỏi từ phía sau. Khi cánh cửa đóng lại, Fin túm lấy khuỷu tay Liz và kéo cô vào một căn phòng trống.

Lúc chỉ còn hai người, cô cố giật cánh tay ra khỏi Fin, nhưng anh nắm chặt như gọng kìm khiến cô không thoát đi đâu được.

“Chuyện gì xảy ra với cô thế?”, anh làu bàu. “Tôi hỏi anh câu đó mới đúng.”

“Nói chuyện riêng với đàn ông không phải người nhà sẽ là mời cho thiên hạ đàm tiếu, cô có biết không hả?”

Liz cảm thấy hơi thở của anh bắt đầu gấp gáp. Anh nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ.

“Anh có phải là người trông nom tôi đâu, Fin.” Anh nghiến chặt quai hàm và tiến thêm một bước gần hơn. Liz nuốt khan và lùi lại. Đụng phải bức tường sau lưng nên cô không thể lùi xa hơn nữa. Ánh mắt anh lóe lên kiểu con vật đang rình mồi khiến Liz thấy lạnh sống lưng.

“Không nên khuyến khích sự quan tâm của Logan.”

Fin đang ghen. Tự ái. Và thể hiện ý muốn giữ cô cho riêng mình.

“Anh ta chỉ tán tỉnh chút thôi, Fin.”

Việc nói ra thành lời điều cả hai đều trông thấy khiến nét mặt anh thoáng thay đổi. “Được cậu ta để mắt tới chắc cô vui lắm nhỉ?”

Đầu gối anh sụt nhẹ lên lớp váy dài của cô. Hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh khiến da cô bắt đầu nóng rần lên.

“Biết người nào khao khát mình đối với tôi chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Fin buông khuỷu tay cô ra và chống một bàn tay lên bức tường đằng sau cô. Tay kia vuốt dọc theo khuôn mặt cô. Chậm rãi và đầy toan tính. Anh cúi mặt xuống cho đến khi cô cảm thấy được hơi thở anh phả lên má mình. Cô không thể ngăn mình ngả vào anh và bắt đầu nuốt khan.

“Anh rất vui sướng được quan tâm đến em nhiều hơn, Elizabeth”, anh thì thào bên trên môi cô, chờ vờn, chờ đợi, và cuối cùng hai đôi môi khóa vào nhau. Vị rượu mạnh cay nồng nơi lưỡi anh thấm đẫm lên môi cô. Thân người to lớn của anh tựa hẳn vào người cô và chỗ da thịt nào có anh chạm vào nhất loạt nóng ran lên.

Đầu óc mụ mị, Liz cong người áp sát vào anh và rên lên. Thật dễ chịu. Vô cùng dễ chịu. Cơ thể cô cảm thấy sống động với cảm giác hứng khởi, đón đợi những cái ve vuốt nồng nàn từ anh.

Tay anh trượt xuống hông cô, khe mân mê da thịt nơi đó qua làn vải. Fin nhắc gấu váy cô lên cho đến khi cô cảm thấy những ngón tay thô ráp của anh chạm vào làn da trần. Anh tiếp tục hôn cô say đắm, không để cô có cơ hội thở bình thường. Liz ôm cả hai tay quanh người anh và ghì sát vào anh hơn.

Sự thật mà cả hai người đều cố tình không chịu thừa nhận giờ đã rõ ràng rành rành dù không nói ra.

Fin di môi xuống một bên cổ cô, cắn nhẹ bên dái tai khiến bụng dưới cô nhói lên và toàn thân rung lên ham muốn.

“Đây có phải là sự quan tâm em cần không? Đây có phải là điều em muốn không?” Những lời nói của anh vẫn còn tức giận nhưng môi anh

đang môn trón cô tại một nơi mà cô hầu như không nhớ đó là nơi nào.

Fin luôn tay bên dưới váy cô, mân mê hông cô. “Có phải không, Elizabeth?”

Anh hỏi gì thế?

“Hay đây là điều em muốn chẳng?” Những ngón tay của Fin đi vòng sang phía trước và lần tới miền ấm nóng của cô. “Ôi, Chúa ơi.”

Liz ngả đầu ra sau, hai mắt nhắm nghiền, trong khi oằn người vào sát anh hơn.

Fin xoay ngón cái môn trón.

Hơi thở nóng rẫy của anh hòa nhịp với hơi thở cô cho đến khi khoái cảm nơi cô dâng trào.

Cơ thể cô leo lên một bức tường vô hình và bất động ngay khi Fin đẩy cô lên cao hơn.

Người run lên bần bật, Liz bật lên những tiếng kêu tắc nghẹn trên vai anh khi đạt đến cực cảm. Người cô cong oằn lên dưới tác động của những ngón tay đầy ma thuật của anh.

Fin giữ cô ở nguyên tư thế đó, lưng áp sát vào tường, hơi thở của anh dồn dập phả vào cổ cô khi cơn run rẩy bắt đầu lắng dịu.

Khi rút cuộc cô cũng lấy lại tâm trí để mở mắt ra, Fin đang nhìn cô chằm chằm. Anh hiểu. Anh đưa tay lên môi mình.

Trong một lúc, Liz cảm thấy cơ thể cô lại căng cứng lên lần nữa.

“Anh sẽ dành cho em tất cả những quan tâm em cần, Elizabeth.”

Fin lùi ra và gấu váy cô rủ xuống. Anh liếm môi trước khi mở cửa và rời khỏi phòng.

Liz để mặc cho người trượt xuống cho đến khi ngồi bệt ra sàn. Cô nhìn đăm đăm vào một cây nến chưa châm bên kia căn phòng. Trước

khi cô kịp lấy lại hơi thở bình thường thì chất adrenaline trong cô lại dâng lên.

“Đồ đáng ghét”, cô rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Cây nén bắt lửa. Cô phóng mắt tới một cây khác. Nó cũng bắt lửa.

Thật bất ngờ, Liz không thấy tuyệt vọng hay bất bình với những suy nghĩ của mình hơn là bực bội trước khả năng kiểm soát của anh. Kiểm soát cô.

Cô đã mất kiểm soát và lúc đó không quan tâm gì nữa, cứ để anh muốn làm gì thì làm. Chuyện gì đang xảy ra với cô thế này? Cô nên khiếp sợ trước cơ thể dễ bảo của mình, nhưng cô lại không thể. Cô nên ganh tỵ với những người biết kiểm soát cơ thể mình tốt hơn, nhưng cô không thể.

Cô dựa lưng vào tường nhích từng chút một đứng lên, sửa sang lại xống váy và lại mừng tượng tới bàn tay ve vuốt của Fin.

* * *

Chuẩn bị cho chuyến đi về phía nam đồng nghĩa với việc di chuyển cả gia đình. Ian ra lệnh cho những người già và người ốm chuẩn bị chuyển vào những căn phòng thấp hơn trong pháo đài, phòng khi Grainna có thể tấn công.

Vì có quá đông người, cộng thêm sự quan tâm không ngớt của Logan, Liz thừa cơ hội lần đến ngôi nhà nhỏ với Simon. Tuy nhiên, Fin chắc chắn cũng sẽ có mặt. Và lần này Ian sẽ tham gia cùng họ, nên dịp may để Liz trả thù Fin coi như phá sản.

“Cháu có biết gì về lịch sử của chúng ta không, Liz?”

Về những gì Scotland sẽ chịu đựng trong suốt nhiều năm trời ấy?”

Ian bắt đầu đặt những câu hỏi khi họ vẫn còn cách đích đến hơn một dặm.

“Không, không nhiều ạ. Có một ít bộ phim về Scotland. Cháu được

biết là váy đàn ông ngắn hơn thôi ạ.”

“À, thế ư. Duncan và Fin cũng nói hết như vậy từ những chuyến du hành về thế kỷ của cháu.”

“Bác lấy làm lạ đúng không?” “Ta không hiểu ý cháu.”

Liz chúm chím cười. “Ừm, bác cho Duncan và Fin du hành xuyên thời gian...”

“Tô tiên bảo chúng ta làm vậy.”

“Lý do gì cũng vậy thôi, hai người du hành xuyên thời gian, biết rằng trang phục của họ không thích hợp với sự hình dung của thế hệ chúng cháu về họ và váy của họ thay đổi vì điều đó. Thế là bác tự hỏi không biết lý do váy đàn ông ngắn đi có phải là bởi Duncan và Fin du hành vượt thời gian không.”

Ian chau mày trầm ngâm. “Du hành xuyên thời gian chứa đựng nhiều khả năng. Đó là lý do tại sao chúng ta lo lắng khi cháu đến đây với Myra.”

Nhiều tháng trước khi Liz buộc Myra đưa cô và Simon đến thăm Tara sau khi biết sự thật về sự biến mất của em gái mình, Fin không hề chào đón cô, còn Ian thì giữ thái độ trung lập.

“Cháu nghĩ tô tiên muốn Simon và cháu đến đây.” Ian gật đầu. “Đúng thế.”

“Ta sẽ mang theo những hòn đá chứ?”

“Ta đã cân nhắc chuyện đó. Để chúng ở lại có thể sẽ gặp nguy hiểm, mà mang đi thì cũng rủi ro. Nếu cả hai khả năng đều dẫn đến kết cục là Grainna chiếm đoạt được chúng thì hậu quả sẽ rất tàn khốc.”

“Chúng ta có thể mang theo một hòn thôi, để lại một hòn, và giấu hòn còn lại”, Simon gợi ý.

Ian nở nụ cười hiếm hoi. “Cháu trai, đầu óc khôn ngoan của cháu có thể giúp cháu tiến xa đây.”

Simon ngồi thẳng người trên yên ngựa khi nghe lời khen ngợi từ Ian. Lòng Liz phấn khởi khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của con trai. Gia đình MacCoinnichs có ảnh hưởng rất tích cực đến cậu bé.

“Cháu nghĩ ta nên giấu ở đâu trong pháo đài nào?”, Fin hỏi Simon, cười toe toét.

Trước khi đáp, nó có vẻ như đang cân nhắc tất cả những lựa chọn. “Um, cháu không nghĩ ta cần phải tìm chỗ an toàn, hay dưới gầm giường gì đâu ạ. Nếu cháu mà là Grainna thì đây sẽ là những chỗ đầu tiên cháu lục soát.”

Cháu sẽ giấu ở chỗ dễ thấy thôi. Ví dụ như là bên hòn đá thành cái chạn giấy đặt trên bàn viết hay đại loại vậy.”

Liz nghĩ về những đồ vật thủ công cô sắp xếp lại với nhau trong những giờ vui chơi cùng đám trẻ mẫu giáo. “Ta có thể dùng thuốc màu để nhuộm nó và khiến nó giống như một món quà dành cho ngày của Cha do Amber làm ấy.”

“Được đấy. Con nhớ có lần vẽ một khuôn mặt trên một cục đá rồi tặng cho mẹ. Mẹ gọi đó là hòn đá cưng.”

Liz bật cười. “Ừ.” Cô đã cất kỹ nó trong cái bàn đầu giường ở căn hộ của mình. Đương nhiên, căn hộ của cô giờ đã quay về với người chủ, và những đồ đạc cá nhân của cô chắc đã được bán để bù vào số tiền thuê chưa đóng. Cô và Simon có thể đang nằm trong danh sách những người bị mất tích giống như Todd và Tara. Quay về lúc này đồng nghĩa với việc đối mặt với vô số những câu hỏi và giải thích.

Họ đến gần căn nhà nhỏ và dắt ngựa đến chỗ gặm cỏ trước khi mở cửa căn nhà. Là người phụ nữ duy nhất, Liz cảm thấy hơi thiếu tự nhiên trong chiếc quần short và áo thun quen thuộc nên quyết định vẫn mặc chiếc váy dài lướt thướt. Dù sao thì Ian vẫn giữ nguyên tắc là không được ăn mặc quần áo thế kỷ XXI trước mặt ông.

Lại còn Fin nữa.

Họ không hé môi gọi lại lần gần gũi giữa hai người hôm trước.

Nhưng tâm trí cô không ngớt đong đầy hình ảnh anh. Khắc sâu. Ngay cả lúc này đây, anh liếc nhìn cô đủ lâu để Liz cảm thấy ánh mắt anh chiếu lên cô trước khi nhìn lãng sang hướng khác. Anh nghĩ mình hơi xấu hổ. Cô biết hơn thế.

“Mình thử với quả cầu lửa nữa nhé?”, Fin hỏi sau khi mọi thứ xong xuôi.

Liz nhìn Simon qua khoeo mắt, vai cu cậu rũ xuống trước lời đề nghị của Fin. Nó muốn thử biến hình lần nữa. Nó giữ ý muốn đó trong đầu và không nói thẳng với cô nhưng cô biết nó muốn làm điều đó. Cũng như thế, Fin có vẻ như muốn hoãn lại điều không tránh khỏi. Có lẽ là do cách cô phản ứng với việc biến hình của Simon lần trước.

“Để tôi thực hành với Simon.” “Chắc không?”

Liz hít một hơi thật sâu và gật đầu cương quyết. “Chắc.” Mặc dù mạch cô đang bắt đầu đập dồn nhưng không giống như lần trước.

Ian bước tới và đặt một tay lên vai Simon. “Nếu cháu biến hình, Simon à, đừng có bay xa hơn cái nhánh cây kia nhé.” Ông chỉ về phía cái cây gần đó, cái nhánh cứng cáp thấp nhất cách mặt đất chừng ba mét rưỡi. “Nếu cháu đột ngột trở về hình dạng bình thường khi đang đậu ở cành cao hơn sẽ ngã đau lắm đấy.”

Liz đã không hề lường được chuyện đó. Nét mặt của Simon cho thấy nó cũng vậy.

“Phải đấy.”

Ian đứng lùi ra.

Fin tiến lại đứng bên cạnh cô. Mặc dù cuộc chiến giữa hai người vẫn còn dang dở, nhưng giờ không phải lúc. Mọi cặp mắt đổ dồn cả vào Simon.

Simon cởi áo và nhắm mắt trước khi dang rộng hai tay. Miệng nó lẩm bầm gì đấy. Trong đầu nó hát lên những ý nghĩ. Ta là một con chim. To lớn và mạnh mẽ. Ta đang giương móng vuốt và muốn bay lên

đậu trên ngọn cây cao đằng kia.

Liz nhìn lên ngọn cây. Nó cao chừng mười hai mét. Chắc trông cô mắt bình tĩnh vì cả Ian và Fin đều nắm lấy cánh tay cô trấn an.

Khi nhìn lại Simon, cô cảm thấy nó chần chừ, và lo lắng cho cô.

Con làm được mà, Simon. Con có đôi cánh rộng lớn và mạnh mẽ bằng kích thước của một chiếc máy bay ấy. Con làm được!

Nó rướn người cao hơn và bắt đầu lại.

Liz đọc cùng nó. Cổ nó phập phồng như lần trước. Một ảo ảnh mờ mờ trước mắt cô khi Simon di chuyển cánh tay hết như một con chim, lông vũ bắt đầu mọc ra rồi biến mất.

Nó làm lại.

Fin nắm chặt lấy cánh tay cô. Lo lắng, nhưng không nói gì.

Simon lại niệm và ai nấy đều nín thở.

Khi lớp da trên cổ nó phập phồng, Liz khuyến khích lần nữa. Nào con biến thành chim đi.

Và nó thành chim thật.

Nó đứng yên tại chỗ chừng một phút, rồi cả thân người chuyển động, biến thành con chim ưng như ý muốn. Chiếc quần dài tụt xuống bên dưới đôi chân móng đầy vuốt và nó khởi sự cào cào mặt đất. Trong chớp mắt, Simon mang hình hài một con chim. Rồi không hề báo trước, nó kêu rít lên một tiếng, dang rộng cánh và bay vút lên.

“Chúa ơi.” Liz nhảy với theo con trai như sợ nó không nghe hay không hiểu mình. Tay Ian trượt khỏi cánh tay cô nhưng Fin kịp giữ lại, nắm chặt lấy bàn tay cô. Simon bay lượn bên trên đầu cô và Liz cố hết sức để bắt lấy nó.

“Trời ơi, Liz, cô định làm gì vậy?”

Liz nhìn Fin. Anh đứng bên dưới cách cô chưa đầy nửa mét, tay vẫn nắm chặt lấy tay cô. Chúa ơi, cô đang lơ lửng. Hệt như khi đám chị em thiết lập vòng tròn.

Trong một thoáng, tất cả những suy nghĩ của Simon biến mất, cô thấy lo lắng và rơi xuống, ngã quy gối ra đất.

Mẹ có sao không?

“Mẹ ồ”, cô hét lên trước khi nhận ra Simon hỏi cô bằng ý nghĩ. “Con nghe mẹ nói không?”

Trời ơi, thật là tuyệt quá đi mẹ! Hết chỗ chê.

Simon lao bổ xuống rồi lại bay vút lên.

“Simon nói chuyện với cháu hả?”, Ian hỏi.

“Vâng. Tạ ơn Chúa!”

Fin nhìn lảng đi, nhưng chỉ trong thoáng chốc. “Hỏi xem nó cảm thấy thế nào.”

Rất tuyệt. Con có thể nhìn thấy hết mọi thứ.

“Nó ồ. Rất phấn khích.”

“Cháu hiểu chúng ta chứ?”, Ian xoay người ngược nhìn Simon.

Simon đáp lại bằng một tiếng kêu quang quác rồi đậu trên nhánh cây đước chỉ định.

Con bay cao hơn nữa được không mẹ?

“Thôi con. Mẹ biết con đang rất phấn khích nhưng an toàn là trên hết con ạ.”

Thôi vậy.

Nó ngoan ngoãn khiến cô bất ngờ.

Con làm được rồi.

“Con làm được rồi.”

Fin đỡ cô đứng lên và nắm lấy cánh tay cô. “Cháu nhìn thấy rõ hơn không Simon?”

Simon nhìn về phía dòng suối và quay lại nhìn họ.

Vâng ạ. Nó lại cất cánh, nhắm về phía một thứ gì đó bên trên mặt nước. Nó lao bỏ xuống, quắp lấy một con cá lớn, và quay về chỗ cũ. Bữa trưa của con nè.

Liz bật cười. Ian đan hai bàn tay lại với nhau và kêu lên. “Không thể tin nổi.”

Simon bay bên trên một thân cây đổ trước khi đậu xuống đất. Con sẽ cố và trở về hình dạng cũ.

“Ừ.” Liz nói cho mọi người biết ý định của nó.

Giọng con trai cô vang lên nhưng chỉ hai lần. Ta lại trở về là người. Với đôi chân để chạy cùng tay và bàn chân.

Nó trở về lại như cũ thật nhanh. Nếu Liz chớp mắt thì hẳn đã bỏ lỡ mất khoảnh khắc đó. Nhưng cô đã không chớp mắt. Làn da hồng của nó sáng lên như thể móng vuốt không từng tồn tại. Nó lại là người.

Liz bắt đầu chạy ào về phía con trai trước khi nó la lên hét hoảng. “Mẹ, đừng có nhìn. Con đang trần truồng đấy!”

Cô đứng khựng lại và quay lưng về phía cậu chàng. Nó lớn rồi nên cần phải thật tế nhị. Cô không nhìn được cười. Con trai cô đã biến thành chim, bay lên cây, bắt cá bằng móng vuốt chứ không phải lao, và giờ đây đang lo mẹ sẽ nhìn thấy những bộ phận nhạy cảm trên cơ thể mình. Những bộ phận mà cô đã chăm chút lau rửa không biết bao nhiêu lần mà kể.

Cô cười lớn hơn.

Mạch Liz trở về nhịp đập bình thường trong khi cô lắng nghe con trai thu dọn quần áo và mặc vào. Nó đã làm được. Nó đã làm được thật rồi. Không có gì là không thể.

Simon, con trai cô, có khả năng biến hình. “Xong rồi, mẹ nhìn được rồi.”

Nó cười títt cả mắt. Fin vỗ lưng thẳng bé, không giấu nổi niềm tự hào.

“Bay trên cao thật là đã đó mẹ.”

“Chứ sao nữa. Con thấy thân người mình thế nào?” Simon nghiêng đầu sang một bên. “Bình thường, con nghĩ vậy. Con không thực sự nghĩ về nó khi đã biến hình.”

Simon đặt một bàn tay lên bụng. “Con đói rồi. Mình sẽ ăn con cá đấy chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng con không thích ăn sống đâu đấy.”

Simon đi đến bên một vòng tròn được xếp bởi những hòn đá và vung tay về phía những súc gỗ cháy dở. Một ngọn lửa bùng lên. Nó lùi lại để tránh bị lửa bắt vào mái tóc dài.

“Úi chà. Con không định nhóm đám lửa to như vậy.” Ian thấy con cá cho Simon. Nó trượt ra khỏi kẽ ngón tay của Simon, mát mấy lần cậu mới nắm chặt được nó.

“Khi cháu nhận ra quyền năng đích thực của mình thì những quyền năng khác cũng được tăng lên. Từ nay cháu cần cẩn thận.”

Simon gật đầu.

Ian giúp Simon nướng cá trong khi cô vẫn nhìn trân trân.

“Chuyện gì đã xảy ra sau đó nhi?” Fin thì thầm vào tai cô, hơi thờ nóng rẫy của anh môn man lên cổ.

Liz liếc nhìn qua vai. “Tôi không biết.”

“Cô bay là là trên mặt đất. Tôi nắm mà cứ bị giật lên ấy. Nếu tôi buông tay chắc cô cũng bay vút lên cao giống như Simon mất.”

Một cơn ớn lạnh chạy thẳng vào đầu cô. “Tôi tin chắc đó chỉ là ăn may thôi. Tôi không cố làm điều đó.” Ngay cả khi những lời đó do chính miệng cô thốt ra thì Liz biết nó chỉ đúng một nửa. Cô không hề cố, nhưng chẳng phải là ăn may. Giống như Simon bảo việc biến thành chim nó thấy bình thường, thì việc bay là là trên mặt đất cũng vậy.

Fin lau bầu nghi hoặc. “Tôi không nghĩ vậy.” “Tôi không nghĩ là mình có thể làm lại được.” “Có lẽ cô nên thử.”

“Không phải hôm nay. Hôm nay dành cho Simon.” Ian cười vang khi nghe Simon nói gì đấy trước khi đặt con cá trên lửa.

“Nó đã làm rất tốt.” Fin nói, đặt một bàn tay lên lưng cô.

Cô giật mình vì sự đường đột.

“Tôi không làm đau cô đâu.” Fin áp bàn tay sát vào hơn nữa, những ngón tay xò rộng nơi hõm lưng cô.

Khi đầu gối cô bắt đầu nhũn ra, Fin bật cười.

Liz né ra khỏi Fin và quay lại đối mặt với anh, tức giận vì khao khát đầy bản năng của mình, và giận cái thói vô tư của anh.

“Nghe đây”, cô rít lên. “Tôi sẽ nói cho anh biết khi nào và ở đâu nếu tôi muốn được ve vuốt.”

“Thật sao?”, Fin buông tay xuống, nhướn mày ngạc nhiên.

“Thật!”

“Vậy hôm trước cô muốn tôi ve vuốt đúng không?” Chúa ơi, đúng. “Không. Đúng.”

“Là sao, Elizabeth?”

Nụ cười giễu cợt của anh khiến cô điên tiết. Khôn kiếp. “Tôi cũng có những ham muốn, Fin. Chỉ có tôi mới cho phép ai được quyền làm thỏa mãn chúng.”

Mặt anh xịu xuống. Bối rối. “Thế cô muốn Logan sao?” Liz đảo mắt và cố không phủ nhận. Cô im lặng càng lâu anh càng giận dữ.

Thỏa mãn vì thấy anh khó chịu, cô cười tủm tỉm.

“Sao? Đúng không?”

Nhìn anh sừng cò lên khiến cô suýt nữa không nhìn được cười. Khi cô xoay người bước đi, Fin nắm chặt lấy cánh tay cô giữ lại.

“Tôi đang hỏi cô đấy.”

Cố không để hai người kia chú ý, Liz nắm lấy bàn tay anh vặn xoắn. “Lần tới anh chạm vào tôi... nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Mẹ? Lại đây đi”, Simon gọi lớn từ chỗ đồng lứa.

Fin buông cánh tay cô ra nhưng buộc cô phải nhìn vào mắt anh.

“Không có nếu. Chỉ có khi thôi.”

Họ đang đi phải không?” “Tôi thấy vậy.”

Grainna mỉm cười hiểm ác. “Họ nhắm hướng nào?” “Hướng tây.”

Những câu trả lời thật rõ ràng, đơn giản. Giá như tất cả những tay sai của mẹ đều giống như Tatiana. Hầu như tên nào cũng lắp ba lắp bắp và nói dông dài vì sợ sệt. Họ không hề biết cái chết đến gần mình như thế nào khi mà một câu hỏi đơn giản cũng không trả lời nổi.

“Ai canh giữ pháo đài?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ nhìn thấy được những người trong gia đình họ thôi.”

Grainna xâm nhập vào tâm trí Tatiana để xem thử cô có nói dối mẹ không. Dù cô không có lý do gì để làm vậy thì mẹ vẫn muốn biết chắc. Thật khá khen cho cô gái, cô không mấy may nao núng trước sự đau đớn khi Grainna xâm nhập vào đầu mình.

Hai vai Tatiana rũ xuống, cô thở ra nhẹ nhõm khi Grainna chấm dứt việc kiểm tra.

Vẻ ngoài của cô gái được cải thiện thấy rõ chỉ trong một thời gian ngắn về dưới trướng Grainna. Chỉ cần tắm rửa và mặc quần áo sạch thôi đã làm nên điều kỳ diệu như thế rồi. Cô gái đã phải cố hết sức để giấu đi vẻ đẹp của mình khi ông chú còn sống. Giờ đây, không còn mối đe dọa bị cưỡng bức và lạm dụng, cô chăm chút bản thân mình hơn.

Grainna phẩy tay cho phép cô lui. Tatiana chần chừ.

“Chuyện gì?”

“Tôi... tôi có một nguyện vọng.”

“Vậy à?” Chưa từng có một ai đề đạt nguyện vọng gì với mẹ. Họ

không dám.

“Aye.” “Nhanh lên.”

“Người ky sĩ, người bà gọi là Sampson ấy.” “Hắn thế nào?”

“Anh ta, anh ta theo dõi tôi.”

Grainna nghếch cằm. “Ý người là hắn thèm khát người?”

Tatiana nuốt khan và ép hai tay sát dọc theo thân người.

“Tại sao ta phải quan tâm chuyện đó nhỉ?” Nỗi hoang mang và sợ hãi chiếm lấy Tatiana.

“Làm ơn. Tôi xin bà đừng để anh ta đụng vào người tôi. Tôi không muốn người đàn ông nào chạm vào người mình cả.”

“Vậy thì ngăn hắn lại.”

“Làm thế nào được ạ? Anh ta to xác hơn, mạnh hơn. Làm sao tôi ngăn anh ta lại được?”

Grainna đứng lên và đưa một tay ra. Một chiếc dao găm phóng tới từ phía bên kia căn phòng và rơi gọn vào lòng bàn tay đang mở ra của mẹ.

“Nếu hắn có ý đồ gì với người, cứ chờ cho hắn tới gần, rồi dùng cái này để phòng thân.”

“Nhờ đâu tôi giết hắn chết thì sao? Nhờ đâu hắn dùng con dao giết tôi thì sao?” Mặt cô tái đi.

“Ta cần tất cả đám lính của mình. Giết hắn và ta sẽ giết người! Chỉ chém hắn thôi, chém chảy máu thôi.” Grainna khom người rí vào tai Tatiana. “Cắt lìa của quý của hắn đi nếu bắt buộc phải làm thế. Rồi hắn sẽ không ve vãn người nữa.”

Nỗi sợ của Tatiana thấm đẫm mọi giác quan của Grainna. Người mẹ nóng rần lên.

* * *

Sau một ngày dài đi ngựa, Fin đưa mắt nhìn bao quát đám cận vệ và một vài người hầu họ mang theo để phục vụ. Đã quen với những chuyến đi dài, những hiệp sĩ nhóm lửa và ngồi tập trung lại với nhau trong khi đợi bữa tối.

Anh đưa mắt nhìn về phía Todd và Duncan đang dựng lều cho cánh phụ nữ. Cánh đàn ông sẽ ngủ ngoài trời. Ông Chúa, thời tiết ủng hộ họ. Nói vậy thôi chứ có lẽ cha họ cũng có chút “dính líu” vào vụ này nên trời mới tạnh ráo như thế. Fin tự hỏi liệu có kỵ sĩ nào để ý đến việc ông trời tạo điều kiện thuận lợi cho chuyến đi của gia đình lần này không. Nếu có thì cũng chẳng ai nói lời nào.

Myra bật cười khanh khách vì Todd nói gì đấy. Nụ cười của cô em gái khiến lòng anh ấm áp. Cô thấy anh trai đang nhìn mình thì vội đi về phía anh.

“Anh tùm tùm cười gì đấy?”, cô hỏi. “Có gì đâu.”

Cô đảo mắt, một cử chỉ chắc hẳn là “học” từ Liz hoặc Tara. “Fin à, em dám chắc một điều là em hiểu rõ về anh hơn là anh hiểu chính mình đấy. Anh cười có lý do.”

“Anh vui vì em hạnh phúc.” Anh hát đầu về phía em rề. “Hai người tìm đến được với nhau thật là tốt.”

“Vậy là anh ủng hộ?”

Fin nheo nheo mắt. “Đương nhiên rồi. Anh quý Todd.”

“Nhớ lại lúc anh ‘ra mắt’ anh ấy bằng một cú đâm, em đã tự hỏi liệu anh có ủng hộ đám cưới của bọn em không.”

“Ồ, Todd đáng phải nhận cú đâm đó.” Cậu ta cũng gặp may vì chỉ bị Fin làm cho bầm một con mắt. Cậu ta đã dám biến Myra thành đàn bà. Nên anh phải làm gì đó để đặt cậu ta về đúng chỗ của mình. Chẳng cần bàn đến thực tế rằng Myra yêu Todd và hoàn toàn tự nguyện lên giường với cậu ta. Không người đàn ông nào được lợi dụng em gái anh.

Myra vội lên tiếng. “Giờ mọi chuyện êm xuôi rồi. Ưm, gần như vậy.” Cô đưa mắt về phía Liz và Simon. Hai mẹ con ngồi bên đồng lửa và có vẻ mệt sau chuyến đi dài.

“Sao em nói vậy?”

“Nếu đã hạ được Grainna rồi thì tốt quá. Có lẽ rồi ai nấy cũng sẽ được sống yên ổn.”

Fin cố dứt ánh mắt ra khỏi Liz và nhìn em gái. “Xét tình hình thực tế, anh tin mọi người đều yên ổn.”

“Anh nghĩ vậy sao? Em biết Simon thấy thoải mái khi sống ở đây, trong gia đình chúng ta và ở thời đại này. Nhưng Liz thì liên tục nói về việc cuộc sống của chị ấy sẽ như thế nào khi chị ấy trở về thế kỷ XXI.”

“Liz không thể về nếu không tìm lại được những hòn đá.” Thực ra thì anh chẳng cần phải nhắc đến sự thật hiển nhiên ấy, nhưng nói to nó lên như vậy sẽ khiến anh thấy dễ chịu. Nếu bị hỏi, anh sẽ phủ nhận lý do, nhưng Myra không tra gặng thêm.

“Ta sẽ tìm ra chúng. Và khi tìm ra rồi, em nghĩ chị ấy sẽ đi khỏi nơi này, đương nhiên trừ phi là chị ấy có lý do gì đó để ở lại.”

“Gia đình cô ấy ở đây. Chẳng lẽ thế vẫn chưa đủ?” “Có lẽ.”

Sâu trong lòng anh, một cơn đau trống rỗng bắt đầu cuộn lên. Anh cố nhún chìm cảm xúc không mong muốn đó xuống và rời khỏi chỗ em gái để đến phụ đám anh em dựng lều.

* * *

Lều đã được dựng xong. Đồng lửa đang cháy hừng hực. Mùi thức ăn thơm phức quyện trong không khí.

“Trời ơi, tôi đói meo rồi.” Liz lên tiếng trong khi xoa xoa hai lòng bàn tay lên mông. “Ê hết cả mông nữa. Chị nghĩ ngày mai mình đi bộ thôi.”

Tara đang cho con bú bèn ngược nhìn lên. “Thử tha theo cục nợ này

xem.”

Họ kéo theo một chiếc xe thùng nhỏ, và mọi người sẽ thay phiên nhau đi xe này. Một chiếc giường nhỏ được đặt bên trong thùng xe để thỉnh thoảng cho Briac nằm, nó sẽ giúp Tara đỡ mỏi tay. Và khi cười ngượng thì cô dùng một cái địu để con trai lúc nào cũng ở bên mình.

“Chị rất vui khi ngày mai được địu nó”, Liz đề nghị.

“Em không khách sáo đâu.”

Liz đi tới đi lui quanh căn lều. Bên ngoài mọi người trò chuyện rì rầm, chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. Rồi có tiếng sáo cất lên réo rắt.

“Ai thổi sáo đấy?”, Tara hỏi trong khi quán Briac trong một chiếc mền và đặt nó vào giường.

Liz ghé mắt nhìn ra bên ngoài. Đồng lửa chiếu sáng những khuôn mặt xoay về phía cô, nhưng người chơi thì ngồi xoay lưng lại. “Chị không rõ.”

Những nốt nhạc nhảy múa trong đầu Liz, khiến tinh thần cô phấn chấn và cô nở một nụ cười. “Làm thế nào mà một giai điệu đơn giản như vậy lại sống động đến thế?”

Tara đến bên cạnh Liz. “Từ khi đến đây em không ngớt tự hỏi mình như thế. Nói chung cuộc sống ở đây rất giản dị. Tồn tại, gia đình, và tình yêu. Không một ai lo lắng về tầng ozon hay vật giá tăng lên bao nhiêu. Họ chẳng cần quan tâm liệu Trung Quốc có ồ ạt đưa những sản phẩm nhựa vào các cửa hàng để bán phá giá.” Tara thở ra, tựa đầu vào vai Liz. Cử chỉ gần gũi ấy khiến cô thấy ấm lòng. “Mỗi ngày trôi qua trong đời họ là một món quà. Họ không cần một ban nhạc rock gào rú làm nhấn chìm những tiếng nói bên trong họ.”

Khi “nhạc công” ngừng chơi, “khán giả” vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

Duncan quay lại, tay cầm cây sáo, nhìn vợ mỉm cười.

“Duncan?”, Tara và Liz cùng kêu lên.

“Chị không biết người thổi sáo là Duncan.”

“Em cũng không biết”, Tara nói vọng ra rồi bước tới bên chông.

Liz vẫn đứng đó vòng tay ôm lấy hai cánh tay đột nhiên trở nên lạnh toát. “Em thật may mắn, em gái.”

Một vài cụm mây rời rạc trôi ngang qua mảnh trăng lưỡi liềm trên bầu trời chỉ chút sao. Liz không nhớ nổi đã trông thấy bao nhiêu đốm sáng. Ngay cả khi còn ở pháo đài, do ánh sáng của những ngọn đuốc bao quanh nên không thể thấy được ánh sáng của những ngôi sao xa nhất.

Luồng khí mạnh thốc tới sau gáy Liz, cắt đứt những ý nghĩ mông lung của cô về những ngôi sao, ánh trăng, và tiếng nhạc bình dị. Cô chậm rãi đi vào trong lều.

Con trai của Tara cựa quậy trong giấc ngủ, đôi má phúng phính nhấp nhô như thể đang nhóp nhép vú mẹ. Đằng sau thằng bé, lớn vờn trong góc là hình ảnh ma quái nhiều màu sắc của Grainna.

“Không!”, Liz gào lên. Cùng lúc cô phóng về phía Briac. Chân cô nhấc bổng lên khỏi mặt đất khi cô bay ngang qua phòng để giữ cháu trai tránh khỏi nguy hiểm.

Liz sà xuống lấy thân người che cho Briac trong khi gió thổi các đồ vật bay tứ tung trong lều. Ôm chặt lấy cậu bé, cô nhắm nghiền mắt và cúi đầu để tránh một chiếc cốc bay.

Trong tích tắc, căn lều tràn ngập những giọng nói lo lắng, trong đó có giọng của Tara. “Briac.” Thằng bé lúc này mới ọ ẹ khóc.

Gió ngừng thổi.

Liz mở mắt. Thấy bất ngờ khi biết mình đã nhắm mắt từ lúc nãy tới giờ. Làm thế có phải là trốn được kẻ thù đâu chứ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”, Tara hỏi, đón lấy con trai. Duncan đứng

bên cạnh Tara. Ian và Lora ở cửa lều. Fin cố len qua họ để chui vào lều cùng với Simon. Đồ đạc trong lều mới đâu ra đó giờ thành một đống hỗn độn. Liz bắt đầu run lên. “Mụ ta đã ở đây.”

Duncan rút kiếm. “Ở đâu?”, anh gầm lên. Liz đưa mắt về phía sau căn lều.

Duncan chạy sượt qua cha mẹ đi tìm kẻ thù.

Ian quay sang đám binh lính đang tụ tập xung quanh. “Lục soát chỗ này mau”, ông ra lệnh. “Thấy điều gì thì báo ngay cho ta.”

Fin nhìn Liz chăm chăm rồi quay người rời khỏi lều. “Đợi đã.” Liz gọi.

“Chuyện gì?”

Cô lão đảo bước về phía anh đủ gần để nói khẽ, tránh không để người khác nghe thấy. “Mụ có hình dáng giống ma, Fin.”

Anh nheo mắt rồi gật đầu và rời đi. “Cian, ở lại đây với các chị và Simon nhé.” “Aye.”

Amber đang khe khẽ ru Briac đang nặng xị lên vì giấc ngủ bị quấy quả.

“Ta cần làm một vòng tròn bảo vệ, như cái ta làm ở pháo đài ấy.”

“Cái có thể di chuyển cùng ta ấy”, Amber thêm vào. Myra chạy vào lều, thở hổn hển, một cọng cỏ vương lên mái tóc rối bù. “Em bỏ lỡ mất chuyện gì thế?”

“Chị đi đâu vậy?”

“À.” Myra đưa mắt về phía em trai và Simon rồi lắc đầu. “Chuyện đó không quan trọng. Fin bảo anh Todd đi cùng với anh ấy. Ai nấy đều sẵn sàng hành động.”

Cian đứng trước cửa lều và buông tám mảnh xuống. “Grainna đã ở đây.”

“Có nghĩa là chúng ta cần cẩn thận hơn.” Liz lấy lại bình tĩnh và bắt đầu dọn dẹp đồng lộn xộn do Grainna gây nên.

“Mụ ta có nói gì không?”, Tara hỏi. Liz lắc đầu. “Không.”

“Thế mụ ta làm gì?”

Liz nuốt khan cố không muốn khiến em gái lo lắng. “Mụ... mụ ngấm Braic ngủ.”

Mắt Tara ầng nước. Liz biết điều cô tiết lộ vừa rồi sẽ khiến Tara mất ngủ nhiều đêm. Nhưng làm mẹ, em gái cô cần phải biết con mình liệu có gặp nguy hiểm gì không. “Không sao đâu, Tara. Chị đã không để mụ đến gần thằng bé.”

Tara cắn môi.

“Cian, nhìn ra ngoài xem có ai đến gần không. Nhanh đi.” Myra vung tay. Những ngọn nến bị Grainna thổi tắt giờ được châm lại. Myra dùng tâm trí nhắc những cây nến lên và sắp thành một vòng tròn quanh họ.

Cian thò đầu vào. “Không có ai hết. Máy chị hầu gái đang ngồi bên đồng lửa lo chuẩn bị thức ăn.”

“Mau lên.” Myra ra hiệu cho đám chị em vào bên trong vòng tròn. “Để Briac chính giữa đi.”

“Em chắc không?” “Ta phải thử.”

Mọi người ngồi xuống. Tara âu yếm đặt con trai xuống rồi nắm lấy tay Liz và Amber.

Myra hắng giọng. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh. Giữ cho đứa bé này an toàn, cả đêm lẫn ngày. Hãy xua đi bất kỳ đồ vật hay bất kỳ bùa chú nào, hãy giúp nó tránh khỏi những hiểm nguy.”

“Có ai đó đang đến”, Simon thì thào.

“Nếu tổ tiên chúng giám, thì hãy cho chúng con dấu hiệu nhận biết.”

Đám chị em lặp lại những lời đó và mở mắt ra. Như những lần trước, họ bay lơ lửng bên trên mặt đất. Briac hươ hươ hai bàn tay nhỏ xíu và cười nắc nẻ. Nó lơ lửng cách cái mền lót chùng hơn nửa mét.

“Nhanh lên”, Cian thì thào hồi thúc. “Sẵn sàng chưa?”, Liz hỏi.

Tara chìa hai bàn tay vẫn nắm chặt với Liz và Amber về phía con trai.

“Nào.”

Đám chị em rơi trở lại xuống đất. Tara không kịp bắt lấy con trai. Nhưng thay vì rơi xuống, Briac trôi bồng bênh rồi nhẹ nhàng đáp xuống tấm mền an toàn.

“Thành công rồi đó”, Liz thở phào. “Tạ ơn Chúa.”

Fin đưa bàn tay to lớn vén tấm màn lên. Anh đưa mắt nhìn vào bên trong, bắt gặp ánh mắt Liz rồi quay người đi ra. “Họ ổn, Logan. Mình đi tìm Duncan đi.”

Tấm màn được thả xuống trở lại trước khi Logan kịp chứng kiến những khuôn mặt lo lắng của mấy chị em.

Không bao lâu sau, đám lính quay lại và báo không tìm thấy điều gì khả nghi.

“Không ai được đi đâu một mình”, Ian nhắc nhở khi khu cấm trại dần yên ắng trong đêm và cả nhà có thể quây quần trong lều để nói chuyện riêng.

“Ai cũng đi thành đôi rồi còn gì.”

“Đâu phải lúc nào cũng thế. Gần đây nguyên tắc này có hơi lỏng lẻo, nhất là khi đi vệ sinh.”

Liz hẳn đã bật cười nếu tình hình không quá gay go. Đàn ông thế kỷ XXI luôn cầu nhau việc phụ nữ hay rủ nhau đi nhà vệ sinh thành từng

đôi. Cô không phải là người cả thẹn nhưng ít nhất trong thế kỷ của mình các nhà vệ sinh công cộng có vách ngăn các phòng lại với nhau. Chúa ơi, sao mà cô nhớ nhà vệ sinh đến thế.

Khi thật, cô nhất định sẽ làm một cái nhà xí lộ thiên. “Chúng ta phải thay phiên nhau canh gác.” Ian tiếp tục đưa ra những mệnh lệnh mà không ai phản đối. “Đám lính sẽ canh khu trại, nhưng ở đây, các chị em gái cần trông chừng xem Grainna có trở lại hay không.”

“Con nghĩ một trong chúng ta nên túc trực suốt thời gian ở đây.” Duncan nói trước khi đưa mắt nhìn xuống đứa con trai đang yên giấc.

“Chuyện đó có thể gây rắc rối.”

“Mặc kệ rắc rối. Con nghĩ Duncan nói đúng.” Fin khoanh hai tay ngang ngực, mắt vẫn lơ đãng nhìn quanh lều. “Grainna có thể quay lại vào bất kỳ lúc nào. Các chị em cần ngủ.”

Liz bắt gặp ánh mắt Fin. Nhìn vào mắt anh, cô cảm thấy anh đợi cô phản kháng, lên tiếng đại loại như “chúng tôi có thể tỉnh giấc dễ dàng bằng anh đấy”. Khi cô không nói gì, anh nheo nheo mắt và một bên mày hơi nhướng lên tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Bọn con được rèn luyện để canh phòng. Các chị em không được thế”, Fin nói. “Con canh trước.”

“Rồi đến lượt con.” Todd quay sang Myra, trao cho vợ một nụ hôn vội rồi rời khỏi lều.

Bữa ăn tối diễn ra trong im lặng và chóng vánh. Mặc dù mới đây, trước khi Grainna xuất hiện chớp nhoáng, Liz than đói bụng nhưng cô không thể ăn được mấy. Ruột cô cứ quặn lên vì lo lắng mù phù thủy xấu xa kia có thể quay lại bất kỳ lúc nào.

Liz quan sát những chị em đang chui vào mền. Fin ngồi bên cạnh một góc cây và gác kiếm ngang ổ bụng.

Myra dập tắt những ngọn nến cuối cùng và xung quanh trở nên tối đen. Chẳng mấy chốc ai nấy thờ ờ trong giấc ngủ say. Một đống lửa

vẫn còn lách tách cháy bên ngoài căn lều nơi những kỵ sĩ đang thức canh có thể giữ được người âm và tinh táo.

Liz buộc mình nhắm mắt và cố ngủ. Chỉ chờ có thể hình ảnh Grainna chòn vòn bên trên cháu trai lại xuất hiện. Cô trở mình, cố đếm trong đầu. Khi nhắm đến sáu mươi tâm trí cô lại vơ vẩn đến những hình ảnh của những năm sáu mươi, những chiếc váy được nhuộm màu họa tiết, và đại nhạc hội nhạc rock Woodstock. Không phải là cô sống trong thời gian đó, nhưng với những tài liệu lịch sử đầy đủ giúp người ta dễ dàng hình dung đến cuộc sống vào thời gian đó. Có khi Grainna đã từng sống vào những năm sáu mươi cũng nên. Theo tổ tiên và huyền thoại, Grainna đã sống trong thời hiện đại gần bảy mươi năm. Mụ phù thủy đó có thể ưa thích cuộc chiến tranh và những cảnh hỗn loạn mà mụ đã chứng kiến trong quãng thời gian đó.

Fin xoay người, anh thấy Liz. “Không ngủ được sao?”, anh hỏi nhỏ trong bóng tối.

“Không.” Cố mãi mà không ngủ được, Liz đành bỏ cuộc và kéo một tấm chăn ra chỗ Fin ngồi.

“Cố ngủ đi.”

“Cố suốt... bao nhiêu nhi... một giờ đồng hồ rồi đó, phải không nhi? Vẫn không ngủ được. Có khi tôi ra đây ngồi để giúp anh tỉnh táo hơn đây.” Cô ngồi xuống bên anh, tựa lưng vào khúc cây nhưng cố để không chạm vào anh.

“Tôi không ngủ quên đâu.”

“Tôi tin chắc là anh không hề có ý định ngủ quên.” Bên cô, người anh căng lên. Ngay cả khi không thể nhìn thấy rõ mặt anh thì cô vẫn biết là mình vừa khiến anh cảm thấy tự ái. “Tôi nói sai rồi nhi.”

“Những gì cô nói có mấy khi đúng đâu.”

Liz phì cười. Hẳn cô đã thấy bị xúc phạm rồi nếu như những điều anh nói không đúng sự thật. “Có thể tôi phải bắt anh phải trả giá cho lời bình luận đó”, cô vót vát.

“Tôi tin vào điều đó.”

Được đấy, ít ra anh ta cũng biết mình đang đứng chỗ nào.

“Tại sao cô không phản đối khi Duncan đề nghị được canh gác ở đây?”, anh hỏi.

“Tôi cứng đầu, chứ không ngu ngốc.” Liz ngược nhìn anh trong bóng tối. Anh hơi nghiêng mặt về phía cô.

“Có ai bảo cô ngốc đâu.”

Ấy gần như là một lời khen hiếm hoi. Người cô bắt đầu nóng ran lên như thể anh vừa khen ngợi cô. Có lẽ nói chuyện với anh trong đêm tối thế này không phải là quyết định khôn ngoan. Ai nấy trong lều đều đã ngủ cả và hai người họ ngồi thì thà thì thụt bên nhau, hết như hai người tình đang nằm chung một chiếc gối và nói chuyện với nhau để chờ giấc ngủ đến. Chẳng phải là cô có nhiều kinh nghiệm với việc trò chuyện trước khi ngủ. Những người tình cô từng có suốt những năm qua chưa khi nào có dịp làm chuyện này cùng cô, là một bà mẹ đơn thân nuôi con thì cô không có thời gian để cùng họ tận hưởng trọn những đêm dài và những buổi sáng thanh thoi.

“Điều gì khiến cô lo nghĩ vậy?”, Fin cất lên giọng nói dịu dàng như thể anh thực sự muốn biết vậy.

Liz không hề có ý định cho anh biết mình đang nghĩ gì. Gần đây cô hay tưởng tượng đến việc lên giường cùng anh. Để Fin phát hiện ra điều đó chẳng khác nào khiến anh càng tự mãn thêm hoặc cô càng quyết tâm giữ khoảng cách đối với anh.

Liz không trả lời câu hỏi của anh, mà lái sang chuyện khác. “Anh có nghĩ Grainna sẽ quay lại không?”

Trong một lúc, Liz nghĩ cô thấy Fin mỉm cười trong bóng tối trước khi quay đầu về phía chiếc giường nhỏ của Briac. “Mụ ta chưa lấy được cái mình muốn nên nhất định sẽ quay lại.”

“Tôi cũng nghĩ anh sẽ nói vậy.”

“Chúng ta cần chuẩn bị để đối phó với mẹ.” “Chuẩn bị thế nào?” “Thì lâu nay chúng ta vẫn luyện tập các kỹ năng đó thôi.” Liz hất đầu về phía con trai mình. “Và khám phá thêm những quyền năng mới.”

“Và chúng ta cũng biết được những chiến thuật của mẹ hay ít ra cũng được một vài chiêu thức của mẹ.”

“Chiêu thức nào?” Cô đã không nghĩ là họ biết nhiều về những âm mưu của Grainna.

“Mẹ dùng thành viên yếu nhất để lôi kéo chúng ta vào cuộc. Mẹ đã từng bắt cóc Simon và cố làm gì đó với Briac tối nay.”

“Thế có nghĩa là mẹ cũng có thể làm gì đó với Amber hay Cian.” Cô đã không hề tính đến chuyện đó.

“Hay là bất kỳ ai trong đám chị em. Đừng quên là Tara đã từng bị mẹ bắt giữ.”

“Anh nói đúng.” Liz muốn phản đối anh, nhưng không thể. Cô nhận thấy vai mình đang tựa vào vai anh trong suốt cuộc nói chuyện giữa hai người. Cố ngồi dịch ra chỉ tỏ biến mình thành người ngớ ngẩn. Và quả thực là, cô không muốn dịch ra. Dù sao cũng không muốn.

“Nói vậy không thấy tự ái gì à?” “Nói gì?”

“Rằng tôi đúng ấy?”, anh phì cười.

Cô bật cười, cố kìm lại khiến thân người rung lên và mối lo về Grainna đè nặng tâm can cô từ đầu hôm đến giờ bắt đầu nhạt dần. “Tự ái ghê gớm ấy chứ. Nếu mà anh đi rêu rao cho mọi người biết là tôi nói thế ấy à, thì có chết tôi cũng sẽ chối bay hết”, cô pha trò.

“Tôi tin vào điều đó.”

Tiếng cười hai người nhỏ dần rồi kế tiếp là sự yên lặng, không phải là yên lặng ngọt ngào mà là yên bình.

Fin đưa tay kéo đầu cô ngả lên vai mình. Mắt Liz bắt đầu riu lại. Cô muốn quay vào chỗ ngủ nhưng không đi nổi.

Liz cảm thấy ngón tay cái của anh cọ cọ lên má mình. “Ngủ đi”, anh thì thào. “Anh sẽ canh chừng cho em ngủ.”

CHƯƠNG 9

Ngồi ngựa suốt khiến hông đau đến mức muốn khóc thét lên rồi đây này. Ở đâu đó trong tâm trí chán nản, mỗi mệt của mình, em mong đợi được ra khỏi pháo đài. Giờ thì ít nhất em cũng biết mình sẽ nói gì khi có ai đó gợi ý một chuyến tham quan ở biển.” Liz cũng đang nghĩ hệt em gái. Họ đã trải qua bốn ngày dài mệt nhọc. Ai nấy đều nơm nớp lo sợ ngay cả trong giấc ngủ vì mối đe dọa từ Grainna vẫn treo lơ lửng trên đầu. Mụ đã không quay lại, nhưng việc đó lại chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“Chị muốn tắm quá rồi”, Liz phàn nàn phụ họa. “Duncan nghĩ tối nay chúng ta sẽ cắm trại bên một dòng sông. Mình có thể tắm ở đây.”

Ý nghĩ về nước sạch, thậm chí là nước lạnh cóng khiến cô mỉm cười. “Duncan có thể đứng ở thượng nguồn và hâm nóng nước lên.”

Tara đảo mắt. “Đúng đấy. Như thế thì sẽ không ai để ý.”

Ý đó thật hay. Nhìn vẻ mặt của em gái, Liz biết Tara đang tính quyền năng của đức lang quân sẽ giúp cô có một bữa tắm nước nóng bằng cách nào.

Phía trước, Simon đi song song với Cian. Con trai của Lizzy có vẻ như đã ngủ gục trên lưng ngựa, một thuật ngữ cô chỉ được nghe nói tới ở miền viễn tây xa xưa, cho đến khi chính cô cũng gà gật vào đêm đầu tiên lên đường. Giờ thì cô đã biết, một người thực sự có thể ngủ khi đang ngồi trên lưng ngựa. Không phải là một giấc ngủ yên tĩnh, chỉ là một vài phút nhắm mắt nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Thật điên rồ làm sao, giờ cô không còn cảm thấy căng thẳng khi nhìn con trai mình cưỡi ngựa hay vung thanh kiếm giắt bên lưng như trước nữa. Và cô nhớ lại mình đã ngàn ngại khi thấy thằng bé dùng dù chỉ một con dao nhíp lúc còn ở California như thế nào.

Simon đột ngột ngẩng đầu lên, như thể chợt bừng tỉnh giấc. Nó ngược nhìn lên nơi con đại bàng của Ian đang bay lượn. Ngay cả từ xa,

Liz cũng có thể nhìn thấy hai vai Simon căng cứng.

Nó xoay người trên yên ngựa và bắt gặp ánh mắt mẹ.

Mẹ, giọng nó vang vang trong đầu cô. Có người xuất hiện đằng trước.

Vừa lúc đó con đại bàng kêu lên quang quác. Ian ngẩng phát đầu nhìn lên vũ khí biết bay của mình.

Grainna?

Con không biết.

Liz quan sát khi Simon cố đi vào đầu con đại bàng và nhìn xuyên qua mắt con vật.

Con thấy gì? Cô hỏi con trai.

Những kỵ sĩ, úi chao. Con không cô được nữa. Họ có mang kiếm giống chúng ta. Đông lắm.

“Mẹ kiếp.”

“Chuyện gì thế?”, Tara hỏi, cô không hề biết cuộc nói chuyện vừa rồi giữa hai mẹ con họ.

Liz liếc nhìn qua vai, cô chú ý thấy Gregore tiến lên đi song song với họ, và nghĩ tốt hơn hết là nói ra mối lo của mình. “Chị, um, cần đi vệ sinh.”

“Nữa sao? Mới một giờ trước thôi mà.”

Gregore đi lên phía trước, không quan tâm đến cuộc nói chuyện giữa hai chị em.

“Bảo Duncan cho dừng lại đi”, Liz thì thầm với giọng gấp rút. “Simon trông thấy có người phía trước.”

Tara mở to mắt tập trung về phía đầu đoàn người. Sau một chốc im

lặng, Duncan liếc nhìn qua vai rồi nhìn lên con đại bàng bay trên đầu. Duncan nói gì đó với Fin và anh mau chóng quay ngựa đi tới chỗ Liz và Tara.

“Hai người đi đường thế nào?”, anh nói bằng giọng đủ lớn để những người xung quanh nghe thấy.

Tara hiểu ý và quàng một cánh tay quanh cậu con trai đang ngủ say. “Tôi cần thay tã cho thằng bé, Fin. Mình dừng lại một chút được không?”

Liz xen vào để chắc chắn họ có hơn một vài phút để xác định xem có gì ở phía trước. “Tôi muốn nghỉ một chút, hình như tôi bị say nắng rồi.” Cứ như thật vậy. Mặt trời gân như núp tít đằng sau những đám mây nặng trĩu và sương mù là đà từ khi họ thức giấc mà say nắng nổi gì. Dù vậy Fin vẫn hiểu và ra hiệu cho đoàn người dừng lại.

Trong giây lát, Simon đứng bên cạnh ngựa của nó. Ian đến bên nó, và cả hai chụm đầu vào nhau nói gì đấy. Tara vào trong xe ngựa với cơ là thay tã cho con trai. Nhiều kỵ sĩ nhân cơ hội xuống ngựa để tìm chỗ giải quyết nhu cầu cá nhân.

“Có người đang đến”, Simon nói với Ian. “Cờ của họ màu gì?”

Simon lắc đầu. “Cháu không biết.”

“Có bao nhiêu đàn ông? Cháu thấy phụ nữ không?”, Fin hỏi.

“Có ạ. Rất nhiều kỵ sĩ.”

Simon đưa mắt hết nhìn Ian rồi lại Fin, hai bàn chân nó cứ cựa quậy. “Cháu có thể nhìn thấy rõ hơn nếu chính cháu bay lên. Nhìn qua con đại bàng màu sắc không được rõ.”

Liz bước tới. “Nguy hiểm lắm con.” Fin cũng lắc đầu.

“Con chỉ bay lên ngọn cây để xem thử họ chỉ là một đoàn lũ hành giống mình thôi hay là... gì khác.”

Ian nở một nụ cười hiêm hoi. Ông siết chặt vai Simon. “Nếu chúng

ta lâm trận cháu sẽ còn gặp hiểm nguy nhiều hơn đây.”

Liz ngược nhìn lên ước lượng chiều cao của đám cây. Ruột cô bắt đầu nhộn nhạo. Simon đã biến thành chim hai lần kể từ cái hôm bên bờ sông. Lần nào nó cũng không gặp vấn đề gì khi trở về là người, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng để con trai đứng vào đội quân của những người đàn ông trung cổ.

“Con chỉ bay lên bằng độ cao cái cây đó thôi”, Simon nói trong khi chỉ tay về lùm cây bu-lô gần đó. Họ đứng trên triền đồi để giúp cậu bé nhìn rõ hơn đoàn người đang tiến đến.

Liz nheo mắt nhìn Ian, lúc này có vẻ như ông đang chờ đợi sự đồng thuận của cô. Thật bất ngờ, Fin vẫn giữ im lặng, anh vẫn vợ nhìn về phía lùm cây và ra xa nữa.

Quyền quyết định là ở cô. Đó là điều cô chưa từng thực sự nhận được kể từ khi đến Scotland. Trái tim cô đập loạn lên trong lồng ngực và thất lại vì sự thiếu tin tưởng.

“Được rồi”, cô khẽ nói đồng ý. “Nhưng con và mẹ phải nói chuyện liên tục đấy nhé.” Liz vỗ vỗ đầu mình.

Simon đứng thẳng người và gật đầu.

“Để con đưa thẳng bé vào lùm cây”, Fin bảo.

“Cian?”, Ian gọi con trai. “Đi theo và canh chừng nhé.” Cian quay người đi theo Simon.

Liz dõi theo tấm lưng con trai và đưa mắt nhìn xung quanh nó. Vài kỵ sĩ có vẻ nóng lòng muốn đi tiếp. Một số khác nhìn theo bộ ba tách khỏi nhóm. “Để ta gọi Lora đến đánh lạc hướng đám kỵ sĩ.”

Ian rời đi, ra lệnh cho đám kỵ sĩ.

“Mọi chuyện ổn chứ ạ?”, Myra đi bên cạnh Lora, cô vẫn chưa hay biết chuyện gì.

Lora liếc nhìn qua vai. “Ian gọi ý chúng ta cần có thời gian để luyện

tập.” Lora hát đầu về phía lùm cây, cách đó không xa nơi Simon và hai anh em Fin vừa tới. Ở riêng ra, họ sẽ dễ dàng nói chuyện và Liz có thể tập trung vào giọng nói trong đầu Simon để không phải lo lắng.

“Ý hay đấy.”

Liz đưa hai mẹ con Lora đến lùm cây kín đáo nơi đoàn người MacCoinnichs sẽ nghĩ là họ cần đi vệ sinh mà kỳ thực là không phải. Lora nói vắn tắt cho Myra biết chuyện gì đang xảy ra.

Con sẵn sàng rồi mẹ, Simon nói bằng ý nghĩ.

Liz nhắc gấu vác lên đi nhanh hơn. Con có chắc về chuyện này không Simon? Con không bắt buộc phải làm mà.

Con chắc.

Cánh phụ nữ nấp trong bóng râm của lùm cây và hoàn toàn tránh được những cặp mắt tò mò.

Cẩn thận nhé con, Liz bảo con trai. “Cháu nghe nó nói không?”, Lora hỏi. Liz gật đầu, đợi giọng con trai.

Ta là chim, Simon niệm. Những ý nghĩ của nó chảy vào đầu cô hết nước chảy từ vòi. Có đôi cánh mạnh mẽ... Nào.

Nó đã biến hình. Liz thậm chí không cần liếc nhìn lên bầu trời cũng biết là con trai cô đang bay lượn bên trên họ. Lần này nó biến hình nhanh hơn. Dễ dàng hơn.

Con bay lên rồi. Mẹ thấy con không?

“Nó bay lên rồi đấy”, Liz nói cho Lora biết và cô biết Lora cũng đang nói với Ian bằng ý nghĩ. Ngược nhìn lên bầu trời, Liz tìm kiếm con trai. Tán lá cây dày ngăn cản phần lớn tầm nhìn của cô.

Mẹ đâu rồi? Nó hỏi.

Đừng lo cho mẹ. Con thấy gì? Gờm đã.

Liz hít sâu, đợi những lời nói kế tiếp của con trai.

Màu xanh lá ạ. Họ mang cờ màu xanh lá, viền trắng.

“Cờ xanh viền trắng”, cô nói lại cho Lora. “Có phụ nữ không?”, Myra hỏi.

Có ạ, ba... Không, bốn thì phải. Họ cũng có xe ngựa như chúng ta ấy ạ.

Thế còn Grainna? Mụ ta có ở đây không?

Hai giây rồi ba giây trôi qua. Không. Không có dấu hiệu của mụ ta.

Liz nói cho Lora biết những gì Simon trông thấy. Ngay lập tức, Myra và Lora mỉm cười và thả lỏng người.

“Chỉ là một đoàn người bình thường thôi. Có lẽ đang trên đường đến dự lễ cưới nhà Lancaster.”

“MacTavish có một phù hiệu biểu tượng màu xanh lá”, Myra nói với mẹ.

“Bạn hay thù?” “Đồng minh.”

Liz thấy chưa thỏa mãn với mẫu thông tin ít ỏi như thế. Cô muốn biết chắc liệu đoàn người đang tiến về phía họ kia có đáng tin cậy hay không.

Mọi chuyện ổn chứ mẹ?

Ổn con ạ. Xuống và biến hình đi. Ian có mọi thông tin ông ấy cần rồi.

Được ạ.

Liz ngược nhìn lên, ước ao mình có thể nhìn thấy con trai. Simon?

Sao ạ?

Con làm tốt lắm.

* * *

Con trai cả chưa vợ nhà MacTavish suốt nhiều giờ đồng hồ qua cứ nhìn Liz không rời mắt. Ở chặng dừng cuối cùng Logan đề nghị được đi lấy nước cho cô. Ngay cả cha anh ta có vẻ như cũng nhìn cô bằng ánh mắt thiện cảm và nói với cô bằng giọng nhã nhặn hơn.

Kể từ đó Fin thậm chí chẳng tìm được một giây lát nào có thể ở riêng với cô. Với thị tộc MacTavish thêm vào quân số, anh phải đợi cho đến khi họ hòa nhập vào với nhà Lancaster mới có thể dành thời gian cho cô. Mà thế cũng chưa chắc là cô sẵn lòng.

Fin đưa ánh mắt nhìn vẫn vợ đến cánh phụ nữ có ý dò hỏi. Liz ngồi hơi rũ xuống trên lưng ngựa. Chuyến đi này vượt quá sức của bất kỳ người phụ nữ nào. Xét đến thực tế về nơi chốn và thời đại của cô, anh nghĩ như thế là cô đã giới chịu đựng lắm rồi. Anh nhớ lại căn hộ nhỏ của cô ở thế kỷ XXI, nhớ sự thoải mái của cô đằng sau vô lăng xe hơi. Trong thế giới của cô mọi thứ đều rất nhanh. Nhanh hơn tốc độ của một con ngựa chạy quanh sườn đồi Scotland. Với tất cả những tiện nghi và sự thoải mái mà cô có trong thế giới của mình, thảo nào mà cô cứ một mực muốn trở về. Mà chuyện này thì chưa chắc được.

Ý nghĩ đó khiến anh tùm tùm cười.

Cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại đây với thế kỷ của anh, thế giới của anh.

Lizzy khom người với lấy gấu váy. Cô kéo lên bên trên bắp chân để gãi. Làn da trắng mịn ấy sáng lên nhiều kể từ lần đầu tiên anh trông thấy. Việc thiếu ánh mặt trời khiến da cô không thể rám nắng như ở California.

Bên cạnh anh, Logan rên lên. Fin bắt gặp ánh mắt cậu ta đang nhìn Liz đăm đăm.

“Cô gái này không hề biết mình tác động đến đàn ông như thế nào”, cậu ta lên tiếng, chính xác như những gì Fin nghĩ.

Thực ra, Fin nghĩ Lizzy biết chính xác mình gây ảnh hưởng đến

người khác giới như thế nào. Và thích thú với điều đó nữa là đằng khác.

“Cô ấy mệt vì chuyến đi ngựa và rõ ràng là quên mất mình đang ở đâu.”

Logan cựa quậy trên yên ngựa rồi để mắt mình vắn vơ đến Liz lần nữa. Lần này nét mặt anh ta có vẻ bớt căng căng và ánh mắt thèm muốn lộ liễu hơn.

Tóc gáy Fin dựng đứng cả lên. Quai hàm nghiến chặt và hai nắm tay áp sát hai bên người. Có lẽ đã đến lúc chứng tỏ cô là của anh rồi. Hay ít ra là để lộ ước muốn của mình.

Và những ước muốn của anh không bao hàm việc Elizabeth ở trong vòng tay của Logan hay của bất kỳ người đàn ông nào thuộc thị tộc MacTavish.

“Logan?”, Fin hướng sự chú ý của anh bạn về phía mình. “Elizabeth...” Gì chứ? Đã có người rồi ư? Hay không thích có bạn trai? Bỏ khi. Cô đã là của anh đâu. Thậm chí hai người còn chưa gần gũi với nhau lần nào. Và nếu có vậy thật thì liệu anh có dám nói với mọi người không?

Logan buộc phải đưa mắt nhìn Fin chờ đợi. “Elizabeth sao?”

Trong vài giây, môi Logan thấp thoáng nụ cười tủm tỉm. Cậu ta lại đưa mắt nhìn Liz, lần này càng thể hiện sự thích thú nhiều hơn. “Tôi hiểu rồi.”

Có đúng là anh ta hiểu không?

Logan chuyển hướng chú ý của mình tới con đường trước mặt. Miệng vẫn tủm tỉm cười.

Fin đã cho biết điều mình muốn nói dù chẳng bằng lời. “Nếu cậu đổi ý, thì cho tôi biết với. Cô ấy tuyệt như vậy không nên để thiếu người bảo vệ quá lâu được.” Logan thúc ngựa về phía trước.

Một gánh nặng được nhắc ra khỏi vai Fin.

Nhẹ cả người.

Anh cho ngựa tiến lên bên cạnh Lizzy, chồm người kéo gấu váy cô phủ xuống chân. Cô tròn mắt nhìn anh bất ngờ.

“Cánh đàn ông đang để ý đấy”, anh bảo cô.

Cô liếc nhìn về phía trước và hát đầu về phía Logan. “Ý anh là Logan.”

“Người khác nữa.”

“Thật sao?” Cô có vẻ thích thú khi được để ý. Cô ngồi thẳng lưng lên và trên môi xuất hiện nụ cười mà trong nhiều giờ qua anh không hề thấy. “Ai đâu nào?”

Thay vì để cô thẳng và cắn môi câu của cô, Fin đợi cho đến khi cô thôi nhìn xung quanh để xem thử ai nhìn mình.

Chỉ chờ mắt cô vừa nhìn sang mình thì anh lên tiếng ngay, “Người này này”. Anh chỉ một ngón tay vào ngực mình. Nét cười trên khuôn mặt cô đột ngột chuyển sang sững sốt.

Anh khiến cô không nói thành lời. Và chuyện này gần như chưa từng xảy ra bao giờ.

Fin thúc ngựa bỏ đi để cô tự hiểu điều anh vừa nói.

Bọn chúng đang tiến về phía này, nhưng không biết chúng ta ở đây.” Grainna chỉ nói cho mình Tatianna biết.

Cô gái tăng lên được chừng năm cân kể từ khi về dưới trướng Grainna. Cô không cố khiến người ta chú ý đến mình bằng việc ăn mặc đẹp nhưng ít nhất cũng đã quen với việc tắm rửa, điều mà Grainna yêu cầu.

Mụ không bao giờ muốn người thấy mùi cơ thể hôi hám. Mùi chết chóc và xác bị phân hủy mụ có thể chịu được, nhưng mùi hôi hám của cơ thể không được tắm rửa là chuyện hoàn toàn khác.

“Họ sẽ đến đây vài tuần nữa.”

“Đương nhiên rồi.” Lễ cưới và các lễ kỷ niệm rất tốn thời gian.

“Tôi thấy thời gian đứng về phía bà. Thời gian và lòng kiên nhẫn.”

Nếu có một cụm từ Grainna không bao giờ muốn nghe lại, đó là kiên nhẫn.

“Ngươi còn thấy điều gì khác?”

Tatiana nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Chân mày chau lại khi cô nghiêng đầu về một bên, tìm kiếm ý nghĩ của mình.

Grainna đợi cho cô gái lên tiếng. Mụ đã học cách kiềm lại việc đi vào đầu cô gái trong khi cô đang tập trung. Con đau gây nên bởi sự xâm nhập sẽ khiến các hình ảnh không rõ nét và cô sẽ không nắm bắt được.

“Đứa bé đang được bảo vệ”, cô nói nhanh. “Nếu bà cố để chế ngự nó lần nữa thì bà sẽ bị đau đấy.”

“Những đứa khác thì sao? Đứa con gái út và thằng nhóc Simon ấy?”

Tatiana lắc đầu và giữ cơ thể bất động. “Không. Tôi không thấy gì

cả.”

“Cố xem sao.”

Cô mở đôi mắt đỏ ngầu. “Tôi chỉ thấy một màn sương mù dày đặc khi tìm kiếm điểm yếu của họ.”

Chắc là được tổ tiên bảo vệ rồi. Những người lớn tuổi có cách bảo vệ những người nhỏ tuổi. Tuy nhiên họ đã không ngăn được mục động vào Briac. Cuối được đưa bé sẽ kéo được nhà MacCoinnichs lại gần mục. Vì đau đớn nên họ sẽ bất cần. Grainna sẽ khai thác điểm yếu đó.

Bất kỳ cơn đau đớn nào do việc đưa bé bị bắt cóc cũng đáng giá. Grainna sẽ phớt lờ lời cảnh báo của Tatiana và đợi cho đến khi nhà MacCoinnichs lơ là. Việc họ cảnh giác cao độ trong suốt chuyến hành trình khiến mục không thể ra tay. Nhưng khi lễ cưới diễn ra, cánh đàn ông sẽ đàm đạo với nhau hàng giờ, nên đám phụ nữ sẽ chẳng có ai bảo vệ, và bọn trẻ thì không có người giám sát.

Vén tóc ra sau vai, Grainna bước ra cửa và nhìn ra xa bên ngoài những bức tường. Đám binh lính đang luyện tập để chuẩn bị chiến đấu, tâm trí của họ hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của mục. Quân số của mục cũng ngang ngửa với nhà MacCoinnichs.

Đã đến lúc xoay những bánh xe gỗ vụn và sợ hãi trong nhà MacCoinnichs và đám binh lính của ông ta rồi.

Đã đến lúc loại trừ kẻ yếu hơn.

* * *

Hai bàn tay ra mồ hôi khiến việc nắm dây cương trở nên khó khăn. Liz ngược nhìn lên, trông thấy lá cờ màu hổ phách và đen đang pháp phới trong gió biển. Cô nghe mùi muối mặn mặn lẫn trong không khí, nhưng vẫn chưa thấy biển đâu cả. Cô nóng lòng được tới nơi thật nhanh. Ý nghĩ được đi chân trần trên cát, ngay cả có lạnh buốt như người nhà MacCoinnichs đã bảo thì với cô nó vẫn hết như thiên đường.

Cung cách cưới ngựa thành thạo và những bộ trang phục thanh lịch

cánh phụ nữ được yêu cầu mặc khiến cho dịp đến pháo đài nhà Brisbane lần này trở nên long trọng. Họ từ tốn đi ngựa về phía khu trung tâm với mái đầu ngẩng cao.

Những chiếc lều nằm lổn nhồn trên những khoảng đất bao quanh mấy bức tường pháo đài nhà Brisbane. Những lá cờ nhiều màu sắc đặc trưng cho từng thị tộc bay phấp phới. Liz được cho biết rằng bên trong có đủ phòng cho nhiều người, nhưng với lượng người đông đúc như vậy họ muốn dựng lều bên ngoài để được riêng tư.

Tara lên tiếng lo ngại về việc ngủ gần lều nhà Matthew Lancaster. Dù rằng anh ta chẳng nhớ chút gì về việc đã từng bắt cóc cô, nhưng cô thì kém may hơn là không bao giờ quên được. Duncan đồng ý dựng nhiều lều để đảm bảo an toàn cho tất cả và cánh đàn ông có thể nhanh chóng tập hợp khi cần.

Liz bỗng thấy ruột quặn lên hồi hộp.

Cô cảm thấy mình như một kẻ xa lạ. Hệt như cô không thuộc về nơi này.

Liz đưa mắt nhìn Simon lúc này đang hờn hờ nhìn quang cảnh xung quanh. Hàng trăm người đang nhón nháo đi tới đi lui.

Ở các cổng ra vào, binh lính của Lãnh chúa Ian dừng lại để ông và Lora đi trước và những người còn lại trong gia đình theo sau.

Một người đàn ông to khỏe với vòm ngực vạm vỡ dang tay về phía Ian khi ông vừa xuống ngựa. “MacCoinnich, lâu rồi không gặp”, ông ta lên tiếng, giọng rín rít theo hơi thở.

“Từ sau lễ cưới của Duncan nhi.” Ian bắt tay người kia. “Tôi được biết ông đã lên chức ông nội rồi.”

“Vâng. Duncan và Tara vừa sinh được một cháu trai khỏe mạnh, Briac.”

Ian đưa mắt về phía Duncan, lúc này đang đỡ Tara xuống ngựa với Briac bồng trên tay. Mắt Tara không ngớt nhìn quanh quất, có lẽ là tìm

xem có Matthew không.

Một người đàn ông khác tiến tới, người này có khổ người to bằng người trước, nhưng cao hơn nhiều.

“Ngài Brisbane, giới thiệu với ông láng giềng và là bạn của tôi, Lãnh chúa Ian MacCoinnich cùng gia đình.”

Brisbane bắt tay Ian. “Tôi đã nghe nhiều về ông. Hy vọng ông vừa có chuyến đi dễ chịu.”

Giọng người này gần giống giọng Anh. Vì lý do nào đó, điều này khiến Liz thấy thoải mái khi xuống ngựa và để một trong những gia nhân của Ian dắt ngựa đi.

Simon đứng cạnh Cian và Amber trong khi Myra và Todd làm công việc chào hỏi và giới thiệu. Liz đứng nguyên tại chỗ lắng nghe. Simon bắt tay với mọi người, bằng cách nào đó để đảm bảo là họ nhận biết được cậu ở nơi này. Và thuộc về nơi này. Còn Liz thì ngược lại, cô không cảm thấy mình thuộc về nơi này chút nào. Nếu có thể núp vào một trong những hàng hiên của pháo đài thì hẳn Liz đã làm rồi.

“Muốn trốn hả, Elizabeth?”

Giọng Fin thành linh vang lên sát bên tai cô. “Có lẽ.”

Fin phì cười rồi đặt một bàn tay lên hõm lưng của cô và đẩy cô về phía trước. “Ngài Lancaster, Ngài Brisbane, đây là tiểu thư Elizabeth, chị gái của Tara và là mẹ của Simon.”

Brisbane nắm tay cô và hôn lên mu bàn tay cô. “Thế phu quân cô đâu?”, Lancaster hỏi.

Lancaster đưa mắt sang Fin.

“Anh ấy mất lâu rồi ạ.” Lời nói dối được thốt ra mỗi lúc một dễ dàng hơn.

“Tôi xin lỗi. Có vẻ như anh ấy để lại cho cô một cậu con trai rất cừ.”

Liz mỉm cười tự hào. “Vâng ạ.”

Cuộc trò chuyện nhanh chóng chuyển sang chuyện hành trình vừa rồi và những ngày đi đường của họ. Đoàn của họ di chuyển như một đám mây lơ lửng về phía những cánh cửa mở của tòa nhà rộng lớn. Fin tiếp tục đẩy cô về phía trước, như thể anh biết tổng rằng chỉ cần chớp được thời cơ là cô sẽ tụt lại phía sau.

Khi vào đến bên trong, những cô hầu gái vây lấy họ, giúp họ cởi áo choàng và mời nước giải khát. Những quý ông, hiệp sĩ, quý bà, và trẻ con chật ních căn phòng.

Một người phụ nữ đặc biệt có vẻ là trung tâm của mọi sự chú ý. Mái tóc màu hạt dẻ bóng mượt và làn da trắng mịn như sứ sáng bừng lên khi cô nói chuyện với những người trong phòng. Cô chú ý đến nhà MacConnichs và ngay lập tức xoáy ánh mắt vào Fin.

Trong một lúc, cô cảm thấy tay Fin ôm chặt lấy hông mình. Liz trộm nghĩ anh đang kéo cô sát hơn vào bên mình. Đây sở hữu... hay nói đúng hơn là chiếm hữu.

Regina. Người Tara đã kể với cô, người sắp trở thành vợ của Brisbane. Người trước đây từng muốn lấy Fin làm chồng.

“Muốn trốn hả, Fin?”, Liz trêu.

Anh nhìn vào mắt cô, cười toe vênh vào để lộ lúm đồng tiền đầy cuốn hút, cái lúm đồng tiền khiến lòng cô xao động.

“Có lẽ.”

Liz nhìn lên. “Cô ta đang đi thẳng về phía chúng ta đấy.” Anh kéo cô vào gần hơn. Lần này không còn nghi ngờ gì nữa là anh muốn để cho cô gái kia tin. Trong một thoáng, Liz tính đến chuyện vùng ra khỏi cánh tay anh để mặc anh xoay sở.

“Đừng có mơ”, Fin thì thào.

“Finlay. Anh đến rồi.”

“Đương nhiên rồi. Cô biết là chúng tôi không thể vắng mặt trong đám cưới của cô mà.”

Myra nghe thấy giọng Regina bèn quay lại xen vào. “Chúc mừng, Regina. Ngài Brisbane có vẻ rất tử tế.”

Regian ôm Myra và nhìn Fin chăm chăm. Liz ngẫm hiểu là Myra từng “ra tay” như thế này nhiều lần trước đây.

“Đây là Blakely, chồng tớ.”

Regina nhướng mày nhìn về phía Todd trong khi rê mắt khắp người cậu ta. Nụ cười ban nãy trên môi cô ta giờ kém tươi đi một chút.

Regina Lancaster không giấu được vẻ ganh tị. “Rất hân hạnh.” Nói hân hạnh nhưng giọng thì rất gượng gạo.

Todd hôn lên tay cô ta, và mọi người làm tương tự. “Chúc mừng”, cậu ta nói, nhưng Regina có vẻ như không nghe thấy.

“Mẹ, Cian, Amber, và con đi bộ ra biển được không mẹ?” “Mẹ?”, Regina hỏi. Nụ cười trên mặt cô ta xuất hiện trở lại.

“Mẹ không biết, mình chỉ mới tới thôi mà.” Liz ngược nhìn Fin, ngẫm hỏi ý anh thế nào. Có an toàn không? Đông người thế này, Grainna có tấn công không?

Fin nhip nhip mấy ngón tay lên hông cô, ánh mắt đăm chiêu. “Cian, đưa người nào đó theo nhé.”

Người nào đó có nghĩa là một trong những hiệp sĩ.

Con nên cẩn thận nhé, Simon. Grainna có thể xuất hiện bất kỳ nơi nào đấy, Liz nói với con trai bằng ý nghĩ.

Tụi con biết mà, tụi con sẽ không đi xa đâu.

Liz gật đầu về phía con trai.

“Em sẽ canh chừng cậu ấy”, Amber nói trước khi chạy theo.

Regina quay mặt về phía đám con nhà MacCoinnichs và Simon. “Thế cô là ai?”, rốt cuộc cô ta cũng lên tiếng.

“Ồ, tớ quên mất”, Myra nói, nhanh chóng giới thiệu Liz như cách cô vẫn được giới thiệu với những người khác. Chỉ lần này, Myra nói thêm một chi tiết Liz là góa phụ.

Nhìn nét mặt lạ lùng của cô ta, Liz không hề nghĩ Regina sẽ tin, dù chỉ một chút cũng không. “Góa phụ? Buồn nhỉ. Nuôi con một mình chắc vất vả lắm.” “Nhiều người có hoàn cảnh vậy cũng xoay xở được tất”, Liz đáp lại.

“Thật sao? Tôi không biết đây.”

Biết làm sao được khi mà cô ta đã quen sống trong nhung lụa. Chuyển từ nhà cha mình sang nhà ngài Brisbane cũng đâu có khó nhọc gì.

Mặc dù cách Regina nhìn vị hôn thê của mình khiến Liz không nghĩ là cô ta phẩn khởi về việc lấy ông ta làm chồng.

Hoặc tình cờ hoặc cố ý, Regina chuyển sự chú ý của mình sang Tara, Duncan, và những người khác.

Todd lén đến bên cạnh Fin. “Anh phải để mắt đến cô đó rồi.”

Fin bật cười. “Cậu bảo tôi biết phải làm sao đây.” “Đừng có lo, Todd. Fin đã tránh né cô ta từ khi còn bằng tuổi Simon kia. Anh ấy giỏi chuyện đó lắm.”

Liz rời Fin đi đến đứng bên cạnh Myra. “Có lẽ là Fin thích được chú ý.”

Fin làu bàu gì đó khiến mọi người bật cười. “Anh có chắc là cho bọn nhỏ ra biển sẽ không sao không?” “Mình có thể đi theo chúng nếu em muốn.”

“Được đây.” Liz quay sang Todd và Myra. “Hai người đi luôn nhé.”

Fin tiến về phía Duncan và những người khác rồi xin phép ra ngoài.

CHƯƠNG 11

"Amber", Simon hét vang át cả tiếng sóng biển đang xô âm âm dọc theo mỏm đá. Con dốc đứng phóng thẳng ra đại dương bao quanh. Bãi biển ở đây, nếu có thể gọi như thế, nhỏ hơn bất kỳ bãi biển nào Simon từng đến trong đời cậu. Nó chả có gì giống với những bãi biển của quận Cam^[1] cả. Nhìn từ bên trên, đại dương thật bao la, nhưng đứng ở dưới thì trông nó thật là nhỏ bé và quạnh vắng.

Nhưng dù thế nào thì biển vẫn là biển, và cậu nhớ nó cũng ngang bằng với mẹ.

Người lính của Lãnh chúa Ian đứng xa bọn trẻ để quan sát. Anh ta có vẻ hơi bực khi phải đi cùng chúng ra biển. Nhưng anh ta đứng đủ xa để bộ ba nói chuyện thoải mái với nhau, điều mà cả ba đều không có cơ hội kể từ khi ra khỏi nhà.

Amber nhắc gấu váy lên để khỏi vấp và xách giày trên tay.

Cian đứng bên cạnh cậu, nhìn sóng biển vỗ ì oạp vào bờ cát.

"Có giống như ở nơi của cậu không?"

"Không. Không giống chút nào cả. Cát trắng hơn, biển xanh hơn. Và trải dài hàng dặm như thế này này." Simon chỉ vào mép nước. Thằng bé ngồi trên cát, xắn quần lên rồi lội ra biển.

"Chết tiệt. Lạnh ghê." Cian cười phá lên.

"Anh không được chửi thề", Amber mắng.

"Được. Lại đây thử mà xem." Simon ngoắc tay về phía cô bé.

Amber nghiêng nghiêng đầu, ném đôi dép xuống đất, và xăm xăm chạy về phía cậu. Ngay khi chân chạm tới nước, mắt cô bé mở to và môi dưới run lên.

“Tôi đã bảo là nước lạnh lắm mà.” “Sao anh nói từng bơi ở biển.”

“Thì đúng vậy, nhưng mà ở đây nước không lạnh như thế này.”

Hai chân Cian cũng ướt hết cả và cả ba đứa nhảy nhót theo những con sóng dội vào bờ.

“Cậu có nghĩ là mình sẽ trở về không?”, Cian hỏi. “Nếu mẹ đề cập đến chuyện đó thì chúng tôi sẽ về.” “Trước tiên phải tìm cho ra những hòn đá rồi mới tính đến chuyện về hay không chứ”, Amber nhắc.

“Anh có nghĩ mình sẽ tìm được không?”, Simon hỏi. Nếu có bất kỳ ai trong số họ biết được tương lai thì đó chỉ có thể là Amber.

“Tôi tin là chúng ta sẽ tìm thấy.” “Em có thấy gì không, Amber?” “Không, chỉ cảm giác thôi.”

Simon nhìn lên Cian, người đã luôn là người thầy thông thái của cậu kể từ khi cậu đến thế kỷ XVI này. “Tôi nghĩ mình có thể sẽ giấu không cho mẹ biết để mẹ khỏi buộc chúng tôi phải quay về.”

“Khi được tìm thấy rồi thì có giấu đi cũng sẽ bị phát hiện thôi.”

“Ừm, tôi sẽ phải tìm cách gì đây. Tôi không định trở về.” Ý nghĩ về môn hình học của thầy Price và hàng giờ đồng hồ chơi game vô ích dường như không còn ý nghĩa đối với cậu nữa.

Chẳng còn thấy hứng thú với việc chơi đùa dưới biển, Simon ngồi trên cát cách xa mép nước.

“Anh không cần ủ ê như vậy đâu, Simon. Chúng ta vẫn chưa tìm thấy chúng mà. Cô Lizzy có ép anh rời khỏi đây vào ngay hôm nay đâu chứ”, Amber vỗ vai Simon.

“Lúc chúng ta tìm thấy những hòn đá ấy, có khi cậu đã đủ lớn để tự quyết định rồi”, Cian góp chuyện. “Vả lại, ngay cả nếu hiện giờ ta đã tìm thấy chúng rồi đi nữa thì Lizzy cũng không thể rời khỏi đây được. Trong khi mối hiểm họa từ Grainna vẫn đang treo lơ lửng quanh chúng ta.”

Simon ném một hòn đá xuống nước, “Tôi biết”.

“Này Simon, cậu từng cố biến thành thứ gì khác ngoài chim chưa?”, Cian hỏi.

“Chưa. Anh có nghĩ tôi nên thử không?” “Nếu là tôi thì tôi sẽ thử.”

“Sao không cố biến thành cá xem.” Amber đưa mắt về phía đại dương. “Em tự hỏi ở dưới nước không biết sẽ như thế nào nhỉ.”

Simon nghĩ về cá một lúc. Ý nghĩ về một con cá mập xuất hiện và há mồm nuốt chửng cậu trong tích tắc khiến cậu co vùi. “Không, xin kiếu. Nhỡ đâu tôi biến thành cá voi thì sao, bọn này chậm chạp lắm.”

“Sói thì sao?” “Có thể.”

“Hay ngựa?”

“Có ích đấy.”

Amber đưa mắt nhìn về phía sườn đồi. “Mình phải tìm chỗ vắng người để thử nhỉ.”

“Phải mất một lúc lâu đấy. Tôi nghĩ không ai để ý đến bọn mình một thời gian đâu”, Cian bảo. “Những đám cưới thế này phải mất đến hàng tuần. Cha tôi bảo sẽ có nhiều cuộc hội họp để củng cố những đồng minh của chúng ta.”

“VẬY bọn mình cố lần đi xem.”

“Em có ý nghĩ đó từ khi nào đấy Amber? Không giống em gì cả.”

Amber hất mớ tóc dài lòa xòa trước mặt. “Em chỉ cảm thấy Simon cần nâng cao quyền năng của anh ấy thôi. Anh ấy cần biết mình có khả năng gì.”

“Nếu cậu cảm thấy có sức mạnh về điều đó, thì ta sẽ nói cho mọi người biết và chúng ta sẽ luyện tập cùng nhau.”

Cô bé lại ngoái đầu nhìn qua vai mình. Simon nhìn theo luông mắt của cô. Mẹ cậu, Fin, Myra, và Todd đang đi xuống đồi. Người kỹ sĩ đã đi khỏi chỗ lúc nãy. Dẫu vậy, Simon cũng không biết là cậu có sẵn sàng

trần truồng và biến hình trước Amber và Myra không.

“Hey, bé cưng”, mẹ cậu gọi lớn rồi vấp chân. Fin kịp nắm lấy cánh tay cô và giúp cô khỏi ngã. Thay vì tỏ vẻ bất cần, cô nói cảm ơn. Có lẽ rốt cuộc hai người đã hòa thuận với nhau. Dường như tất cả những gì họ từng làm là cãi nhau, hầu hết là về cậu.

“Hey.”

Ngay khi xuống tới chân đồi, mẹ cậu cởi giày, vén váy và đi về phía biển.

“Lạnh lắm đấy mẹ”, cậu cảnh báo. “Lạnh đến chừng nào? Ói!”

Con đã bảo rồi mà

Fin bật cười khi cô cuống cuồng chạy lên bờ cát. “Lạnh cóng đi ấy”, Todd kêu lên.

Myra ré lên, giống như Amber lúc nãy. Todd đá nước về phía vợ, cô cười khanh khách và đá nước vào anh. “Coi chừng đó”, cô cảnh báo.

Todd không nghe và vẫn trêu chọc vợ. Không lâu sau đó, hai người cùng chạy đuổi nhau cho đến khi tách khỏi những người còn lại. Khi Todd bắt kịp Myra và bắt đầu hôn cô thì Simon không nhìn nữa.

“Tệ quá, nước thế này bơi thế nào được”, mẹ cậu bảo. “Chỉ hợp với cá thôi.” Amber huých nhẹ cánh tay Simon và hát đầu về phía mẹ cậu.

“Nói về cá...”

Liz nhìn mông lung ra khơi, không nghe thấy con trai. Hay những ý nghĩ của nó.

“Cá thì sao?”

“Ừm, Amber nghĩ có thể con nên cố biến thành con gì khác ngoài chim.”

Câu nói vừa rồi khiến Fin chú ý trước cả khi mẹ cậu có thể hiểu được

ý của con trai muốn nói gì. “Cá không được đâu.”

“Mẹ đồng ý với chú Fin. Cá không được.”

“Con đâu có ý là mình muốn biến thành cá. Nhưng có thể là ngựa hoặc sói chẳng hạn.”

Fin đưa mắt về phía Liz, lúc này đang đứng nhìn anh chăm chăm.

* * *

“Em chỉ vừa mới làm quen được với việc nó bay như chim.” Liz ngồi xuống cỏ, nhìn xa xăm về phía con dốc đứng. Thủy triều đang xuống thấp. Cô đã nói với Simon cô sẽ nghĩ về chuyện đó. Thực sự, cô không nghĩ được điều gì cả từ khi con trai đề cập đến chủ đề ấy.

“Lẽ ra chúng ta đã thấy được ở nó cái khát khao được trở thành thứ gì đó khác.” Fin ngồi bên cạnh cô.

“Em nghĩ sói thì an toàn hơn chim đấy.”

“Và nếu như Amber cảm thấy nó cần luyện tập để biến thành gì đó khác, thì có thể nó nên thử.”

Liz ngoái đầu nhìn qua vai, chú ý đến một số căn lều và đám người đang luyện tập nơi sườn đồi. “Làm thế nào ta có thể tránh xa khỏi tất cả những người này?”

“Chuyện sẽ ổn thôi. Tách từng nhóm ra khỏi đoàn một lúc trong khi tiệc tùng diễn ra không phải điều gì bất thường. Đi săn chẳng hạn.”

Liz nhớ lại lúc Myra và Todd tách nhóm sau khi họ tìm thấy đường ra bờ biển. Người ta không chỉ đi săn khi họ rời khỏi đám đông. Myra gặp may. Mặc dù Liz thấy mừng cho Myra, nhưng chính cô lại hơi kìm nén bản thân. Khi chỉ còn lại hai người, cô đưa mắt sang Fin. Anh nhìn cô chăm chăm, cố đoán xem cô đang nghĩ gì. Chúa ơi, cô hy vọng anh không thể đọc được những ý nghĩ đang hỗn độn trong đầu mình.

“Không biết Todd và Myra đi đâu thế nhỉ.”

Hai má Liz bắt đầu nóng ran lên. “Thì mới cưới mà, họ muốn được riêng tư chứ.”

Bảo Fin im miệng sau khi nói ra câu đó xem ra là một đòi hỏi quá mức, và Liz biết điều đó. “Em thì sao, Lizzy. Em có thích được riêng tư một chút không?”

Cô không nhịn được mà bật cười khanh khách. “MacCoinnich, anh thực sự cần cải thiện nghệ thuật cưa cẩm của mình đi.”

Fin có vẻ tự ái. “Nghệ thuật cưa cẩm của anh, nói theo cách của em, vậy là chuẩn rồi đấy.”

“Thật sao? Em đoán đó là lý do tại sao phụ nữ ở đây chết mê chết mệt anh đến thế.” Liz nhấn mạnh ý mình bằng việc nhìn quanh. Nhiều người đang luyện tập. Lều dựng lên khắp nơi và cánh lái buôn dọn hàng hóa ra bán dọc con đường từ làng đến nhà của Brisbane để tranh thủ kiếm chút tiền lời từ khách thập phương. Nhiều phụ nữ nhìn Fin không rời mắt, nhưng chẳng có một ai tiếp cận anh. Cô đã ở bên cạnh anh gần như toàn bộ thời gian họ ở đó.

“Nếu em cho rằng phụ nữ ngưỡng mộ anh thì cứ chờ đấy mà xem có hay không.”

“Anh có biết vấn đề của anh là gì không hả, MacCoinnich?”, Liz đứng lên và phui phui cỏ bám trên váy. Cô khẽ vuốt tay lên chiếc bụng phẳng rồi ngoắc một ngón tay về phía Fin.

“Anh không có vấn đề gì cả.”

Phớt lờ câu nói của anh, Liz nói tiếp. “Vấn đề ở đây chính là tín hiệu anh đưa ra.”

“Tín hiệu là gì?”

“Anh không để lộ ra một cách chính xác rằng mình vẫn độc thân và sẵn sàng chào đón bất kỳ cô gái nào tiếp cận.” Cô đợi một hai giây để xem thử anh có mắc câu không. “Ý em là, em biết tất cả những điều đó nhờ vào Regina. Cô ấy không được tinh tế lắm.” Và nói thực lòng, Liz

thực sự không muốn Fin là nguyên nhân gây nên mối bất hòa giữa Regina và người chồng sắp cưới. Từ cái cách cô ta nhìn Fin, cô ta sẵn sàng tìm cách để qua lại với Fin, nếu chuyện đó có xảy ra trong thời đại này. “Em phải cho anh biết điều này, Regina khá cuốn hút đấy. Em phục lẫn anh vì đã không mềm lòng sau ngần ấy năm.”

Fin bắt được ý của cô và hai lúm đồng tiền thoáng xuất hiện trên má. “Không dám nhận lời khen của em đâu.” “Dù vậy, hiện giờ cô ta không có mặt ở đây, nên chẳng có lý do gì mà không để một vài cô gái chưa chồng biết được anh vẫn còn độc thân và sẵn sàng chào đón họ.”

Fin đưa mắt nhìn quanh thích thú. “Em gợi ý ai nào?” Nụ cười trên môi cô bắt đầu nhạt dần. “Ồ, em có biết đâu.”

Anh hát đầu về phía một cô gái trạc tuổi Myra đứng gần đó, cô ta đang trò chuyện với một người đàn ông đứng tuổi, chắc là cha cô ta. “Cô kia thế nào?”

“Quá trẻ”, Liz nhanh chóng gạt đi. “Thế cô tóc đen đứng bên phải cô ta thì sao?” Cô biết anh sẽ không đồng ý.

“Anh thích những cô gái có thân hình nảy nở.” “Thế còn không nảy nở sao?”, cô cao giọng. “Có lẽ em đúng. Cô ta rất đàn bà.”

Liz cố tình đặt một bàn tay lên vòng hông thanh mảnh của mình. Có thể mảnh mai rất hợp một ở thế kỷ XVI này.

Hai người đi qua đám đông, bàn tán về những cô gái xung quanh.

“Cô kia được không?”

“Cái mũ đó không được”, anh đáp.

Liz bật cười, nhất trí.

Họ đến gần ranh giới khu vực cắm trại và đoàn khách mới đến đang hoàn tất việc dựng lều. Một cô gái rất quyến rũ bước ra khỏi một cái lều, chạy theo người giống như là chị em cô ta. “Cô kia?”

“Cô ta tóc vàng”, Fin nói, gần như đó là một điều không hay.

“Tóc vàng thì sao chứ?”

Fin nhìn theo cô gái đã đi khỏi, nghiêng đầu sang một bên, và cau mày. “Anh không biết. Chỉ là không được thế thôi.”

“Tóc vàng thì sao?”

Fin mở tròn mắt nhìn cô và nhìn lên đỉnh đầu cô như thể đây chỉ mới là lần đầu tiên anh chú ý thấy tóc cô màu vàng. “Anh không nói tóc vàng có vấn đề gì.”

“Thì anh nói là không được đó thôi. Nếu anh nói thế thì chắc là phải có nguyên do chứ. Tại sao?” Liz có nghe nhiều chuyện cười phổ biến đàn ông thường kể với nhau về những cô gái tóc vàng, và đã cố gắng gặp nhiều lần người không tóc vàng để đánh bật đi cái ấn tượng rập khuôn người ta có thể áp lên mình. Thế ý Fin là gì? Thực sự anh có ác cảm với phụ nữ tóc vàng hay sao?

Đó là lúc cô biết câu trả lời. Nụ cười tự mãn ẩn sau nét nghiêm túc trên khuôn mặt Fin.

“Thì có người cứ phòng thủ đấy.”

“Còn vài người thì quá ngốc”, cô nói, đẩy ngực anh ra. Người ta đã “bật đèn xanh” rồi mà cứ chân chừ mãi. Có thể Liz có nhiều đặc điểm của một cô gái tóc vàng hơn cô tưởng.

Fin nắm tay cô và giữ chặt lấy. “Chỉ có duy nhất một cô gái tóc vàng anh thích thôi, Elizabeth.”

Ánh mắt anh đưa tới môi cô và ngược lên mắt cô.

Cô đứng bất động, không thể nhìn lảng sang hướng khác. Hơi thở của cô nghẹn lại nơi lồng ngực. Một phần cô muốn vùng chạy, nói cho anh biết đó là ý tồi. Một sai lầm lớn. Phần còn lại thì muốn đổ nhào vào anh và để mặc ra sao thì ra.

Fin bước lại gần cô hơn. Anh đưa tay kia ve vuốt những lọn tóc của cô và đỡ tay sau đầu cô.

“Đây là một ý tồi, MacCoinnich.” Nhưng những lời nói đó không có gì là thuyết phục, ngay cả đối với chính cô. Và làm thế nào mà cánh tay cô cứ thế quàng quanh hông anh trong khi bản thân cô lại không hề hay biết gì vậy?

“Anh cũng từng nghĩ vậy đây.”

Thân người rần rỏi của anh áp hẳn vào người cô, môi anh giờ chỉ cách môi cô vài phân.

“Có lẽ ta nên dừng lại.” Cô ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh và liếm môi.

“Có lẽ ta không nên thì đúng hơn.”

Môi anh mềm, ấm, và... thật mời gọi. Một phần của cô tan chảy vào anh, nếu có thể nói như thế. Anh đứng đó hôn cô, nhả nha, như thể anh có tất cả thời gian trên thế giới này để làm chuyện đó và không hề có ý định hấp tấp. Những ngón tay anh vờ vò sau đầu cô rồi lần xuống gáy để ngả đầu cô ra sau. Thế rồi lưỡi anh dò vào bên trong khoang miệng Liz và bắt đầu quyện lấy lưỡi cô.

Người Liz bắt đầu nóng rần lên, khiến cô nhận thức đầy đủ về việc mình đã muốn được nằm trọn trong vòng tay anh từ lâu rồi.

Chúa ơi, anh mới ngon lành làm sao. Liz ôm choàng cả hai cánh tay quanh thân người chắc nịch của anh, tránh thanh kiếm giắt bên hông anh và kéo anh vào sát mình hơn. Bên dưới làn vải mềm, hai đầu nhũ hoa của cô bắt đầu cứng vênh lên, khao khát được chạm vào. Fin không có vẻ gì là sẽ làm điều đó mà vẫn mãi miết hôn cô. Anh hôn cô lâu đến mức cô phải dứt ra để thở. Chỉ lúc đó anh mới di môi xuống cầm cô rồi lần tới dải tai cô. Khi anh nhay nhay vào chỗ da nhạy cảm ấy, đầu gối Liz bủn rủn như muốn khụy xuống. “Ôi, Fin.”

Anh lại tìm tới môi cô. Lần này gấp gấp hơn. Bàn tay anh trượt xuống hông cô và trườn lên mông cô. Khi anh kéo cô sát vào mình, Liz biết anh đang bị kích động đến thế nào.

“Anh muốn em, Elizabeth”, anh thì thào giữa những nụ hôn.

Tay cô mân mê tấm lưng anh, ước sao có thể cởi được áo anh qua khỏi vai và chạm vào làn da anh. “Em cũng vậy, Finlay.”

Anh bật cười rồi trùm môi lên môi cô lần nữa.

Liz thở ra và để Fin mặc sức muốn làm gì cô thì làm. Anh bắt đầu đẩy lùi cô ra phía sau đến một chỗ mà Liz nghĩ sẽ riêng tư hơn. Mặc dù hai người đang ở bên ngoài trại chung, họ vẫn có thể rất dễ bị phát hiện.

Trước khi hai người di chuyển ra xa, có tiếng ai đó gọi Fin khiến họ khựng lại. Liz mở mắt nhìn thấy Fin đang dùng thân người anh che lấy cô, như thể để tránh cô khỏi những cặp mắt tọc mạch.

Logan đang sai chân bước về phía họ, mắt không rời Fin. “Xin lỗi đã làm gián đoạn.”

Fin xoay người về phía anh bạn, giữ Liz đứng khuất đằng sau người anh. Liz cup mắt nhìn xuống, lúc này cô mới thoáng nhận ra xống váy của mình đã xộc xệch cả bên đưa tay vuốt cho thẳng nếp.

“Cha cậu sai tôi đi kêu cậu về.” “Có chuyện gì không hay sao?”

“Không có gì đặc biệt hết, chỉ là các lãnh chúa đang tập hợp lại để bàn luận về nhiều việc. Ian muốn cậu có mặt.”

Liz đặt tay lên cánh tay Fin. “Anh nên đi.”

Logan ngoác miệng cười với cô rồi quay người bước đi.

“Em đã bao giờ có cảm giác rằng chúng ta không bao giờ được để yên không?”, anh hỏi.

“Có lẽ các vị thần không muốn chúng mình gần nhau.” Fin quàng một cánh tay quanh hông cô rồi ngả đầu cô ra sau, gieo một nụ hôn nữa lên môi cô. Nín thở, anh dứt ra và nói. “Giờ thì anh đã có cơ hội thân mật với em hơn trước rồi, nên anh sẽ không đi lâu đâu.”

Liz nhướn một bên mày. “Hứa với chả hẹn.”

Anh làu bàu, hôn cô lần nữa, rồi dựng cô đứng thẳng người lên.

“Nào, đi xem có chuyện gì.”

Chú thích:

[\[1\]](#) Quận Cam (tiếng Anh: Orange County): Là một quận ở miền Nam tiểu bang California, Hoa Kỳ. Với dân số 3.010.232 người theo Thống kê Dân số 2010 của Mỹ, quận Cam là quận đông dân thứ nhì tại tiểu bang này và thứ ba toàn quốc.

Những chiếc bàn dài được xếp đầy trong sảnh khiến Fin nhớ về những lần xảy ra chiến tranh, khi mà các cuộc hội họp như thế này diễn ra trong ngôi nhà anh đã sinh ra và lớn lên. Duncan và Todd ngồi bên phải anh, còn Logan bên trái. Cha anh ngồi với Lancaster, Brisbane cùng nhiều chủ gia đình và lãnh chúa các vùng cao nguyên khác. Những người phụ nữ duy nhất trong phòng phục vụ rượu và né tránh bàn tay của cánh đàn ông.

Với cái cách mời như vậy họ biết rằng cuộc họp mặt này không chỉ để dự lễ cưới.

“Năm ngoái tôi mất nhiều lính hơn trong trận cuối cùng”, Brisbane lên tiếng trước. “Những người đã có vợ thì không muốn tự ý bỏ đi.” Câu nói của ông khiến trong phòng rộ lên những tiếng xì xầm.

“Ông tìm thấy thi thể họ ở đâu”, ai đó hỏi.

“Không tìm thấy thi thể nào cả. Họ biến mất không để lại dấu vết gì. Tôi đã hy vọng có thể hỏi mọi người xem liệu người của tôi có gia nhập vào hàng ngũ của các ông không. Và liệu các ông có gặp vấn đề tương tự không.”

“Ở chỗ chúng tôi cũng có nhiều người làng bỏ đi.” Fin nhận ra người đàn ông đang nói là một người hàng xóm xa của nhà Lancaster. Đất ông ta nhỏ hơn so với các nơi khác, nhưng lính của ông khét tiếng là những kẻ khát máu nhất nhì trên chiến trường.”

“Hiệp sĩ của ông thì sao?” “Không.”

“Tôi có hai người mất tích.” Fin nghiêng người nói nhỏ vào tai Duncan. “Là Grainna.” “Hắn rồi”, anh đáp.

Căn phòng rộ lên nhiều giọng nói cùng một lúc. Nhiều hiệp sĩ biến mất không manh mối. Một người đã tìm cách lẩn đi trong lần đi chuyển gần đây. Số lượng nhiều hơn Fin mong đợi.

Người Anh ở phía nam nằm vào đối tượng bị tình nghi, nhưng theo lời nhiều người bạn của Brisbane, bên họ cũng mất người. Họ cần tập trung tất cả những người đàn ông trong phòng lại để giữ gìn hòa bình và tìm cách giải quyết vấn đề.

“Ngoài ra tôi còn lo một chuyện khác nữa”, Lancaster cất tiếng khiến mọi người im lặng. “Có những chuyện lạ lùng đã xảy đến khiến dân của tôi ăn ngủ không yên.”

Fin nín thở, biết cuộc nói chuyện sẽ đi tới đâu.

“Mùa thu năm ngoái nước ở suối chỗ tôi trở nên đục ngầu, nhiều dân làng bắt buộc phải đi tìm nguồn nước sạch. Một vài người không trở về, những người trở về báo lại là có một nhóm vài người đàn ông đã bắt cóc những người đi cùng đoàn khi họ bị tụt lại đằng sau.”

“Hai chuyện này có điểm chung gì?”, Lãnh chúa MacClain hỏi.

“Dân làng tin rằng dòng sông bị nhiễm độc.”

“Cả dòng sông luôn sao?”, nhiều người cười rộ lên. “Ông nghĩ sao, MacCoinnich? Đất của ông nằm ở phía nam đất của Lancaster, ông có để ý mùi vị gì khác lạ trong nguồn nước sử dụng hàng ngày không?”

Ian hít một hơi sâu và lựa lời đáp. “Không, nhưng chúng tôi có thấy một đàn quạ chết bất thường ở gần đó. Có lẽ chúng cũng là nạn nhân của nguồn nước bẩn mà Lancaster nói đến.”

Fin xoa xoa chỗ râu quai nón lồm chồm nơi cằm và xem xét lời cha. Họ không mất người, nhưng một vài dân làng đã bỏ đi vì những cuộc tấn công đầy ma thuật của Grainna.

Lancaster lại quay sang Ian. “Tôi nhớ những câu chuyện được ông nội kể lại về một trận dịch trên đất của ông. Nước không thể uống được, động vật chết, và dân làng biến mất. Một vài người nói chính một phù thủy đã gây nên chuyện đó.”

“Một phù thủy?”, Brisbane hỏi. “Làm gì có chuyện đó.” Fin ngồi bất động, Duncan đưa mắt nhìn em trai. “Đừng cười hay phủ nhận những

điều ta không thể biết.” Lời cảnh báo đến từ người đàn ông duy nhất trong phòng mặc áo thầy tu. Linh mục tiếp tục. “Kinh Thánh không nói đến những phù thủy sao?”

“Xin thứ lỗi, thưa Cha, nhưng chúng ta không nói về thời Kinh Thánh. Chúng ta đang thảo luận về những chuyện đang xảy ra trong hiện tại.”

“Thế hiện giờ có ở đâu viết rằng không hề có phù thủy không nào? Có lẽ bọn họ đang ăn mình trong số chúng ta, nhưng chẳng có lý do gì để không tin là bọn họ không có ở đây cả.”

Nhiều người tỏ vẻ không đồng tình với ý kiến của ông mục sư trong khi những người khác có vẻ như hơi xuôi tai.

“Dứt khoát không để phù thủy sống sót. Nếu có quý dữ ẩn náu bên trong một con người thì phận sự của chúng ta đối với Chúa là loại bỏ linh hồn đó.” Linh mục đưa mắt nhìn khắp lượt những người đàn ông trong phòng, thách thức họ lên tiếng.

Fin để ý thấy có nhiều phản ứng khác nhau, từ cười khẩy cho đến nghiêm túc. Một vài lãnh chúa trong phòng sáng sớm nào cũng đọc kinh với linh mục, nhiều người khác không có thói quen xa xỉ đó và cũng không muốn sáng sớm phải đọc kinh như thế. Một ít người chẳng nghĩ gì về những lời nói của linh mục mà chỉ nghĩ đến làm thế nào để giải quyết các vấn đề về chiến tranh và đổ máu. Fin không lo về những người tập trung sự chú ý của mình vào binh lính. Những người khác mới khiến anh bận tâm. Cho họ biết về Grainna là điều cần thiết. Nhưng tiết lộ danh tính mẹ ta khác nào tự tiết lộ danh tính dòng họ MacCoinnichs. Mà chuyện này thì dứt khoát là không thể được.

“Phù thủy và linh hồn.” Logan nói đằng sau anh. “Tôi nghĩ ông linh mục chắc uống quá chén rồi.”

Fin cố bật cười và đồng tình ngay nhưng không nói gì. Trước khi họ tập trung lại, nhiều đàn ông đến từ những thị tộc xa xôi đồng ý do thám toàn bộ khu vực để tìm ra nguyên nhân khiến cho những người lính của Brisbane đổ máu. Họ sẽ lùng sục khu vực này trong suốt thời gian lễ cưới diễn ra và sẽ báo lại trước khi các lãnh chúa cùng phu nhân của họ

lên đường về nhà.

* * *

Tara ngồi ôm con trai trong khi thì thầm những lời cảnh báo đối với những người còn lại. “Duncan bảo những người đàn ông đang nói về phù thủy và các linh hồn ma quỷ. Rõ ràng Lancaster không phải không biết những chiêu trò của Grainna như chúng ta tưởng.”

“Aye”, Lora xen vào. “Ian bảo mẹ không được sử dụng chút phép thuật nào dù đơn giản nhất trong khi còn ở đây.”

“Con nghĩ thế có nghĩa là con sẽ không sớm được cố thử biến thành một con sói.”

Liz không còn hơi sức đâu mà để ý đến chuyện đó. “Con có cảm giác rằng việc chúng ta đến đây là một ý tồi”, Tara nói, “nếu Grainna xuất hiện ngay lúc này, chúng ta buộc phải hành động để chống lại mục và thế là danh tính của mình sẽ bị lộ”.

Xoa xoa cái bụng đã nhộn nhạo vì lo lắng, Liz góp chuyện. “Chắc chúng ta có thể làm gì đó, tìm cách nào đó để giữ mình tránh xa hết tất cả những người ở đây.”

Bên ngoài lều của họ có quá nhiều người đến nỗi không đếm xuể. Mặc kệ, Liz và những người khác đã phù phép tấm vải lều giúp ngăn những lời họ nói lọt ra bên ngoài rồi. Không ai có thể nghe lỏm được bất kỳ điều gì từ họ. Nhưng họ không thể nào ở rịt trong lều mãi được.

“Mẹ cũng không linh cảm được điều gì hết.” Lora xoa xoa gáy. “Hàng tháng nay không thấy gì.”

“Ước gì mình có thể triệu hồi được Elise.” Elise là một trong những người tổ tiên, người duy nhất có thể xuất hiện cho họ nhìn thấy. Bà xuất hiện trước cuộc chiến lần trước của họ với Grainna, cảnh báo cho họ về trận chiến sắp đến. Ngay cả khi bà không có tất cả những câu trả lời thì ít nhất bà cũng đã cho họ lời khuyên vừa đủ để bảo toàn mạng sống.

Không biết chuyện gì sẽ xảy đến mang lại cho Liz cảm giác nặng nề

nhưng cô không muốn thừa nhận. Trong cuộc sống kia của cô, cuộc sống ở thế kỷ XXI hầu như không có chuyện gì phó mặc cho sự may rủi. Hóa đơn luôn được thanh toán đúng hạn, bảo dưỡng xe luôn đúng ngày. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát. Hoàn toàn trái ngược với cuộc sống cô đang phải trải qua ở đây lúc này.

“Ngay cả nếu như chúng ta có thể gọi tổ tiên đến đi nữa, thì làm thế nào giải thích được việc một con ma bay trong lều nếu có ai đó trông thấy?”

Amber nói đúng. Tổ tiên xuất hiện bay chờn vờn cũng nguy hiểm ngang bằng với sự xuất hiện của Grainna. Đám đông sẽ chống lại họ nếu họ nghĩ nhà MacCoinnichs bị ma ám, hay đó chính là nguyên nhân gây nên các vấn đề của họ.

“Thế nếu tổ tiên đến gần tất cả mọi người ở đây và bảo họ hãy đoàn kết lại thì sao?”

“Mẹ không nghĩ điều đó sẽ xảy ra”, Lora nói. “Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.”

“Đúng là thế, nhưng nếu nó xảy ra, chúng ta sẽ không còn đơn độc.” Ít nhất đó là điều Liz nghĩ. Cô thực sự muốn tổ tiên bước lên khỏi mộ và dang tay giúp đỡ nhiều hơn trước một chút.

Theo cô thấy thì dường như tổ tiên cũng đang lúng túng vì lúc trước đã không khiến cho lời nguyền của Grainna khó bị phá vỡ hơn.

“Cẩn thận đấy, mẹ”, Simon cảnh báo, rõ ràng là nó đọc được ý nghĩ của cô.

“Này con trai, tự ý đọc suy nghĩ của mẹ khi chưa được phép có thể gây nên những hậu quả nghiêm trọng nếu con không cẩn thận đấy.”

Simon cười tự mãn. “Mẹ sẽ làm gì nào, cấm con chơi game suốt tuần ư?”

Liz với lấy một cái gói ném về phía con trai. “Đúng thế đấy, Simon.”

“Con biết rồi”, cu cậu làu bàu.

* * *

Tatiana giấu đôi tay run rẩy vào nếp váy. Cô bé cụp mắt nhìn xuống đất bất cứ khi nào thấy có ai đó đưa mắt dòm về phía mình.

Grainna đã đưa cô đến đó như là một phép thử. Lòng trung thành và sự có ích của cô cần được chứng minh để được sống sót.

Mặc dù Tatiana ăn mặc giống như bất kỳ một vị khách nào khác, cô biết mình không thuộc về nơi này. Chắc chắn mọi người xung quanh sẽ phát hiện cô chính là kẻ lừa đảo.

Dựa vào những câu chuyện nghe lỏm được khi đến khu trại cô biết đám cưới đã diễn ra được hai ngày. Tatiana cần tìm ra một trong những người nhỏ tuổi nhất của nhà MacCoinnichs. Cian, Amber, hay thậm chí là Simon cũng được. Cô cần kết bạn với họ và đợi chỉ thị mới.

Cô biết mình sẽ tìm thấy một trong những người nhà MacConnichs. Vì cô đã thấy trước được tương lai là vậy. Điều khiến cô sợ nhất lúc này là không thể nào biết được Grainna sẽ yêu cầu cô làm gì kế tiếp.

Nỗi căm hận đối với thị tộc này làm mắt mù tối sầm lại mỗi lần mù nói về họ. Liệu mù ta có yêu cầu Tatiana giết họ không? Quan trọng hơn cả là, cô có thể nào làm được chuyện như thế không?

Tatiana đưa mắt khắp lượt nhìn đám đông để tìm mục tiêu. Những miêu tả do Grainna cung cấp hiển hiện trong tâm trí cô như một bức tranh, nhưng cô không biết chính xác những người nhà MacCoinnichs trông như thế nào. Quai hàm đánh lại tuyệt vọng, cô quét mắt một lần nữa khắp đám đông hòng phát hiện một dấu hiệu quen thuộc.

Có tiếng ồn ào đằng sau khiến cô chú ý. Một tốp con trai đang khoác lác với nhau.

“Khả năng nhắm bắn của tôi tốt hơn bất kỳ người Scot nào.”

Một cậu tóc đen điển trai trẻ tuổi cô, bước lên phía trước. “Đây có

phải là một thách thức không?”

“Đúng thế. Nếu cậu cao hứng, Scot.”

Tatiana cố lắng nghe mẩu đối đáp. Cậu người Scot mặc váy kẻ ô, trong khi cậu người Anh tóc vàng thì không.

“Tôi rất sẵn sàng đấu với những người giỏi như cậu.” Cậu tóc vàng bật cười vang với đám bạn của mình, và đi theo bọn họ vào vị trí chuẩn bị tư thế để đấu. Không nén nổi tò mò, Tatiana đi theo nhóm thiếu niên. Cậu mặc váy đưa mắt nhìn quanh quất, ánh nhìn cậu dừng lại nơi cô chỉ một giây. Nụ cười vô thức trên môi cô tắt ngóm khi cô vội nhìn lảng đi hướng sang. Khi cô ngược nhìn lên, cậu vẫn nhìn về hướng cô. Hai cặp mắt giao nhau, cậu khẽ mỉm cười.

Không nghĩ ngợi gì, Tatiana quay người đi, tính linh đi chỗ khác nhưng lại đụng phải một nhóm thanh niên đằng sau mình, tất cả đều đổ dồn về hướng cuộc tỉ thí.

Ngay lúc cô đưa mắt về hướng cậu lần nữa, cậu cầm một cái ná trên tay và đứng quay mặt về phía khu đất rộng.

Trước cậu, một cậu nhóc nhỏ tuổi hơn chạy tới đặt hai miếng trái cây trên một gốc cây đỗ gần đó. “Thế này được chưa?”, cậu nhỏ hét lên.

Cậu Scot hát đầu về phía người thách đấu. “Cậu muốn thực hiện trước không?”

Thay vì trả lời, cậu tóc vàng giương cung, nhắm mục tiêu, và bắn.

Mũi tên đâm ngay chính giữa mẩu trái cây, và đám bạn hò reo vang dội.

Không nao núng, cậu Scot nhanh nhẹn giương cung và tách mẩu trái cây ra làm đôi.

Thế là đã xong một lượt, kéo theo đó là những tiếng xì xầm cá cược.

Cả hai cậu bước lùi về phía sau nhiều mét trong khi cậu nhỏ tuổi hơn lại đặt lên gốc cây hai miếng trái cây nữa.

Cứ mỗi lượt như vậy, mũi tên nào cũng trúng phúc mục tiêu, Tatiana thầm cổ vũ cho cậu tóc đen, có giọng nói giống với cô, thắng cuộc.

Hai vòng nữa và đám đông chen lấn xô đẩy nhau để xem trong khi hai cậu thi nhau bắn trúng mục tiêu.

Cô nín thở khi cậu người Anh quệt mồ hôi trên trán. Bàn tay cậu hơi do dự khi buông mũi tên ra khỏi dây cung. Trước khi mũi tên đến đích, Tatiana biết cậu đã mất điểm.

Đám bạn lặng đi.

Cậu mặc váy nhướn một bên mày và gục gặc đầu. “Xa quá mà”, cậu nói. “Khó mà trúng mục tiêu được.”

Người cô nóng ran lên và môi nở nụ cười.

Cậu người Scot nheo một bên mắt và nhắm mục tiêu. Khi mũi tên phóng đi, Tatiana trông thấy nó trúng vào chính giữa mẩu trái cây.

Mũi tên bắn vỡ mẩu trái cây tan tành và đám đông reo hò. Ngay sau đó người thắng cuộc bị khán giả vây quanh. “Cian. Anh thắng rồi”

Ngay giây phút đó, nụ cười trên môi Tatiana tắt ngóm và tim cô như vỡ làm đôi.

Cậu nhỏ tuổi hơn - cái cậu mà đã đặt hai mẩu trái cây lên góc cây - chạy ào về phía bạn mình và vỗ lên lưng cậu ấy.

“Thế cậu đã từng nghi ngờ khả năng của tôi sao?” Tatiana đứng chết lặng đi. Người chiến thắng chắc chắn là Cian MacCoinnich. Cậu sử dụng từ ngữ rất giống người Anh, nhưng rõ ràng là một người Scotland. Cậu bên cạnh, bạn cậu, vẫn giữ giọng Anh.

Simon.

Đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn. Quay người lại, Tatiana len qua đám đông cho đến khi tìm thấy một chỗ trống đủ thoáng để thở. Mặt trời bên trên đốt cháy da thịt, khiến cô càng thấy khó chịu. Không được rồi. Cô đưa tay ra sau gáy và cố khiến nhịp tim chậm lại. Sự thôi thúc bỏ

chạy khỏi nơi này dấy lên trong cô, chạy cật lực.

“Cô không sao chứ?”

Một giọng nói cất lên khiến cô giật mình quay phắt người lại và bắt gặp khuôn mặt của Cian, con trai út nhà MacCoinnichs.

“Aye, tôi ổn”, cô có cất tiếng. Nhưng thực sự cô không hề ổn. Ở cô có cảm giác gì đó, nhưng không phải ổn.

“Tôi để ý thấy cô chạy ra khỏi đám đông. Tôi tưởng khiến cô không vui à?”, Cian khom người lại gần cô hơn.

Nếu ý cậu muốn lấy nụ cười khiến cho cô thấy dễ chịu thì đúng là thế thật.

“Không. Anh đúng là một thiện xạ. Tôi chỉ thấy khát nước thôi.”

Cian lục tìm trong người lôi ra một cái chai bẹt, và đưa nó cho cô. “Cô uống đi này.”

Tatiana ngáp ngừng đón lấy cái chai và đưa lên miệng. Cổ họng khô khốc của cô dịu mát hẳn. “Cảm ơn rất nhiều.”

Cian đẩy nắp chai nước lại. “Tên tôi là Cian.” “Tôi là Tatiana.”

Cian cầm lấy tay cô từ tôn đưa lên môi.

Cô phải cố dằn lại tiếng thôn thức chực trào lên cổ họng. Chưa một ai từng chạm vào cô dịu dàng đến thế. Cô biết hai má mình đỏ ửng lên, nhưng không thể ngăn lại được và cũng không quên được lý do mình tìm đến đây.

“Mấy bữa nay tôi không thấy cô lần nào.” “Tôi vừa đến thôi.”

Cian đứng thẳng người, buông tay cô ra. “Vậy để tôi đưa cô đi tham quan một vòng nhé?”

Cô sững người há hốc miệng. Cô không hề mong đợi Cian tử tế đến vậy. Đẹp trai đến vậy. Cô từng muốn vùng ra và bỏ chạy khỏi nơi đây.

Thay vì vậy, cô cứ đứng yên như thế, quá sững sốt đến nỗi không nhúc nhích nổi.

May thay, một cô gái chạy về phía cậu, váy bông chầm gối. Cian quay người lại ôm chầm lấy cô. Nét mặt cậu lo âu. “Cian, về đi.”

“Chuyện gì thế, Amber?”

Cô gái ngược nhìn lên bầu trời, không thấy có người đứng trước mình. “Mụ ta đang ở đây.”

Không khí như đột ngột rút khỏi lồng ngực Tatiana. Cô xoay đầu về phía rừng cây, tìm kiếm.

Cian nắm lấy tay cô gái, nụ cười trên môi tắt ngóm. “Em chắc không?”

“Aye.”

Cậu đưa mắt về phía Tatiana. Ánh mắt cậu buồn rười. “Tôi phải đi rồi.”

Tatiana gật đầu và dõi theo khi Cian nắm tay em gái chạy đi.

Bên trên, một con hải âu kêu rít lên.

Tatiana quay đầu về phía âm thanh phát ra và chậm rãi đi vào rừng cây.

CHƯƠNG 13

Cian và Amber chạy hết tốc lực trở về lều. Liz đứng bật dậy. “Chuyện gì thế?”

“Grainna.”

“Ở đâu?”, Myra đứng bên cạnh Tara và Lora.

Liz hoảng hốt tìm kiếm đằng sau Amber. “Simon đâu?” Tim cô như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Ba đứa chúng nó luôn đi với nhau cơ mà. Con trai của cô đâu? Tại sao nó không về cùng?

“Anh ấy chạy đi đâu đó với Fin và Todd.”

Lora đặt bàn tay lên vai con gái hỏi dồn. “Grainna đâu?” Amber lắc đầu. “Con không biết. Con cảm thấy mù thôi.” “Con cảm thấy ở đâu?”

“Khắp nơi. Cứ như là mù lớn vờn bên trên khu trại ấy.”

Myra quàng cánh tay lên vai em gái. “Em không thấy mù sao?”

“Không. Nhưng em chắc chắn là mù đã ở đây.”

“Đã? Giờ mù đi rồi à?”, Liz nhận thấy vai mình căng cứng lên, hai tay ép chặt sát thân người. Cô cố giữ bình tĩnh và tập trung.

Liz cố gạt cuộc nói chuyện trong phòng ra và tìm cách nói chuyện với con trai. Simon? Con nghe mẹ nói không?”

Không có gì.

Simon không cố đọc suy nghĩ của Liz nữa từ lúc cô mắng nó việc nó tự ý mà không xin phép mẹ. Cô lại bắt đầu hoảng lên.

Simon?

“Lizzy, sao thế?”

“Cháu không nghe thấy nó.” “Ai?”

“Simon chứ ai”, cô gất lên. “Cháu không liên lạc với nó được.” Cô vờ đầu để mọi người hiểu ý của cô. “Bác có liên lạc được với Ian không?”

Lora ngừng một chút rồi gật đầu. “Có, ông ấy đang trên đường về đây với Duncan.”

“Simon không đi cùng với họ ư?”

Amber bước lên trước. “Fin, Todd, và Simon đi chung với nhau.”

Liz đưa một bàn tay vuốt ngược mái tóc được búi gọn trong túi lưới. “Simon? Chết tiệt, con đang ở đâu vậy?”

Vẫn không có gì.

Mắt cô băng đầu ạng nước. Những hình ảnh loáng thoáng Grainna quặp lấy con trai cô và cười man rợ không ngừng hết lần này đến lần khác choán lấy tâm trí cô. Không phải lần nữa chứ.

“Fin và Todd sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy đến với Simon đâu.” Lời an ủi của Myra nghe cũng có lý, nó khiến cô an lòng đôi chút.

“Ta cần đi tìm họ.”

Họ cùng nhau đi ra cửa lều và vừa lúc Ian cùng Duncan về đến nơi.

Lora giải thích vắn tắt chuyện xảy ra.

Ian mỉm cười trấn an. “Cháu bình tĩnh nào. Duncan và ta sẽ đi tìm chúng nó.”

Liz bước lên trước. “Cháu đi với bác.” Chẳng lý do quái quỷ nào có thể buộc cô phải ngồi yên ở đây để đợi.

Ian có vẻ như muốn phản đối, nhưng rồi ông gật đầu. “Được.” Ông quay sang vợ. “Mình báo tôi biết nếu chúng nó quay về nhé.”

Bà mỉm cười. “Bảo trọng.”

Ian nháy mắt rồi cả ba người rời đi.

Những đám người lũ lượt đi qua đi lại trước mắt họ, cười cười nói nói, và vẫn tận hưởng không khí lễ hội như thể không có mối ưu tư nào xâm lấn tâm trí. Ở đâu đó, sâu bên trong cô, Liz nhận thức được là họ không hề hay biết về Grainna hay những hiểm nguy mù giăng sẵn để chờ họ rơi vào.

Một trong những người con trai của MacTavish mỉm cười khi họ đến gần đoàn của anh ta.

“Lãnh chúa Ian, Duncan... trông có vẻ như mọi người đang có chuyện gì.”

“Đang tìm Finlay và Todd. Cậu thấy hai người họ đâu không?”, Duncan hỏi. Vào bất kỳ ngày nào khác, Liz hẳn đã thấy khó chịu vì cánh đàn ông không hề chú ý đến cô. Thậm chí trong cuộc tìm kiếm này, Simon của cô cũng bị bỏ sót.

“Không thấy. Có chuyện gì sao?” “Không”, Ian vội đáp.

Liz giận sôi người. Cô muốn dính chính và muốn cho cuộc tìm kiếm thành công bằng việc nhờ sự trợ giúp của tất cả mọi người ở đây.

“Nếu hai người đi ngang qua đây, tôi sẽ nói cho họ biết là bác và anh đang tìm.”

Duncan cảm ơn anh ta.

“Tại sao không nhờ anh ta giúp?”, Liz hỏi ngay khi họ ra khỏi tầm nghe của người kia.

“Cháu à, cháu biết là chúng ta không thể làm thế mà. Nếu...”, Ian ngừng lại và ngược nhìn lên bầu trời. “Nếu mục được tìm thấy cùng với ba đứa chúng nó, cháu biết chúng ta sẽ cần làm gì rồi đây.”

Ôi trời. Hai tay cô run bắn lên. Những ký ức về vụ Grainna bắt cóc Simon và kẻ tòng phạm Michael giờ đã chết xiết lấy ngực cô. Simon đứng trong vòng tròn đá. Michael kẻ dao vào cổ họng nó. Lưỡi dao hàn

vào da thịt nó.

“Elizabeth.” Giọng Ian nghe như của Fin.

“Cháu không sao.” Cô đi sượt qua ông để tiến lên phía trước. “Đi nào.”

Họ đi đến rìa khu trại và bắt đầu tiến về phía sau pháo đài.

Con ở đâu, Simon.

Liz dừng lại, xoay người. Cô nghe thấy gì đó.

Simon?

“Chuyện gì thế cháu?”, Ian hỏi.

“Shhh!” Cô nhắm mắt và cố ngăn những âm thanh của những người xung quanh lại. Simon? Con nghe thấy mẹ không?

Mẹ?

Đầu gối cô khụy xuống. Ian kịp đỡ lấy cô. “Con ở đâu?” Cô nói lớn tiếng để Ian và Duncan có thể biết được.

Chúng con... ở...

Liz không thể hiểu được nó muốn nói gì. Và giọng nó nghe rất lạ.

Simon?

Lần kế tiếp nó nói, cô nghe những từ rùng và đại dương. Chỉ nghe tiếng được tiếng mát như vậy khiến cô lại mang thêm một mối lo mới. Tại sao cô lại khó nghe nó đến vậy?

“Cháu thấy khó nghe được nó. Nó nói gì đó về rừng bên biển ấy.”

Họ quay về hướng đó và rảo bước. Họ càng đến gần rừng thì đám đông càng thưa thớt dần.

Con ở đâu?

Mẹ đang đến gần hơn rồi đấy, những lời của nó rõ ràng trong đầu cô.

Làm thế nào mà nó biết được họ đến gần? Con nghe thấy chúng ta à?

Không hẳn vậy.

Mọi chuyện ổn chứ con? Fin và Todd đi cùng con đúng không? Có điều gì đó không bình thường.

Fin và Todd ở đây này.

“Lôi này.” Cô đi xuyên qua bụi rậm, về phía giọng nói của con trai. Ian và Duncan đi ngay theo sau.

Cô trông thấy có gì đó chuyển động, và vén gấu váy lên cao để có thể chạy nhanh.

Cô trông thấy Todd trước. Mặt cậu hướng về phía cô.

Cậu gật đầu và quay lại đằng sau.

Fin quỳ bên cạnh một con sói xám lớn, tay anh đặt lên đầu nó.

“Simon đâu?” Chẳng thấy nó ở đâu quanh đây cả. “Simon?”, Liz gọi vang.

Con ở ngay đây mà mẹ.

Mắt cô mở to và ánh nhìn dừng lại nơi con vật bốn chân bên cạnh Fin. “Ôi trời ơi!” Cô chạy đến bên nó, dừng phắt lại, đẩy Fin ra. “Anh để cho thằng bé làm gì thế này?”

“Bình tĩnh nào, Elizabeth”, Fin bảo, anh biết là cô sẽ không dễ dàng chấp nhận ngay việc con trai mình lại biến thành một con sói.

“Bình tĩnh? Anh bảo tôi bình tĩnh ư?”, cô hét lên. “Chúng tôi đã tìm các người suốt gần một giờ đồng hồ. Và chẳng phải là Ian đã bảo chúng ta đừng có làm chuyện này rồi hay sao?” Cô phẩy tay về phía con trai.

“Ta đã bảo rồi cơ mà”, Ian xen vào, giọng bực bội. “Thấy chưa? Cả Ian cũng giận dữ kia kìa.”

Fin đưa mắt nhìn cha mở miệng định giải thích.

“Trở lại hình dáng cũ đi Simon”, Liz máng con trai rõ ràng lúc này đang nói với mẹ bằng ý nghĩ. “Không được giờ giọng thôi mà mẹ thôi mà mẹ đâu. Làm mau đi rồi chúng ta cùng về khu trại.”

Chuyện không hay rồi. Fin chuẩn bị tinh thần hứng cơn thịnh nộ của Lizzy.

“Cái gì?”, Liz trừng mắt nhìn xoáy vào Fin.

“Nó thấy khó trở về như cũ.” Thảo nào bọn họ đã không thể ra khỏi rừng.

Liz úp mặt vào hai lòng bàn tay. “Không! Chúa ơi, không.” “Bình tĩnh nào.” Dừng từ sai rồi. Fin biết điều đó thậm chí trước cả khi anh ngậm miệng lại.

“Đừng bảo tôi bình tĩnh.” Cô ôm lấy cái đầu lông lá của Simon và nựng nịu vành tai nó. “Con không sao chứ?”

Fin cảm thấy áp lực về việc Simon không thể trở về như cũ bắt đầu vơi đi phần nào. Không thể nói chuyện với cậu bé, anh không biết chính xác cái gì khiến nó không thể làm được điều đó. Giờ đây Lizzy đã đến, có thể họ sẽ tìm được cách.

“Mẹ không giận đâu”, cô bảo con trai.

Duncan khom người xuống. “Chúng ta không biết cháu đi đâu và mẹ cháu thì hoảng lên.”

Fin để ý thấy cha nhìn chằm chằm về phía mình. Anh bước đi để Liz nói chuyện với con trai mình.

“Chuyện không phải như vậy đâu cha”, Fin thanh minh. Cố dằn cơn giận mà lẽ ra lúc này đã bùng lên rồi, Ian khoanh tay quanh ngực không nói gì. Fin quay sang Todd.

“Cậu với anh Duncan về với mọi người đi.”

“Vâng”, Todd nói.

Ngay khi Duncan và Todd đi khỏi tầm nhìn, Liz nói chuyện với con trai hoàn toàn bằng ý nghĩ. Thỉnh thoảng cô nhìn trừng trừng về phía Fin rồi lại quay sang con trai. Sau một ít phút, Fin không thể chịu được nữa. “Nó nói những gì?”

“Nó không biết tại sao mình chẳng thể trở về như cũ.” “Thế tại sao lúc đầu nó biến thành sói làm gì?”, Ian lớn giọng ồm ồm cho thấy ông đang giận.

Lizzy vội phẩy tay ra sau về phía Ian, và cố đỡ dành Simon. “Không, con yêu, ông ấy không giận đâu. Con cố thả lỏng người nhé. Rồi sẽ làm được thôi.”

Ian không hỏi nữa.

Simon nhắm đôi mắt sói lại. Fin nín thở và cầu nguyện.

“Nhớ lại hai chân, hai tay của con đi. Nghĩ về việc...” Liz không có cơ hội nói hết câu. Simon trở về như cũ chỉ trong vài giây. Cậu đứng trên đất, trần như nhộng, và vội đưa hai tay che lấy phần kín.

Liz há hốc miệng và ôm chầm lấy Simon dù nó ra sức kháng cự vì đang trong tình trạng không quần áo.

Fin mừng khôn xiết. Anh nhẹ hét cả người.

Ian nhặt quần áo Simon dưới chân ông và mang đến cho nó. “Cháu giỏi lắm. Giờ thì mau mặc quần áo vào đi.”

“Cháu xin lỗi”, Simon lí nhí.

“Có phải lỗi của cháu đâu”, Fin chữa lại. “Cháu không phải xin lỗi.”

Simon nhắc một bên chân lên và nhanh chóng mặc quần áo.

Lizz xoay lưng lại với mọi người. Fin nghe thấy cô sục sục và anh biết

cô đã cố hết sức để giấu những giọt nước mắt.

Khi Simon mặc quần áo xong xuôi, Fin nói, “Cha, cha đưa Simon về trước được không? Con muốn nói chuyện riêng với Elizabeth một lát”.

Ian quàng tay qua vai Simon. “Nào, mọi người đang sốt ruột chờ cháu đây.”

Simon mỉm cười. “Cháu không cố ý làm mọi người lo lắng đâu ạ.”

“Cháu không sao. Thế là tốt rồi.”

Simon quay sang mẹ. “Mẹ không sao chứ?”

Liz xoay người và nở nụ cười trêu mếu nhất dành cho con trai. “Mẹ yêu con. Ổn rồi.”

Fin dõi theo cho đến khi cha anh và Simon đi khuất dạng. Anh vừa quay lại liền lãnh ngay một cú đấm vào ngực từ Liz khiến anh loạng choạng suýt ngã.

Tại sao? Tại sao anh để nó làm chuyện đó?” Fin đứng yên để mặc cô đâm thùm thụp vào ngực sau mỗi lời nói. Nước mắt giàn giụa trên má cô chứng tỏ cô đã hoảng sợ đến thế nào. Với Lizzy, cơn giận dữ bao giờ cũng đi kèm với sợ hãi.

Lời buộc tội của cô không khiến Fin ngạc nhiên. “VẬY mà anh nói anh sẽ bảo vệ nó, giữ an toàn cho nó.”

“Nó không an toàn sao?”

“Nó đã không trở lại như cũ đấy thôi. Chúa ơi, ta sẽ làm gì nếu như...”

“Nó đã trở về như cũ rồi. Mọi chuyện đã ổn.” Ánh lửa giận lóe lên trong đôi mắt cô, chiếu thẳng vào anh.

“Simon nói với em là nó nói chuyện với anh về việc thử biến thành một con vật khác.”

Chuyện này đúng. Trong khi ba người họ đi cùng nhau, Simon đề cập đến chủ đề đó. Trong một lúc, Fin nghĩ Simon thử chắc cũng chẳng hại gì, miễn là không có ai trông thấy. Và chắc chắn đó là lý do tại sao anh cảm thấy có lỗi khi chuyện xảy ra. Anh đã không ngăn Simon đúng lúc.

Rồi lại nữa, cả ba bọn họ đã bị làm cho mất tập trung. Anh cố giải thích. “Simon cảm thấy sự hiện diện của Grainna.”

Lizzy đưa bàn tay khô quệt lên hai má dẫm nước mắt. “Ừ, đúng rồi, không phải chỉ mình nó cảm thấy điều đó. Sao anh không nghĩ mọi người tìm bọn anh loạn cả lên.”

“Simon biến hình rồi bọn anh mới sực nghĩ tới”, anh giải thích. “Anh nghĩ chắc nó sợ nên mới vậy.”

“Lẽ ra anh nên ngăn nó lại.” Cô xoay người và bắt đầu rảo bước.

“Anh có.” Anh đã hét lên bảo nó dừng lại, nhưng quá muộn. Nhiều giây trôi qua, rồi nhiều phút, và Simon không thể trở về như cũ, Fin biết họ đã gặp rắc rối. “Nếu là em thì cũng chưa chắc đã kịp ngăn nó lại đâu.”

“Anh đã sai.” Cô lại xăm xăm tiến đến gần anh, chỉ dừng lại khi cảm cách ngực anh tầm một hơi thở. “Em ngăn được”, cô nói, đưa một ngón tay xĩa vào ngực anh.

Đủ rồi. Anh giữ chặt lấy tay cô. “Em sợ hãi, lo lắng, thậm chí tự trách bản thân vì đã không giữ được Simon bên cạnh. Anh hiểu điều đó. Nó giờ không sao rồi, Elizabeth.

Grainna chưa đụng tới nó.” Tạ ơn Chúa.

Hai vai cô nâng lên hạ xuống theo từng nhịp thở sâu. Cô héch chiếc mũi nhỏ xinh lên khi ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn anh. Fin biết lúc này cơn giận dữ đã nhường chỗ cho sự nhẹ nhõm.

Cô ngả đầu vào vòm ngực mà mới lúc trước mình vừa đâm thùm thụp và để mặc nước mắt tuôn rơi.

Fin quàng tay quanh thân người mềm mại của cô và vỗ về cô.

Chúa ơi, sao mà cô yếu đuối, mong manh, và cần được bảo vệ như những lời Logan nói cách đây vài ngày thế này.

Fin đưa bàn tay ve vuốt bờ vai lạnh cóng của cô và kéo sát cô vào mình. Anh nhắm mắt một lúc và kết nối tâm trí mình với tâm trí cô. Những gì anh trông thấy không phải là một người mẹ hoảng sợ. Những gì trông thấy khiến anh chết sững. Trong một thoáng anh trông thấy Simon nằm bất động dưới chân Grainna. Tim anh đập loạn lên trong lồng ngực và Fin ghì chặt lấy Lizzy vào mình hơn.

“Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra lần nữa đâu”, anh nài nỉ, cầu cho cô gạt bỏ hết những hình ảnh đó ra khỏi đầu. Chắc chắn chúng sẽ khiến cô gặp ác mộng thôi.

Cô thổn thức khóc thành tiếng.

Khi Fin không thể chịu nổi việc chứng kiến nỗi đau của cô thêm được nữa, anh ôm lấy đầu cô và dịu dàng ngả ra khỏi ngực anh. Anh nhìn sâu vào đôi mắt màu thiên thanh của cô và làm điều duy nhất mà anh biết là sẽ xoa tan được những mối lo ngại ra khỏi tâm trí cô.

Anh hôn cô.

Những giọt nước mắt mằn mằn thấm ướt môi cô và nhắc anh nhớ cô yếu đuối đến thế nào. Hơi thở của Lizzy mắc lại nơi lồng ngực và trong một lúc, cô để mặc anh trùm môi lên môi cô, ve vuốt cô, nhấm nháp cô. Rồi hai nắm tay cô mới lúc trước còn túm lấy ngực áo anh giờ cuống quýt bầu lầy vai anh, kéo anh sát vào mình hơn đến nỗi anh không chắc hai người có phải là hai thực thể riêng biệt không.

Cơ thể anh phản ứng với một ham muốn mạnh mẽ nhắc anh về sức trẻ của mình. Lizzy vuốt bàn tay dọc theo lưng anh, thổi bùng lên trong anh cái khao khát được hòa nhập làm một cùng cô.

Lưỡi hai người xoắn xuýt lấy nhau, đòi hỏi. Fin xòe bàn tay rộng ra và lần dọc theo lưng cô cho đến khi tìm thấy hõm lưng. Cô run lên trong vòng tay Fin và tan chảy vào anh. Dưới nụ hôn của cô, anh cảm thấy một niềm vui sướng lan tỏa khắp người.

Liz dứt ra, khiến anh mở bừng mắt. Ngực cô nhấp nhô theo từng hơi thở gấp. Với ánh mắt buồn rười rượi, cô buông anh ra.

Anh muốn van xin, nài nỉ để có được cô trọn vẹn.

Liz với tay ra sau nới lỏng dây buộc váy.

Như bị thôi miên, Fin dõi theo những ngón tay thon dài của cô lần mở hết những dải buộc cho đến khi chiếc váy buông xuống chân cô. Chỉ trong vài giây, cô đã cởi hết xiêm y và đứng khỏa thân trước mặt anh.

Đẹp. Anh đã biết là thế, nhưng nhìn thấy cô nổi bật bên trên màu xanh của rừng cây và nghe tiếng chim ríu rít trên đầu, Fin nghĩ mình đã chết rồi và giờ anh đang ở thiên đường.

Hai đầu nhũ hoa hồng hào sẵn lại dưới làn gió mơn man mát rượi, và với dáng đứng hai tay ép sát thân người, cô chỉ có một gợi ý duy nhất là đợi anh chạm vào.

Lúc Fin đưa cô đến chỗ kín đáo, Liz cố không thể hiện sự tự ti. Đôi mắt đắm đuối dò thấu tâm can khi anh ngấu ngiến thân người cô bằng ánh nhìn nồng nàn. Trong cô dấy lên ham muốn.

Cô cần điều này, là anh. Cô cần giải tỏa. Phủ nhận điều đó xem ra là vô ích, và nếu những năm đã qua không nhắc cô nhớ rằng cuộc đời rất ngắn ngủi, thì không có gì làm được điều đó.

Đôi mắt đen của Fin nhìn xoáy vào cô khi anh tiến sát cô. Cuối cùng, anh đáp lại lời mời gọi từ cô và ôm ghì cô trong vòng tay lần nữa. Anh ve vuốt khắp người cô cho đến khi cái lạnh của không khí bên ngoài xung quanh họ biến mất.

Môi anh trườn lên môi cô và khiến người cô nóng rần lên trước khi đi xuống dọc chiều dài cần cổ. Hàm râu quai nón lờm chớm chạm vào khiến con rùng mình chạy dọc theo lưng cô.

Cô cần cảm thấy được làn da anh. Liz tìm thấy cái móc thanh kiếm và cố gỡ ra khỏi thắt lưng anh. Kế tiếp là tấm áo choàng của anh.

Những ngón tay anh sượt qua khuôn ngực Liz khiến cô dừng lại.

“Em có biết anh muốn như thế này bao lâu rồi không?” Hứ, biết chứ sao không. Nhưng cô không định nói cho anh biết.

“Bao lâu?”, cô hỏi trong khi những ngón tay khéo léo nhích gấu váy của anh lên cao dần.

“Đêm đầu tiên, khi em đến đây với Myra...” Anh thở dốc, thấy toàn bộ thân người căng lên.

“Đêm đầu tiên?”, cô hỏi lại. “Khi em bảo anh gọi em là Liz.”

Cô nhớ lại. Anh cư xử hết một con lừa, lúc nào cũng khiến cô tức nghẹn. “Cô là quý cô Elizabeth”, anh nói. “Góa phụ và là mẹ của

Simon”, cô chữa lại, nhưng anh vẫn trơ lì. Anh không muốn Simon cảm thấy xấu hổ vì sự đại dột trong quá khứ của mẹ nó. Ở một góc độ, đó cũng là cách anh bảo vệ cô. Nhưng lúc đó cô lại không nhìn nhận sự việc như vậy.

“Đêm hôm đó em thật là cứng đầu.” “Còn anh thì ngoan cố.”

Cô đưa tay còn lại giật mạnh váy và áo anh, muốn cởi phăng chúng đi. Fin làm một động tác nhún vai và toàn bộ quần áo trên người anh trút xuống.

Cô đưa tay cuống cuống mân mê những thớ cơ rắn chắc. “Anh làm em phát điên lên ấy.”

“Còn em thì làm anh muốn không chịu được.”

Muốn gì? Cô trầm ngâm. Nhưng mắt thì chu du dọc theo chiều dài thân người anh và theo những thớ cơ nổi lên trên vòm ngực anh.

Trước khi chạm vào người cô, Fin trái áo choàng len xuống nền đất rừng ẩm ướt. Đây không phải là giường, cô không cần thứ đó. Thứ cô cần phải có lúc này là anh thôi.

Anh ôm choàng lấy cô bằng đôi tay vạm vỡ, khiến người cô ấm lên. Đôi môi mềm mại lại tìm đến môi cô. Liz cảm thấy mắt mình đờ đi và đầu trở nên mụ mị. Nơi nào anh chạm tới là nơi đó tê rần. Khao khát.

“Em yêu”, anh rên lên khi đỡ cô nằm xuống “giường dã chiến”. Một bên đùi anh áp xuống giữ chặt cho cô không nhúc nhích được, một dấu hiệu nhỏ cho thấy anh cường tráng biết bao nhiêu.

Cô vuốt ve cơ thể của anh.

Fin nín thở, vùi mặt vào giữa khuôn ngực cô. “Anh làm sao có thể mơ nổi em lại vuốt ve anh thế này.”

Mỉm cười, Liz dịch cơ thể cho đến khi Fin nằm ngửa ra, mắt anh đắm đuối nhìn cô. Cô đưa hai tay mân mê vòm ngực anh.

“Aye”, âm thanh khàn đục thoát ra từ vòm họng.

Thế rồi anh đỡ cô nằm ngả ra và trùm lên môi cô bằng một nụ hôn cuồng nhiệt đến mê mụ hết đầu óc. Anh đưa đầu gối tách hai chân cô ra rộng hơn, làn gió mát mơn man xung quanh họ khiến toàn bộ thân người cô run lên một cơn khoái cảm thuần túy. Có bao giờ cô làm tình ngoài trời chưa nhỉ, nơi mà ai đó có thể tình cờ đi ngang qua bất gặp ấy? Liz biết là cô chưa từng. Mặc dù cô tự hào không phải là người làm ra bộ đơan trang này nọ, nhưng cô chắc chắn là mình chưa hề có trải nghiệm đó.

“Anh muốn ném em thêm chút nữa”, anh nói giữa những nụ hôn.

“Để sau đi nhé”, cô hứa. “Nào, Fin.” Hông cô oằn về phía anh, tỏ rõ điều mình đang đòi hỏi. “Em muốn anh bây giờ cơ.”

Đúng thế, hai người đã đợi giây phút này lâu biết bao. Cả hai đều không thể phủ nhận được sức hút của nhau. Nhưng Liz không muốn nghĩ xa hơn nữa, ít nhất là ngay lúc này.

Fin bắt đầu chuyển động, hông anh xoay bên trên cô theo cách khiến cô có thể trông thấy cả những ngôi sao lấp lánh và chẳng lâu sau cơ thể cô bắt đầu được nâng lên cao về phía miền cực cảm.

“Em sẽ phải quen với anh đấy, Elizabeth.” Môi anh lại tìm đến môi cô, không để cô kịp nói gì. Mà cô cũng không biết đáp lại như thế nào nữa. Ngoài trừ việc cô có thể quen điều này, dâng hiến cho anh theo cách cơ thể anh khiến cho cơ thể cô cất lên tiếng hát, đúng theo cách mà anh đang làm ngay lúc này.

“Ôi, Fin”, cô thốt lên khi anh suýt nữa thì ra khỏi cô rồi lại đổ nhào xuống trở lại. Anh lèn chặt vào người cô đến mức cô muốn kêu lên. Mặc dù anh chuyển động thật nhanh và cơ thể anh rung lên dữ dội với sự ham muốn cuồng nhiệt, nhưng những cú thúc của Fin vẫn ân cần đến mức khiến cô cảm thấy mình yếu ớt, đồng thời cảm thấy mình hoàn toàn được bảo vệ.

Niềm khao khát trong suốt những tháng qua đã dồn ứ trong người cô và mỗi cú thúc của anh lại thổi bùng lên cơn khao khát đó. Cô quán hai chân quanh hông Fin, kéo anh vào sâu hơn. Những tiếng kêu rên của cô phá vỡ sự tĩnh mịch của khu rừng. Anh đưa cô đến gần miền cực

cảm, dội vào người cô từng đợt khoái cảm tê người. Cơ thể cô liên tục nảy lên khi hết đợt sóng khoái cảm này đến đợt sóng khoái cảm khác tràn qua.

Những cú thúc mãnh liệt của Fin kéo dài thêm vài giây nữa rồi anh nở một nụ cười rạng rỡ và rũ xuống bên trên cô. Anh dịch sang bên một chút để không đè nát người cô. Liz vùi mặt vào ngực anh thở ra thỏa mãn.

CHƯƠNG 15

Grainna bay vút lên bên trên đám người, bụng mụ sôi lên trước cảnh chè chén no say bên dưới.

Niềm vui hiện diện với những tiếng cười và giọng nói xôn xao. Bọn trẻ chạy nhảy nô đùa và thậm chí còn có tiếng sáo réo rất nữa.

Mụ cảm thấy tức tối.

Mụ bay lên một ngọn đồi títt xa và trở lại hình người khi đáp xuống mặt đất. Sương mù cuộn cuộn, chậm chậm tiến từ ngoài biển vào.

Đã đến lúc gây nên cảnh hỗn loạn rồi. “Đến lúc chúng kiến cảnh bọn chúng xâu xé nhau”, mụ trầm ngâm.

Grainna chúc cầm xuống và nhắm mắt, nhấc tay ra hai bên người, lòng bàn tay hất ngược lên trên. “Hãy đến theo cách này”, mụ gọi sương mù. “Hãy lấp đầy tâm trí bọn người kia bằng nghi ngờ và sợ hãi. Hãy biến ước muốn đầu tiên của mọi gia đình thành hiện thực. Khi những ước muốn được thực hiện, hãy cho chúng biết rằng ai là kẻ đã kìm hãm những mong ước đó. Để bạn bè trở mặt với nhau, những cặp đôi bất hòa rồi tan vỡ, để các thành viên trong gia đình xung đột với nhau. Hãy để tất cả đều bị tổn thương.”

Mặt đất rung chuyển và bầu trời tối sầm lại. Những cơn gió từ phía tây ào tới, thổi bạt tóc mụ ra sau. Sức mạnh chạy khắp cơ thể mụ và lan đến những đầu ngón tay cho đến khi những ánh chớp phụt ra từ đây.

Những bóng ma sương mù trắng toát lao về phía pháo đài và đám người. Một vài người chạy ra biển xem trong khi số còn lại lui nhanh vào những căn lều vô dụng.

“Hắn sẽ vui đây.”

Hai tay chống hông, người Grainna run run vì hả hê khi trông thấy cảnh tượng trước mắt.

* * *

Lúc này Fin chẳng muốn đi đâu hay làm gì ngoài việc ôm chặt cô vào lòng. Ngay cả khi không khí xung quanh đang cuộn lên, báo hiệu một cơn bão đang tới thì anh cũng không muốn phá vỡ sự bình yên của hai người.

Lizzy rên khẽ rồi dụi sát vào người anh hơn. Có tiếng sấm rền vang.

Fin rên lên.

“Không”, Liz thốt lên khi anh toan ngồi dậy. Anh kéo váy đắp lên người cô rồi vơ lấy chiếc váy của mình đang để bên cạnh. Anh đưa tay vớ lấy thanh kiếm.

“Em chưa muốn về đâu”, cô nói. Anh bật cười. “Anh cũng vậy, nhưng mọi người sẽ lo đấy.” Có ánh chớp loé lên trên bầu trời. Hai cánh tay Fin bỗng nổi đầy gai ốc. Có gì đó không bình thường.

Lizzy chạm vào tay anh. “Thanh kiếm này lớn quá nhỉ.” Nhưng anh không nghĩ cô nói về thanh kiếm của anh. “Chúa ơi, ước gì giờ này chúng ta đang ở trên chiếc giường trong căn hộ của em. Như vậy mình có thể làm tình suốt đêm mà không lo gì đến thời tiết xấu hết.”

Mặt đất bên dưới họ rung chuyển. Lizzy mở bừng mắt và dứt khỏi tình trạng mơ màng. “Anh làm hả?”

Chớp và sấm thi nhau làm loạn bên trên đầu họ. “Không.”

Mặt đất lại rung chuyển và mọi thứ trở nên chao đảo.

* * *

“Đã đến lúc đi tìm họ rồi, Duncan”, Ian biết rõ điều gì khiến Finlay và Elizabeth mãi đến giờ này vẫn chưa thấy về nên lên tiếng bảo con trai.

Ông đã bảo Simon gọi mẹ bằng ý nghĩ lúc nãy. Chỉ nghe thấy tiếng cậu bé kêu ré lên rồi nhắm nghiền hai mắt.

Nó lắc đầu và có vẻ như phát ốm. “Vẫn ở trong rừng ấy”, nó nói.

“Họ ổn chứ?”, Lora hỏi.

“Vâng, họ ổn. Nhưng cháu nghĩ cháu cần liệu pháp tâm lý.”

Todd cười phá lên.

Tara khúc khích. “Dì nghĩ tốt hơn hết là trong thời gian tới đây cháu nên dừng việc cố đọc suy nghĩ của mẹ đi.”

Simon nhìn tất cả những người lớn trong phòng rồi đi tìm một chỗ trốn vì xấu hổ.

Ian sẽ không bắt cậu phải làm chuyện đó nữa. Ông cười thầm một mình vì biết Fin và Elizabeth đã tìm được tiếng nói chung. Có lẽ giờ đây hai đứa sẽ không còn cãi vã nữa.

Có tiếng ai đó la toáng lên bên ngoài lều. Ian ngẩng phát đầu lên rồi chụp vội lấy thanh kiếm.

Duncan nhào ra ngoài cùng cha mình, Todd theo sau. Một phụ nữ nằm sõng soài, bất động bên cạnh một cô gái trẻ. Nước mắt lã chã rơi xuống hai má cô gái. Cô bé rít lên và chỉ một ngón tay buộc tội về phía người đàn ông đứng trước mình. “Ông ta đã làm chuyện này. Ông ta muốn mẹ tôi chết. Sao cha lại có thể làm thế. Tại sao?”, cô khóc nức nở.

Cách xa thi thể người đàn bà là hai chiến binh đang đánh nhau rất hăng, một người ở trần, người kia máu tuôn xối xả từ vết chém trên cánh tay. Cả hai đều không màng đến việc mình có thể bị giết. Một phụ nữ quấn tấm khăn trải giường quanh thân người lỏa lồ của mình, cô ta hét bảo họ dừng lại. “Không phải như anh thấy đâu”, cô ta khóc tức tưởi.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?”, Todd hỏi. Khói bốc lên từ pháo đài, bên trên đám sương mù ngày một dày lên trước mắt họ.

“Grainna”, Ian nói khẽ. “Ôi, Chúa ơi.”

Ian quay mặt về phía lều trông thấy vợ mình đang run rẩy.

“Gì thế, mình?”

Một giọt nước mắt lăn tròn xuống má bà. “Mình không cảm thấy gì sao?”

Ông sắp sửa lắc đầu thì sực nhớ. “Fin.” “Me.”

“Ôi Chúa ơi.” Tara lao vào vòng tay Duncan. “Hai người họ không có ở đây.”

* * *

Mọi thứ xung quanh quay mòng mòng rồi đột ngột dừng phát lại khiến đầu Liz như muốn vỡ ra làm đôi. Ngược lại, mông cô đáp xuống thứ gì đó mềm mại hết như một cái gối.

Fin ôm cô sát vào mình hơn, vỗ về. “Không sao rồi”, cô lên tiếng trước khi mở mắt.

Cô đưa mắt nhìn quanh phòng, phòng của cô, nơi những tấm ảnh hồi bé của Simon được treo trên tường, một cái đồng hồ tích tắc tích tắc và một chiếc TV cũ kỹ bên trên chiếc tủ ngăn kéo đầy bụi. Liz há miệng hét văng lên.

Fin úp một bàn tay lên miệng cô.

Cơn hoảng loạn chạy dọc theo xương sống cô lạnh toát. Cửa phòng cô bật mở và một phụ nữ lạ mặt với vẻ mặt sững sốt nhìn họ chòng chọc. “Ôi Chúa ơi. Đúng rồi. Chết t...”

Fin kịp hoàn hồn trước, kéo tấm trải giường che thân người trần trụi của hai người.

Người phụ nữ kia gằn như hét lên. “Các người là thật, đúng không?”

Liz gật đầu.

“Mình đang ở đâu đây?”, Fin hỏi. “Căn hộ của Elizabeth McAllister.”

“Căn hộ của tôi.” Người phụ nữ lạ mặt và cô cùng thốt lên một lượt.

“Là cô phải không?”

Liz thở ra và cố khiến tim mình đập chậm lại. “Làm thế nào ta tới được đây?” Và giờ thì làm thế quái nào họ có thể về lại.

Fin lắc đầu. “Grainna.”

Đương nhiên, đúng là thế rồi. “Nhưng bằng cách nào?” “Em đã ước được nằm trên chiếc giường này, nhớ không?” Nghe anh nói cô mới nhận ra rằng lời ước của mình đã thành hiện thực.

“Simon! Ôi Chúa ơi, Fin ta phải về lại thôi.” Cô bắt đầu run lên.

Chuyện này không thể được. Cô muốn về nhà thật, nhưng không phải là không có con trai đi cùng thế này.

Không phải mất cả gia đình thế này. “Shhh.” Fin ôm lấy cô vỗ về.

Người phụ nữ tiến vào trong. Fin cầm lấy thanh kiếm vung về phía cô ta.

Chị ta xua tay rồi rít. “Bỏ kiếm xuống nào, chàng cao bồi. Tôi không phải kẻ thù.”

Liz gạt tay Fin ra và giúp anh hạ kiếm xuống. “Chị là ai?”

Người phụ nữ lắc mái tóc đỏ bù xù của mình rồi bật cười. “Tôi xin lỗi, tôi là Selma. Selma Mayfair.”

Làm thế nào cô biết cái tên đó? Liz biết cô chưa từng nói chuyện với người phụ nữ này. Rồi cô sực nhớ. “Cuốn sách.”

Giác quan thứ bảy, cuốn Kinh Thánh của cô về những người Druid đang vùi trong tường phòng cô ở thế kỷ XVI.

Selma mỉm cười rồi đưa mắt nhìn sang thân hình trần trụi của Fin, hai má chị ta nóng bừng lên. “Tôi nghĩ có lẽ hai người nên mặc quần áo vào.”

Cửa đóng lại đằng sau chị ta, để Fin và Liz được riêng tư. “Ta sẽ làm

gì đây?”

Fin hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh không biết nữa.”

“Em không muốn như thế này đâu. Ý em là, em muốn có giường, có sự riêng tư. Nhưng không phải theo cách này.”

“Anh biết.”

Tim cô bắt đầu vụn vỡ. Cô cố nói chuyện với Simon bằng ý nghĩ, dù thừa biết là nó không thể nào đáp lại được. Nước mắt chực trào nhưng cô cố ngăn lại. “Mụ phù thủy đó. Em thề là nếu tìm ra, em sẽ tự tay bẻ cổ mụ ta.” Liz vùng ra khỏi giường, chộp lấy váy rồi chật vật mặc vào người.

Chắc chắn phải có cách gì đấy. Một câu thần chú nào đó để đưa họ trở lại thế kỷ XVI. Chẳng phải Tara đã từng buộc Grainna quay trở về thế kỷ XXI mà không cần đến những hòn đá sao? Nếu em cô có thể làm được điều đó, thì Liz cũng làm được. Cô chỉ cần tập trung thôi.

Fin vẫn ngồi trên giường và nhìn cô không chớp mắt. “Anh còn đợi gì nữa? Mặc quần áo vào nhanh lên. Chúng ta không thể ở đây được.”

Fin thò đầu nhìn qua cánh cửa dẫn đến căn phòng thứ hai của căn hộ, anh phải đảm bảo nơi này an toàn trước khi để Liz theo sau. Anh từng thấy căn hộ này vào cái đêm anh ở lại đây hơn một năm về trước. Nhiệm vụ của anh là trả Lizzy và Simon lại thế kỷ này rồi trở về nhà. Nhưng Fin đã phải ở lại để bảo vệ danh dự của em gái khỏi Todd.

Fin mỉm cười tự mãn khi nhớ lại cảnh Todd mở cửa nhà cậu ta và hứng trọn cú đấm của anh như thế nào. Cậu ta đã không hề trông thấy anh tiến vào. Cuối cùng, Grainna đã bắt cóc Simon với mưu đồ trở về thế kỷ XVI và lấy lại quyền năng của mình. Thế là cả nhóm phải du hành xuyên thời gian, và một nửa số viên đá giúp họ có khả năng đó giờ đang nằm trong tay Grainna. Thiếu chúng, Fin không biết phải quay về bằng cách nào nữa.

Selma đi tới đi lui trong phòng khách nhưng không dừng lại khi anh và Lizzy đi vào. Chị ta đưa mắt nhìn kỹ cả hai người, nét mặt vừa sợ sệt vừa thích thú.

Fin tự hỏi người này là ai, làm thế nào lại ở trong căn hộ của Lizzy.

Lizzy chắc hẳn cũng đang tự hỏi mình như thế, bởi vì cô mau chóng bắt chuyện.

“Tôi không muốn thô lỗ nhưng chị Mayfair, chị làm gì ở đây thế?”

Người phụ nữ lắc đầu, đôi mắt xanh mở to. “Đợi hai người.”

Lizzy vội chuyển hướng, cô nhìn Fin chăm chăm, anh hoàn toàn hiểu được sự bối rối của cô. “Nhưng chúng tôi đâu có biết chị?”

“Tôi biết, hai người thấy khó hiểu lắm phải không?” Chị ta đứng lên, bước vào nhà bếp và mở tủ lạnh. “Chắc cả hai cũng thấy đói rồi chứ?”

“Chúng tôi không có thời gian để ăn đâu. Chúng tôi cần... về nhà.”

Selma lấy mấy cái hộp đầy màu sắc ra khỏi tủ lạnh. “Ý cô là về Scotland thế kỷ XVI chứ gì?” “Sao chị biết được vậy?”

Chị ta phì cười. “Thì cô nói với tôi.”

“Chị Mayfair, chị có thể dừng tay lại và nói cho chúng tôi nghe chị biết được những gì rồi không?”, Lizzy cao giọng khiến người phụ nữ kia chú ý.

“Cứ gọi tôi là Selma. Tôi sẽ giải thích sớm thôi. Cô nên thả lỏng chút đi. Cô sẽ không đi đâu cả. Ít nhất là không phải lúc này.”

Fin không thích sự chắc chắn trong giọng nói của người phụ nữ kia. Cứ như thể chị ta biết gì đó về tương lai của hai người trong khi họ không hề hay.

Selma bước ra khỏi nhà bếp và đưa cho Fin một vật bằng kim loại màu đỏ tươi. Hình như nó chứa loại chất lỏng gì đó anh không biết.

Liz đặt cái hộp của mình lên bàn và cầm hộp anh lên. Cô bật cái gì đó ở mặt trên rồi đưa cho anh. “Soda đây. Anh uống đi.”

Fin đưa thứ nước lạ đó lên miệng rồi nhấp thử. Mũi anh cay xè, thứ đồ uống ngọt lịm đó trôi tuột xuống cổ họng. Anh chưa từng nếm thử thứ gì tương tự như thế này. Khi anh và Duncan đến thăm tương lai lần trước, họ chỉ ở quanh quần trong Lễ hội Phục Hưng do Grainna tổ chức, thức uống duy nhất có sẵn trong hội gần như giống hết thức uống ở thời của anh.

Selma đến bên chiếc cặp của mình rồi lấy ra một cái hộp lớn. “Tôi nghĩ cái này sẽ cho hai người câu trả lời”, chị ta nói.

Lizzy ngồi xuống và kéo anh ngồi bên cạnh.

Selma đưa cái hộp cho Lizzy. “Cái gì thế?”

“Cuốn sách của tôi.”

Lizzy thận trọng mở nắp hộp rồi để nó sang một bên. Bên trong là cuốn sách Fin đã trông thấy Lizzy đọc hết lần này đến lần khác khi còn

ở thế kỷ XVI. Mép giấy trông tả tơi, nhàu nát vì dùng nhiều và vì thời gian.

“Chúa ơi”, Lizzy kêu lên trong khi tay cô lần mở bìa sách một cách cẩn thận.

“Đúng thế, tôi cũng đã kêu lên như vậy khi tìm thấy nó.” Lizzy chau mày. “Chị giải thích rõ hơn đi.”

Selma vén tóc ra sau vành tai trong khi ngồi xuống. “Được rồi, trước hết cô biết tôi là một phù thủy đúng không?”

Lưng Fin căng cứng.

“Tôi nghĩ chị là một Druid, Selma, nhưng nếu chị thích được gọi là phù thủy thì tôi cũng không ý kiến gì.”

“Em à!”, Fin cảnh báo. Họ không được tự do nói về nguồn gốc của mình.

“Fin, yên nào. Vào lúc này thì chị ấy biết về những gì đang diễn ra nhiều hơn chúng ta đấy.”

Quai hàm anh đan lại.

“Dù vậy”, Selma nói tiếp, “Tôi thấy những điều mà người khác không thấy. Mỗi khi có người mất tích, cảnh sát thường tìm đến tôi. Sau khi cô và con trai cô biến mất cùng với Blakely, cảnh sát đã gọi cho tôi”.

“Sao lại là chị? Hình như hơi quá trùng hợp, chị không nghĩ vậy sao?”

“Không hẳn. Jake, cộng sự của Blakely, lần theo nhiều hoạt động của cậu ta vào tháng trước khi cả ba biến mất. Cô đã mua nhiều thứ bằng thẻ tín dụng, mà điều này dường như không tiêu biểu cho tính cách của cô theo lời một vài đồng nghiệp. Ít nhất đó là những gì tôi biết từ Jake.”

“Sách của chị cũng nằm trong danh sách những thứ tôi mua.”

“Đúng thế. Jake gọi đến sở cảnh sát mà tôi từng giúp họ vài lần ở Ohio, họ đã liên lạc với tôi nhân danh anh ta. Anh ta đề nghị được trả chi phí cho tôi ở đây để tôi có thể tham gia tìm kiếm, biết đâu lại cho anh ta vài manh mối.” Chị ta xòe hai bàn tay chỉ vào căn phòng họ đang ngồi.

“Lần đầu tiên đặt chân vào căn hộ này, tôi cảm thấy đây không đơn thuần là một vụ bắt cóc.” Mặt Selma trắng bệch.

Fin nắm lấy tay Lizzy. Việc Grainna bắt cóc Simon là chuyện cuối cùng xảy ra trong căn hộ này trước khi cả nhóm du hành xuyên thời gian về lại thế kỷ XVI.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi biết có người độc ác ở đây. Và cô lo sợ cho con trai mình.”

Fin cảm thấy có một mối quan hệ tình thân với người phụ nữ đang nói. Những quyền năng của chị tương tự như của Amber. Anh đồng ý với Lizzy, Selma là người cùng dòng máu với họ. Chị là một Druid, không phải phù thủy.

“Tôi cũng biết là cô sẽ quay lại.”

Điều đó lý giải tại sao người phụ nữ này đợi họ. Nhưng để xác định ngày chính xác dường như không phải dễ.

Liz đứng lên đi quanh phòng. “Tại sao mọi thứ vẫn y nguyên như ngày tôi rời đi? Tại sao chủ nhà không ‘xiết’ đồ đạc trong phòng và bán những thứ ở đây để trừ tiền nhà?”

“Chuyện đó từ từ hẵng hay. Một người đàn ông từ một cửa hàng đồ cổ gọi tôi vài ngày sau khi tôi đến và bảo tôi anh ta có thứ dành cho tôi. Và tôi được đưa cho cái này.” Chị hát đầu về cuốn sách Liz đang cầm.

“Người bán hàng đó không hỏi tuổi cuốn sách sao?” “Ông Harrison đưa cho tôi một cái sọt cùng với cuốn sách này bị vùi bên trong một cái rương. Ông ta không biết bên trong có gì hết.”

Fin chìa tay ra. “Chị định nói là gia đình tôi truyền lại cho chị và nó đã được giữ nguyên sau ngần ấy năm?”

Selma gật đầu. “Cậu có thể nói vậy. Tôi được kể rằng tài sản ủy thác của một gia đình hùng mạnh được cất giữ trong cái sọt này và di chuyển vòng quanh thế giới tại những thời đại được chỉ rõ cho đến khi nó đáp xuống đây vài tuần trước khi ba người biến mất. Tôi đã vô cùng ngạc nhiên khi tìm thấy tên mình trong bản chúc thư.”

Fin cảm thấy hai vai căng cứng. “Em hiểu chuyện này có nghĩa là gì không?”

Cô nhìn anh hoang mang.

“Ta phải tìm cách quay về để tất cả những chuyện này có thể xảy ra được trong tương lai.”

Liz chậm rãi nở nụ cười khiến khuôn mặt cô sáng bừng. “Đương nhiên rồi. Chắc hẳn em có để lại những chỉ dẫn cách quay trở lại.”

“Cô có để lại cho tôi một lá thư, nhưng tôi không chắc là nó sẽ giúp ích gì nhiều không.” Selma lấy lại cuốn sách và lật mở cho đến khi tìm thấy cái muôn tìm.

Tờ giấy dùng để viết thư nằm trong số đồ dùng Myra lấy về từ thế kỷ XXI, mực nhoè nhoẹt khó đọc. Có nhiều lỗ thủng trên tấm giấy da và hình như một số chỗ bị ai đó cố tình đốt đi.

Là chữ viết tay của Lizzy.

Selma,

Chị không biết chúng tôi, nhưng chúng tôi cần chị giúp.

Theo sau đó là một khoảng lớn với chỉ vài từ có thể đọc được. Bức thư có đề ngày và những lời hướng dẫn giữ căn hộ của Elizabeth với số tiền có được nhờ bán những thứ có giá trị trong hộp. Tất cả những gì còn lại chị có nhiệm vụ giữ. Phần này rõ ràng và hiển nhiên là đã được chị Mayfair thực hiện.

Tại đây lá thư bị hư nát và chỉ còn vài từ rời rạc hầu như tối nghĩa.

Đến... nhà... Quan sát những ngôi sao... chỉ những ngày... sử dụng năng lượng của... xung quanh. Bay vút lên... Tổ tiên... những lời thề... cái chết và nỗi phiền muộn... Sự chuộc lỗi.

Liz giơ tờ giấy lên, cố soi nó dưới ánh sáng chiếu vào từ lối cửa sổ. “Không thể chỉ có thể này được.”

“Tất cả chỉ có thể”, Selma bảo. “Tôi hy vọng nó có ý nghĩa đối với cô, vì tôi không thể hiểu gì cả.”

Liz đưa mắt nhìn Fin khi một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng khiến cô lạnh toát.

“Trong cái sọt còn có gì khác nữa không?”, anh hỏi. “Không nhiều. Điện thoại di động của Todd, hiện Jake đang giữ. Có một viên hồng ngọc cỡ bằng ngón tay cái mà tôi đã bán đi để lấy tiền mua căn hộ này như cô yêu cầu. Một mảnh vải gì đó dùng để bao cuốn sách và một hòn đá lạ.”

Fin đứng bật dậy. “Hòn đá đó đâu?”

Selma lại lấy cái túi. Chị lục tìm trong đó, lấy ra mảnh vải cũ kỹ, và mở lấy hòn đá ra, một trong sáu hòn đá thiêng giúp họ du hành xuyên thời gian. Chị trao món quà của tổ tiên cho anh. Khi anh chạm tới bề mặt hòn đá, một ánh sáng nhạt lóe lên từ sâu bên trong.

Selma há hốc miệng và chạm vào nó lần nữa. Ngay lập tức, ánh sáng dao động. Liz đứng lên và chạm tay mình vào cùng. Những gợn sóng ánh sáng chấp chới theo nhịp tim của họ.

Fin kháp khởi hy vọng.

Vẫn chưa hoàn toàn mất hết hy vọng đâu.

* * *

Họ có nhiều việc cần làm, nhưng trước hết cứ tận hưởng một bữa tắm vòi sen ấm và nhà vệ sinh tiện nghi đã. Khi làn nước ấm xả xuống

người và mùi hương dâu của xà bông thấm đẫm vào da đầu, Liz bắn khoăn, tự hỏi về những từ còn lại trong lá thư cũ nát của mình gửi cho một người mà cô thậm chí còn không quen biết.

Toàn bộ đoạn ấy bắt đầu bằng từ nhà, rõ ràng có nghĩa là pháo đài ở thế kỷ XVI. Bởi vì thực tế là nơi cô đang ở bây giờ có thể quen thật, nhưng cô không còn cảm thấy nó đúng là nơi mình thuộc về nữa. Simon sẽ không xuất hiện ở cửa. Myra sẽ không che miệng hòng giấu đi tiếng cười và Tara không đứng bên cạnh chồng mình, tay bồng con trai nữa. Hình ảnh Amber ôm một trong mấy con mèo của pháo đài ở đâu hay Cian dạy Simon cưỡi ngựa với tốc độ thần sầu ở đâu? Không phải nơi này! Không, nơi này không mang lại cho cô cảm giác ấm áp như là nhà nữa. Nhà, cho dù là sống trong nỗi lo khi mối đe dọa Grainna lơ lửng trên đầu là ở thế kỷ XVI. Nhà là nơi Liz được cần đến, nơi cô thuộc về là đại gia đình có chung một số phận đã an bài phải tiêu diệt mụ phù thủy độc ác của Scotland.

Quan sát những ngôi sao.

Điều đó có nghĩa quái quỷ gì không biết? Thế quái nào mà cô lại viết một lá thư bí ẩn đến vậy chứ? Còn chưa đủ tệ, cả phân nửa lá thư không thể đọc được. Có thể cô là một kẻ ngốc nghếch trong quá khứ, hay trong tương lai? Hay bất kỳ thứ quái quỷ gì đấy mà cô sẽ trở thành.

Đầu Liz bắt đầu nhức như búa bổ.

Nước trở nên lạnh cóng khiến con rùng mình chạy dọc theo xương sống. Đi ra khỏi vôi hoa sen, Liz quáng quàng lau khô người và những giọt nước rơi xuống thấm vào tấm thảm chùi chân trải trên sàn. Căn phòng lạnh lẽo. Cô chìa tay định khiến lửa trong lò sưởi bốc cao hơn nhưng rồi khựng lại. Cô đâu có ở phòng mình tại pháo đài MacCoinnich chứ. Chẳng có lò sưởi nào để giúp phòng cô ấm lên cả.

Liz nhìn ngắm bàn tay và nhận thấy mình đã thay đổi nhiều như thế nào kể từ lần gần đây nhất ra khỏi bức rèm bằng nhựa bao quanh bồn tắm sứ.

Bay vút lên.

Những từ đó ám ảnh Liz. Cô đã không ngừng nghĩ về chúng kể từ ngày Simon biến thành chim và bay lên bầu trời.

Cô đã lơ lửng bên trên mặt đất mà không hề có sự trợ giúp của đôi cánh. Sâu thẳm bên trong, cô biết mình chính là nguyên nhân khiến cô cùng các chị em bay lơ lửng trên mặt đất mỗi khi họ thiết lập vòng tròn và cổ niệm thần chú.

Cô không thể không chế được nó. Mà nói gì thì nói cô chưa hề cố thử bao giờ.

Gạt những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Liz quấn chiếc khăn quanh đầu và quấn quanh người một chiếc khăn khác.

Có tiếng nói dội đến tai Liz khi cô vào phòng mình và mở chiếc tủ nhiều ngăn bên cạnh giường. Cô lục bên trong thì tìm thấy một áo nịt ngực và một chiếc quần ôm.

“Tôi mạn phép lau rửa một ít thứ tuần trước, phòng khi hai người trở về.” Selma nói vọng vào từ ngoài cửa, chị nở nụ cười hiền hậu.

“Cảm ơn chị.” Liz vượt vượt chiếc áo nịt ngực. “Chị không biết sống mà thiếu những món ‘phụ tùng’ tôi thiếu này thì như thế nào đâu.” Liz có thể nghe được sự mong mỏi trong giọng mình.

“Vâng, đúng vậy. Tuy nhiên tôi vẫn hy vọng sẽ được nghe về điều đó nhiều hơn.”

Liz mặc chiếc quần ôm vào bên dưới tấm khăn bông và tránh xa khỏi cửa để mặc vào chiếc áo ngực. “Tôi không chắc chúng tôi có bao nhiêu thời gian, nhưng tôi sẽ kể cho chị nghe nhiều nhất có thể. Có vẻ cũng kha khá đấy. Không thể tin nổi chị lại ở đây. Tôi chẳng biết mình có chị làm vậy không nếu là chị.”

Selma bật cười. “Không thì chẳng phải tôi sẽ bỏ qua cơ hội được diện kiến một người du hành xuyên thời gian ngoài đời thực à? Tôi là người may mắn. May mắn là cô tìm thấy cuốn sách của tôi và tin vào những gì tôi viết.”

“Cuốn sách của chị và những hiểu biết của chị đã giúp chúng tôi không chỉ một lần.”

Selma quay người đi, giọng chị trở nên khó nghe. “Tôi vui vì nó đã giúp ích cho cô. Cuốn đó không bán được, và tôi sẽ không bao giờ xuất bản một cuốn sách nào nữa.”

Liz mặc một chiếc áo phong bó sát người vào rồi kéo phéc-mơ-tuya chiếc quần thun bó lên. “Cuốn sách của chị, không, chính chị đã cứu nhiều mạng sống. Đừng đánh giá thấp bản thân như thế, Selma.” Liz bước đến gần người phụ nữ kia và đặt bàn tay lên cánh tay chị. “Hiểu theo một cách nào đấy, chị và tôi, Fin, tất cả chúng ta đều là gia đình. Những người mang dòng máu Druid. Chúng ta có mối liên hệ với nhau và có chung mục tiêu lớn lao hơn bất kỳ số sách nào được bán trong một hiệu sách. Chị giúp mọi người bằng tài năng của mình, đúng không?”

“Đúng vậy”, chị nói, đôi mắt màu xanh nhìn cô chăm chú.

“Đó mới chính là điều quan trọng nhất. Bởi vì...” Liz phẩy phẩy hai tay. “Điều quan trọng hơn cả là chúng ta dùng quyền năng của mình để giúp đỡ người khác và ngăn chặn những mụ phù thủy như Grainna trở thành bá chủ.”

Tiếng cánh cửa bật mở khiến mọi đầu dây thần kinh trong người Liz căng như dây đàn.

“Đứng im, cử động là tôi bắn”, giọng đàn ông vang lên và khiến cô giật nảy người một lần nữa.

Song song với giọng nói, những bức tường bắt đầu kêu rảng rảng và sàn nhà rung lên. Khổ người to lớn của Jake, cộng sự của Todd xuất hiện choán cả lối đi. Họng súng đen ngòm lạnh toát chĩa thẳng vào ngực Fin.

Fin nghiêng chặt quai hàm khiến mặt anh trông rất đáng sợ.

Ánh nhìn chòng chọc của Jake dao động khi rung chân bên dưới chân hai người bắt đầu tăng lên.

Fin chìa bàn tay tạo một quả cầu lửa và đẩy nó bay xuyên qua không khí đánh bật khẩu súng ra khỏi tay Jake. Rồi quả cầu lửa tắt lịm đi chỉ còn lại một dải khói mỏng tang.

“Úi chà”, Selma reo lên.

Jake định thần lại và bỏ nhào xuống định vớ lấy khẩu súng.

Fin nhanh chân hơn vung gươm chĩa vào cổ họng viên cảnh sát.

Những bức tranh trên tường bắt đầu rơi xuống sàn.

“Finlay?”

“Không phải lúc này.” Fin nhìn trừng trừng vào mắt Jake, thách thức anh ta di chuyển.

“Fin! Anh dừng cơn động đất này lại ngay, nếu không tường sẽ đổ sụp xuống và chôn sống tất cả mọi người.”

Trong tích tắc, nèn nhà thôi rung chuyển và căn phòng trở nên yên ắng.

“Wow”, Selma thốt lên phấn khích. Jake không mấy ấn tượng với việc này.

“Elizabeth, lấy khẩu súng thứ hai giắt ở chân anh ta đi.”

Liz quỳ xuống, tìm khẩu súng dự phòng của Jake. Cô và Fin đã từng thấy Todd trang bị vũ khí cho mình trước khi rời khỏi pháo đài. Để chắc ăn, Liz vỗ vỗ người viên cảnh sát một lượt từ trên xuống dưới, và tìm thấy khẩu súng điện giắt ở hông lưng anh ta rồi thuận tay lấy nó đi.

“Tôi sẽ trả lại khi anh nhận ra chúng tôi không có ý định làm hại anh và cũng chẳng làm gì sai cả.” Liz nhặt súng của Jake vừa bị Fin tước mất lên, rồi đem cả hai cất trong phòng mình.

Fin vẫn kè gươm vào cổ Jake, cả hai đều không nhúc nhích.

“Todd đâu?”

Selma đứng chen vào giữa Fin và Jake, hai tay chống hông, giọng rít lên. “Anh nghĩ cậu ta ở nơi quái quỷ nào chứ, Jake? Cậu ta đang ở quá khứ. Cách đây năm trăm năm. Hay anh chưa nghe bất kỳ điều gì tôi nói?”

Fin giắt guom vào thắt lưng nhưng vẫn đứng gần đó. “Tôi không tin vào du hành thời gian.”

“Thế anh có tin vào quả cầu lửa vừa bay qua đầu mình không?”

Jake đưa mắt nhìn Liz.

“Thế còn trận động đất? Anh có cảm thấy không?”

Liz đọc được những suy nghĩ của anh ta trước khi chúng được thốt ra khỏi miệng.

“Chúng ta đang sống ở miền Nam California đây. Ở đây mà xảy ra động đất thì cũng đâu có gì là lạ.”

Cô đảo mắt, hát đầu về phía Fin. “Chúng mình cho anh ta thấy đi.”

Nụ cười ngạo mạn thoáng hiện trên khuôn mặt anh khiến cô cảm thấy có một cảm giác phấn khích lạ lùng đang dâng lên trong người mình. Từ trước đến giờ, sự thông minh của anh hầu như toàn khiến cô bực bội. Lần này thì không.

Fin lùi ra sau bốn bước. “Tiến về phía tôi đi, Jake.” Thay vì di chuyển, anh ta cứ nhìn chòng chọc. Mặt đất bên dưới chân Jake bỗng rung chuyển khiến anh ta lao người về phía trước.

Cứ hễ anh bước một bước thì Fin lại khiến đất bên dưới chân anh ta chuyển động. Sau mỗi bước, nét mặt Jake trở thiếu cương quyết hơn.

“Tôi đã bảo rồi mà.” Selma đứng trước mặt viên cảnh sát, đặt cả hai tay lên vai đối phương rồi đẩy anh ta ngồi xuống chiếc ghế gần nhất.

Liz vẫn có thể nhìn ra nét lo lắng và đau đớn hiện trên khuôn mặt Jake. Rõ ràng anh ta vẫn luôn thấy day dứt vì không hiểu được chuyện gì đã xảy ra với bạn của mình. Cô biết rất rõ nét mặt ấy. Chính cô cũng

đã mang về mặt ấy suốt nửa năm trời sau khi Tara mất tích.

“Todd vẫn còn sống, khỏe mạnh, và hạnh phúc, Jake.” “Cách đây năm trăm năm?”

Fin đến đứng bên cạnh Liz, tay vẫn đặt nơi chuôi gương. “Đúng thế. Cậu ấy không muốn anh đau buồn thế này đâu. Và cậu ấy rất cảm kích với bất kỳ sự giúp đỡ nào anh có thể mang lại cho chúng tôi.”

“Anh...”, anh ta chỉ một ngón tay về phía Finlay, “bị truy nã vì sự mất tích của Tara. Và cô...”, anh ta vừa nói vừa vẫy một bàn tay về phía Liz, “bị truy nã vì có liên quan đến một viên sĩ quan bị mất tích. Tôi có thể tổng cả hai người vào tù trong vòng một giờ nữa”.

Fin định đứng lên. Liz đặt một bàn tay lên đùi Fin, hy vọng có thể giữ anh ngồi yên. Cô nói, “Vâng, hẳn rồi.”

Nhưng nếu anh chịu lắng nghe, tôi không nghĩ anh sẽ làm chuyện đó đâu. Todd vẫn ổn và sống hạnh phúc trong thời đại của Fin, nhưng điều đó có thể thay đổi nếu chúng tôi không tìm được cách quay về thế kỷ XVI”.

“Ý cô là gì?”

“Anh có nhớ cô gái hai người đã thăm vấn trong bệnh viện không lâu trước khi chúng tôi biến mất không?”

Jake gật đầu.

“Cô ấy khiến Osama trông như một cậu bé trong dàn đồng ca của nhà thờ. Cô ấy là lý do chúng tôi có mặt ở đây vào lúc này, và cũng là lý do chúng tôi cần phải trở về ngay lập tức. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của anh, Jake. Todd cần sự giúp đỡ của anh. Selma bảo tôi anh đã lấy chiếc điện thoại di động của cậu ấy, chiếc điện thoại mà Todd đã cho vào một chiếc rương được khóa kín cách đây năm trăm năm. Todd cho nó vào đây để chứng minh mình đã du hành xuyên thời gian trở về quá khứ, và cậu ấy muốn anh biết mình vẫn ổn.”

“Tôi không biết.” Jake cào cào tay vào hai bên đùi. “Lúc đầu tôi

cũng không biết. Chúng tôi cần anh tin tưởng. Anh không tìm thấy thi thể nào bởi vì chẳng có ai chết cả.”

“Chúng tôi thấy máu trong căn hộ này.”

“Đúng thế”, Liz rùng mình nhớ lại. “Của con trai tôi đấy. Không phải của Todd. Simon sống được là nhờ ơn Todd. Bây giờ cậu ấy không muốn thấy nó bị thương chỉ vì chúng tôi không thể quay trở về nơi mình cần phải có mặt. Nếu chúng tôi bị tống vào nhà giam hay trả lời những câu hỏi mà không ai tin, chúng tôi có thể trở về quá muộn.”

Jake ngồi xuống trở lại ghế và lắng nghe.

CHƯƠNG 17

Tatiana đứng trên mỏm đá chứng kiến cảnh hỗn loạn đang phơi bày trước mắt.

Những thị tộc chia rẽ lẫn nhau, vì bên nào cũng đòi chiếm đất đai làm của riêng. Những hiệp sĩ hiện ở trong tư thế sẵn sàng vào trận. Sự hòa thuận êm ấm mà cô tận mắt trông thấy vài giờ đồng hồ trước đây giờ đã biến đâu mất rồi?

Đám cưới khiến mọi người tập trung lại với nhau giờ đã bị hoãn lại, vì cô dâu đã “ước” mình sẽ không bao giờ phải nghe thấy tên Lãnh chúa Brisbane nữa. Và kết quả là điều ước đã trở thành hiện thực.

Grainna đặt hai bàn tay vào lòng. Mi mắt khê động đậy là dấu hiệu duy nhất cho thấy sự khoái trá của mặt trước nỗi đau đớn của đám người đang tranh cướp, giành giật lẫn nhau bên dưới.

“Bà đã làm gì?”

“Ta chẳng làm gì cả. Chính chúng đã ao ước, mong muốn thế. Ta chỉ đơn giản là cho chúng đạt được ý nguyện mà thôi.”

Có điều gì đó lạnh lẽo và đáng sợ nhói lên sâu trong tim Tatiana. Một hình ảnh thoáng qua trong tâm trí và mang lại cho cô một tia hy vọng le lói. Một điềm báo trước chẳng? Hay khao khát?

Cian?

Có tiếng khóc của một đứa bé vọng lại từ đằng xa. Âm thanh đó khiến cô giật bản mình.

“Đi đi. Đi tìm cậu út nhà MacCoinnichs. Và an ủi nó.” Ánh nhìn của mặt vẫn không dao động. Mặt mặt không rời khỏi cảnh hỗn loạn ở phía trước.

“Tại sao?”

Bằng một cử chỉ đăm chiêu, Grainna nghiêng đầu về hướng Tatiana, ánh mắt mù tối sẫm lại, đầy vẻ độc ác. “Chẳng phải đó là ước muốn của người hay sao? Ta cho phép người làm theo trái tim mách bảo.” Mụ quay mặt trở lại hướng ban đầu. “Đi đi.”

Không quay lưng lại về phía Grainna, Tatiana bước lùi ra sau, cố giữ mình không vùng chạy thật nhanh. Cô vấp phải một nhánh cây gãy, cố lấy lại thăng bằng và tiếp tục đi lùi.

Chỉ khi không nhìn thấy Grainna đâu nữa cô mới xoay người lại, nhấc gấu váy lên rồi cầm đầu chạy thục mạng.

Tiếng cười ré lên của mụ đuổi theo cô.

Đêm bắt đầu buông xuống khu trại, nhưng không một ai bên trong có dấu hiệu nghỉ ngơi.

Nhà MacConnichs đã chuyển những căn lều của họ về hướng tây, cánh đàn ông ngồi với vũ khí sẵn sàng trong tay, chuẩn bị chiến đấu.

Tatiana đứng cách xa khu lều và theo dõi những người nhà MacConnichs cùng binh lính của họ.

Số người xung quanh họ thưa dần. Ít nhất có hai nhóm đã rời đi. Tatiana không nghĩ Grainna sẽ chịu để cho họ đi xa. Grainna sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra ngoài tầm kiểm soát của mụ.

Ý nghĩ đó khiến cô chết sững.

Cô chỉ là một con tốt trong ván cờ của Grainna. Một con tốt thí.

Tatiana quay người về hướng tây và thất thểu đi về phía các mỏm đá nhô ra trên biển. Những cơn sóng mãi miết xô bờ, tiếng tim đập át cả hơi thở của cô.

Tatiana đã phải chịu đựng suốt cả đời mình. Những hình ảnh gần đây chẳng mang lại cho cô một tia hy vọng nào về sự thay đổi, một chút cũng không. Chỉ là ánh sáng le lói thoáng qua, nhưng rồi ánh sáng ấy lại nhanh chóng vụt tắt, khiến cho cô băn khoăn tự hỏi không biết hình

ảnh đó mang lại ý nghĩa gì.

Cô tìm thấy một tảng đá lớn và ngồi xuống rồi khoanh hai tay quàng quanh mình vì lạnh. Bên dưới, cô bắt gặp hình ảnh hai người đang đi dạo. Căng mắt cố nhìn cho rõ, cô nhận ra Simon đi bên cạnh người phụ nữ lớn tuổi hơn. Mẹ cậu ấy phải không nhỉ? Có khi là dì của cậu chẳng?

Đằng sau có tiếng nói cất lên khiến Tatiana đứng bật dậy. Nín thở.

“Tôi không cố ý làm cô giật mình.” Cian chỉ đứng cách cô không đầy nửa mét. gương mặt phúc hậu của cậu sáng lên khi cậu nhận ra cô.

“Tôi... Tôi... Tôi không nên ở đây.”

Cian đưa mắt nhìn quanh. “Người nhà cô đâu?”

“Gia đình tôi...” Cô có thể nói gì để tránh bị nghi ngờ đây? Grainna là gia đình duy nhất của cô hiện giờ. Và đó không phải là điều cô thực sự muốn. “Họ lạ lắm. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.”

Quai hàm cậu đánh lại và cậu cụp mắt xuống. “Hình như toàn bộ khu trại đang bị...”

“Ếm bùa.” “Aye, ẻm bùa.”

Cậu bước tới gần hơn. Theo bản năng, Tatiana lùi lại.

“Tôi không định làm hại cô.”

Cô cố nở nụ cười gượng gạo, thả lỏng người. “Anh có phiền nếu tôi ngồi lại đây một lát không?”

“Đá này có phải của tôi đâu”, cậu nói rồi phì cười. Nhắc váy lên, Tatiana ngồi xuống trở lại. Những đám mây che khuất ánh hoàng hôn nhưng bầu trời lại chuyển sang màu hồng phách lò mờ.

“Tôi ngồi với cô được không?” “Đá này cũng đâu phải của tôi.”

Cian bật cười trước khi ngồi xuống bên cô. Sự ấm áp tỏa ra từ thân người cậu khiến cô ngạc nhiên. Suốt những năm qua, sự gần gũi với một

người đàn ông luôn khiến Tatiana thấy lạnh xương sống. Nhưng với cậu thì không hề. Cái lạnh của đêm bay biển đầu mát, hết như những chú chim đang bay lượn bên trên bầu trời vậy.

“Kia là bạn anh phải không?”, Tatiana hướng mắt về phía Simon, cô biết chính xác cậu là ai nhưng vẫn hy vọng được biết nhiều hơn về người phụ nữ đi cùng cậu, và để tránh cảm giác ngượng ngập giữa hai người.

“Aye. Đi bên cạnh là dì cậu ấy.” “Vậy à.”

“Hình như mẹ cậu ấy...”, Cian đột nhiên im bật. “Hỗn loạn thế kia, chắc cậu ấy khó mà tìm thấy mẹ mình.”

“Ừm, kinh khủng thật.”

“Chúng tôi sẽ tìm thấy cô ấy thôi.”

Tatiana đưa mắt nhìn Cian. Mái tóc đen dài chấm vai và làn da bánh mật. Đôi mắt màu nâu sậm nhìn thẳng vào mắt cô. Hai má Tatiana nóng bừng lên.

“Hy vọng anh sẽ làm được.” “Làm gì?”

“Tìm thấy mẹ cậu ấy.”

“Ừ”, cậu cố cất tiếng, thấy mắt tập trung không hiểu vì lẽ gì. “Chúng tôi sẽ tìm ra cô ấy.”

Miệng Tatiana trở nên khô khốc. “Tự tin như vậy thật là tốt.”

“Tự tin?”, Cian lắc đầu, mắt rời khỏi cô một thoáng. “Tôi xin lỗi. Hình như tôi bị mất tập trung.”

“Tôi hiểu. Khi có biết bao nhiêu là chuyện lạ lùng như vậy xảy ra thì việc mất tập trung cũng không có gì lạ.”

Cian đưa tay vén lọn tóc lòa xòa trên mặt Tatiana. Tay cậu nắn nắn nơi má cô. “Khuôn mặt cô khiến tôi mất tập trung đấy chứ. Vẻ đẹp của cô ấy.”

Có gì đó bên trong Tatiana bắt đầu tan chảy. Cô biết mình không đẹp, nhưng nghe những lời nói rõ ràng, đầy sức thuyết phục như vậy khiến cô tin vào điều đó.

“Tôi không đẹp.”

“Cô làm rồi, Tatiana.”

Cách cậu gọi tên cô thân mật khiến tim cô đập nhanh hơn.

“Tôi... tôi...” Cô thế nào? Cần không khí ư? Ngoài trời đầy không khí, nhưng dường như chẳng có chút không khí nào lọt vào phổi cô.

Cian nhích lại gần Tatiana. Tay cậu vẫn áp lên má cô, và đột nhiên dường như bàn tay cậu vươn tới giữ lấy gáy của cô. Cậu dán sâu hơn, mắt chăm chăm nhìn cô dò hỏi.

Tatiana liếm đôi môi khô khốc.

Cô nên bỏ chạy. Trốn thì đúng hơn. Nhưng khi môi cậu tìm đến môi cô thì đã quá muộn. Sự đụng chạm ấm áp và dịu dàng khiến cô lo sợ, nhưng... nó thật tuyệt vời.

Cậu kéo cô sát vào mình hơn, và làn da nơi cổ cô nóng ran khi bàn tay cậu chạm vào nó.

Người Tatiana mềm đi trong vòng tay Cian. Tâm trí cô cũng giống hết như thế.

* * *

“Phải có nhiều hơn chứ”

“Không có.” Selma giơ hai tay lên đầu trước khi xem đồng hồ đeo tay. Hai hộp bánh pizza giờ chỉ còn lại những mẩu vụn nhỏ. Những lon soda và chai bia rỗng khiến căn hộ trông giống như vừa trải qua một buổi tiệc thời sinh viên chứ không phải bàn bạc cách thực hiện một chuyến du hành xuyên thời gian.

“Quá nửa đêm rồi đấy”, Selma thông báo.

Liz không thể ngăn được những suy nghĩ của mình hướng về con trai. Nó có lo lắng rằng cô đã đi và bỏ rơi nó? Nó có nghĩ rằng cô đã biến mất khỏi đời nó vĩnh viễn?

Còn Grainna, mẹ ta đang làm gì với mọi người rồi? Liz gục đầu vào hai bàn tay, đột nhiên sự mệt mỏi của cả một ngày dài ập đến, bao trùm lấy cô. Fin đưa tay xoa xoa tấm lưng đang căng cứng của cô. Mắt Liz ríu lại khi cô thả lỏng người dưới sự ve vuốt của anh.

“Đến lúc nghỉ ngơi rồi. Có thể ngày mai mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng hơn.”

Cô ngẩng phát đầu dậy và nhìn vào mắt anh. “Không, chúng ta cần quay về.”

“Giờ chúng ta chưa nghĩ ra điều gì hết, Elizabeth. Ngủ một giấc cho tâm trí mình mẫn đã”, Fin phản đối, giọng mệt mỏi.

Cô lắc đầu và Fin kéo cô sát vào mình. “Thôi mà. Anh cũng mong được trở về...”

“Simon...” Tim cô đau nhói khi thốt lên tên con trai. “Ồ với nhà anh, Simon sẽ được an toàn mà. Không ai cho phép Grainna đụng tới một sợi tóc của nó đâu.”

Fin nói đúng.

Jake cởi giày ra và khoanh hai tay trước ngực.

“Anh còn chưa đi à?”, Selma nhìn viên cảnh sát trùng trùng. Hai người họ vẫn chưa thôi tranh cãi. Suốt đêm qua, họ không ngớt chỉ chóc khiến không khí càng căng thẳng ngột ngạt.

“Còn phải hỏi.”

Ít ra anh ta cũng không buộc họ phải đến đồn cảnh sát. Liz phải cảm ơn anh ta về điều đó. Tuy nhiên, dù Fin có chứng minh quyền năng của anh cho Jake thấy bao nhiêu lần đi nữa, thì anh ta vẫn nhất mực không tin vào việc du hành xuyên thời gian.

Selma đảo mắt và lau bầu gì đấy trong miệng. “Tôi vào phòng Simon đây.”

Liz gạt đầu và nắm lấy tay Fin, hai người đứng lên đi về phòng. Fin tháo thanh kiếm ra khỏi thắt lưng và để nó xuống bên giường.

Anh nghiêng đầu sang một bên và ngắm nghía chiếc đèn ngủ. Chiếc váy chạm đến dưới đầu gối. Anh đưa cánh tay sẵn chắc ra định chạm vào bóng đèn thủy tinh. Trước khi cô kịp cất tiếng cảnh báo về việc cái đèn nóng, Fin đã rút tay lại.

Liz tự hỏi anh đang nghĩ gì. Anh có thắc mắc về mọi thứ trong phòng không? Chiếc đồng hồ điện tử trên bàn đầu giường vẫn nhấp nháy, nhưng báo giờ sai bét. Chắc là pin yếu. Cũng có thể là ông chủ nhà đã tắt đi tự đời nào rồi.

Liz từng nghĩ căn phòng này thật rộng rãi, thế mà giờ đây, khi có Fin cô lại thấy nó vô cùng chật hẹp. Cô đã quen với việc trông thấy anh đứng trong những căn phòng có trần nhà cao đến sáu mét, nơi mà một con ngựa có thể chạy tọt vào, và những lò sưởi mà một người nhỏ con có thể đứng gọn bên trong. Liz chợt nhận thấy nơi này không phải là chỗ của anh. Anh thuộc về Scotland, thuộc về cao nguyên. Anh không thuộc về L.A.

Chắc hẳn Fin cũng cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình không chớp bởi vì anh cười tủm tỉm khi quay đầu lại.

Liz quay đi lục tìm áo ngủ. Mặt cô thoáng đỏ bừng. Anh mặc gì để ngủ bây giờ? Chẳng biết sự e thẹn này đến từ nơi quái quỷ nào nữa? Không giống cô chút nào.

“Em đi thay đồ đây”, cô cố lên tiếng thật tự nhiên, rồi lẹ làng đi ra cửa rồi xuống phòng tắm.

Liz vịn vòi nước lạnh vỗ lên mặt. Cô chưa có thời gian để làm quen dần với sự thân mật cùng Fin trước khi mọi chuyện xảy đến dồn dập. Cô phải hành xử như thế nào? Anh mong đợi điều gì? Chưa khi nào trong cô có ý nghĩ hai người sẽ ngủ riêng. Hình ảnh anh ngủ trên sofa khiến cô bật cười. Không hợp chút nào. Đó là chưa kể đến việc cô thấy trống

trái biết bao khi không có anh bên cạnh ngay lúc này.

Fin là sự kết nối của cô với quá khứ, với nơi Simon đang sống và khỏe mạnh. Ở đâu đó sâu trong tâm trí mình, Liz biết nếu cô không thể nhìn thấy hay chạm vào Fin, cô sẽ tự hỏi liệu mọi chuyện từng xảy ra phải chăng chỉ là một cơn ác mộng. Cô sẽ thức dậy vào buổi sáng, mong đợi Simon đang loanh quanh trong nhà bếp và chuẩn bị đi học. Được, có thể cu cậu không đi học vì đang là mùa hè, nhưng dù sao thì...

Liz mở tủ y tế và tìm thấy một bàn chải răng. Tuýp kem bị khô cứng ở đầu nắp, nhưng bóp mạnh tay một chút, Liz có thể nặn được một dải kem mùi bạc hà lên bàn chải và bắt đầu đánh răng.

Sau khi mặc vào chiếc váy ngủ sa tanh mềm mại, cô trở về phòng. Ánh sáng từ nhà bếp hắt bóng lên thân hình Jake. Anh ta nằm trên sofa và đã dịch cái ghế ngăn trước cửa. Như thể sợ họ sẽ bỏ đi. Anh ta đứng là chả hiểu gì hết. Họ làm gì có nơi nào khác để đi đâu.

Bên trong phòng, Fin đã đặt thanh kiếm nằm trong tầm với. Liz nuốt khan khi nhìn vòm ngực để trần của anh. Cô nhớ cảm giác được ve vuốt, hít ngửi, nếm thử nơi ấy. Chiếc váy của anh vắt lên bàn phấn. Cô run lên.

“Em đang mặc thứ gì đấy?”, giọng khàn đục của anh vang lên trong phòng kín.

“Váy ngủ.” Tại sao miệng cô trở nên khô khốc thế này? “Váy? Ngắn trên đầu gối thế kia mà.”

Liz đưa mắt nhìn xuống chiếc váy. “Thời nay cái này vẫn được gọi là váy, dù không chạm tới sàn.”

Liz cố ngược mắt lên nhìn vào mắt anh. Anh đang nhướn mày kinh ngạc. Nhưng nét mặt đó nhanh chóng biến mất. “Em đi ngang qua người đàn ông ngoài kia mà chỉ mặc thế thôi sao?”

“Người đàn ông nào?” “Jake ấy.”

“Anh ta ở trong phòng khách mà.” “Nhưng có thể anh ta đã trông

thấy em.”

Liz cảm thấy hai vai mình bắt đầu run lên. Chuyện này thật buồn cười. Fin lo lắng về việc người đàn ông khác nhìn thấy cơ thể cô. “Em không nghĩ là anh ta để ý.”

“Biết thế quái nào được. Khi ra khỏi phòng em phải ăn mặc kín đáo một chút chứ.”

Cô ngả đầu ra sau bật cười khanh khách. “Được.” “Anh nói nghiêm túc đấy, Elizabeth. Anh không thích bất kỳ người đàn ông nào thoải mái ngắm nhìn những gì của anh đâu.” “Của anh?”

“Ừ. Của anh đấy.”

Hay hóm chưa kìa! “Nghe này, chỉ bởi chúng ta từng ngủ với nhau, hay có thể thêm một lần nữa, thì cũng không có nghĩa em là của anh.” Tiếng cười biến mất và miệng cô không còn khô khốc như sa mạc Sahara nữa.

Ánh mắt Fin đanh lại. Anh giật tung tấm chăn ra và để lộ tất cả những đường nét mà tạo hóa đã ban tặng.

Liz chớp mắt, cố nhìn lảng sang hướng khác. Cô đặt một tay lên bàn phấn và nhìn hình ảnh anh trong gương. Chỉ cần hai bước sải chân là anh đến bên cô, nhưng không chạm vào cô. Hơi thở anh phả ra mon man làn da cô. “Để anh chứng minh nhé?”, anh thì thầm vào tai cô.

“Em không thuộc về ai hết.” Và chưa từng thuộc về ai. Thứ mà cô và Fin tìm thấy ở nhau chỉ đơn thuần mang tính hóa học. Nóng và dữ dội như phản ứng hóa học.

Fin đứng đằng sau cô, thân thể anh quá gần đến nỗi hơi nóng từ cơ thể anh khiến cô căng thẳng. “Em là của anh”, anh lên tiếng rồi áp môi xuống bờ vai cô.

Đầu cô hơi ngả sang một bên. Anh đưa lưỡi lướt trên làn da cô rồi nhảy nhảy nơi ấy.

Liz ngay lập tức cảm giác nơi bụng dưới bắt đầu nhói ran lên. Anh thậm chí còn chưa chạm tay vào người cô, mà cô đã sẵn sàng đón nhận anh rồi.

Chúa ơi, cô thật hư hỏng. “Em không phải của anh, Finlay.” Những lời nói của cô không có gì thuyết phục. Chúng run rẩy, yếu ớt, chẳng mang một ý nghĩa gì.

Cô nhìn anh trong gương. Anh đưa tay mân mê cánh tay trần của cô cho đến khi tìm thấy hai sợi dây quai và kéo chúng qua khỏi vai cô. Chiếc váy rơi xuống sàn và cô hoàn toàn khỏa thân trước anh. Liz nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu.

Fin ve vuốt dọc theo lưng cô xuống đến hông. Người cô nóng hực lên và có cảm giác như điện giật nơi xương sống, chạy thẳng xuống giữa hai chân. Như thể biết được sự khao khát nơi cô, anh đưa lòng bàn tay chạy vòng qua người cô đến phần bụng phẳng đang run rẩy. Cô đứng yên không động đậy, không thể thuyết phục được anh rằng cô không hề bị tác động bởi anh. Bàn tay cô vẫn bầu chặt lấy mép bàn phần một cách khổ sở.

“Em vẫn còn khẳng khẳng em không phải là của anh đấy chứ?”

Cô nuốt khan và gật đầu thật nhanh. Cô không tin là mình có thể lên tiếng nổi. Anh chỉ mới ôm quanh hông cô, mơn trớn bụng và ve vuốt thô mà đã đủ đốt cháy cô rồi.

Cô trông thấy cả hai tay mình lúc này đang bầu chặt lấy mép bàn phần, các khớp ngón tay trắng bệch.

Anh khuyu gồi xuống để vật nam tính của mình chạy sượt đi giữa hai cơ thể.

Người cô tê rần lên vì khoái cảm.

“Đây là nơi lúc nào anh cũng muốn đến.” Một cú thúc và anh đi hẳn vào trong cô, trọn vẹn.

Liz cắn chặt môi để không bật ra tiếng rên lớn.

“Thế”, cô rên lên. Đây cũng là nơi cô muốn, là thứ cô cần. Fin giữ chặt hông cô và bắt đầu chuyển động. Với mỗi lần chuyển động anh lại chạm tới được điểm nhạy cảm ở nơi ấy. Những cơn khoái cảm ồ ạt tràn qua người Liz, đẩy cô lên trong một trạng thái lơ lửng. Mắt cô đờ ra rồi khép lại.

“Elizabeth, em mở mắt ra đi.”

Cô mở mắt. Cơ thể đầy khao khát của anh tan chảy vào cơ thể của cô. Cô đưa mắt quan sát tấm gương và trông thấy hai người đang hòa vào làm một. Cô nhìn vào mắt anh khi khoái cảm trào dâng và hai người cùng diu nhau lên đỉnh. Họ cười trên những cơn sóng cực cảm. Miệng anh há ra và hai tay ôm chặt lấy cô khi hai người cùng lên đến cao trào.

Cà phê nhỏ từng giọt chậm đến khôn khổ. Selma ngồi ở quầy với một cốc trà, Jake xem tin tức trên TV. Những ông nước trong căn hộ kêu rì rì vì Fin đang tắm vòi sen. Anh đã ở trong đó rất lâu rồi. Nhưng ai mà trách anh được chứ. Tắm vòi sen hết như đang ở thiên đường ấy!

Không thể đợi thêm được nữa, Liz lấy bình đựng rồi rót cho mình một cốc cà phê. Liz nhắm nháp vị thơm ngon đó khi bắt đầu thưởng thức ngum đầu tiên. Chỗ cà phê Myra cất giấu để mang về quá khứ đã không còn. Họ không thường được thưởng thức nó nên giờ đây hương vị đó lại càng hấp dẫn.

“Thế em và Fin đã kết hôn chưa?”

Liz đang nhấp cà phê, khi nghe xong thì phun ra sạch, bắn bắn cả áo chị bạn mới.

“Cái... gì?”

Selma bật cười. “Chị đoán là chưa.”

“Chưa. Bọn em chưa cưới nhau.” Liz chùi chỗ bắn mình vừa gây ra.

“Nhưng hai người rất thân mật.”

Ôi Chúa ơi, tôi qua họ đã gây âm ỉ đến mức nào? Lại còn việc Selma đã đường đột xuất hiện trong phòng lúc hai người họ đang trần như nhộng vào ngày hôm đó nữa chứ.

Mới hôm qua đây thôi mà giống như cả một đời người trôi qua rồi vậy.

“Bọn em khá thân mật.”

Selma xoa cằm. “Chẳng phải chuyện đó không nên xảy ra vào thế kỷ XVI hay sao?”

Có thể. “Chị uống thêm trà không?”, Liz chuyển đề tài. “Em không cần phải dè dặt như thế, Liz. Trừ phi...” “Trừ phi thế nào?” Cô không biết liệu mình có muốn thâm nhập vào đầu Selma để biết chị đang nghĩ gì không.

“Hai người cũng chỉ mới thân mật gần đây thôi, đúng không?”

Liz đến bên tủ chén, thấy nó trông trơn. “Vâng, có thể nói như vậy.”

Selma hạ giọng. “Hai người yêu nhau bao lâu rồi? Mong em không phiền khi chị hỏi vậy.”

“Mấy giờ rồi nhỉ?”, Liz không hề ngượng, vậy thì điều gì khiến cô ngập ngừng như thế?

“Tám, em lại đánh trống lảng nữa rồi đấy.”

“Không đâu ạ. Để xem nào. Mười bảy tiếng đồng hồ, cho hay nhận...”

Selma thả phịch cốc trà lên quày, miệng há hốc.

Liz đợi một tràng câu hỏi tuôn ra, nhưng bỗng có tiếng thạch vang lên đúng lúc, “cứu nguy” cho cô.

Jake nhảy dựng lên khi Liz và Selma chạy vào khúc quanh của cái sảnh. Tiếng động phát ra từ phòng tắm.

“Fin, anh ổn chứ?”, Liz gọi với qua cánh cửa đóng kín. “Aye”, anh cầu nhàu. Rồi một tiếng xoảng nữa. Nghe như có vật cứng gì đó rơi xuống bồn tắm. Fin tắm cho cả thanh kiếm hay sao? “Chuyện gì thế?”

Lại một tiếng cầu nhàu, một tiếng xoảng nữa. Liz xoay tay nắm cửa, khi nhận thấy nó không khóa cô liền mở ra.

Fin với chiếc khăn tắm vắt ngang nửa người đang đứng gỡ từng mảng vữa ra khỏi tường cùng với đá lát.

“Anh đang làm cái quái gì thế?”

Phủ bụi ra khỏi hai tay, Fin căng mắt nhìn sát vào tường. Hai tay anh lèn vào khoảng không gian tối và trở ra với một nắm vật liệu cách nhiệt. Chẳng mấy chốc, anh để lộ ra những đường ống, đưa tay vào và túm lấy mớ dây bọc đồng. Anh bắt đầu kéo ra.

Liz cầm lấy cánh tay anh ngăn lại. “Đề yên coi nào. Anh cần biết thứ gì giữ nước bên trong.” “Đồ con...” Tiếng của Jake. “Anh đúng là đến từ quá khứ rồi.”

Liz bắt đầu cười ngặt nghẽo. Đúng là Fin đã chật vật với việc nghiên cứu làm ra một cái nhà tắm thời hiện đại kể từ khi Tara đến thế kỷ XVI. Cho đến bây giờ, anh vẫn chỉ nhìn thấy những sơ đồ trong sách và không biết được đường ống nước vận hành theo cách nào. Và giờ thì căn hộ của cô có nguy cơ bị làm hỏng và họ có thể không tắm vòi sen trong thời gian lưu lại đây được nữa. Cần phải ngăn anh lại.

“Fin, dừng lại đi. Nếu chúng ta có thời gian, em sẽ dẫn anh đến cửa hàng bán ống nước để chỉ cho anh thấy. Giờ thì không phải lúc.” Dù vậy nét mặt cương quyết của anh khiến cô không nhìn được cười.

“Anh chỉ cần xem chỗ này chút thôi.”

“Nếu anh gỡ cái đó ra, căn phòng sẽ ngập nước và chúng ta sẽ bị lộ.”

Fin đưa mắt nhìn cô, và dừng lại.

“Sao anh không mặc quần áo vào đi?” Jake và Selma quay người đi ra.

“Chắc anh ấy cần thứ gì đó để mặc ngoài chiếc váy”, Liz nói. “Anh kiểm giúp tôi ít đồ cho nam được không Jake?” “Và để hai người ở đây sao? Tôi không nghĩ vậy.” “Chuyện gì xảy ra với anh vậy?”, Selma gần như gào lên với anh ta.

Rốt cuộc, Selma ra khỏi căn hộ sau khi lấy được vài số đo của Fin và một giờ sau, chị quay lại với quần jeans, áo thun và đôi giày thể thao.

Khi Fin ra khỏi phòng ngủ, chiếc áo thun ôm sát người anh phô bày những múi cơ rắn rỏi khiến Liz cảm thấy hãnh diện vô cùng.

“Đẹp đấy! Tôi thích nhìn thấy cậu mặc váy nhưng thế này cũng không tồi”, Selma nói với giọng bồn chồn.

Jake làu bàu.

Liz không đủ kiên nhẫn để tán chuyện. Họ cần tìm cách về nhà. Theo như lá thư từ quá khứ của cô, họ chỉ có vài ngày làm việc đó.

Một ý tưởng nảy ra từ những thông tin mà Selma đã cung cấp, hay ít nhất là manh mối giúp Liz có hướng giải quyết vấn đề của họ lúc này.

“Nào, chúng ta đi.” “Đi đâu?”

Liz đưa mắt nhìn Fin. “Selma, chị bảo cái rương đến tay chị từ cửa hàng Graystones phải không?”

“Đúng thế.”

“Được, cái tên đó không phải từ trên trời rơi xuống. Đó chính là cửa hàng bán đấu giá Myra từng bán những chiếc chân nến khi cô ấy đến đây. Em còn nhớ ông Harrison đã hỏi liệu ông ta đã gặp bọn em trước đây chưa? Ông ấy hành xử cứ như mình đã từng thấy em và Myra vậy, nhưng em biết chắc là chưa hề.”

“Em nghĩ ông ta có một ít thông tin hả?”

“Em nghĩ chúng ta cần thử tìm hiểu xem ông ấy có biết gì về cái rương không. Bất kể là nó đã được giấu ở đâu đó, hay bất kỳ ai từng sở hữu nó đều có thể cho chúng ta manh mối về việc cần làm. Cũng chỉ may rủi thôi, nhưng ta cần phải thử.”

“Nghe như là một kế hoạch cho chị nhỉ.” Selma cầm cái ví lên.

Liz với tay lấy chiếc điều khiển từ xa trên bàn. Cô đưa mắt lên bản tin tức màn hình. “Michael Jackson mất rồi ư?”

“Ừ”, Selma đáp.

“Michael Jackson là ai?”, Fin hỏi.

Bản tin chuyển sang một câu chuyện xảy ra ở đài thiên văn. Liz tắt TV. “Ca sĩ.”

Fin nghiêng nghiêng đầu ra ý hỏi.

“Không có gì quan trọng đâu. Em sẽ giải thích sau.”

Sau khi giải thích nhanh lý do tại sao Fin không thể đi lại ngoài đường với thanh kiếm giắt trên lưng, họ rời khỏi căn hộ với hòn đá thiêng và lá thư cổ từ năm trăm năm trước mà Liz chưa hề viết. Một phép nghịch hợp^[1].

* * *

Liz đeo kính râm che kín hai mắt khi họ bước ra khỏi xe và tiến vào cửa hàng Graystones. Mặc dù việc vô tình bắt gặp một, hai người bạn cũ cũng không thành vấn đề, nhưng cô chẳng có thời gian để giải thích, cũng không muốn khiến mọi việc trở nên phức tạp hơn vì việc mình đột ngột xuất hiện sau một thời gian dài biến mất không lý do.

Selma bước vào trong trước, theo sau là Liz và Fin, Jake đi sau cùng. Liz không bao giờ quên dù chỉ một phút giây nào về việc Jake hiện giờ có mang theo súng và không hề tin tưởng bọn họ.

Họ không phải đợi lâu, ông Harrison đã xuất hiện và tiến về phía Selma.

“Cô Mayfair, thật vui khi được gặp lại cô. Suốt một năm qua tôi vẫn thường nghĩ về cô.”

Selma mỉm cười và bắt tay ông chủ cửa hàng. “Hy vọng những suy nghĩ của ông đều tích cực.”

Ông cười rung cả chiếc bụng phệ. “Đương nhiên rồi.

Tôi đã hy vọng cô trở lại như thế này.” “Thật ư? Tại sao?”

Liz tự hỏi liệu người đàn ông này có biết thêm điều gì từ quá khứ để hỗ trợ cho cô không. Một điều gì đó có thể giúp họ trở về.

“Tôi không ngót tự hỏi rốt cuộc thì trong cái sọt đó chứa cái gì?” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt lóe lên vẻ thèm muốn.

Selma nhìn về phía họ. Ông Harrison giờ mới để ý đến bộ ba.

“Ồ, sao tôi lại bất lịch sự như thế này được cơ chứ?” Ông ta nhanh chóng lấy lại tư thế và bước lên phía trước để chào. “Chúng ta đã gặp nhau, đúng không?”, ông hỏi Liz.

“Vâng, cách đây một năm. Mùa đông.”

Mắt ông ta nhìn lom lom qua cặp kính, rõ ràng là đang cố nhớ lại mọi chuyện trước khi chuyển hướng chú ý sang Fin và Jake.

Ông Harrison đưa một ngón tay múm míp lên. “Những chiếc chân đèn. Thế kỷ XII.”

“Aye”, Fin lẩm bẩm bên cạnh cô.

Ông chủ cửa hàng cau mày, rõ ràng là đang cố nhớ lại điều gì đấy. “Tôi chưa gặp anh, nhưng tôi đã từng thấy anh trước đây.”

Tốt quá. Điều này chứng tỏ ông Harrison biết điều gì đó mà họ không biết.

“Tôi nhớ rồi. Hình của anh xuất hiện trên khắp bản tin khi cô...”, ông ta chỉ vào Liz, “... biến mất”.

Khi thật.

Liz nuốt khan, mím cười và hất tóc qua vai. “Ôi Chúa ơi, cách đây lâu lắm rồi ấy. Hẳn ông đã bỏ lỡ mất câu chuyện sau đó.”

Selma bật cười và quàng một cánh tay quanh Liz. “Tôi dám cược là ông vẫn nghĩ về chuyện đó suốt ấy nhỉ.”

Fin có vẻ sững sốt còn Jake thì nhìn xuống sàn. Tạ ơn Chúa, Selma rất biết cách phụ họa theo.

“Chỉ là tôi vắng mặt một thời gian thôi, đi vài nơi. Ông mà chúng

kiến buổi họp mặt trường trung học của tôi thì biết.”

Selma tiếp tục nói chuyện về những bức ảnh trên hộp sữa. Hai người đùa giỡn với nhau khiến nét mặt bối rối của ông Harrison chuyển sang bằng lòng.

“Um, tôi rất vui khi thấy cô ỏn.” “Rất ỏn nữa là đằng khác.”

“À mà tôi có thể giúp gì được cho mọi người nào?” Ông Harrison đưa họ tới một chiếc bàn lớn ở phía sau cửa hàng.

Selma bắt đầu nói ngay khi tất cả yên vị. “Tôi hy vọng ông có thể cung cấp cho chúng tôi ít thông tin về cái rương.” “Tôi đã nói với cô gần như mọi thứ mình biết rồi.

Chiếc rương được để lại cho cô từ một công ty bất động sản cũ. Cửa hàng bán đấu giá ở London giữ nó một thời gian trước khi chuyển nó đến đây và chúng tôi đã liên lạc với cô ít ngày sau đó. Tôi vẫn thường tự hỏi, làm thế nào mà cô được trao cho một vật cổ quý giá như thế mà không hề hay biết gì về nguồn gốc của nó.”

Selma kín đáo đưa mắt nhìn Liz.

“Selma phát hiện ra một mối liên hệ gia đình”, Liz lên tiếng.

Ông Harrison gãi gãi chiếc cằm đôi chày xệ của mình, nheo nheo mắt. “Tôi cũng đã đưa ra nhiều giả thuyết, nhưng cái rương đó đã có cách đây hàng thế kỷ mà lá thư lại đề đích danh tên người nhận...”, ông chỉ vào Selma, “... là cô. Làm thế quái nào mà tên cô lại có thể được viết lên một lá thư cách đây nhiều năm đến thế nhỉ?”.

Selma mở to mắt.

“Đó cũng chính là điều chúng tôi đang tự hỏi”, Fin xen vào.

Liz thấy sống lưng mình lạnh toát. Cô không nghĩ ông Harrison sẽ tin vào việc du hành xuyên thời gian hay từng liên kết các sự việc với nhau, nhưng nói chuyện về cái rương có thể mang lại cho họ cơ may được biết thêm vài điều.

“Có nhiều người tên Selma trong bảng phá hệ gia đình tôi.”

“Ừm, chuyện đó có thể giải thích điều gì đấy. Tuy nhiên, họ đã thay đổi tên.”

“Đúng thế.”

“Nếu cô quan tâm thông tin về cửa hàng bán đấu giá ở London, tôi sẽ cho địa chỉ và tên của người chủ.”

“Thế thì tốt quá”, Liz đáp. Giờ cô sẽ phải biết tên để gửi cái rương trong tương lai... hoặc quá khứ... hay bất kỳ thứ quái quỷ gì mà cô cần làm. Những cửa hàng bán đấu giá không tồn tại trong thế kỷ XVI. Quỷ tha ma bắt cái nghịch lý du hành xuyên thời gian chết tiệt đã khiến cho cô phải đau đầu nhức óc này đi.

Ông Harrison đeo kính vào và quay sang chiếc máy tính bàn. Ông nhấp chuột vài cái rồi cho lệnh in một file. Liz nghiêng về phía Fin thì thào, “Ông ta đang in địa chỉ lấy từ máy tính”. Cô đã nói với anh cũng như tất cả những người trong nhà MacConnichs rất nhiều lần về máy tính và Internet.

Fin ngồi chồm người về phía trước, thích thú nhìn màn hình và những hình ảnh trên đó.

“Kia là cửa hàng ở London à?”

“Cửa hàng bán đấu giá. Nhưng đúng rồi đấy.” Ông Harrison lấy tờ giấy ra khỏi khay in và đưa nó cho Selma. “Có cách nào để nhìn thấy những gì bên trong cửa hàng đó từ cái này không?”

“Họ có một màn hình ảo phục vụ 24/7 có thể cho khách xem bất kỳ lúc nào”, ông nói với vẻ hãnh diện. “Đây này!” Ông Harrison bật màn hình máy tính để họ có thể nhìn thấy được bên trong cửa hàng bán đấu giá ở London.

Nhìn qua cửa sổ cho thấy ở London trời đang về chiều, nhưng vẫn đủ ánh sáng để cho những hình ảnh bên trong cửa hàng bán đấu giá rõ nét.

“Ở đây chúng tôi cũng có hệ thống tương tự. Phục vụ cho mục đích an ninh và giúp cho khách nhìn thấy những món hàng trước khi đến tận nơi để xem trực tiếp.”

Fin chồm người vào sát màn hình hơn. “Ông có thể chuyển camera về bên trái được không?”

Liz nhìn Fin chăm chăm, khuôn mặt anh ánh lên vẻ thích thú và chăm chú.

“Đây là một thiết bị công nghệ tuyệt vời, anh có nghĩ vậy không?”

“Aye.” Anh lắc đầu, chồm sát hơn. “Kia.” Anh chỉ về phía bên trái màn hình.

“Thấy cái anh cần chưa?”, ông Harrison hỏi. “Ông cho gần thêm nữa được không?”

“Để tôi phóng to.”

Fin lăn lăn tay, hỏi thúc ông chủ cửa hàng.

Khi hình ảnh xuất hiện rõ, Liz cảm thấy cổ họng mình như bị ai thít chặt và cô nheo mắt lại, chồm người lên phía trước nắm lấy tay Fin. Anh cũng xiết lấy tay cô. Một tấm thảm thêu được treo trên tường bên trong cửa hàng bán đấu giá ở London. Tấm thảm thêu của Lora. Ngày nào cũng thấy bà mang nó ra thêu. Chỉ có điều tấm này đã hoàn chỉnh. Cái vật hình vuông nhỏ lúc ở pháo đài vẫn còn trống trơn, thế mà giờ này đã đầy những hình ảnh cuộc sống hàng ngày của nhà MacCoinichs.

Những hình ảnh trong tương lai của họ. “Anh thích tấm thảm thêu đó à?”

“Rất thích.”

Ông Harrison xoay màn hình về phía anh, gõ bàn phím và bắt đầu xuất thông tin. “Tôi không chắc người ta có bán tấm thảm đó. Tôi nhớ là nó được treo ở đây lâu lắm rồi. Nhưng tôi có thể hỏi giúp anh.”

“Ông có thể in tấm thảm đấy ra cho chúng tôi xem kỹ hơn được

không?”

“Tôi làm rồi, không đợi cô nhắc đâu, cô McAllister. Cô cũng có thể xem kỹ món đồ này và nhìn thấy những thứ khác hay hơn nữa trên máy tính của cô bằng cách truy cập đường link này.” Ông khoanh tròn một trang web trên tờ giấy vừa được in ra.

Sau khi lấy tờ giấy in màu ra khỏi khay in, ông Harrison nhìn kỹ hình ảnh trong đó. Mắt ông sáng lên và ông nhìn sát hơn rồi rời mắt khỏi tờ giấy để nhìn cô và Fin, sau đó mới quay lại nhìn tờ giấy.

“Giờ thì tôi đã biết lại sao cô lại trông quen thế. Thật sự là giống nhau đến mức kỳ lạ.”

“Tôi không hiểu ông muốn nói gì.” Thực ra cô hiểu.

Không thể nào chệch đi đâu được. Hình ảnh của cô, cùng với Myra, Tara, và Amber đứng thành vòng tròn. Những hình ảnh khác thể hiện một trận đánh, và Fin xuất hiện rải rác khắp nơi trên tấm thảm.

May thay, những hình ảnh kia là thêu chứ không phải hình chụp.

“Người này giống hệt cô.”

Liz khẽ mỉm cười. “Cô ấy xinh hơn tôi nhiều.”

Hình ảnh của Myra gần như hoàn hảo. Thật may là cô ấy không có ở đây.

“Dù vậy, vẫn rất kỳ lạ.”

“Tôi đã để ý sự giống nhau đó rồi. Đó là lý do tại sao tôi muốn tìm hiểu thêm về nó.” Fin ngòai ngả người ra sau và khoanh tay trước ngực.

“Đây này.” Ông Harrison đưa cho Fin một xấp giấy được kẹp lại với nhau. Ông đưa mắt nhìn ra phía sau họ. “Anh ta đi với mọi người à?”

Liz quay lại, thấy Jake đang đứng tẩn ngàn ở đằng sau. Anh ta đang nhìn họ rồi lại nhìn vào tờ giấy in tấm thảm thêu.

Selma thở ra và đứng lên. “Vâng, chúng tôi phải lỗi anh ta đến đây đây. Anh ta ghét đồ cổ.”

Chú thích:

[1] Nguyên văn bản gốc là “Oxymoron”, hiểu theo ngôn ngữ học là “phép nghịch hợp”, tức là hai từ đi cùng nhau nhưng trái nghĩa nhau. Ví dụ như: ướt ráo, đẹp gớm...

CHƯƠNG 19

Hai tay khoanh trước ngực, Ian nhìn trôn trôn xuống ngôi làng đã chiến dưới ngọn đồi mà họ vừa mới rút lui khỏi đây vào ngày hôm qua. Binh lính của ông đứng canh gác xung quanh khu lều trại của họ với vũ khí trong tay. Những gia đình mạnh hơn cũng làm như ông, còn những kẻ yếu hơn thì đang sôi sục trong đám hỗn độn bên dưới.

Sâu trong lòng, ông giận dữ vô cùng. Con trai ông biến mất mà không để lại dấu tích gì khiến mọi người có thể tin rằng nó sẽ trở về. Lòng ông cũng đã nôn nao không yên ngay lúc cảm thấy thiếu vắng sự tồn tại của Fin và Liz.

Ông biết Grainna trông thấy tất cả. Hẳn là mẹ đang cười khoái trá vì đã gây ra cảnh đau thương và tan tác thế kia.

Với quân số giảm mất một nửa, việc chiến thắng trong cuộc chiến chống lại mẹ phù thủy này tương chừng như bất khả thi.

Những bước chân nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ của ông. Ông quay lại và trông thấy Amber đang đi tới. Con bé nghiêng nghiêng đầu nhìn ông cười bẽn lẽn. Ian dang rộng hai tay ôm lấy con gái. Thân người nhỏ bé của nó run lên trong vòng tay ông. Những tiếng nức nghẹn cô nẹn đã nói hộ cảm giác của ông lúc này.

“Thôi nào con gái. Không có lý do gì để khóc lóc cả.” Amber ôm cha chặt hơn. “Con khóc thay cho cha đây. Vì cha không khóc được.”

Ian nghẹn ngào, chớp chớp hai mắt. “Cha không khóc vì chúng ta không có gì để than khóc cả. Fin rất mạnh mẽ.”

“Con biết”, cô bé thút thít, những giọt nước mắt làm ngực áo của cha cô ướt sũng.

“Còn Elizabeth.” Ông bật cười. “Elizabeth sẽ nhiếc móc Finlay cho đến khi anh con không có lựa chọn nào khác ngoài việc xoay bánh xe thời gian để mang chị ấy về với con trai mình. Cha cược là chính tổ tiên

cũng sẽ động lòng trắc ẩn với nó mà dang tay giúp hai người trở về an toàn.”

Nghe thế cô bé khẽ bật cười. Ông ước ao có thể cho con gái nhiều hơn, một điều gì đó chắc chắn hơn để bám víu vào. Hy vọng dường như lui tàn dần theo từng thời khắc trôi qua.

Ian dịch người ra và đưa ngón tay cái miết nhẹ lên một bên má ửng đỏ của Amber. Ông định nói với con gái rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, nhưng lại im lặng. Ông không thể đảm bảo được bất kỳ kết quả nào. Với quyền năng của Amber, nếu ông nói dối nó sẽ phát hiện ra ngay. Quyền năng ấy đã tước mất tuổi thơ và sự hồn nhiên vô tư của con bé. Nếu ông được quyền chọn lựa, ông sẽ chờ cho con gái đủ lớn mới trao cho nó quyền năng đó. Khi con bé nói nó khóc vì ông không thể làm điều ấy, ông biết nó cảm nhận được nỗi đau của cha mình.

Vì Amber, Ian gạt đi mọi ngờ vực của mình và cố hết sức để tươi tỉnh. Họ cần phải tìm cách chống lại Grainna.

Dù có hoặc không có Fin cùng Lizzy.

* * *

“Anh định chỉ ngồi thế mà không làm gì sao?” Fin ngược mắt lên nhìn cô. “Anh đang nghĩ.”

“Ừ, vậy thì nghĩ nhanh hơn nữa đi. Anh đã trông thấy mẹ mình thêu tám thảm đó mấy năm trời. Em không thể tưởng tượng nổi mẹ anh đã bỏ ra bao nhiêu giờ đồng hồ và tay đã chảy máu bao nhiêu lần vì nó. Điều tồi thiếu có thể anh đã làm chỉ là thể hiện sự thích thú thôi.”

Lizzy đi tới đi lui căn phòng hệt như một con thú bị nhốt trong chuồng. Jake rút cuộc đã từ bỏ việc canh gác họ không rời và trở về nhà lấy thêm quần áo. Selma lui về phòng Simon để nghỉ ngơi, nếu không thì Fin nghĩ chị ta có thể làm âm nơi này lên cùng với Liz rồi.

“Anh có thích.”

“Ừ, đúng rồi. Em tin là thế.”

“Anh có thích”, anh nói dối. Anh việc quái gì phải quan tâm đến việc may vá thêu thùa của đàn bà chứ? Tắm thắm thêu miêu tả anh đương đầu với kẻ thù trong những cuộc chiến đẫm máu, chứ không phải là người phụ nữ nói chuyện phiếm bên tách trà. Anh không có thời gian cho những việc vô bổ như thế.

Vì chúa, anh là một chiến binh vùng cao nguyên. Ngay cả Lizzy vốn bướng bỉnh như vậy cũng có thể nhìn thấy điều đó. Chẳng lẽ không sao? Fin nhìn về phía cô. Hai tay chống hông, môi mím chặt, ánh mắt trùng trùng như đang buộc tội xoáy thẳng vào anh.

Khi thật. Lẽ ra anh nên chú ý đến việc mà mẹ mình đã bỏ ra hàng năm trời để làm. Biết đâu giờ đây anh có thể hiểu được ý nghĩa đằng sau những bức tranh được thêu trên tấm thảm ấy.

Fin nhìn tờ giấy in tấm thảm thêu trước mặt. Có thể dễ dàng nhận ra đây là cảnh một trận chiến. Những thanh kiếm, máu, và một góc bị rách tả tơi. Máu của ai? Không thể là của mẹ được, vì chắc chắn mẹ phải sống mới hoàn thành tấm thảm này chứ. Cha cũng vẫn còn sống, một khi hai người đã đọc lời thề hôn ước Druid rồi thì sẽ lìa trần gần như cùng một lúc. Fin thấy khá nhẹ nhõm vì biết cả hai đều sống.

“Nhanh lên đi.”

“Anh đang nghĩ cơ mà.” Fin tránh nhìn vào cặp mắt buộc tội của Liz. Nếu hai người có thể trở về pháo đài, anh nhất định sẽ lui vào phòng đọc sách của cha để kiểm chút bình yên. Chỗ ở nhỏ xíu của Liz bị bao quanh bởi sự ồn ã náo nhiệt của đường phố, khiến đầu óc anh kém minh mẫn. Và không khí nữa chứ, lạnh và khô một cách giả tạo. Selma gọi đây là máy điều hoà nhiệt độ, mà anh chẳng biết tại sao nhiệt độ lại cần điều hoà. Nhưng anh không buồn hỏi.

Tâm trí Fin vẫn vơ ngược về thời gian anh cùng với Duncan du hành xuyên thời gian đến thế kỷ XXI và gặp Tara. Anh nhớ mình đã ước ao được lái xe hơi như thế nào. Giờ anh đã làm thế quá nhiều lần, anh thèm khát sự đơn giản của việc cưới ngựa. Anh có thể điều khiển được, có thể hiểu được.

Thế giới này, thế giới của Lizzy, khiến anh thấy ngọt ngào. Một vài lời

trêu đùa khiến anh thích thú, và thực tế là thức ăn rất ngon, nhưng dù vậy anh vẫn cảm thấy thiếu một điều gì đó lớn lao hơn.

“Sao rồi?”

“Shh!”, Fin lái suy nghĩ của mình quay về với công việc. Những cơn mơ màng không giúp được gì anh vào lúc này cả.

Lizzy đi tới đi lui, làm bà làm bầm. Cô càng làm bầm, thì cơn giận càng dâng tới đỉnh điểm.

Có lẽ anh cần tìm việc gì đó cho cô làm, như thế cô sẽ không rảnh tay rảnh chân nữa mà để yên cho anh suy nghĩ.

“Finlay?”

“Khi thật, em à, đừng có quấy rầy anh nữa được không.” “Á, Finlay?”

“Cái gì?” Anh quay mặt về phía cô. Và không thấy Liz đứng tại nơi mà anh nghĩ là cô phải ở đó.

Cô kêu văng lên.

Fin ngả đầu ra sau và hướng mắt về phía tiếng kêu của cô. Liz đang lơ lửng trên đầu anh, nằm ngang nơi trần nhà, tóc buông xuống dưới.

“Chúa ơi!”

“Cho em xuống đi.”

Fin đứng bật dậy. Anh vươn hai tay về phía cô, nhưng trần nhà cao hơn anh tưởng.

“Làm sao em lên đó vậy?” “Em biết thế quái nào được?”

Không thể chạm tới bất kỳ thứ gì ngoài tóc của Liz, Fin đành đứng bên dưới để có thể kịp thời đỡ lấy Liz nếu cô bất thần rơi xuống.

“Giờ thì có thể biết được quyền năng của em là gì rồi đấy.”

Liz lắc đầu quày quạy. “Đưa em xuống đi.”

“Bình tĩnh nào em...”

“Đừng có bảo em bình tĩnh. Anh có bao giờ lơ lửng như thế này đâu mà biết.”

Fin đứng thật vững rồi dang hai tay ra. “Thì tự em bay lên chứ ai. Giờ em thả lỏng người và tập trung nhé.” May mà việc này không xảy ra bên ngoài đây. Fin cân nhắc việc nói điều mình lo lắng.

“Tập trung vào điều gì? Trở thành Siêu nhân kế tiếp ư?”

“Em vẫn còn là một cô gái mà.” “Đừng có trêu em nữa”, cô cáu.

“Bình... thở chậm và nhắm mắt lại đi.”

Liz nghiêng chặt quai hàm hơn. “Như thế thì sẽ được cái quái gì chứ? Em có phải đang ở lớp yoga đâu”, cô hét lên.

Fin không biết lớp yoga là gì, nhưng anh có thể dám chắc một điều là Liz sẽ bị dán chặt trên trần nhà rất lâu nếu cô không chịu bình tĩnh lại. Trong một thoáng, anh đã tính đến việc bước vào phòng cô hay có thể ra khỏi căn hộ luôn để tìm chút yên tĩnh.

Anh thở ra. Nếu chẳng may cô rơi xuống và gãy chân tay gì đó thì sao.

“Có nhớ Simon không thể biến trở lại hình dạng ban đầu vào hôm trước không?”

“Nhớ. Thì sao? Em có phải là sói đâu, em đang bay.”

“Thì cũng giống nhau cả thôi. Nếu đủ tập trung thì em có thể kiểm soát được những gì đang diễn ra.”

“Chuyện gì mà la hét ầm ĩ lên thế?”, Selma vừa ra khỏi phòng vừa nói. Chị gần như không thốt nổi thành lời rồi hét toáng lên.

Fin thấy tim mình đập loạn. Họ thực sự không cần chuyện này xảy ra ngay bây giờ. Selma chạy ào về phía họ và chìa hai cánh tay ra hét như anh, “Chúa ơi, làm thế nào mà...”.

“Em không biết nữa.”

“Lấy cái ghế mau”, Fin bảo. Selma tắt tả đi về phía nhà bếp, rồi quay lại và đặt chiếc ghế chắc chắn trong tầm với của anh. Fin thử sức nặng của mình và rướn lên cao đủ để chạm tay vào người Liz.

“Em cử động hai cánh tay được không?”

Đầu cô quay về phía cánh tay phải, những ngón tay vặn xoắn. “Nặng như chì ấy. Trời ơi, em bay thế nào được khi mà có cảm tưởng mình hết như một quả bóng thép thế này chứ?”

“Có cảm giác gì giống như lúc em và các chị em khác làm thành vòng tròn không?”

“Không. Đợi đã. Có một chút.”

Anh quờ tay lên mặt cô. Đằng sau cơn giận và cơn kích động của cô, anh cảm thấy cô đang sợ hãi. “Được rồi. Tập trung đi.”

Cô nhìn anh một thoáng rồi nhắm mắt lại. Hít sâu vài lần.

“Nghĩ về cảm giác vô trọng lực mà em có được khi thực hiện vòng tròn cùng với Myra, Tara, và Amber đi. Với sự hiện diện của họ, em luôn luôn tự do. Tự do thể hiện quyền năng của mình.”

Ngực Liz run lên, và cô cố thư giãn.

“Tốt lắm. Em đan tay với những chị em khác, thấp sáng vòng tròn, và tất cả kết nối với nhau thành một vòng tròn hoàn hảo.”

Selma há hốc miệng. Fin liếc mắt xuống dưới và trông thấy một đóm lửa chờn vờn bên trên sàn nhà. Đóm lửa lớn dần lên và vây quanh cả ba người. Selma liên tục đổi chân. Fin ra hiệu cho chị đứng yên. Anh đang lơ lửng trong không khí với Liz, anh không muốn khiến cô mất tập trung.

Liz nắm chặt hai tay, cổ tay bắt đầu chuyển động. “Trong ngày hôm nay”, cô thì thầm.

“Và trong thời khắc này”, Fin tiếp lời cô.

Liz đưa một tay về phía Fin để anh có thể nắm lấy. “Con triệu hồi quyền năng thần thánh.”

Fin rướn đến gần cô hơn. Khuôn mặt cô bốt căng thẳng. Đôi môi hồng mấp máy và mơn trớn từng lời nói khi chúng rời khỏi môi cô. “Xin hãy giúp con có thể thấy được số phận của mình.”

Hông cô rời khỏi trần nhà cho đến khi Fin có thể ôm lấy người cô. Người cô áp sát vào người anh khiến Fin cảm thấy nhẹ nhõm. Cô đã làm được.

“Á, gì thế?” Selma nhìn quanh vòng lửa chấp chới rồi nhìn hai người. Chết tiệt. Fin đang bay lơ lửng cùng Liz. Chỉ có điều, bây giờ cả hai người cùng bay lơ lửng ở thế đứng thẳng. Liz mở bừng mắt.

“Dù sao thế này vẫn tốt hơn.”

Anh không chắc. “Nếu buông nhau ra, em có nghĩ là mình sẽ rơi xuống đất không?”

“Chỉ có một cách để biết được thôi.” Cô ngáp ngừng nhìn anh mỉm cười.

Fin ôm hai tay quanh hông cô và tách người ra khỏi cô. Anh thả một tay dọc theo thân người và cảm thấy sức nặng trĩu xuống khiến mình chao đảo. Anh vẫn ôm chặt lấy hông cô. Cô vươn tay ra và túm lấy anh. Anh lơ lửng cao hơn. Chẳng nghĩ ngờ gì nữa, anh sẽ rơi xuống sàn nếu cô không giữ lại.

“Em sẵn sàng chưa?”, anh hỏi.

Cô hít sâu và gật đầu. Cô buông tay khỏi cánh tay anh. Fin thả lỏng người.

Anh rơi xuống, hai tay dang ra sẵn sàng để đỡ lấy Liz.

Cô vươn người về phía trước như thể để túm lấy anh và chậm chậm rơi xuống. Khi chân cô chạm tới sàn nhà, vòng lửa tắt ngóm như chưa

hề có.

Sau khi loạng choạng rơi xuống, Fin nắm lấy tay cô. “Wow, hồi hộp thật đấy”, Selma reo lên. “Hai người luôn như thế này sao?”

“Không”, Fin nói.

“Vâng”, Liz đáp cùng lúc. “Fin, gia đình anh ngày nào chả có chuyện.”

“Có thể là gần đây thôi.”

“Được rồi, em chỉ dựa trên những gì mình trông thấy thôi, không có gì bình thường. Không có gì dễ dàng.” Liz ngã người xuống sofa kéo theo Fin.

“Em có thể buông anh ra được rồi.”

“Để rồi lại bay tít lên trần nhà nữa à? Em không buông anh ra đâu. Chuyện gì đang xảy ra với em thế này? Chắc phải mặc áo khoác bằng chì mỗi khi ra đường nhỉ.”

Anh không định nói cho Liz biết là cô đã giữ anh lơ lửng trong không trung với cô. Một vật nặng không thể giữ cô ở yên dưới đất được.

“Em cần tập trung vào quyền năng mới của mình đi Liz ạ”, Selma bảo cô. “Giả vờ như nó không hề có hay phủ nhận nó sẽ chỉ khiến chuyện tương tự xảy ra thôi.”

“Lơ lửng không nguyên nhân ư?”

“Hay tệ hơn nữa.”

Lòng bàn tay Liz trở nên ẩm ướt. Fin vỗ vỗ bàn tay rảnh vào tay cô. “Em nên bỏ chút thời gian để cố không chế quyền năng mới này.”

“Giờ mình không còn thời gian đâu Fin. Phải tìm cách trở về mau.”

Anh cảm thấy nỗi hoảng sợ của cô và nói giọng cương quyết. “Giờ anh cũng đang nghĩ cách đây. Tại sao em và Selma không cùng nhau cố

khống chế quyền năng mới của em nhi.”

Cô toan mở miệng cãi.

Anh chặn lại. “Anh sẽ nghĩ cách.” Anh cầm tờ giấy lên vẫy vẫy trước mặt cô. “Em cứ làm như anh nói đi. Chứ nếu không, lúc ở đây hoặc ở nhà mà cứ bay lơ lửng bên trên đầu người khác như thế thì khó ăn nói lắm đấy. Tốt hơn hết là em nên học cách khống chế nó.”

Liz lùa bàn tay run rẩy vào tóc. “Anh nói đúng.” Fin mỉm cười. “Em nói lại được không?”

Liz giật tay ra khỏi nắm tay anh, trừng mắt. “Đùng có được đằng chân lân đằng đầu.”

Anh phì cười khi nhìn theo hai người phụ nữ lúc họ rời khỏi phòng.

Khối hình trụ bằng kim loại không lồ chứa đủ củi để giữ lửa cháy suốt nhiều giờ đồng hồ. Họ quan sát ánh sáng màu hổ phách nơi đường chân trời phai dần thành một màu xanh sẫm bên trên đại dương. Những người duy nhất còn lại trên bờ biển là những người ngồi quanh đống lửa và thưởng thức một vài loại đồ uống có cồn dành cho người lớn.

Selma ngồi bên cạnh Jake và Liz ngồi gọn trong lòng Fin, lưng ngả vào vòm ngực khỏe khoắn của anh. Anh vẽ những vòng tròn lơ đãng lên đùi cô và lắng nghe Selma kể chuyện đời mình.

Thời gian của họ sắp hết, Liz biết thế. Cô đã dành hàng giờ cùng với Selma, cô học cách không chế quyền năng mới của mình. Càng cảm thấy nản chí thì Liz càng mau chóng nhận thấy mình đang lơ lửng. May thay, chỉ cần tập trung một chút là cô có thể tìm cách hạ chân xuống đất. Nếu việc không quá gấp gáp, chắc hẳn Liz sẽ rất vui vẻ khi được khám phá quyền năng mới của mình. Cô có thể bay lên bao xa? Nhanh như thế nào?

Họ đã quá mệt mỏi với các giả thuyết về cách thức quay trở về. Tám tám thâm thêu chắc phải giữ một vài câu trả lời, nhưng những câu trả lời luôn tránh né họ. Có thể sau một đêm nghỉ ngơi yên giấc, những câu trả lời sẽ tìm đến với họ chẳng.

Những con sóng vỗ ù oạp vào bờ. Ánh trăng gần tròn đầy đang tỏa ánh sáng xuống những con sóng khiến chúng lấp lánh bạc. Một ý tưởng lóe lên trong đầu Liz. Cô khựng người rồi chồm về phía trước.

“Chuyện gì thế?”, Fin hỏi cũng chồm người theo cô. Cô không chắc. Hệt như lời nói ở đâu bỗng dưng chực sẵn nơi đầu lưỡi rồi, chỉ cần chờ cô mở miệng là vọt ra. “Có điều gì đó về nước và ánh trăng.”

“Có nhiều kiến thức liên quan đến lực hút của mặt trăng. Nhiều truyền thuyết đã được dựng trên nền tảng của những đêm trăng tròn

suốt hàng thế kỷ”, Selma chỉ về phía một nhóm người đã đặt một kính viễn vọng gần đó. “Tôi tự hỏi không biết có điều gì xảy ra trên bầu trời có thể cho chúng ta manh mối gì đó không.”

“Ôi trời. Kế tiếp chắc cô sẽ hỏi mọi người họ thuộc giáp nào.” Jake đảo mắt.

“Anh đúng là kẻ phá bình đây, Jake. Có ai nói anh như vậy chưa?”

“Có rồi, vợ cũ của tôi. Ngay trước hôm bọn tôi ly hôn.” “Cô ấy và tôi chắc hợp nhau lắm.”

Liz nhìn chăm chăm vào mặt trắng, mặc kệ hai người họ cãi nhau. Cô có thể cảm thấy câu trả lời nằm ở đó.

“Thỉnh thoảng khi tôi cố giải quyết một vấn đề, tập trung vào một chuyện khác cho phép đầu óc tôi được nghỉ ngơi, đủ để tìm thấy giải pháp cho vấn đề đầu tiên.” Selma đứng lên và xoay người về phía đồng lúa để giúp mình ấm lên. “Thế gia đình cậu đã tìm được cách đối phó với Grainna chưa?”

“Ngày nào chúng tôi cũng bàn về chuyện đó”, Fin đáp. “Làm thế nào để giết được một kẻ bất tử chứ?”

Jake bật cười. “Là một người nhất mực tin vào những truyền thuyết, cô không chú ý nhiều đến văn hóa phổ biến nhỉ.”

“Ý anh là gì?”

“Tất cả những bộ phim ma cà rồng được chiếu trên TV hiện nay ấy.”

“Tôi không nghĩ chỉ cần đâm một cây cọc xuyên qua trái tim đen tối của Grainna là có thể giết được mục. Thêm vào đó, mục đời nào chịu để cho chúng ta lại gần đến như vậy mà đâm.”

Fin đồng ý. “Dù vậy, tổ tiên đã bảo đây là quãng thời gian thích hợp để tìm cách hủy diệt mục ta.”

Liz nhớ rất rõ lần Elise xuất hiện. Bà hết như một nữ thần trong một quầng sáng vàng rực, giọng bà giống như hàng ngàn giọng nói cất lên

cùng một lúc trong dàn đồng ca. Bà bảo rằng họ đã được chọn là những người duy nhất có thể hủy diệt Grainna. Những lời nói khó hiểu của bà không giúp được gì nhiều và thậm chí còn khiến họ thấy bối rối hơn.

“Nếu một cây cọc không làm được điều đó thì biết đâu hỏa thiêu hay chém đầu thành công thì sao.”

“May là mấy người đang nói về ai đó không tồn tại ở thời điểm hiện tại, chứ nếu không thì tôi đã áp tải tất cả vào nhà lao rồi”, Jake nốc bia rồi quệt mu bàn tay lên miệng.

“Anh chỉ được cái mạnh miệng, Jake.”

Liz ngả người vào vòng tay Fin. “Chúng ta phải không chế được Grainna để đốt cháy mục. Nếu không thì mục chỉ việc biến thành quạ và bay đi mất thôi.”

Hơi thở Fin phả vào tai cô khi anh cất tiếng, “Giờ đây em đã tìm thấy quyền năng của mình rồi, biết đâu em sẽ tóm được mục ta”.

Cô rùng mình. Fin ôm chặt cô hơn.

“Em muốn bóp cổ mục ta, nhưng đồng thời lúc đó hẳn là thể xác lẫn tinh thần của em cũng tê liệt cả rồi.” Nghĩ đến sức mạnh của mục phù thủy đó, chạm vào mục có thể cũng giống hệt như nhìn thẳng vào mắt của Medusa^[1] vậy. Mặc dù Grainna có thể mang hình hài của một nữ thần, nhưng linh hồn mục là một con quái vật tóc rắn.

“Chấn chấn là em sẽ phải có cách chống lại sức mạnh đó.”

“Chị có ý gì về chuyện này không?”

“Có phải em từng nói Grainna đang nắm trong tay hàng trăm năng lượng Druid của những người mà mục đã giết hại không?”

“Đúng thế.”

Selma chụp một con rệp trên cánh tay trần. “Vậy thì cũng cần phải có sức mạnh của hàng trăm Druid để chống lại mục ta.”

“Hàng trăm Druid ư?”, Fin hỏi. “Chuyện đó là không thể”, Liz thở dài.

“Có thể không phải Druid, nhưng là linh hồn. Những người tử tế, có trí tuệ làm việc vì một mục tiêu giống nhau.”

“Làm thế nào đạt được điều đó mà không để lộ danh tính của chúng tôi?”

Selma lắc đầu. “Tôi không biết. Có thể nếu như một người nào đó trong tổ tiên xuất hiện hết một thiên thần và giúp mọi người chịu lắng nghe cách hai người đối phó với mụ ta, thì hẳn mọi người sẽ đồng lòng.”

“Cứ như thật ấy. Elise đã không xuất hiện kể từ trước trận đấu cuối cùng.”

Fin rê tay dọc theo cánh tay cô, điều đó gần như mang lại cho cô cảm giác bình yên ngay lập tức. Cô chưa vào giờ cảm thấy bất lực như lúc này.

“Chúng ta phải tìm cách khiến Grainna mất hết sức mạnh thì mới mong hủy diệt được mụ ta.” Fin trầm ngâm, giọng anh xa xôi.

“Trước đó thì chúng ta cần tìm cách trở về đã.” “Anh biết mà. Sẽ tìm được thôi.”

Liz muốn tự tin hơn, nhưng cứ mỗi thời khắc trôi qua, niềm hy vọng trong cô lại cạn dần.

Selma thở ra thành tiếng và đứng ra xa đồng lửa. “Tôi đi xem thử những người bạn cũ trên của chúng ta ở đằng kia đang dõi theo cái gì.”

Jake khịt mũi và lại nốc bia khi Selma đi khỏi. Chị đánh hông theo mỗi bước đi cùng đôi tay vung vẩy khiến Jake nhìn không dứt được mắt ra khỏi chị.

Liz tủm tỉm cười.

Jake bắt gặp nụ cười của cô và ghéch cằm đầy ương ngạnh. “Thế anh bạn Todd của tôi đã có cuộc sống ổn định rồi à?”

Liz run lên khi một luồng gió lạnh buốt từ ngoài biển thổi thốc vào. Fin ôm cô chặt hơn. Cô đã thấy dễ chịu hơn khi ở trong vòng tay anh từ lúc nào nhỉ? Rồi mùi của anh nữa?

“Cậu ấy và Myra rất hạnh phúc”, Liz bảo.

“Cậu ta có mặc váy giống anh không?”, anh ta hỏi Fin. “Không. Cậu ấy không chịu mặc. Tôi nghĩ chính xác là

‘Có chết cũng đừng mơ là tôi chịu mặc váy’.”

Jake mắc nghẹn chỗ bia vừa uống vào. “Giờ thì nghe giống Todd rồi đây.”

“Đấy không phải là váy phụ nữ”, Fin lên tiếng bảo vệ trang phục mà anh đã mặc từ nhỏ đến lớn.

“Không phải thế quái nào được.”

Fin khịt mũi, cơn bực bội khiến những múi cơ trên cánh tay anh gồng cứng lên. “Phụ nữ mặc váy phụ nữ.”

Jake mở miệng định cãi, nhưng Liz chặn lại. Fin đã đề cập đến sự lo lắng của anh về việc Jake không tin họ. Thái độ đe dọa thường trực của viên cảnh sát khiến cho bầu không khí xung quanh họ ngột ngạt như một màn sương mù dày đặc. Mặc dù anh ta có vẻ gần như đã chịu tin vào những câu chuyện của họ, Liz biết ngay là việc chấp nhận một cách mù quáng về du hành xuyên thời gian, những người Druid, và phù thủy là không thể nếu không có bằng chứng. Khi Myra đến gặp cô với câu chuyện về sự biến mất của Tara và kế tiếp đó là chuyến du hành xuyên thời gian, cô cũng đâu có tin cô ấy đâu. Hay ít nhất là không nhiều lắm. Ngay cả khi Myra chứng minh cô ấy có khả năng di chuyển các vật thể bằng ý nghĩ, Liz thực sự không tin cô ấy có thể du hành xuyên thời gian. Mãi cho đến khi đứng trên ngọn đồi phủ đầy tuyết của miền cao nguyên Scotland, cô mới thực sự tin vào mọi chuyện.

“Đó là váy đàn ông. Và nó rất gợi cảm.” Liz hy vọng lời bình phẩm của cô giúp làm loãng sự căng thẳng giữa hai người. Cô không muốn nhìn thấy anh và Jake đánh nhau vì một chuyện không đâu.

Nhuộm một bên mày về phía cô, nét mặt cau có của Fin bắt đầu giãn ra. “Gọi cảm hả?”

Đàn ông có lúc thật dễ dụ. “Dễ coi nữa.”

Fin đưa tay mân mê hông cô và ngón cái lằn lên ngực, tránh ánh mắt của Jake nhờ vào chiếc áo len của cô. Những đợt sóng khoái cảm và một điều gì đó khác tràn qua tâm trí cô.

Một tiếng rên nhỏ cất lên bên trong ngực anh khi môi anh áp xuống môi cô. Cô ưỡn người lên đón lấy vừa lúc Selma quay trở lại. “Tôi nghĩ mình biết ngày hai người trở về rồi.”

Những lời của chị ngay lập tức khiến hai người bật ra cùng một lúc. Nụ hôn bị rơi vào thình không, và họ dồn tất cả sự chú ý vào chị.

“Khi nào?”

“Hai ngày nữa, lúc trăng tròn ấy.” “Thế nào?”

“Đồng thời có nguyệt thực toàn phần bắt đầu vào lúc mười một giờ mười lăm.”

“Chắc là nó rồi.” Liz xoay người trong vòng tay Fin và nhìn vào mắt anh. “Trên tấm thảm thêu, có một cái chấm với một vòng đen bao quanh bởi một đường mỏng. Chắc chắn đó là hiện tượng Lora muốn thể hiện.”

“Chị nói sao Selma? Những ngôi sao thẳng hàng và ném hai người này trở về quá khứ?” Giọng Jake giễu cợt.

“Anh hoài nghi quá đấy, Jake.”

“Thì những thứ huyền bí, phép thuật này nọ cũng vớ vẩn cả thôi.” Anh ta đứng khoanh hai tay ngang ngực.

“Thế anh ở đây làm gì?”

“Để canh chừng mấy người.”

“Được, vậy anh có thể làm gì nào? Giao họ cho nhà chức trách, không cho họ trở về, và giúp gia đình họ sống sót. Giúp Todd sống sót? Thật hay hóm làm sao khi anh bảo mình là bạn tốt của Todd đây.”

“Todd biết tôi sẽ làm mọi thứ cho cậu ấy. Cậu ấy đã từng giống như một người anh em của tôi vậy.”

“Không có đã từng, mà đang là. Todd đâu có chết”, Liz lớn tiếng, cố nhắc cho Jake nhớ là chẳng có chuyện gì xấu xảy đến với Todd cả.

“Đã”, anh ta chữa lại. “Nếu cô muốn tôi tin vào câu chuyện của cô thì Todd đã chết từ lâu rồi.”

“Không chết ở thế kỷ XVI. Nhưng chẳng có gì bảo đảm là anh ấy sẽ an toàn và khoẻ mạnh nếu chúng tôi không thể trở về.” Họ lớn tiếng khiến những người khác trên bãi biển chú ý. Liz vùng ra khỏi vòng tay của Fin và hạ giọng. “Todd chắc rất muốn anh giúp đỡ. Chúng ta đã nói nhiều về chuyện này rồi.”

Jake xoay lưng lại với họ và tiến vài bước về phía mép nước. Anh ta lùa tay vào tóc, hơi lạnh từ đại dương khiến những sợi tóc ngắn dựng đứng. “Tôi không biết phải tin các người như thế quái nào đây. Ngay lúc tôi bắt đầu quên đi chuyện đã xảy ra, làm quen với thực tế là Todd sẽ không về nữa thì mấy người xuất hiện và nhen nhóm chút hy vọng nơi tôi rằng cậu ấy vẫn còn sống.”

Sự đau khổ trong giọng nói của anh ta khiến tim Liz nhói lên. Cô hiểu nỗi đau của anh ta hơn ai hết. Sáu tháng trời mù mịt không biết liệu Tara còn sống hay đã chết dường như kéo dài vô tận đối với cô và Simon.

Selma chậm chậm tiến lại gần Jake cho đến khi chị đặt tay lên vai anh ta. Anh ta giật mình, nhưng vẫn đứng yên.

“Có lúc anh đã tin tôi ở chừng mực nào đấy cơ mà. Anh đã gọi cho tôi, nhớ không?” Anh ta gật đầu.

“Tin tôi lần nữa đi. Ai mà biết được chứ? Có lẽ Todd sẽ tìm cách để lại một lá thư hay một tin nhắn cho anh đọc để biết sự thật.”

“Nếu cậu ấy làm thế, sao không có gì của cậu ấy trong cái rương chứ?”

“Cậu ấy để điện thoại ở đây.”

“Sau ngàn ấy thế kỷ, làm thế quái nào mà khởi động nó lên được.”

“Ngàn ấy thế kỷ. Cậu vừa nói đó thôi. Nếu Todd không du hành xuyên thời gian về quá khứ, thì làm sao chiếc điện thoại lại có mặt trong cái rương đó được?”

Mọi hoài nghi trong đôi mắt Jake bắt đầu nhạt dần, nhưng vẫn còn thấp thoáng nơi đáy mắt. Giá như chúng ta có thể mở một cánh cửa thời gian và cho anh ta nhìn thấy quá khứ trong phút chốc thì tốt biết mấy.

“Đợi đã”, Liz nói hơi lớn tiếng, khiến tất cả giật mình. Một ý tưởng xuất hiện trong đầu nhắc cô nhớ về tất cả những gì mình đã hoàn tất với Tara, Myra, và Amber trước khi bị đẩy về thế kỷ XXI. Có thể cô đã lo ngại lực hấp dẫn gây khó khăn cho mình, nhưng cô đã luyện tập tăng cường sức mạnh và năng lượng dành cho việc sử dụng những câu thần chú suốt một năm qua.

Liz đưa mắt về phía chỗ những người lúc nãy đứng ngắm sao. Họ không còn ở cạnh đồng lửa. Chỉ còn vài tốp tụ tập trên bãi biển nhưng cách đủ xa để không chú ý đến nhóm của Liz đang làm gì.

“Em có ý kiến đây này.” Cô gọi Selma đến bên cạnh. “Fin, em cần anh làm một quả cầu lửa. To bằng ngàn này này.” Cô khum hai bàn tay lại với nhau thành một hình cầu to cỡ quả bóng chày. “Em định làm gì?”

“Em sẽ cố nhìn xem chuyện gì đang xảy ra ở nhà.”

Liz với tay cầm lên chiếc ba lô chứa hòn đá thiêng và lấy nó ra. “Với sự giúp đỡ nhỏ của vật này và tổ tiên.”

Sau khi đặt hòn đá bên cạnh đồng lửa, cô hát đầu về phía Fin. “Anh cho quả cầu lửa bay lên bên trên hòn đá và cầm tay em và Selma nào.”

“Ngồi được không?”

“Không, nếu chúng ta bắt đầu bay lên, thì đúng sẽ ít bị nghi ngờ hơn nếu lỡ có ai để ý thấy.”

“Bay lên?”, Selma cau mày lo lắng.

“Tác dụng phụ ấy mà.” Liz nói như thể cô trả lời câu hỏi của Selma. “Đừng lo, chúng ta sẽ không bay đến phương nam để tránh rét đâu.”

Fin chuyển động bàn tay và tập trung một đốm lửa từ đồng lửa cho đến khi nó cuộn tròn lại làm thành một quả cầu. Nó chờn vờn trong không khí cho đến khi đáp xuống cách hòn đá vài phân.

Liz cầm lấy tay Fin và Selma rời đọi vòng tròn thiết lập. “Chưa thấy gì cả.”

Phổi cô tràn ngập không khí mặn mặn của biển và thở ra thành tiếng. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh. Hãy mở ra cho chúng con một ô cửa sổ để nhìn thấy quá khứ. Hãy hướng tâm trí chúng con đến biển Scotland, và biến ước nguyện của chúng con thành hiện thực.”

“Trời đất, mấy người đang đùa với tôi đây à. Cứ như là một chương trình giải trí vớ vẩn nào đấy trên TV vậy”, Jake tách khỏi nhóm.

Gió bắt đầu hình thành xung quanh ba người, quả cầu lửa chuyển sang màu xanh và tỏa nhiệt ra xung quanh.

Liz nhìn Jake qua khe mắt khi anh ta bước về phía vòng tròn nhỏ của họ và đưa mắt nhìn quả cầu lửa.

Quả cầu lửa hạ sát xuống hòn đá thiêng cho đến khi nuốt gọn hòn đá vào bên trong.

“Anh làm à?”, Liz hỏi Fin. “Đâu có.”

“Á, Lizzy...”, Selma kêu lên thất thanh khi chân họ rời khỏi mặt đất.

Chậm thôi. Liz cố ghìm họ xuống gần mặt cát. Họ bay lên gần nửa

mét rồi hạ xuống cách mặt đất chừng bốn hay năm phân. Trước khi Liz có thể chúc mừng bản thân vì đã có thể không chế được quyền năng mới của mình, thì ba người họ xoay theo chiều kim đồng hồ cho đến khi Liz đối mặt với mặt trăng sắp tròn. “Cái này mới đây”, cô lầm bầm.

“Nhìn này”, Fin nhìn chăm chăm vào quả cầu lửa giờ chuyển sang trắng, óng ánh ngũ sắc.

Được rồi. Tạ ơn Chúa. Liz rít lên gọi Jake. “Nhìn đi. Tập trung suy nghĩ về Todd và bất kỳ điều gì anh thấy. Fin, quan sát cánh đàn ông. Em sẽ tìm Simon và hội phụ nữ.” Cô không biết sự kết nối này kéo dài được bao lâu và không muốn tất cả đều chỉ nhìn vào cùng một thứ.

“Thế chị thì nhìn vào cái gì?”, Selma la lên.

“Chị là người có khả năng thấu cảm. Sử dụng nó đi.” Những lời nói vừa rời khỏi miệng cô thì ngay lập tức quang nhiệt màu trắng cuộn vào bên trong một cửa sổ của quá khứ.

Những hình ảnh ủa tới trước mắt họ. Sóng biển xô vào bờ và ập vào một khu trại. Nhà của Brisbane ở tít xa, và nhìn khoảng cách giữa các khu lều trại có thể nhận thấy mối hòa khí giữa họ rõ ràng đã tan rã.

“Chúa ơi”, Jake thốt lên đằng sau họ.

Tin Liz đập dồn dập khi nhìn thấy hình ảnh đó. Cô căng mắt tìm Simon hoặc Tara. Họ ở đâu chứ? Cô trông thấy Ian và thấy nhẹ người. Họ vẫn còn ở đây. Mọi người chạy ào qua, ánh lửa trắng khiến cô không còn thấy gì nữa. “Không”, cô rên rỉ, sợ cửa sổ sẽ đóng lại trước khi cô kịp trông thấy con trai mình.

Fin hít một hơi thật sâu trong khi Selma không dám thở mạnh.

Cian đứng trong rừng cây. Gần cậu, một đám mây xám xịt lớn vờn. Đám mây không giống đám mây. Có cái gì đó theo dõi cậu, muốn với tới cậu. Liz hét lên cảnh báo, cùng lúc một bàn tay nắm cánh tay Cian kéo ra khỏi đám mây đen đó trong tuyệt vọng.

Simon đứng bên cạnh Cian.

Liz ứa nước mắt. Cô nắm chặt tay Fin và Selma.

Hình ảnh đó tan loãng đi trong những dải khói màu xanh xám.

Trong một thoáng, Liz nghĩ cô trông thấy con trai nhìn mình. Con yêu mẹ.

Rồi nó biến mất.

Ánh lửa chấp chới rồi vỡ ra thành hàng ngàn đóm nhỏ cho đến khi chỉ còn tro lại hòn đá.

Liz từ từ ngược mắt lên nhìn Fin lúc này đang nhìn cô chăm chăm, đầy sợ hãi. “Mình phải về nhà.”

Liz gật đầu, biết rằng anh nói đúng.

Nhắm mắt lại, Liz lầm nhảm đọc thần chú. Tôi tiếp đất, chân chạm đất.

Khi cơ thể cô chạm tới mặt đất, Liz cảm thấy sức nặng của những khó khăn mà họ phải đối mặt đang đặt cả lên vai cô.

Selma bóp tay cô. “Mình buông ra chứ?”

Liz thâm cảm ơn Chúa rồi buông tay Selma ra.

Fin vẫn nắm lấy tay cô và kéo cô vào lòng. Nước mắt được dịp tuôn trào, chảy xuống hai má cô. Cô cần con trai mình. Phải về với nó.

“Lora đang đợi hai người đây.”

Selma cất tiếng. Liz vùng ra khỏi vòng tay Fin. “C... ái gì?”

“Lora đang đợi.”

Chú thích:

[\[1\]](#) Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quái vật, thường

được miêu tả có khuôn mặt xinh đẹp với mái tóc là những con rắn độc.
Nếu ai đó nhìn vào mắt nó thì sẽ biến thành đá.

CHƯƠNG 21

"Ta trông thấy gì đó."

Simon đang nửa ngồi nửa nằm cạnh Tara liền bật thẳng người dậy la lớn, "Bà trông thấy mẹ cháu và chú

Fin phải không?"

Lora buồn bã ngược cặp mắt đen lên nhìn thẳng bé. "Không, Simon."

"Bà có chắc..."

Ian xoa bàn tay to lớn về phía Simon, ngăn không cho nó hỏi thêm. "Em thấy những gì?", ông hỏi vợ.

Simon lại ngồi xuống, nhưng lần này thẳng bé lắng tai nghe thật kỹ, không bỏ sót từ nào. Ngày bắt đầu trôi dần, và nó cảm thấy như thể mình đang rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Mẹ và chú Fin đã biến mất vì mình. Nếu nó không biến thành sói và khiến mẹ giận dữ, thì mẹ và chú Fin sẽ chẳng nói chuyện riêng để rồi biến mất không tung tích như thế, hay có thể họ vẫn ở đâu đó quanh đây.

"Chúng ta cần tìm cách giúp mọi người ở đây bình tĩnh lại."

"Để làm được điều đó, chúng ta cần ở lại."

Simon đã nghe lắm nhiều cuộc nói chuyện cũng như tranh luận về việc đưa cả gia đình rời khỏi chỗ này và trở về nhà an toàn. Lý do duy nhất giữ họ ở lại đây lâu là vì hy vọng rằng mẹ nó và chú Fin sẽ quay về. Lắng nghe mong ước của tổ tiên muốn giữ nhà MacCoinnichs ở lại đây khiến Simon thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

"Chúng ta phải ở lại."

Myra lên tiếng. "Bảo chúng ta nên bình tĩnh như thế nào đây? Mọi

người đang đánh giết lẫn nhau vì bị vướng vào bùa chú thâm độc của Grainna.”

“Tất cả mọi người ở đây đã nhiễm phải bùa phép đen tối của mẹ”, Duncan nói thêm.

“Nếu còn chút hy vọng nào về việc đánh bại Grainna, chúng ta sẽ làm điều đó ngay tại đây, với những người này. Chúng ta sẽ thua nếu chỉ đơn thương độc mã.” Lời Lora lơ lửng trong không khí.

“Grainna đã ém bùa những người ở đây, chúng ta có thể dùng thần chú của riêng mình để tránh bị tác động”, Amber gợi ý. Simon bắt gặp ánh mắt của cô bé, nhưng mau chóng nhìn lảng sang Lora.

“Bà đã nói chuyện với một trong các tổ tiên phải không ạ?”, cậu hỏi.

“Ta chỉ lắng nghe thôi, Simon.”

“Tại sao? Khi Elise đến với chúng ta lần trước, chúng ta đã nói và hỏi bà ấy cơ mà.” Nhịp tim Simon bỗng yếu đi. Suýt chút nữa thì nó có thể thè là mình đã cảm nhận được mẹ lúc đầu ngày. Sau đó thằng bé đã lòng sục khắp căn lều nhỏ với hy vọng tìm thấy mẹ.

“Ta nghe lời hướng dẫn của họ và cố hiểu thông điệp từ họ.”

“Tại sao bà không hỏi xem mẹ cháu ở đâu? Tại sao không tìm hiểu xem liệu mẹ có trở về không?” Cậu ghét những giọt nước mắt đang ứa ra và ước gì có thể ngăn chúng lại trước khi cánh đàn ông trong phòng trông thấy.

“Mình không thể hỏi tổ tiên được đâu”, Cian chen vào. “Sao lại không?” Cậu quệt mu bàn tay lên mắt. “Không được là không được thôi.”

“Nếu tổ tiên xuất hiện trước mặt tôi, tôi đã hỏi được rồi.” Cian đảo mắt. “Cậu cần trưởng thành hơn, Simon.” Giọng gắt gỏng của Cian không hoàn toàn khiến cậu ngạc nhiên.

“Cian”, Lora mắng. “Simon muốn có câu trả lời, tất cả chúng ta đều

muốn.”

“Khóc lóc đâu thế khiến Liz và Fin quay lại được.”

Có tiếng xì xào nổi lên khắp phòng và mọi cặp mắt đổ dồn về phía Cian và Simon.

“Anh phát điên lên với tôi là bởi lúc này tôi làm gián đoạn chuyện của anh và Tatiana chứ gì.”

Cian nghiêng chặt quai hàm, chuyển ánh mắt sang những hòn đá. Simon đứng lên và cố không chảy nước mắt nữa.

“Ai thế?”, Ian hỏi.

Ý định muốn trả đũa Cian khiến những lời nói kế tiếp vọt ra khỏi miệng Simon không ngăn lại được. “Bạn gái của Cian.”

“Con gặp cô gái nào à?”

Khi cậu út nhà MacCoinnichs không giải thích gì thêm, Simon nói tiếp, “Đúng thế ạ. Và ở cô ta có điều gì đó rất lạ”.

Cian thu nắm đấm lại và bước về phía cậu.

Simon biết mình sẽ bị đánh. Một phần cậu muốn trốn đằng sau dì, nhưng phần còn lại khiến cậu tiến về phía Cian và ghéech cằm lên.

Todd bước tới chắn ở giữa trước khi cả hai kịp giơ nắm đấm lên. “Được rồi hai ông tướng, bớt nóng đi.”

“Cậu ghen à”, Cian bảo.

“Ghen điều gì? Cô ta đâu có xinh đẹp, mà cung cách còn lạ lùng nữa”, cậu chế nhạo.

Cian đi vòng qua Todd và xô Simon ra sau gần một mét. Duncan nắm lấy cánh tay Cian trong khi Todd khẽ đặt tay lên ngực Simon.

“Cậu vẫn còn trẻ con. Cậu thì biết gì chứ?” “Hơn anh đấy.”

“Cậu không thuộc...”

“Đủ rồi!”, Ian quát lên khiến cả hai người ngưng bật. “Chúng ta đang có những kẻ thù thực sự cần đối phó. Chúng ta không cần hai con xung đột nhau.”

Khi Simon thôi nhìn vào ánh mắt tóe lửa, đầy căm giận của Cian, cậu nhận thấy sự chú ý của mọi người tập trung cả vào Cian. Ngay cả ánh nhìn buồn bã của Tara cũng không dành cho cậu. Lora đặt một bàn tay lên vai Cian, còn Duncan thì vỗ lên lưng cậu.

Cậu không thuộc về nơi này. Không hề. Không có mẹ hay chú Fin bên cạnh, Simon cảm thấy mình chẳng có mối liên hệ với nơi này như trước đây. Giờ đây Cian lại dành sự quan tâm cho bạn gái, cậu thấy càng cô độc hơn.

“Dì nghĩ cháu nên xin lỗi Cian, Simon.” Tara bảo. “Tất cả chúng ta đều nhớ Lizzy và Fin, nhưng vì đau buồn mà cháu gây chuyện với cậu ấy thì thật không phải.”

Cậu thấy vô cùng bức bối dưới sức nặng xuất phát từ ánh nhìn của tất cả mọi người đổ dồn vào mình. Cậu không hối tiếc. Không muốn xin lỗi vì bất kỳ điều gì cả.

Cậu bắt gặp ánh mắt Amber trước khi cô bé quay đi.

Cậu không thể xin lỗi.

Simon phóng ào ra khỏi căn lều và chỉ dừng lại khi gặp Logan lúc này đang đứng canh ngoài bìa rừng.

“Trẻ thế này còn định đi đâu nữa, chàng trai?”

Simon không quan tâm. Cậu chỉ không muốn ở bất kỳ chỗ nào hay ở gần bất kỳ ai.

“Cháu đi vệ sinh”, cậu nói ngay ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu.

Logan bật cười. “Ồ, vậy thì nhanh lên nhé và đừng có đi xa đây.”

Simon chạy nhanh về phía khoảng tối cho đến khi nghe Logan gọi với theo. “Xa vậy được rồi.”

Ngoái đầu lại, Simon nhìn qua Logan về phía cây đuốc thấp sáng bên trong lều nhà MacCoinnichs. Amber là người duy nhất đi về phía cậu.

“Nhanh lên, chàng trai.”

Simon xoay một vòng, biết mình không có nơi nào để chạy cả. Cậu sẽ đói và lạnh nếu rời khỏi nhà MacCoinnichs trong một thời gian dài.

Mà... cũng có thể là không chứ.

Trước khi đánh mất dũng khí, Simon tập trung suy nghĩ và quỳ xuống đất.

“Đừng, Simon”, Amber hét lên.

Xương cổ Simon giãn ra, tay biến đổi, và lông mọc khắp cơ thể trong khi quần áo bị xé toạc khỏi người và rơi xuống đất. Trong vài giây, cậu nhảy bật lên trên bốn chân và nhìn vào ánh mắt hãi hùng của Amber.

Logan trông thấy, kéo Amber ra xa và rút kiếm. “Lùi lại, cô bé.”

Simon quay người và chạy biến vào rừng, phớt lờ lời khẩn cầu của Amber.

* * *

Grainna xoay xoay bàn tay quanh quả cầu thủy tinh. Những sợi màu xám và những tia màu bạc nổ bùng bên trong quả cầu cho đến khi những hình ảnh xuất hiện và thành hình dạng người.

Tara ôm con trai cùng với Myra và Amber bên cạnh. Ian ra lệnh gì đó mà Grainna không nghe được. Duncan và Todd lên ngựa, đưa theo nhiều binh lính tiến vào rừng.

Mặc dù trái tim đen tối của mục đập rộn lên những nhịp hân hoan vì hả hê trước tình cảnh xáo trộn trong cuộc sống của nhà MacCoinnichs,

mụ vẫn tức tối trước sự thật rằng mình không thể biết được chuyện gì khiến họ bối rối. Chuyện gì đã khiến cho những tên Druid nhón nháo lên như vậy?

Mụ căng mắt nhìn sâu hơn vào bên trong quả cầu, và dồn hết sức mạnh để nghe được gì đó, bất kỳ thứ gì.

Cánh phụ nữ tập trung thành một vòng tròn và nắm chặt lấy tay nhau, nhưng mụ không thể đọc được ý nghĩ của họ.

Ở đâu đó có tiếng sói tru lên khiến hình ảnh của những người phụ nữ biến mất. “Khốn kiếp.”

Sương mù bao phủ khắp quả cầu cho đến khi chỉ còn lại những cuộn khói đen ngòm.

Grainna hét lên, mụ đứng bật dậy và bắt đầu đi tới đi lui. Lòng bàn tay mụ như bị kim châm và đầu thì đau nhức. Mụ bước ra khỏi nơi trú ẩn và ngược nhìn mặt trăng sắp tròn. Mụ càng nhìn vào kẽ nứt của khối vật chất không có sự sống trôi nổi trên bầu trời, hình ảnh Liz đang nhìn mụ chầm chầm lại càng hiện rõ. Hệt như quả cầu thủy tinh, những đám mây đen che phủ mặt trăng khi một luồng gió thốc tới từ phía tây, chặn mất tầm nhìn của mụ.

“Có chuyện gì đó sắp xảy ra”, mụ thì thầm với chính mình. Mụ lạnh toát cả sống lưng và gai ốc nổi khắp hai cánh tay.

Grainna xoay tròn và vươn hai cánh tay về phía bầu trời, biến hình trong tích tắc. Khi tung đôi cánh màu đen bay vút lên, mụ quan sát kỹ những tán cây bên dưới cho đến khi đậu trên một cái cây cao nhất, rồi nhìn chầm chầm xuống khu lều trại nhà MacCoinnichs.

Mụ cúi đầu xuống, nương theo những tiếng ồn cho đến khi chòn vòn bên trên căn lều lớn nhất.

“Nó bỏ chạy mất rồi”, có tiếng một phụ nữ bên trong cất lên.

“Nó giận dữ và tổn thương.”

Grainna đậu trên một thân cây bị đổ ở gần đó. “Hãy cố đọc suy nghĩ của nó và bảo nó trở về.” Grainna khép đôi cánh lại và căng tai nghe. “Họ nói về ai nhi?”

“Suýt! Em cảm thấy điều gì đó?”

Những giọng nói bên trong nhỏ dần cho đến khi Grainna không còn nghe được gì nữa ngoài giọng của những người đàn ông la hét xung quanh mục và tiếng vó ngựa nện dồn trên mặt đất. Trước khi mục kịp quay đầu, một mũi tên xé gió phóng về phía mục, trúng vào phần cánh mục vừa xòe ra.

Một cơn đau dữ dội bùng lên trong người mục, suýt nữa khiến mục trở lại hình dạng ban đầu. Cố điều khiển thân quạ bay vút lên, lại một mũi tên nữa phóng tới, mục cụp xuống tránh trong lúc một bên cánh rỉ máu. Mục chúi đầu và suýt nữa lao bỏ xuống đất. Không con chim nào tiếp tục bay được trong tình trạng như thế.

Những tán cây giúp mục tẩu thoát cho đến khi những giọng nói đằng sau mục nhỏ dần rồi biến mất. Sức mạnh một bên cánh chao đảo cho đến khi nó không thể giữ nổi sức nặng của mục được nữa. Grainna cần mau chóng trở về hình dạng ban đầu. Mục có thể cảm thấy có thứ gì đó chạy ào ào vào huyết mạch của mục và khiến mục văng vát.

Thuốc độc.

Trong hình dạng chim, mục không thể tập trung nội lực để không chế tác dụng của thuốc độc. Khi cơ thể mục chúi về phía mặt đất, Grainna cố biến hình trở lại.

Mục tiếp đất không được nhẹ nhàng như mọi khi, và cảm thấy người run lên.

Trần tròng và thở hổn hển, Grainna nằm vật ra trên nền đất rừng cho đến khi cơn đau dịu đi. Mục nhắm mắt một lúc và để tâm trí nghỉ ngơi.

Hơi nóng ở đâu quét ràn rạt qua cảm khiến mục mở bừng mắt. Mục chớp chớp mắt nhiều lần trước khi nghe gì đó chạy xuyên qua rừng. Mục

đã ngủ lịm đi. Mụ chắc chắn về điều đó. Mặc dù trời vẫn còn tối, nhưng cảm giác về thời gian đã trôi qua không lẫn vào đâu được.

Bất tỉnh. Mụ đã rất dễ bị tấn công và rơi vào tình thế nguy hiểm. Lần đầu tiên trong hàng mấy thế kỷ, nỗi sợ hãi bao trùm lấy mụ.

Đứng vụt dậy, Grainna quan sát xung quanh và tìm kiếm xem có mối nguy hiểm nào ẩn chứa hay không.

Khi Grainna vươn hai tay lên định biến hình và bay trở về nơi trú ẩn an toàn của mình, mụ đưa mắt xuống cánh tay phải. Ở đó, quanh vết thương rỉ máu là vài sợi lông vũ đã bị bứt lìa.

Mụ nghiến chặt quai hàm, trái tim và linh hồn mụ hòa chung một màu đen tối.

Fin vặn cái vòng bằng đồng trên tay cho đến khi nó long khỏi cái vòng kia. “Làm thế nào chúng dính được vào nhau thế?” Anh tiếp tục hỏi người đàn ông tóc muối tiêu mặc chiếc áo ghi lê màu cam, từ nãy đến giờ ông ấy đã trả lời tất cả những câu hỏi của anh.

“Bằng cái này này.” Ông ta giơ một cái hộp tròn nhỏ lên. “Cái này gọi là keo dán sắt. Cứ phết một lượng keo đáng kể lên cái vòng rồi chòng khít chúng lại với nhau. Đợi vài phút keo sẽ khô và thế là đảm bảo không rò rỉ.”

Fin biết mình sẽ không thể chế được những chất hóa học đã giúp cho những cái ống dính vào nhau khi trở về thế kỷ của mình. “Trước khi có loại keo này thì dùng gì?”

“Tôi không chắc lắm. Tôi nghĩ người ta hàn chúng lại với nhau. Theo thời gian, những điểm nối yếu sẽ bị gỉ sét.”

Fin gật đầu.

“Anh xong chưa đây?” Lizzy rục rịch hai bàn chân bên cạnh anh, sốt ruột muốn rời khỏi cửa hàng rộng lớn đông nghẹt khách này.

“Có vẻ như cô đây thấy chán rồi nhỉ. Phụ nữ lúc nào cũng muốn tận hưởng tiện nghi nhưng không quan tâm việc thực hiện chúng như thế nào.”

Lizzy thở hắt ra. “Mình có thể mua một cuốn sách, Fin. Em tin chắc là ông chủ có nhiều chuyện khác cần làm.”

“Cô McAllister, là cô phải không?”

Lizzy quay về phía có tiếng nói trẻ con vừa cất lên trong khi Fin sững người.

“A, chào Eddie”, Lizzy liếc nhìn anh, và Fin có thể trông thấy nét

mặt lo lắng của cô.

Eddie chừng sáu tuổi, có lẽ là một trong những đứa trẻ mà Liz đã trông nom trong thời gian cô sống ở thế kỷ này.

Đứa bé đưa mắt nhìn khắp người cô rồi giật giật cánh tay của một phụ nữ. “Mẹ nhìn này, cô McAllister.”

“Chúa ơi, Liz.”

Liz lùi lại nắm lấy cánh tay Fin. “Chào chị Aaron.”

Mắt mở to sững sốt, bà Aaron đi vòng qua chiếc xe đẩy đến bên Liz. “Tôi tưởng cô chết rồi.”

“Người ta đồn thổi ấy mà.” Liz bóp chặt cánh tay Fin.

Những móng tay đâm vào da anh.

“Có ai biết cô trở về không? Lâu nay cô ở đâu?” Tay Liz run rẩy. “Um...”

Fin quàng tay quanh hông Liz. “Mình đi thôi.”

Hai vai Liz hơi rũ xuống, cô cố nở một nụ cười. “Um...” “Đợi chút đã. Hôm qua tôi ra ga vẫn còn thấy hình cô dán trên bản thông báo mất tích.”

Fin không chắc ga là gì nhưng việc Liz là một đối tượng cảnh sát đang tìm kiếm thì không hay với hai người.

Như thể cảm thấy được mối lo ngại của Fin, Liz nói với anh qua vai. “Chồng chị Aaron là cảnh sát.”

“Chắc là anh ấy rất muốn nói chuyện với cô.”

Khi người phụ nữ nọ lục trong túi xách và lấy điện thoại cầm tay ra, Fin nhận thấy họ sắp sửa mất tự do đến nơi. Trước khi có thể kịp nắm bắt được đầy đủ nét mặt hoảng loạn của Liz, Fin làm điều duy nhất mình có thể.

Cơn chấn động đầu tiên cuộn lên trong đầu anh và mặt đất bắt đầu rung chuyển. Những cái giá khổng lồ quanh họ bật kêu rảng rác khiến anh ngạc nhiên. Nhiều cái ống đỡ loảng xoảng xuống nền. Người bán hàng vẫn giữ được thăng bằng một cách hoàn hảo, còn Eddie ôm riết lấy chân mẹ khóc thét lên. Fin cứ tưởng những người xung quanh sẽ bỏ chạy, nhưng thay vì thế trông họ như hóa đá. Liz nắm lấy tay anh và gật đầu hai lần.

Đợt chấn động kế tiếp Fin khiến cho kéo dài lâu hơn, và mọi người như sực tỉnh bỏ chạy tán loạn. Fin nắm lấy tay Lizzy và khéo léo đi xuyên qua đông đảo nát dưới chân. Mọi người la hét và tóa về phía những lối ra lớn của tòa nhà. Trong khi những người khác dừng ngay bên ngoài, Fin và Liz vẫn tiếp tục chạy cho đến khi tới bên chiếc xe hơi mà Selma đã thuê cho. Liz nhảy vọt lên đằng sau vô lăng và nhanh chóng khởi động máy. Chỉ sau khi họ ra khỏi bãi đậu xe Fin mới thở phào nhẹ nhõm.

“Khi thật”, Liz chửi thề. Cô giậm chân ga vượt lên một chiếc xe khác và xoay vô lăng chuyển làn đường. Fin nắm chặt lấy tay nắm cửa khiến những khớp ngón trắng bệch. “Chúng ta không cần chuyện này.”

Đúng vậy, họ không cần. Trăng tròn, nguyệt thực vẫn còn một ngày một đêm nữa mới tới.

“Chị ta sẽ gọi điện cho chồng và kể với anh ta là đã trông thấy em cho mà xem.”

Fin bám chặt lấy ghế ngồi khi cô cua gấp quanh một góc đường. “Elizabeth, chậm lại đi.”

Liz liếc anh, rồi nhìn xuống bảng đồng hồ trước mặt. Cô giậm phanh và chiếc xe mau chóng giảm tốc độ. “Mình làm gì bây giờ?”

“Phải cảnh báo những người khác thôi.”

“Không về lại căn hộ được đâu.”

“Đó là nơi đầu tiên họ đến tìm.”

Liz dừng ở đèn đỏ và mở cái hộp trên xe. Cô chộp lấy điện thoại và ném vào lòng anh. “Gọi cho Selma đi, kể mọi chuyện cho chị ấy.”

Cái dụng cụ bằng kim loại này dường như vô hại. Fin mở nó ra như cách anh trông thấy Selma đã làm. Rồi anh không biết làm gì sau đó nữa. “Anh bấm thế nào đây?”

“Vào danh bạ ấy.”

Fin tìm cái nút và bấm nó một lần. Tên của Selma xuất hiện bên cạnh Jake. Anh cố nhấp vào tên Selma nhưng không có gì xảy ra.

“Nhấp cái nút mũi tên xuống cho đến khi tên chị ấy sáng lên đã.” Liz tiếp tục lái xe cho đến khi vào đường cao tốc.

Khi tên Selma sáng hơn những cái tên khác, Fin bảo. “Xong rồi. Giờ sao nữa?”

“Ấn nút gọi hay gửi ấy.”

Đường dây được kết nối, và có tiếng chuông. Fin áp điện thoại vào tai.

“A lô?”

Anh mỉm cười khi nghe giọng Selma. Món đồ này thật tuyệt. Nếu thời của anh mà có nó thì liên lạc với nhau dễ dàng biết mấy.

“A lô”, Selma lặp lại.

“Selma?”

“Fin, là cậu đây hả?”

“Aye”, anh đáp, phẫn khích vì có thể nói chuyện được với một người cách xa hàng dặm.

“Chuyện gì thế?”

“Khỉ thật, Fin. Hãy thôi cười như thể anh không biết chuyện gì hay

hơn để làm ấy, mau kể chị ấy nghe mọi chuyện đi”, Liz hét lên.

“Được rồi. Chúng tôi gặp chút rắc rối”, anh bắt đầu. Trong vài phút Selma đã nắm được tình hình và bảo họ việc cần làm.

“Bây giờ tôi ra sân bay đón em gái. Tôi sẽ gọi lại khi những người khác đến nơi. Hai người định đi đâu?”

Fin nhích điện thoại ra xa tai. “Mình đi đâu đây em?” “Em không biết.”

Chắc Selma nghe thấy giọng Liz nên lên tiếng, “Đừng bận tâm. Có lẽ tốt hơn cả là đừng có nói cho tôi biết. Đã gọi cho Jake chưa?”.

“Chưa.”

“Để tôi gọi cho. Nếu anh ta có gọi cho hai người thì cũng đừng nói anh ta biết mình ở đâu nhé. Tôi đoán là sau ngày hôm nay anh ta sẽ bị liệt vào dạng tình nghi. Nếu có thể tránh được, chúng ta không nên để anh ta gặp phải bất kỳ rắc rối nào.”

Fin thấy phục trí óc nhanh nhạy của Selma.

“Tôi sẽ liên lạc sau. Đừng có đi xa đấy. Tôi nghĩ mình có thể tìm được cách đưa hai người về lại thế kỷ XVI.”

“Cách gì?”

“Hai người sẽ thấy. Bảo Lizzy đừng có đi đâu xa đấy. Hẹn gặp lại sau nhé Fin.”

Trước khi anh kịp đáp, đường dây đã bị ngắt. “Chị ấy nói gì?”, Liz hỏi.

“Chị ấy tin rằng mình đã nghĩ ra được cách để đưa chúng ta về nhà.”

“Thì chúng ta cũng đang cố làm chuyện đó đây.”

Fin nghiêng người đan tay vào tay cô. Cô bóp chặt tay anh. “Mình sẽ tìm được cách về nhà thôi. Phải tìm được.”

“Nhưng lúc này cần phải tìm chỗ ẩn nấu trước đã.” “Ừ.”

Fin ngồi ngả người ra sau, quan sát khi đang di chuyển với tốc độ khoảng sáu mươi mã lực tại thế giới của Lizzy. Không khí mát lạnh ùa qua những lỗ thông gió tấp vào khiến cổ họng anh khô khốc.

Chuyện này sẽ không còn kéo dài lâu đâu.

“À, nhớ lại chuyện lúc nãy thật tuyệt.” Liz cọ cọ ngón cái lên tay anh. “Trận động đất ấy.”

Anh mỉm cười khi nhìn vào đôi mắt xanh lấp lánh tự hào của cô.

“Em không nghĩ là quyền năng của anh lại có thể phát huy được đúng lúc thế, nhưng em đã sai.”

Việc cô chịu thừa nhận khiến anh sững sốt. Dường như cuối cùng họ cũng đã tìm thấy một nơi để cả hai có thể nói thật lòng mình mà không sợ người kia bắt đồng quan điểm.

“Rất vui khi được em ủng hộ.”

Hai người không nói gì một lúc, rồi Liz cất tiếng, “Chẳng lẽ anh không thấy buồn cười khi mà anh có thể khiến mặt đất rung chuyển, còn em thì có thể bay lên khỏi mặt đất?”

Anh ngẫm nghĩ lời cô nói. “Trái ngược nhau?” “Vâng, như hai thái cực âm với dương.”

“Là gì vậy?”

Liz lắc đầu. “Không có gì. Đôi lúc những việc xảy ra không dễ lý giải.”

Fin không nghĩ cô cố ý nói ra những lời cuối cùng. “Chúng ta làm việc cùng nhau. Giống như những đường ống ông chủ cửa hàng nói đến ấy, một phần là đàn ông, một phần là phụ nữ. Một khi đã kết nối rồi thì không thể tách rời.”

Khi Lizzy cảm thấy bối rối trước ánh nhìn chăm chăm không rời của

anh và cố giằng tay khỏi tay anh, Fin không buông mà càng nắm chặt hơn.

“Khi mà mọi thứ trong cuộc sống của chúng ta đều diễn ra quá điên khùng thì anh nghĩ nói về sự kết nối là một việc khôn ngoan sao?”

“Thì cũng bởi vì đó là sự điên cuồng mà ta tìm thấy ở nhau chứ sao, Elizabeth.”

“Chắc anh sẽ phải thứ lỗi cho em về việc đã không dành lời khen tặng cho cái bù ếm không chỗ chê của Grainna.”

Ngay cả Fin cũng không nghĩ xa được như thế. Tuy nhiên, khi ngẩng đầu lên và thoáng bắt gặp ánh mắt Liz, anh nhận ra rằng mình thực sự không muốn mắc kẹt ở bất kỳ thời đại nào mà không có cô bên cạnh. Anh đã không ngừng suy nghĩ về khả năng phải sống ở thế kỷ XXI kể từ khi họ đến đây. Mặc dù nhớ gia đình mình, chắc giờ này họ đang buồn và lo lắng về sự vắng mặt của cả hai người, nhưng anh cảm thấy mình sẽ sống tốt thôi. Với Liz cũng không khác, cô cũng không thể quay về đây mà thiếu anh. Anh mở miệng, định nói lên suy nghĩ của mình thì Liz đã giằng được tay mình ra khỏi tay anh.

“Chết tiệt!”, Liz chỉnh gương và cau mày khi nhìn vào đó.

Đằng sau họ, một chiếc xe đen trắng đang bám theo.

“Cảnh sát hả?”

“Khi thật. Họ đang đuổi theo chúng ta phải không?” Fin xoay người trên ghế và nhìn chiếc xe đằng sau.

“Chắc vậy.”

“Chắc bà Aaron đã thấy chúng ta rời khỏi bãi đậu xe. Để em lái ra khỏi đường cao tốc.” Cô lái xe về phía lối thoát và mắt vẫn không rời gương.

Chiếc xe cảnh sát vẫn ở đằng sau. Chỉ cách xe cô một xe khác.

“Khi thật.”

Fin để ý thấy người đàn ông ngồi trong xe đang nói vào một thiết bị.

“Mình sẽ làm gì đây?”

Liz đột ngột cua gấp, hòa vào dòng xe cộ.

“Từ từ nào em.” Fin chăm chú nhìn con đường trước mặt. Những chiếc xe đậu dọc theo bên đường.

“Có phải cảnh sát sẽ dừng để giúp những người gặp nạn không?”

“Chắc vậy.”

Fin ngồi chồm về phía trước và quay kính xe. Không khí nóng bên ngoài tấp vào anh hết như một lò sưởi. “Đi chậm lại đi.”

“Tại sao? Họ thấy chúng ta mất.”

“Tin anh đi.”

Liz giảm tốc và Fin tập trung quyền năng của anh đằng sau họ. Mặt đất rung chuyển khiến nhiều xe chao đảo. Khi chiếc xe ngay đằng sau họ giậm phanh gấp, anh bảo, “Tăng tốc đi”.

Liz giậm ga và chiếc xe vọt lên. Chiếc xe cảnh sát không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dừng lại sau chiếc xe đằng trước. Fin vẫy tay về hướng một cây cột dài và phóng lửa tới cái hộp với những dây nhợ giăng ra từ đó. Ngay lập tức khoảng không đằng sau xe họ tóe lửa và những chiếc xe bị họ vượt mặt loạng choạng bẻ lái. Liz quay ngoặt xe quanh một góc đường và giậm ga vượt qua những ngôi nhà cho đến khi xe hai người cách xe cảnh sát một khoảng an toàn.

“Suýt nữa thì toi”, cô thở ra. “Aye.”

“Chúng ta cần bỏ chiếc xe này lại. Chắc chắn họ sẽ truy tìm nó.”

“Người ta có thể bỏ một chiếc xe ở đâu khi họ muốn trốn chứ?”

Liz mỉm cười và cho xe trở vào đường cao tốc. “Gọi Selma đi. Cho chị ấy biết chúng ta đang trên đường tới LAX.”

“Sân bay à?”

“Có thể cảnh sát sẽ nghĩ chúng ta đã ra khỏi thành phố.”

Fin khá ấn tượng. Trí óc Lizzy nhanh nhạy hơn anh tưởng, hết như một tội phạm thứ thiệt. “Ý rất hay.”

“Với điều kiện nó mang lại hiệu quả.”

CHƯƠNG 23

Đây là tất cả những gì chị có thể nghĩ ra được. Thêm nữa, không ai hiểu về cuộc sống lều trại bằng những người sống cách đây năm trăm năm đâu.” Liz xoa xoa gáy bối rối. Selma nói đúng, nhưng sao mà cô ghét ý nghĩ ngủ dưới đất... lần nữa ghê gớm. “Em vốn là người của thế kỷ này mà. Em thích nệm lò xo và chăn lông vịt.”

“Ồ đó thì làm gì có đệm lò xo chứ. Có tấm bạt trải ra đất là tốt lắm rồi ấy.”

“Cảm ơn vì đã nhắc nhở”, Liz hát hơi.

“Không ai đến đây để tìm kiếm hai người đâu. Ai lại trốn ở một khu vực cắm trại tại bãi biển của bang, nơi có các gia đình bao quanh chứ?”

Liz run lên, thấy lạnh dù nền nhiệt vẫn giữ ở mức bảy mươi độ F sau khi mặt trời lặn. Selma thả họ xuống khu vực cắm trại và chạy đi tìm đồ ăn. Chị đã kịp giới thiệu họ với em gái mình, Beth, người đã ở sau sân bay để đợi những người khác của gia đình Selma nữa.

Người bạn mới nhất của họ đang triệu tập đội quân của mình. Những người nhà của Selma bay đến từ khắp nơi trên đất nước. Những người họ hàng, thuộc nhiều thế hệ khác nhau đã nghe lời khẩn cầu và ai cũng sốt sắng giúp chị.

Liz không hiểu. Làm thế nào mà những người cô không hề biết lại có thể giúp đỡ cô và Fin được chứ? Cô biết họ đến đây không phải vì mình mà là vì Selma. Ngoài nhà MacCoinnichs ra, Liz không biết có bất kỳ gia đình nào khác lại có được tinh thần đoàn kết lớn lao đến thế. Gia đình của cô, ngoài Tara ra, thì chẳng có ai buồn ở bên cạnh Liz trong suốt thời gian cô sinh đứa con trai ngoài giá thú của mình, chứ đừng nói gì đến việc chứa chấp khi cô bị cảnh sát truy nã.

Vậy mà gia đình Selma lại dang tay cứu giúp. Cô nhảm tính chắc cũng phải hàng tá. Đương nhiên, cô đã hứa sẽ thể hiện ít phép thuật cho họ xem và có một buổi biểu diễn trước khi đêm nguyệt thực kết

thức. Thế là hòa nhau. Một chương trình giải trí miễn phí.

Fin lóng ngóng với những cây cột lều, cứ vài phút lại thấy anh chửi thề. Ngay cả chàng hiệp sĩ của thế kỷ XVI cũng gặp khó khăn với những tiện nghi sang trọng của họ.

Chiếc điện thoại trong túi Selma reo lên. Trong khi trả lời, chị quay người lại chào một thành viên khác trong gia đình rồi bước ra xa gần một mét.

Có hai đứa trẻ vừa cười đùa vui vẻ vừa đạp xe đi ngang qua. Chúng nhỏ hơn Simon chừng hai tuổi và dường như không quan tâm gì đến thế giới này. Liz nuốt khan, cảm thấy có gì đó chặn ngang họng. Hít một hơi thật sâu, cô bước đến bên Fin, cúi xuống cầm một cây cột kim loại lên. “Hai người sẽ dễ dàng hơn đấy.”

“Anh có thể dựng được lều cho hai ta mà em.”

Liz phì cười. “Dù muốn nhìn anh đánh vật với thứ này thêm một tiếng nữa, nhưng em thích vào trong trú ẩn hơn là đứng tận ngoài ra đây hết như một con ngốc đợi người ta đến tóm.”

“Sao em không sử dụng năng lượng của mình để làm nóng thứ gì đó ăn được trong khi anh hoàn thành cái này nhỉ.”

Liz vút cây cột mình đang cầm xuống đất. “Đừng bắt đầu giọng phân biệt giới tính đó ra với em, Fin.”

Để mặc cây cột cùng cái lều sang một bên, Fin bước về phía Liz rồi đặt tay lên vai cô. Liz vùng ra chỉ khiến anh tiến sát và giữ chặt cô hơn. “Anh không định tranh luận với em, Elizabeth. Anh cũng đâu có muốn bị người khác phát hiện chứ. Cái lều cứ để anh lo còn em thì nấu ăn đi, làm thế ta sẽ có chỗ nghỉ qua đêm sớm hơn và tránh bị soi mói.”

Gì thế không biết. Cô bị sao vậy? Cô cứ nhảy vào chặn họng Fin trong khi anh chỉ muốn lo cho xong việc chung của hai người. Cô đưa hai tay ôm lấy mặt và lắc đầu. “Em xin lỗi.”

“Khi về nhà mình sẽ dễ chịu hơn thôi”, anh kéo cô vào vòm ngực

rộng của mình. Liz tựa hẳn người vào Fin, ngả đầu vào ngực anh, và đẩy mọi suy nghĩ “sẽ thế nào nếu như...” ra khỏi đầu. Cô chẳng muốn nghĩ đến khả năng không quay về được hay không bao giờ nhìn thấy con trai mình nữa.

“Chuyện này sẽ thú vị đây”, Selma ra vẻ tự mãn khi gấp điện thoại đánh cạch một cái.

“Khi nào chị mới cho bọn em tham gia vào kế hoạch của mình đây, Selma?”

Selma ngồi xuống cạnh bàn đã ngoại bằng gỗ ọp ẹp và đợi hai người họ làm theo. Fin ngồi giạng chân trên ghế băng rồi kéo Liz ngồi gọn vào lòng mình trong khi chờ Selma giải thích.

“Em bảo là Grainna giữ linh hồn của hàng trăm Druid phải không.”

“Đúng thế, sao hả chị?”

“Nếu chị là một Druid, thì những người nhà chị cũng có thể như vậy, ít ra cũng được vài người, đúng không?”

Fin gật đầu.

“Chị đã nhờ họ tới đây để giúp đưa hai người trở về. Có thể không tập hợp đủ hàng trăm, nhưng chị đã tụ được một tá thành viên trong gia đình mình với hy vọng sẽ thành công.”

“Tôi không nghĩ một tá sẽ đủ đâu”, Fin nói đúng như những gì Liz đang nghĩ.

“Họ không thể bị thương được. Đêm qua khi chúng ta nhìn vào quá khứ, một cửa sổ nào đó đã mở ra và chỉ cho ba chúng ta nhìn thấy thôi. Kết hợp sức mạnh của mặt trăng, nguyệt thực, và gia đình chị thì may ra có thể đủ dùng.”

Liz nghĩ về Tara, Myra, Amber và những lúc họ ngồi trong một vòng tròn đọc những câu thần chú lần vận dụng sức mạnh tổng hợp của mình. Khi ở bên nhau, họ mạnh hơn và có thể đạt được gần như bất gì

thứ gì mà họ đang tập trung vào nó. Họ được kết nối bằng dòng máu, dù ruột thịt hay chỉ là nghi thức. Có thể Selma đúng. Có lẽ nếu có đủ số lượng thì những quyền năng yếu hơn sẽ tạo ra đủ sức mạnh để đưa cô và Fin trở về.

“Để cho kế hoạch của chị có hiệu quả, trước tiên ta cần làm điều gì đó.” Liz ngược lên nhìn Selma và mỉm cười.

“Gì thế?”

Xung quanh họ, khu vực cắm trại trở nên yên ắng. Những bụi cây lớn giúp họ che chắn những hành động của mình, không cho người khác trông thấy.

“Fin, mang kiếm tới đây đi.”

Trước khi Selma kịp hỏi lý do, Fin đã mang thanh kiếm đến bên bàn và để nó giữa hai người phụ nữ.

“Tara, Myra, Amber và em đã cùng nhau đọc câu thần chú này. Một vòng tròn làm nên từ máu của Tara đã buộc

Grainna phải đi xuyên thời gian trước khi mẹ ta lấy lại được tất cả sức mạnh của mình. Em không chắc nghi thức này có thể mang lại hiệu quả gì nhưng đảm bảo là không gây thương tổn.”

Selma cựa quậy trên ghế. “Thế có nghĩa là chị phải bị chảy máu hả?”

Liz bật cười. “Chỉ một ít thôi.”

Lướt một ngón tay dọc theo lưỡi gươm bén, Liz đợi Selma làm tương tự. Liz gác khuỷu tay lên bàn và nắm chặt lấy tay Selma cho đến khi cả hai ngón tay và máu hòa vào nhau.

“Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, con triệu hồi quyền năng thần thánh. Con trao máu mình cho người này, và chọn cô ấy làm chị của con.”

Selma nắm chặt lấy tay cô và lặp lại những lời tương tự. Khi từ cuối cùng được thốt ra khỏi môi chị, bàn tay Liz ấm lên và một tia hy vọng

nhẹn nhóm lên trong lòng cô.

Trước khi người em ruột thịt mới nhất của mình buông tay ra, Selma nói, “Khi hai người quay về an toàn, chị sẽ làm một nghiên cứu nghiêm túc về phá hệ. Nếu không tìm thấy một người mang họ MacCoinnich nào trong đó thì chắc chị phải sùng sốt lắm”.

“Em cũng vậy.”

Quệt nước mắt, Selma buông tay Liz ra rồi đứng lên.

“Nếu hai người đã ổn định ở đây rồi thì tốt quá, chị có việc cần đi ngay trong đêm.” Selma cầm lấy ví tiền. “Thôi không nhì nhằng nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra, cứ gọi bất kỳ số nào trong máy và cho họ biết hai người đang ở đâu. Chị sẽ đi tìm.”

Khi Selma lái xe đi khỏi, Liz quay sang Fin. “Em sẽ nhớ chị ấy.”

“Chúng ta mãi mãi mắc nợ chị ấy.”

“Không hiểu sao em không nghĩ chị ấy nhìn vấn đề này theo cách đó.”

Fin quay lại lều trong khi Liz gác hai khúc củi lên cái bếp dã chiến. Sau khi đã đảm bảo không có ai theo dõi, cô giơ hai bàn tay lên và khiến mẩu vỏ cây tóe lửa. Ngay lập tức hai khúc củi bắt lửa và ánh lửa màu cam bập bùng sưởi ấm không gian nhỏ bé của họ.

Bên trong căn lều chống thấm nước là một hộp xúc xích, bánh mì, một ít gia vị, và khoai tây chiên. Selma còn phi thêm vào trong đó hai lon soda và không quên kèm theo một vài vật liệu để làm bánh s'more^[1]. Sau khi cho một viên kẹo dẻo vào miệng, Liz xiên hai cây xúc xích vào một cái que kim loại dài rồi nướng trên lửa.

Nếu gặp may, đây sẽ là ngày cuối cùng của cô ở thời đại này.

Khi thật, chuyện này đã xảy ra khi nào? Khi nào cô thôi nghĩ về thế kỷ XXI là thời đại của mình? Cô đưa mắt nhìn, cuối cùng Fin cũng đã dựng được cái lều hoàn chỉnh và đang đưa chân cùng những thứ lật vật

khác vào bên trong.

Cách đây nhiều tháng, cô đã cố làm mọi thứ để có thể quay về đây. Cô đã thề sẽ trở về nhà ngay khi tiêu diệt được Grainna và cô cùng Simon có thể làm vậy một cách an toàn. Liệu cô sẽ lại cố trở về khi nhiệm vụ đó hoàn thành? Liz xoay xoay cây xiên xúc xích trên lửa và trầm tư.

Nếu Simon ở đây, liệu cô có tìm cách quay lại thế kỷ XVI không?

Mọi thứ đã thay đổi. Gia đình của Selma hẳn đã khiến cô ganh tị ghê gớm nếu như cô không cảm thấy sự gấn bó tương tự với Fin và người nhà của anh. Họ luôn quan tâm đến nhau. Hàng ngày, hàng giờ.

“Em nghĩ gì thế?”, Fin ngồi xuống bên cô.

Anh nhìn sâu vào mắt cô. Tim Liz thất lại. “Nếu mình không về được thì làm sao đây?”

“Sẽ về được.”

“Nhưng nếu không thì sao? Hay nếu tổ tiên đưa anh về lại thế kỷ XVI, còn em thì không?” Tại sao cô lại suy nghĩ như thế? Có Fin bên cạnh là điều duy nhất giữ cho đầu óc cô không bấn loạn. Tâm trí cô thay đổi. Trong một lúc, việc

mất đi Fin, con trai, và những người khác nhấn chìm lấy cô. Liz thờ dốt và đánh rơi cái xiên xúc xích vào lửa, rồi bắt đầu run lên.

“Bình tĩnh nào em.” Fin ôm lấy cô. Liz bám vào anh hết như kẻ sắp chết đuối bám vào người cứu hộ. “Chúng mình sẽ về nhà cùng nhau. Nào em, đừng khóc.”

Nhưng những giọt nước mắt vẫn tuôn trào cho đến khi ướt sũng cả áo anh. Cô áp chặt miệng vào vai anh để kìm lại tiếng nức nở. Fin nhẹ nhàng xoa lưng Liz và dỗ yên cho cô khóc.

Khi Liz nguôi ngoai, Fin đưa tay chùi nước mắt cho cô. Sự dịu dàng của anh không khiến cô ngạc nhiên nữa. Việc cô chịu để anh chùi nước

mắt đã nói lên điều đó.

Liz khom người về phía trước, hôn lên môi anh cho đến khi nỗi đau lẫn sự lo âu lắng dịu và tan biến. Đôi tay khỏe mạnh, rắn chắc ôm chặt cô hơn.

Khát khao, chưa bao giờ lắng dịu bất kỳ khi nào cô ở trong vòng tay Fin, giờ nó lại bùng lên. Cô đã phải lòng anh một cách vô điều kiện khi nào vậy? Lại một tiếng nấc nữa thoát ra từ họng cô.

Fin ngả người ra.

“Thôi nào Liz. Xin em, nghe em khóc anh đau lòng lắm.” Cố kìm lại một lại tiếng nấc nữa chực bật ra, cô nhìn vào mắt anh.

Sâu thẳm trong lòng anh, một cái gì đó bùng lên. Nghe tiếng khóc của cô, cảm thấy nỗi đau của cô khiến tim anh vỡ thành ngàn mảnh. Anh khẽ khàng đi vào tâm trí cô, thận trọng chỉ để tìm hiểu xem cô muốn anh thấy gì.

“Đừng sợ”, anh bảo cô, dù biết rằng đó là một trong những điều khiến cô lo lắng.

“Em sợ lắm.”

“Cả hai chúng ta đều sợ.” Cô cau mày. “Thật ư?”

“Việc thiếu chắc chắn vào ngày mai khiến cả hai chúng ta đều cảm thấy nặng nề. Đừng nghĩ là em đang phải chịu sức nặng ấy một mình.”

Cô nhìn lảng sang hướng khác, sự kết nối giữa hai người bị ngắt.

“Anh đang nói về chuyến trở về của chúng ta hay sao?” Đây không phải là một câu hỏi. Đây không phải là điều cô lo lắng. “Sẽ có nhiều tương lai cho cả hai chúng ta.”

Liz bắt đầu vùng ra. Anh không thể buông cô ra được. Cô đã không hiểu điều anh cố nói. “Cả hai chúng ta, Elizabeth.”

Fin dõi theo hướng cô đang nhìn xuống thanh kiếm trên bàn. Một

vết máu của cô đã chuyển sang màu đen còn vương lại trên lưỡi kiếm. Cô đã gắn kết lời thề chị em với Selma và những em gái của anh. Sức mạnh họ chia sẻ cùng nhau không nhằm lẫn đi đâu được.

“Chúng ta mạnh lên cùng nhau.” Khi những lời nói vượt khỏi môi, Fin với tay lấy thanh kiếm và cứa vào lòng bàn tay. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, con triệu hồi quyền năng thần thánh. Con chọn trao máu của mình cho cô gái này...”

Liz ngồi thẳng người dậy, nhìn vào mắt anh, và toét miệng cười. “Nếu anh dám nói làm anh trai, em đánh cho đấy.”

Anh bật cười. “Con chọn Liz gắn kết với con.” “Anh nói gì đây Finlay?”

“Anh nói trong ngày hôm nay, vào chính thời khắc này, em có ý nghĩa đối với anh hơn bất kỳ điều gì. Bất kể ngày mai có thế nào, anh vẫn muốn có em bên cạnh để chúng ta có thể cùng nhau tận hưởng nó.” Khi những lời nói vừa vượt khỏi miệng, anh cảm thấy sức nặng của chúng trĩu xuống trong đầu. Liệu cô có hiểu anh muốn nói điều gì không? Fin cảm giác rằng nếu mình nói muốn sống mãi bên Liz, thì cô sẽ vùng ra khỏi vòng tay anh và chạy trốn mất. Họ đã gần nhau, rất gần đến mãi mãi.

Fin nín thở, chỉ thở ra khi cô với lấy thanh kiếm và cứa vào tay mình. “Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, con triệu hồi quyền năng thần thánh. Con chọn trao máu mình cho người này. Con chọn Finlay gắn kết với con.”

Cô nắm chặt lấy tay anh. Khi hai cặp mắt giao nhau, cô hòa trộn máu mình vào máu anh. Không khí xung quanh như bị rút sạch khiến đầu anh trở nên váng vất, và mọi thứ xung quanh dần chao đảo.

Anh nhận thấy môi Liz trùm lên môi mình. Fin ghì chặt lấy cô và xác lập lời thề ước giữa hai người bằng một nụ hôn cuồng nhiệt.

Khi anh dứt môi ra để thở, Lizzy hôn hên đứng lên. Chìa tay về phía anh, cô nói, “Yêu em đi, Finlay”.

Lời đề nghị của cô khiến anh thấy bị chạm tự ái.

Sau khi lấy một tấm chăn ra khỏi lều, anh đưa cô ra khỏi khu cắm trại đầy người lạ cho đến khi tìm thấy một chỗ kín đáo ngoài bờ biển. Vừa trải tấm chăn ra trên cát xong, anh vẫy một ngón tay về phía cô. “Đến đây nào.”

Ánh trăng khiến đôi mắt cô sáng ngời, long lanh hết những vì sao lấp lánh. Anh dịu dàng hôn cô. Cô thở ra và ngả người vào anh cho đến khi người cô áp sát vào người anh. Cô đưa tay mân mê lưng anh, lần xuống hông và đùi. Cơ thể anh căng cứng dưới lớp quần áo jeans đang mặc.

Liz quỳ gối, anh để cô nằm ngả ra lớp chăn trải trên nền cát và áp người xuống bên trên cô. Khi lưỡi cô dò vào anh. Liz áp sát hông mình vào hông anh, và quắp hai đùi quanh đùi anh.

Anh gieo những nụ hôn phớt lên môi cô. “Chưa khi nào trăng đẹp như đêm nay.”

“Anh chỉ cần bảo đến đây nào là có được em rồi. Đâu cần thơ văn lãng mạn thế chứ.”

“Anh có biết thơ thần gì đâu.”

Không khí đượm vị mặn của biển quân quít lên làn da ẩm ướt của Liz. Cô đưa cả hai tay vuốt tóc Fin khi anh cúi xuống thấp hơn. Anh sẽ nếm cô, khám phá cơ thể cô cho đến khi biết tường tận từng phân một.

Mùi cơ thể cô thấm đẫm mọi giác quan của anh trước khi anh tách hai chân cô ra, sau đó chồm người lên vào đi vào cô.

Cô mở to mắt và quắp chặt hai chân quanh hông anh. Anh chuyển động bên trong cô. Những cú thúc chậm rãi, dịu dàng cho đến khi anh cảm thấy cơ thể cô bám chặt vào anh hơn. Hoàn hảo. Anh tuôn trào, đưa cô lên cực cảm một lần nữa. Anh nghẹn ngào xúc động. Ánh trăng chiếu sáng đôi mắt cô và giúp anh nhìn thấy tương lai của mình.

Liz không thể gắn bó với anh chỉ với mục đích để quay về với con

traì mình. Bởi vì trong chừng mực nào đó, ờ và mãi mãi.

Chú thích:

[1] S'more (viết tắt của "some more") là món thanh niên Mỹ thường làm khi đi dã ngoại. Nguyên bản của món S'more được làm bằng cách kẹp bánh quy với sô cô la, kẹo dẻo đã được nướng và mọi người cùng thưởng thức với nhau. Ngày nay, món bánh này đã xuất hiện với nhiều phiên bản khác nhưng sức hút của của chúng vẫn chưa bao giờ giảm sút.

Nhìn theo chiếc áo choàng dài Grainna khoác trên người, Tatiana lắng nghe mẹ phù thủy lớn tiếng ra lệnh cho đám binh lính. Có chuyện gì đó đã xảy ra. Cô tin chắc như vậy. Bàn cân quyền lực đang xuôi theo chiều hướng có lợi cho Grainna, và mẹ nhẫn tâm khai thác triệt để điều này.

Hai thị tộc đã cố rời khỏi khu cắm trại của nhà Brisbane, kết cục là quân số của họ nhanh chóng bị hao hụt, phụ nữ và trẻ em lục tục quay về tìm sự an toàn trong pháo đài của Brisbane.

Đám sương mù từ ngoài biển dường như chưa bao giờ tan đi. Nó chưa dừng chất độc mà Grainna dùng để không chế tâm trí đám lính của mẹ. Tuy nhiên, Tatiana không cảm thấy mình bị ảnh hưởng và cô cũng chẳng biết tại sao.

Cô cúi mặt xấu hổ. Cứ tiếp tục gần gũi với cậu út nhà MacCoinnichs thì sớm muộn gì một trong hai người họ cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cách Grainna quan sát rồi đi vào tâm trí cô sau những lần hai người gặp nhau khiến Tatiana thấy bị xâm phạm hơn cả thời ở với chú và bị ông ta làm nhục.

Cô thật khờ dại khi đã nghĩ rằng đứng về phía Grainna sẽ bù lại phần nào hoàn cảnh khốn đốn của mình trước kia.

Cian thật tốt bụng và trong sáng. Khi ở với cậu ấy, Tatiana quên mất mình là ai và cả mẹ phù thủy mà cô đang phục vụ.

“Ta muốn mỗi người các ngươi hãy mang về đây bàn tay bị cắt rời của một trong những kỵ sĩ canh gác ở phe đối địch trước khi mặt trời mọc”, Grainna ra lệnh. Những kỵ sĩ cúi đầu và nhắc thanh gươm hướng về phía mẹ.

Môi Tatiana run run. “Bất sống và giữ toàn vẹn cho họ không tốt hơn hay sao ạ?”

Bằng một cử động vô cùng chậm chạp, Grainna nghiêng cổ về phía cô. Mụ chớp mắt hai lần, một lần để lộ đôi mắt trông như mù, và lần thứ hai, đôi mắt ấy ẩn chứa sự đen tối. “Ngươi chất vấn ta?”

Tatiana cup mắt xuống và co rúm người lại. “Xin thứ lỗi.” Cô nghe thấy mụ đến gần, nhưng không di chuyển.

Tại sao cô lên tiếng?

Grainna đưa tay chạm vào má cô. Tatiana run đến nổi răng va vào nhau lập cập. Cô không dám nhắm mắt lại vì sợ mình sẽ không bao giờ mở ra được nữa.

“Lòng trung thành của ngươi đâu rồi?”

“Dành cho bà”, cô lí nhí.

Một trong những ngón tay nhọn nhạt, lạnh toát của Grainna cào lên cánh tay trái của Tatiana, làm rách toạc lớp vải của chiếc đầm cô đang mặc.

Đầu gối Tatiana muốn khụy xuống khi cơn hoảng sợ choán lấy cô.

“Ta không tin ngươi.” “Xin bà thứ lỗi”, cô khóc.

Grainna khom người xuống và buộc cô nhìn vào mắt mụ. Khi Tatiana nhìn vào mắt mụ, mùi hôi thối của thịt rữa xộc vào mũi khiến cô chảy nước mắt. Nét mặt Grainna đanh lại. Mụ túm lấy bàn tay trái của cô rồi bóp mạnh.

Cảm giác đau đớn đến tê dại chạy từ bàn tay đến tận xương tủy. Cô cố giật ra nhưng không thể.

Khói bốc lên từ da thịt cô. Tatiana không nhận thấy tiếng thét khủng khiếp thoát ra từ miệng mình cho đến khi Grainna buông cô ra. Cô đổ sụp dưới chân mụ, ôm lấy bàn tay bị bỏng và gãy xương.

“Có lẽ từ giờ trở đi ngươi đã học được vài điều, đừng bao giờ chần chừ chất vấn ta.”

Khi Grainna đi khỏi, mùi hôi thối vẫn còn vương lại. Trước khi Tatiana có thể lấy lại cân bằng và tìm thảo dược để đắp vết thương, mụ phù thủy lại cất tiếng, “Nếu bất kỳ kỵ sĩ nào trở về mà không mang theo một bàn tay, ta sẽ lấy tay người thế chỗ”. “Xin đừng.”

Grainna xoay người, vừa đi vừa cười ha hả.

* * *

Liz chưa từng hình dung ra việc mình sẽ lâm vào cảnh phải trốn chạy, sống chui sống lủi như thế này. Khi mặt trời vừa ló dạng, cô và Fin đã thu dọn đồ đạc, chuyển từ nhà người bà con này tới người bà con khác của Selma.

Họ nhảy lên hết chiếc xe thuê này đến chiếc xe thuê khác nhiều lần đến mức Liz không buồn đếm, mà có đếm cũng chẳng xuể. Những chiếc xe đi theo sau và phóng lên phía trước, tất cả đều ngó nghiêng xem có bóng dáng cảnh sát hay bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sẽ có rắc rối hay không. Thỉnh thoảng họ nói chuyện với nhau trên điện thoại, có lúc thì trên bộ đàm. Liz cất một bộ đàm thứ hai trong ba lô để phòng khi họ quay về thế kỷ XVI. Sóng radio trong thời đại của Fin đã có, nhưng sóng điện thoại thì không. Có khả năng giao tiếp với sóng radio ngắn sẽ rất tiện.

Kế hoạch là tiếp tục di chuyển cho đến khi trời tối rồi gặp nhau ở Đài Thiên Văn, nơi có hàng trăm người tụ tập để ngắm sao trong sự kiện thiên văn học sắp tới. Selma định giấu Fin và Selma trong đám đông và cài người nhà mình trong cái đám nhón nháo đó với hy vọng tập hợp họ lại để cùng nhau chào đón nguyệt thực. Trước khi có bất kỳ nhà chức trách nào bắt kịp thì Liz và Fin đã biến mất rồi. Nếu định liệu trước kèm theo một chút may mắn thì việc có thể thành công.

Bị kẹt chính giữa Fin và Selma, Liz lắng nghe một người chị họ thông báo cho Selma về những thành viên gia đình không có mặt trong cuộc phiêu lưu nhỏ của họ.

“Nếu chị không báo phải ra khỏi chợ ngay thì giờ chúng tôi đã vướng vào rắc rối rồi”, Linda Mayfair, giờ là Linda McBride lên tiếng trong lúc đang lái xe.

“Em vui vì chị chịu nghe. Em không nghĩ Stan tin vào quyền năng của em.”

“Trước đây thì không, nhưng giờ anh ấy tin. Chị có mặt ở đây đủ nói lên điều đó rồi.” Cảnh phụ nữ cười phá lên.

“Chị sống ở đâu?”, Liz hỏi.

“Vegas. Stan điều hành ba trong số những trung tâm hội nghị lớn nhất ở đây.”

“Chúng tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của chị”, Fin nói. “Thôi nào, một chuyến đi miễn phí đến LA và một cuộc đoàn tụ gia đình.”

“Miễn phí?”, Liz tự hỏi không biết Selma đào đâu ra tiền để chi trả tiền vé máy bay cho cả gia đình để đến được LA trong vòng mười hai giờ đồng hồ.

“Chị đã kể với em về những viên ngọc trong cái rương rồi mà. Chúng đáng giá khối tiền đấy.”

“Đủ để chi trả cho tất cả ư?”

Selma nhướn một bên mày nhưng không cam đoan là chị có đủ tiền.

“Selma, có phải chị đang vay một số tiền lớn có thể dẫn tới mất khả năng chi trả để lo cho bọn em không?”

“Đừng có lo cho chị. Chị sẽ ổn.”

Trời đất, chị ấy sẽ nợ ngập đầu mất thôi. Liz ước mình có thể chạm tay vào số tiền có được từ việc bán mấy cái chân nến đã được gửi vào ngân hàng. Myra thì đã lấy được tiền đúng lúc. Cô không có cách nào để tự do vào ra ngân hàng được. Khi thật, mà cũng chẳng có gì đảm bảo tiền còn ở đó cả. Tiền đó sẽ đi đâu. Không có Simon hay Tara thừa kế, các nhà chức trách sẽ trao cho ai? Chỉ có một đáp án duy nhất cho câu hỏi đó.

“Tìm chỗ nào dừng lại chút đi.” “Chắc không?”

“Chắc, tôi cần gọi điện thoại.” Cuộc gọi này sẽ không dễ dàng, nhưng Liz chẳng biết cách nào khác ổn hơn.

Khi tìm được một công viên vắng vẻ, họ ra khỏi xe và co duỗi chân tay.

“Em đang nghĩ gì thế?”, Fin hỏi khi Selma và Linda đi khuất tầm mắt.

Liz hát đầu về phía Selma. “Chị ấy đang bỏ tiền túi ra để lo vụ này. Em đoán vậy. Sẽ khá tệ vì chị ấy có thể sẽ phải giải thích khi chúng ta rời khỏi đây thành công. Nhưng khiến chị ấy gặp rắc rối về mặt tài chính là không nên.” “Chị ấy muốn vậy mà.”

“Thật sao? Có vẻ như chúng ta buộc chị ấy lâm vào tình trạng này thì đúng hơn.”

Fin tựa vào xe hơi và khoanh hai tay ngang ngực. Sáng sớm nay anh đã cạo sạch râu để tránh bị phát hiện. Hình của họ đã xuất hiện trở lại trên các bản tin. Liz sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống che mặt, tóc cuộn hết lên để giấu màu.

“Có thể em sẽ đền đáp lại cho Selma gì đấy.” “Bằng cách nào?”

“Cha mẹ em.” Hàng tháng nay cô không nghĩ gì đến cha mẹ. Kể từ khi đặt chân đến Scotland, cô không mấy may tính đến chuyện cha mẹ cô nghĩ gì khi họ phát hiện ra cả hai đứa con gái đều mất tích.

Gọi cho họ và bảo họ đưa tiền cho Selma có thể dẫn đến việc họ lấy tiền của cô trong ngân hàng đưa cho Selma là điều cuối cùng Liz có thể làm. Không có gì đảm bảo rằng họ sẽ làm thế, nhưng cô phải thử. Mà biết đâu họ sẽ kết nối Selma với việc biến mất của cô, và chuyện đó có thể đẩy chị ấy vào rắc rối hơn nữa.

Fin cất tiếng như thể hiểu được những gì cô đang lo lắng. “Nếu em bảo cha mẹ em đưa tiền cho Selma, cảnh sát sẽ tra hỏi và có thể bắt giữ chị ấy.”

“Liệu Jake có để chuyện này xảy ra không nhỉ?”

“Có thể anh ta không còn lựa chọn nào khác.”

Liz bắt đầu đi tới đi lui. “Chắc chắn phải có cách.” “Ở đây có ai khác em tin tưởng không?”

“Không.”

Fin gãi đầu. “Thế bạn của Tara thì sao? Người đã đưa cô ấy đến Hội chợ ấy?”

Mắt Liz sáng lên. Cô hôn lên môi anh và lùi lại. “Cassy! Đang nhiên rồi.” Liz mở điện thoại và gọi.

Cassy thì dễ rồi. Phần của cô ấy trong kế hoạch của Lizzy không đòi hỏi bất kỳ điều gì bất hợp pháp. Vì lo điện thoại bị nghe lén và bất kỳ điều gì để lại manh mối cho cảnh sát vào cuộc, Liz nói ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề. Cassy và Selma sẽ không bao giờ gặp nhau, thậm chí không bao giờ biết tên nhau.

Gọi cho cha mẹ khó khăn hơn cô tưởng. Một phần cô cầu mong là máy trả lời tự động, phần còn lại biết chắc rằng nếu như thế thì kế hoạch đi tong.

Khi nghe giọng cha đã yếu đi vì tuổi tác cất lên, Liz cảm thấy bao nhiêu ước mơ tan vỡ cô từng mơ ồ ạt tràn về.

“Chào cha.”

Thoạt đầu ông không nói gì, nhưng Lizzy biết ông vẫn còn đó vì cô nghe thấy có tiếng truyền hình đang mở.

“Elizabeth?”

“Vâng, con đây ạ.”

Âm thanh TV tắt ngúm. Cha cô đã chú ý. “Con đang ở đâu?”

Cứ như là quan tâm đến người ta lắm đấy. “Con đang ở đâu không quan trọng.”

“Con thì lúc nào cũng ăn nói thế. Con có biết mẹ con như thế nào trong suốt thời gian qua không hả?” Sự bất bình trong giọng nói của ông làm tan biến đi sự quan tâm.

“Không, cha cho con biết đi. Cho con biết hai người có thể lo lắng chuyện gì đã xảy ra với Tara, Simon, và con như thế nào đi.”

“Elizabeth? Chúa ơi, Elizabeth, con ở đâu?” Tiếng mẹ cô cất lên từ máy điện thoại thứ hai với giọng đầy nước mắt khiến Lizzy thấy nghèn nghẹn. Khi Tara biến mất, không ai trong hai người buồn đến quận Cam để tham gia tìm kiếm. Cô chưa từng nghĩ dù chỉ trong thoáng chốc rằng hai người bạn tâm đến sự biến mất của cô và Simon.

“Chào mẹ.”

Mẹ cô sụt sùi trên điện thoại.

“Thôi ngay đi, Louise. Nó không đáng để bà như thế.” “Câm đi! Tôi chán ngấy và mệt mỏi vì suốt ngày phải sống theo ý của ông. Tại ông mà tôi mất cả hai đứa con lẫn đứa cháu ngoại, quý tha ma bắt tôi đi nếu giờ vẫn còn nghe lời ông.”

Liz nghếch cằm lên, ước gì có thể trông thấy nét mặt cha mình. Mẹ, tiếp đi!

Có tiếng lịch kịch và bà Louise McAlister vội vã lên tiếng, “Con khỏe không? Tara đâu?”

“Bọn con ổn, mẹ. Cả ba.”

“Mẹ thật xin lỗi, Lizzy. Xin lỗi vì đã không ở bên cạnh con. Mẹ tưởng cả ba chết rồi, mất tích luôn rồi.”

“Cha ngắt máy chưa mẹ?”

“Rồi, ông ấy lao ra khỏi nhà rồi. Mẹ phải nhìn thấy con mới được. Con ở đâu?”

Một giọt nước mắt chảy xuống má cô. Không còn thời gian. “Mẹ nghe này, con không có nhiều thời gian.”

“Ý con là gì? Trời ơi, có phải có ai đó bắt giữ con không?” “Không ạ. Mẹ, con cần mẹ làm giúp con chuyện này.

Ba tụi con.”

“Bất kỳ điều gì mẹ cũng sẵn sàng làm”, Louise thở dài trong điện thoại.

“Mẹ và cha đã lấy tài khoản ngân hàng của con rồi phải không?”

“Ừ, đúng vậy. Sao con có được khoản tiền đó, Lizzy?”

“Không quan trọng. Mẹ vẫn còn giữ đấy chứ?”

“Ừ.”

Tốt rồi. “Con muốn mẹ mang tiền đến cho Cassandra Ross. Cô ấy và Tara từng là bạn cùng phòng. Mẹ ghi lại nhé?” “Mẹ đang ghi đây, nhưng mẹ không hiểu. Con không cần tiền hay sao?”

“Con không cần mẹ ạ.” Chỗ con sẽ đến không cần. Cô đọc số điện thoại và địa chỉ của Cassy cho mẹ mình.

“Con có gặp rắc rối gì liên quan đến pháp luật không vậy?”

“Không đâu mẹ. Bọn con không làm điều gì sai trái hết. Con không thể giải thích việc đang xảy ra và nếu có làm thế thì chắc mẹ cũng chẳng tin.”

Bên kia không nói gì khiến Liz tự hỏi liệu có phải điện thoại đã hết pin không.

“Mẹ sẽ không bao giờ gặp lại con, phải không?” Những giọt nước mắt không biết từ đâu tuôn ra giàn giụa. Fin tiến đến từ đằng sau và đặt một bàn tay lên vai cô.

“Chắc vậy đó mẹ”, cô nức nở. Thật bất công biết bao, khi cô biết rằng mẹ đã quan tâm lo lắng cho mình như thế nào thì cũng là lúc hai mẹ con nói lời tạm biệt.

“Mẹ nghĩ đây là điều tốt đẹp nhất mình từng làm. Khi có con, mẹ đã không biết trân trọng điều đó, và giờ thậm chí nhìn thấy con cũng không được nữa.”

“Con xin lỗi vì đã không phải là đứa con ngoan.”

Giọng Louise trở nên nghiêm nghị. “Con đừng nói như thế, con gái. Mẹ mới là người phải xin lỗi. Con có tha thứ cho mẹ không?”

“Có ạ.”

“Con và Tara là tất cả những gì mẹ xứng đáng có được. Mẹ cầu chúc cho hai con sống hạnh phúc. Chăm sóc cho cháu ngoại của mẹ nhé.”

Lizzy bật tiếng ghen ngào. “Con yêu mẹ.”

“Lizzy, mẹ cũng yêu con. Cả ba đứa. Nhớ chuyển lời của mẹ cho em con nhé.”

“Vâng ạ.”

“Mẹ sẽ biết ơn vì đời này đã có cơ hội được chuộc lỗi.” Liz đưa mắt nhìn Selma lúc này đang đi tới chỗ họ, chị đang xoay xoay bàn tay.

“Mẹ, con phải đi rồi.” “Bảo trọng nhé con.” “Vâng ạ.”

Đường dây bị ngắt.

“Ta đi thôi. Jake gọi bảo điện thoại em đang dùng đã bị lằn ra dấu vết rồi.”

Không cần suy nghĩ, Liz ném điện thoại vào bụi rậm cách xa chỗ xe đậu. Selma nhảy lên ghế trước trong khi Fin mở cửa sau.

“Đợi đã”, Liz hét lên trước khi chạy tới một cây sồi to.

“Em định làm gì?”

Liz đưa một ngón tay lên vỏ cây bên trên đầu và cào cào cho đến khi khắc được hình một trái tim. Hải lòng, cô theo Fin ra xe.

“Sao phải làm thế?” Selma hỏi trong khi Linda khởi động xe và lùi ra khỏi khu dừng đỗ xe.

“Cho chị đấy. Một tháng sau hãy đến đây và đào lên. Nếu chị bị theo dõi thì hãy đợi cho đến khi an toàn nhé.”

“Chị đào làm gì?”

Liz xiết chặt tay Fin và mỉm cười.

“Để lấy khoảng ba trăm năm mươi ngàn đô.”

CHƯƠNG 25

Nhất định không ăn những loại thức ăn của chim ưng hay sói, Simon sổng sót bằng bánh mì mà cậu trộm được và nước còn sót lại trong những cái ấm. Cậu trải qua một đêm đó và lớn vớn ngoài rìa khu trại cả ngày hôm sau trong hình dạng con này hay con kia. Cậu luôn âm áp trong hình dạng của chúng. Cậu vẫn còn giận, nhưng không đến mức sẵn sàng đối đầu với nhà MacCoinnichs.

Cậu đậu trên tán cây cao nhất. Ánh trăng chiếu sáng vạn vật bên dưới. Với tầm nhìn xa hơn so với khả năng con người, trong suốt hai mươi bốn giờ qua, Simon chứng kiến những hành động tàn bạo còn nhiều hơn cả từ trước đến giờ.

Tatiana bị ngã vì vấp phải một thân cây đổ khi cô tiến đến gần pháo đài của Ian. Cậu dõi theo và tự hỏi cô ta sẽ đi bao xa. Khi bảo Cian rằng ở cô ta có điều gì đó không bình thường, cậu không hề nói bừa. Đúng vậy, cậu muốn đấm bạn mình vì đã quá thô lỗ, nhưng ở cô gái đó có điều gì đó khiến ruột gan cậu nhộn nhạo và cậu rùng mình.

Simon bay vút xuống và đậu ở độ cao cách cô gái vài mét. Cậu khép đôi cánh lại và quan sát.

Cô ta giữ một bàn tay sát vào thân người và bất chấp bị thương để bảo vệ nó. Là chim ưng, cậu có thể nhìn mọi thứ thấu suốt hết như một tấm phim chụp X-quang của Siêu nhân. Là sói, cậu có khả năng đánh hơi xuất chúng.

Simon phóng xuống đất và chạm bốn chân xuống nền lá dày. Cậu nghéch mũi lên đánh hơi. Thịt cháy. Cậu tiến tới gần hơn. Tatiana nghe tiếng động bèn quay đầu lại quan sát. Cậu náu mình trong bóng râm, tránh cặp mắt của cô.

Rồi có một thứ mùi khác ghê tởm hơn khiến những ký ức kinh hoàng ủa về choán đầy tâm trí cậu.

Grainna.

Mùi hôi thối của mụn phù thủy chòn vòn bên trên cô gái hết như một thứ ám khí. Simon đã ngủ thấy mùi đó vào đêm trước khi mụn phù thủy tỉnh lại. Sợ là mụn đã tỉnh và đi tìm cậu, Simon vội bỏ chạy, không nhìn lại. Cậu đúng là đồ hèn.

Lẽ ra cậu nên làm điều gì đó để tiêu diệt mụn trong khi mụn bị thương và mất sức mạnh. Cian chắc đã làm thế rồi. Fin cũng vậy. Nhưng Simon đông cứng người, không thể làm gì ngoài trố mắt ra nhìn.

Nỗi sợ choán lấy Tatiana khi cô chạy tít sâu vào rừng.

Grainna đã làm cô bị thương chẳng? Cô đang trốn chạy mụn ta chẳng?

Cô gái quay người ra sau, hẳn là nghe thấy tiếng động do cậu phát ra. Simon không cố giữ im lặng. Không cần. Cô ta không thể làm cậu bị thương được. Cô ta không có vũ khí.

Simon phóng ra, lộ diện. Tatiana nhìn vào mắt cậu, và cô ghìm một tiếng thét sâu trong cổ họng. “Xin đừng.”

Cô chét điếng và cố đi lùi ra sau, mắt không rời mắt cậu. Cậu cần nhắc việc biến hình, để cô biết là không cần phải sợ cậu, nhưng cậu không mạo hiểm để bị phát hiện bởi một kẻ mang mùi ghê tởm của Grainna.

Đằng sau cô có một hòn đá chắn đường nhưng cô không thấy. Simon tru lên cảnh báo khiến cô càng sợ hơn. Tatiana vấp phải nó và ngã ra đất. Cô nằm đè lên cái tay bị thương, hét lên đau đớn, rồi ngất lịm đi.

Đứng bên trên cô trong hình thù một con sói, Simon tự hỏi mình nên làm gì lúc này. Khu trại cách đây không xa. Thực tế, có vẻ như Tatiana đi về hướng khu trại lúc cậu nhìn thấy cô.

Có nhiều sức mạnh hơn dưới hình dạng sói, Simon ngoạm lấy áo Tatiana và lôi cô đi. Bàn tay đau đập phịch xuống đất, có lẽ vì đã ngất đi nên cô không thấy đau.

Khi mũi cậu đánh hơi được mùi từ khu trại, Simon tiếp tục kéo. Cậu dừng lại trước khi bất kỳ ai có thể trông thấy mình, rời ra xa cô gái, và tru lên. Những giọng nói hoảng hốt cất lên. Simon nghĩ cậu nghe tiếng dì Tara gọi tên mình.

Cánh đàn ông mang đuốc tiến về phía cậu. “Ở kia”, ai đó la lớn.

Simon phóng vào rừng, vút lên những hòn đá và cây rồi bay lên không trung với đôi cánh dang rộng.

Cian chạy vọt qua cha mình và quỳ xuống bên trên đầu Tatiana, gọi tên cô.

Ian theo sau con trai.

Tara gọi tên Simon, van xin cậu quay lại.

* * *

“Để con bé nằm đây xem thử vết thương nghiêm trọng đến mức nào.”

Ian quan sát Cian bông cô gái hết như cô được làm từ thủy tinh. Hóa ra đây là cô gái Simon nhắc tới, người đã chiếm trọn trái tim non trẻ của con trai ông.

“Tôi trông thấy một con sói tha cô bé từ trong rừng đến đây”, Logan đứng nơi cửa lều lên tiếng.

Những người bên trong sững người. Sao nó bỏ chạy? “Canh chừng nhé. Nếu thấy con sói đó lần nữa, hãy gọi ta hoặc Duncan, nhưng đừng làm nó bị thương.”

“Vâng, thưa ngài. Cái cách con sói làm không được bình thường.”

“Những ngày vừa qua có gì bình thường đâu nào.” Ian không ngại thể hiện sự bất an của ông đối với Logan. Tất cả binh lính của ông đều cảm thấy nguy hiểm khắp nơi.

“Tatiana?”, Cian vuốt má cô gái để gọi cô tỉnh dậy. Logan rời căn

lều, để lại sự riêng tư cho gia đình họ.

“Todd, canh chừng cho ai vào nhé.”

Todd gật đầu và ra ngoài cửa lều.

Cô gái cựa mình, Cian thở ra nhẹ nhõm. Cô rên rỉ.

“Đề ý tay con bé đây, Cian”, Lora bảo, đã cởi miếng vải lâm lem đất bó chỗ xương bị biến dạng.

“Cian?”, Tatian thì thầm. “Là anh.” “Suyt, im lặng. Cô an toàn rồi.”

Cô gái mở bừng mắt. “Con sói?” “Nó đi rồi. Yên tâm nhé.”

“Không, tôi không thể. Tôi đến để báo cho cậu một việc.” Cô đưa mắt lướt khắp căn lều. Cô nắm lấy tay Cian, áp vào ngực mình và rồi nhìn thẳng vào mắt Ian. “Tôi nay cần giữ người cẩn thận, thưa ngài.”

Ian bước tới gần cô.

“Tại sao?”

“Họ không an toàn. Mụ đang thu thập xác người, bàn tay.” Vừa dứt lời, Tatiana bật kêu lên khi Lora mở miếng băng cuối cùng từ bàn tay cô ra.

“Cháu đang nói ai đây?”, Ian thừa biết nhưng vẫn hỏi. “Grainna.”

Ai nấy trở nên bất động.

“Sao cô biết mụ ta?”, Cian hỏi.

Tatiana nhìn xuống bàn tay mình, và nhìn Cian. “Mụ khiến cô bị như thế này à?”

“Aye. Tôi nói trái ý mụ. Và kết cục là vậy.” Ian hít sâu. “Sao cháu biết mụ ta?”

“Mụ bắt giữ đoàn người của cháu, giết những ai không làm theo lời mụ. Cháu thì có ích đối với mụ.”

“Bằng cách nào?”

Cô từ từ đưa ánh mắt về phía Cian. Khốn khiếp. Cô ta lợi dụng con trai ông.

“Tôi chưa bao giờ có ý định làm hại ai cả. Tôi thề.” Cian lùi lại.

“Mụ ta có theo cô về đây không?”

“Không. Tôi chạy thoát thân lúc mụ không để ý. Tôi đến đây một mình.”

“Tại sao?” Giọng Cian lạnh băng. Nét mặt cậu đanh lại. “Cô đến đây làm gì?”

“Tôi đến để cảnh báo anh.” “Rồi sao nữa?”, Cian hỏi. “Rồi bỏ trốn.”

Lora đưa mắt nhìn Ian và nói với ông bằng ý nghĩ.

Chúng ta không tin cô gái này được.

“Grainna ẩn nấu ở đâu?”, Ian đến gần trong khi Cian dịch ra xa.

Cô ngồi dậy, đặt bàn tay bị bỏng vào lòng. “Grainna đổi hình dạng. Cháu không biết bằng cách nào, nhưng cháu thấy mụ ta trong hình dáng một con quạ. Mụ ta ở khắp nơi. Nhưng đó không phải là câu trả lời ngài cần.” Tatiana dõi theo Cian khi cậu đi tới đi lui ở bên kia căn lều.

“Cô nói cho cha tôi biết mụ ta ở đâu?”, Cian cất giọng gay gắt cho thấy cậu đang đau đớn thế nào.

“Khu trại của mụ ta ở phía bắc, dưới chân một mỏm đá. Quyền lực của mụ ở đây là tối thượng. Bất kỳ ai cũng có thể chuốc lấy cái chết nếu cố đánh bại mụ.”

Ian tin.

“Cháu có biết mụ ta có điểm yếu gì không?”

Tatiana nhắm mắt và lắc đầu. “Mụ ta càng tàn ác thì càng có sức

manh.”

“Tại sao mẹ ta cho phép cô gặp tôi?”, Cian hỏi.

Mắt Tatiana đượm buồn.

Amber quỳ xuống bên Lora và đặt một bàn tay lên vai cô gái.

Con bé đang sử dụng quyền năng của mình đây à? Ian hỏi vợ.

Amber muốn tìm sự thật.

“Tôi không biết.”

“Đừng giả ngây giả ngô nữa, cô gái”, Ian quát.

“Không. Cháu không phải thế đâu ạ. Grainna muốn tiêu diệt tất cả nhà ngài, chiếm lấy những quyền năng của mọi người, và khống chế tất cả những ai ngang đường mẹ. Mẹ không cho cháu biết tại sao cháu phải làm quen với Cian.” Cô cắn môi trước khi nói tiếp. “Cháu không thể tiếp tay vào việc làm hại bất kỳ ai nữa. Tôi không thể tiếp tay làm hại anh, Cian.”

Amber đưa mắt nhìn cha, đứng lên đi về phía ông. “Myra, Tara, mang nước sạch đến đây và bảo Logan mang cho ta ít rượu.” Lora giao việc cho cánh phụ nữ và bảo Tatiana để bà chăm sóc vết thương cho cô.

Amber cúi đầu và hạ thấp giọng, “Cô ấy đang đau đớn về mặt thể xác, và cả nơi này nữa”. Cô đặt một tay lên ngực.

“Thấy tội lỗi chứ sao.”

“Aye, tội lỗi và hối hận. Con nghĩ cô ấy nói sự thật. Và cách cô ấy nhìn Cian khiến con nhớ đến cách Myra nhìn Todd, cũng như cách Duncan thủ thi với Tara.”

Bản thân Ian cũng thấy điều đó. Cô gái này rõ ràng có tình cảm với con trai ông. Chẳng có cách nào biết liệu cô ta có bị ếm bùa gì không, nên không thể tin tưởng cô ta ngay được.

“Không có ích gì đâu, phu nhân. Xương không thể liền lại được. Có thể đến lúc nào đó sẽ hết đau, nhưng cháu biết cháu sẽ không bao giờ dùng được bàn tay này nữa.”

“Cháu không chắc được đâu.” “Cháu chắc.”

Tara quay lại mang theo rượu, và Lora bảo Tatiana uống.

“Không. Cháu sẽ không chịu ảnh hưởng bởi bất kỳ bữa chú nào, bằng cách uống hay do phù thủy ếm.”

“Nhưng con đau...” “Không quá tệ.”

Cian, chẳng nói chẳng rằng từ lúc này đến giờ, đi lại bên cô gái và điềm tĩnh đặt hai bàn tay có thể chữa lành vết thương của cậu lên tay cô.

Tatiana giật nảy mình.

“Tôi không làm hại cô đâu.”

“Tôi không xứng đáng để anh tỏ lòng thương hại.” Cian không nói gì, vẫn tiếp tục làm. Cậu nhắm mắt và tập trung nín thở. Dưới sự quan sát của tất cả mọi người, chỗ vết thương của Tatiana bắt đầu liền da. Có tiếng nổ lộp bộp, hết như củi cháy trong lò, phát ra từ bàn tay cô.

Cô há hốc miệng, nhưng vẫn ngồi yên. Với đôi mắt mở to chan chứa nước, Tatiana đón nhận sự kỳ diệu từ quyền năng mới tìm thấy của Cian.

Khi cậu lùi ra xa, cô co gập bàn tay lại. Phần da tấy có sẹo nhưng chỗ thịt đó không còn máu và vết cháy nữa.

“Cảm ơn anh.”

Trong một lúc hai người nhìn nhau như thể xung quanh không còn ai khác. Rồi Tatiana quay người rời khỏi lều.

“Tôi nên đi.” “Không.”

“Tôi đã gây ra đủ nỗi đau rồi.”

“Chúng ta không thể biết liệu cháu có phải là một gián điệp và đang muốn quay lại báo với Grainna hay không.”

“Có nghĩa là cháu rời bỏ nhà tù này để vào một nhà tù khác?”

Ian ngửa đầu ra sau và xoa xoa gáy hông dịu bớt căng thẳng. “Nhà tù của chúng ta sẽ không giống như đưa cháu xuống địa ngục đâu. Nhưng nhà tù của Grainna thì đúng sẽ như thế.”

Trước khi Ian rời khỏi lều, Tatiana cất tiếng khiến ông khựng lại. “Cháu đã biết địa ngục là như thế nào rồi ạ.”

"Sẽ không lâu nữa đâu em." Fin đặt tay lên hõm lưng Liz và đưa cô đi xuyên qua đám người đang ngắm sao.

Đài thiên văn nằm trên một ngọn đồi nhìn xuống thành phố Los Angeles. Những ánh đèn nhấp nháy bên dưới trái đài ngút mắt. Khung cảnh này sẽ ở mãi trong tâm trí anh cho đến trọn đời. Nếu anh phải chọn một đêm hoàn hảo để nhớ về thời đại của Liz thì chính là đêm nay. Anh đã lắng nghe một người đàn ông tự cho mình là nhà thiên văn học giải thích tại sao lại có hiện tượng nguyệt thực, và bao lâu có một lần, hay trong thực tế nguyệt thực toàn phần hiếm như thế nào. Anh ước gì mình có thể trải qua vô số giờ đồng hồ mãi mê quan sát bên trong cung thiên văn để tìm hiểu những điều kỳ diệu của vũ trụ.

Tuy nhiên anh biết như thế này với mình đã là rất may mắn rồi. Khi được đặt chân đến thế kỷ này, nơi này.

"Anh có nghĩ mình sẽ thành công không", Liz khom người xóc ba lô lên vai.

"Có."

"Em hy vọng vậy. Em ghét phải nghĩ rằng Selma làm tất cả những điều này chỉ để nhìn thấy kế hoạch của chúng ta đi tong."

Fin cúi xuống, gieo một nụ hôn lên tóc cô. "Trong không khí đêm nay có điều gì đó. Anh cảm thấy nó." Đó cũng không chỉ đơn giản là sự hào hứng cuồn cuộn nơi đám người xung quanh cả hai. Anh có linh tính là nhất định họ sẽ trở về nhà.

"Bao lâu nữa?", anh hỏi, nhìn lên vầng trăng tròn. Nguyệt thực kéo dài lâu hơn anh tưởng. Trái đất che lấp mặt trăng gần một giờ đồng hồ. Mọi người xúm xít bên những ống kính viễn vọng và không để ý nhiều đến họ.

"Khoảng mười lăm phút nữa là mặt trăng chuyển sang đỏ."

“Ta nên thay quần áo.”

Liz hát đầu về phía anh, cau mày. “Thay gì?” “Quần áo đúng kiểu.”

“Anh muốn đi qua điếu lại ở đây trong chiếc váy cao nguyên còn em thì đầm len vương vúi hay sao?”

“Nếu chúng ta thành công và ‘đáp’ xuống khu trại, bao quanh bởi những người khác, chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc giải thích cái vụ quần ngắn ngắn kia.” Dù anh thực sự thích cặp mông cô trong món trang phục đó. “Vây mà em không tính đến chuyện ấy.”

Selma bước tới, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người. “Tất cả bọn chị đã sẵn sàng. Beth đang đứng giữa vòng tròn sau khi cô ấy rúoi...” Chị đưa mắt nhìn xung quanh và hạ giọng. “Hai người biết thứ gì rồi đây.” Fin phì cười. Lần trước nhờ máu của Tara mà Grainna đã bị tống đi xuyên thời gian, nên họ nghĩ nó cũng có thể có tác dụng trong trường hợp này. Một trong những người nhà của Selma là y tá và cô ấy đã lấy máu từ mọi người trong nhóm bằng ống tiêm. Nghe như thể máu đã được đặt đúng chỗ và chuyến du hành trong đêm đã được ấn định.

“Vây bọn em đi thay đây.” “Thay? Thay gì?”

“Thay quần áo trung cổ”, Liz đáp.

“Trà trộn vào đám đông để không bị nhận ra mà làm thế xem chừng không ổn đâu.”

“Em nghĩ một khi bọn em bắt đầu đọc thần chú và đốt lửa xung quanh mình, thì trà trộn đâu còn ý nghĩa gì nữa.”

Selma bật cười. “Cũng phải. Trời ơi, chị sẽ nhớ hai người lắm đây.”

Liz đặt một bàn tay lên vai Selma. “Bọn em cũng sẽ rất nhớ chị.”

Một lời chào tạm biệt chan chứa tình cảm sẽ làm ngắn đi những giây phút cuối cùng của họ khi mà bỗng nhiên Fin cảm thấy thời gian còn lại vô cùng ít ỏi. “Mình thay trang phục thôi em.”

Fin đẩy Liz vào nhà vệ sinh nữ còn mình lao vào nhà vệ sinh nam.

Khi anh bước ra trong chiếc váy, tươm tất cùng với cả áo khoác và grom giắt lưng, Fin cảm thấy dễ chịu hơn hẳn so với lúc mới đến đây.

Anh chúc lấy nhiều ánh nhìn chòng chọc khi rời khỏi nhà vệ sinh và đợi Liz ngoài cửa.

Khi ra ngoài, cô không mặc chiếc đầm may tay lúc cô đến thế kỷ XVI, mà thay vào đó là một chiếc đầm linen với những sợi chỉ bằng bạc và vàng. Cô để tóc xõa tự nhiên và buông xuống nửa lưng.

“Sao xinh thế?” Giọng anh không có ý kêu ca. Trông cô hết như một thiên thần.

“Đêm nọ Selma có nói đến một điều khiến em suy nghĩ về cách làm thế nào để chúng ta có thể thuyết phục được những người khác giúp thực hiện chuyến về nhà. Chiếc váy này là một phần trong kế hoạch của em.”

Fin nắm lấy tay Liz, cởi ba lô ra khỏi vai cô, và mang lên vai cùng với chiếc của anh.

Một đám đông bắt đầu tụ lại và nhìn chăm chăm vào họ. Fin kéo Liz lại gần anh hơn và đi tới chỗ địa điểm đã định trên thảm cỏ đài thiên văn chật kín người.

Khi họ đến gần Selma và những người khác, Fin chú ý thấy Jake đứng bên cạnh chị. Một phần anh thấy căng thẳng, thực sự không thể biết liệu Jake ở đó để chứng kiến sự ra đi của họ, hay giữ họ ở lại.

“Trông như hai người đã sẵn sàng rời nhi.” Viên cảnh sát không mặc quân phục, và cũng không mang theo vũ khí. Khi anh ta chìa tay phải về phía Fin, anh nắm chặt lấy.

“Chúng tôi rất biết ơn anh.”

Jake gật đầu. “Nếu việc này không thành công, tôi sẽ phải tìm chỗ ở cho hai người.”

Fin không chớp mắt. Anh lắc lắc tay Jake rồi thả ra. “Tôi sẽ nói với

Todd về lòng trung thành và tình bạn của anh đối với cậu ấy.”

“Ừ.”

Liz đẩy hai người ra và ôm choàng lấy viên cảnh sát. “Cảm ơn anh rất nhiều, về mọi thứ.”

Trong đám đông dấy lên những tiếng ò à xuyết xoa. Fin ngược nhìn lên bầu trời và chú ý đến màu sắc của mặt trăng. Trăng đỏ. Đã đến lúc rồi.

Liz vội vã kéo Selma vào vòng tay mình và thì thầm gì đó vào tai chị. Đến lúc buông nhau ra, cả hai người cố kìm nước mắt.

Linda vỗ vai em họ. “Tập trung mọi người lại nào. Xong cả chưa?”

Fin và Liz gật đầu.

Liz đưa mắt nhìn những người lạ vây quanh họ trước khi lấy ra hòn đá thiêng rồi đặt nó giữa cô và Fin. Selma nói vào bộ đàm và bước ra xa. Chính là thế. Hay ít nhất nó nên thế.

Mọi người bắt đầu nhìn họ chằm chằm quên cả việc xem nguyệt thực. Với quá nhiều người, Liz nghĩ không dễ dàng khiến tất cả mọi người chú ý lắng nghe họ, nhưng Linda chứng tỏ cô đã sai.

“Bằng những kiến thức về hiện tượng nguyệt thực toàn phần, chúng tôi có mặt tại đài thiên văn này nhằm mục đích chia sẻ với mọi người một nghi thức người cổ đại từng thực hiện để chào đón sự kiện này.”

Liz cố nhin cười. Linda chẳng có phận sự gì đối với đài thiên văn hết nhưng những người đứng xung quanh họ không hề biết điều đó. Ngoài một nhóm bảo vệ và một người điều hành kính viễn vọng chính, không có bất kỳ nhà chức trách nào xung quanh để có thể lên tiếng phủ nhận chị.

Hơn một cái đầu quay sang chị. Một ít người chú ý đến Liz và Fin và đứng lùi ra khi Selma đẩy họ sang bên cạnh.

“Đôi khi, người ta làm lễ hiến tế trong suốt thời gian nguyệt thực để

thể hiện sự tôn kính đối với Thần mặt trời vì sự hào phóng của Người.”
Lẽ ra Linda nên làm một diễn viên mới đúng. Giọng chị sang sảng khắp
đám đông. Fin nắm lấy hai tay Liz.

“Em sẵn sàng chưa? Mặt trăng đỏ rồi kìa.”

Jake khiến cô chú ý. Anh ta đưa điện thoại lên tai và quay ra bãi đậu
xe. Ở đó, một vài xe cảnh sát đã ập tới, quét đèn hiệu loang loáng.

“Bây giờ hoặc không bao giờ.”

“Hãy nắm tay người bên cạnh và hướng suy nghĩ của mình tới các vị
thần. Yêu cầu họ chấp nhận vật hiến tế của chúng ta như những người
cổ đại đã làm cách đây rất lâu.”

Hơn một tá thành viên gia đình Selma đứng vòng quanh và nắm lấy
tay nhau. Những người khác, những người lạ, có thể lảng lảng vì chỗ
rượu vừa uống hay điều thuốc cần sa vừa hút, cũng đứng dậy và nắm lấy
tay nhau. Liz không kêu ca, họ cần càng nhiều sự giúp đỡ càng tốt.

Qua vai Selma, Liz thấy Jake vội vã đi về phía cảnh sát. Cô không
nghe anh ta nói gì, nhưng cộng sự của anh ta không có vẻ gì là vội vã
đến ngăn họ lại.

“Thắp sáng vòng tròn lên đi”, cô bảo Fin.

Bằng một cái búng tay, một quầng lửa bắt lên chỗ máu đã được vảy
xung quanh họ. Đám đông há hốc miệng, nhưng không phải hoảng sợ
mà là kính sợ.

Liz nhìn Selma chăm chăm và mấp máy môi nói lời cảm ơn, rồi quỳ
xuống để chạm vào hòn đá với bàn tay Fin trong tay mình. Hòn đá
chuyển sang màu đỏ khi hiện tượng nguyệt thực diễn ra. Khi cô bắt đầu
đứng thẳng người lên, hòn đá nâng lên bên trên mặt đất cho đến khi
ngang ngực giữa cô và Fin.

Jake bước tới với một cảnh sát khác đi cùng, mắt anh ta trở ra.

Liz hít sâu và bắt đầu. “Trong vòng tròn này, chúng con tìm kiếm

quyền năng, để xuyên thời gian quay về bằng quyền năng của tổ tiên.”

“Nào, mọi người, chúng ta cần giải tán trước khi có ai đó bị thương.” Viên cảnh sát đi bên Jake cố chen vào đám đông.

Liz chỉ tay về phía anh ta và cảm thấy nhiệt thoát ra từ những ngón tay mình. “Hãy bao quanh lấy mọi người bằng một màng chắn, và ban cho chúng con sức mạnh khiến họ phải chịu thua.”

Viên cảnh sát lùi phắt lại. Jake nhảy bật sang một bên. Một viên cảnh sát khác cố tiến về phía họ và thấy mình ngã ngối xuống cỏ.

Đám đông quanh họ há hốc miệng. Mắt mở to và không còn nhìn lên mặt trăng nữa.

Liz nắm lấy hai tay Fin trở lại và cố nhắc hai người bay lên. Lửa xung quanh họ cháy phụt lên cao.

“Trong đêm hôm nay và trong thời khắc này, chúng con kêu gọi tổ tiên ban cho quyền năng, giúp chúng con vượt qua đại dương và trở về với gia đình của mình.” Liz ngược nhìn lên mặt trăng, giờ đã bị che lấp hoàn toàn và khoác một màu đỏ thẫm.

Bên dưới họ chùng một mét là vòng tròn người đang ngược lên nhìn chăm chăm. “Nếu tổ tiên đồng ý, thì hãy đưa chúng con về ngay bây giờ.”

Không khí co lại và những ngôi sao xung quanh họ bắt đầu quay tròn cho đến khi trông chúng có vẻ như những vệt ánh sáng. Fin nắm tay Liz chặt đến nỗi cô nghĩ chúng sắp gãy đến nơi nhưng không dám buông ra.

Họ đang chuyển động. Thời gian dịch chuyển.

Không khí mát rượi tấp vào những giác quan cô đầu tiên, rồi liền theo đó là cú tiếp đất đột ngột, không lấy gì làm êm ái. Họ ngã vật ra đất mạnh đến độ tay hai người tuột khỏi nhau.

Khi đầu Liz thôi quay mòng mòng, cô mở mắt nhìn thấy khu rừng

nơi cô và Fin đã gần gũi nhau trước khi bị đẩy văng đến thế kỷ XXI.

Họ đã trở về. Cô có thể cảm thấy điều đó. “Mình làm được rồi”, cô reo lên gọi Fin.

Nghĩ sẽ nhận được câu trả lời ngay, cô lo lắng khi không thấy anh đáp lại.

Cô ngồi dậy, và trông thấy anh cách đó chừng một mét. “Trời đất, đừng làm em sợ thế chứ. Trong một phút, em không nghĩ chúng mình đã làm được.”

Fin không đáp.

“Fin?”

Cô vội đến bên anh. Anh nằm đó, hai mắt nhắm nghiền. Liz lay vai anh, cố khiến anh tỉnh lại. Có phải anh đã ngất đi trong khi trở về?

“Fin. Dậy đi.”

Anh vẫn không động đậy. Liz vén chỗ tóc đang che lấy mắt anh. Tay cô dính phải thứ gì đó ẩm và nhơm nhớp. Nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy cô tới tận xương tủy. “Fin?”

Liz biết đó là gì nhưng vẫn đưa lên mũi. Dưới đầu Fin là một hòn đá, vấy máu.

Máu của anh.

“Không. Xin Chúa, không.”

Liz kéo ba lô của họ sang một bên, lục tìm chiếc áo phông ở thế kỷ XXI của Fin và chặn vào vết thương của anh. “Nào, Finlay. Tỉnh dậy đi anh. Đừng làm thế với em mà.”

Cô cần giúp, nhưng không biết ai ở đây.

Simon! Cô réo gọi trong đầu. Simon, con ở đâu?

Liz nín thở, hy vọng Simon có thể nghe thấy, Cô thậm chí không thấy khói từ khu trại. Vì tất cả những gì cô biết là nhà MacCoinnichs đã rời đi.

“Simon, xin con đấy. Nghe mẹ đi nào.”

Có tiếng sột soạt nơi lùm cây khiến cô dựng hết tóc gáy. Cô quan sát một con sói trồi lên từ một bụi cây, đuôi nó cụp xuống. “Simon, con phải không?”

Thay vì trả lời, Simon biến hình, trần truồng bước ra khỏi bụi cây và mỉm cười.

Cậu lao vào vòng tay mẹ và bắt đầu khóc tức tưởi. “Con tưởng mình đã mất mẹ luôn rồi.”

“Không bao giờ”, cô thì thầm vào tóc con trai. “Chuyện gì xảy ra vậy? Mẹ đã ở đâu?”

“Không phải lúc này, Simon. Fin bị thương. Mẹ con mình cần đưa chú ấy về chỗ mọi người.”

Simon vùng ra khỏi vòng tay mẹ và cúi xuống bên Fin. “Mẹ cứ ở đây nhưng giữ yên lặng nhé. Tối nay trong rừng có nhiều mối nguy hiểm. Để con gọi người đến giúp.”

Có gì đó bất thường nơi con trai cô. Nếu trong rừng nguy hiểm như vậy thì tại sao nó ở đây một mình? Cô chưa kịp hỏi Simon đã biến thành chim ưng và bay vút lên không trung.

Khi nó đi khỏi, cô vuốt mặt Fin. “Tĩnh dậy đi.”

Tay áo của cô quệt lên mái tóc bết máu của anh. Cô chú ý đến vết bẩn và nhìn xuống chiếc váy. Cô cần thay trước khi bị phát hiện. Cô không muốn ai đó liên tưởng cô trong chiếc váy này với hình ảnh cô muốn trong tương lai.

Sau khi thay nhanh chiếc váy ra, cô giấu nó đi, và nhìn quanh tìm hòn đá thiêng. Không thấy nó đâu cả. Nó có thể đi đâu được chứ?

“Chẳng lẽ có gì đó không ổn hay sao?”

Cô khựng lại. Đương nhiên hòn đá không thể đi cùng họ. Hòn đá đã ở trong thời đại này rồi, ở đâu đó, hoặc là ở pháo đài hoặc ở một nơi an toàn nào đó mà chỉ nhà MacCoinnichs biết. Trong thời đại này có sáu viên đá, nếu tính thêm một viên nữa trong tương lai có nghĩa là bảy, mà điều đó là không thể.

Quên hòn đá, Liz ngồi bệt xuống cạnh Fin, rồi nhẹ nhàng nhấc đầu anh lên đặt vào lòng mình và kiên nhẫn đợi.

“Mình đã làm được rồi, Fin. Tỉnh dậy đi, đừng làm em sợ thế này, không em sẽ giết anh đấy.”

Anh vẫn im lìm.

CHƯƠNG 27

Không có thời gian để lãng phí, không tự ái gì nữa. Simon phóng vút vào căn lều lớn, khiến cho người lạ duy nhất há hốc miệng kinh ngạc. Cậu biết cô ta là ai, và chẳng hề tin cô ta chút nào, nhưng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc biến hình trước Tatiana.

Càng ngày cậu càng thấy việc này dễ dàng hơn, hết như đi xe đạp vậy. Cậu thậm chí không cảm thấy xương kêu răng rắc và cơ bắp như đang bị kéo giãn ra nữa.

“Simon”, Tara gằn như hét lên tên cậu khi cô vội vợ tám chần choàng lấy thân thể trần truồng của cậu.

Thật buồn cười, cậu thậm chí không nghĩ đến tình trạng khóa thân của mình. Liên tục biến thành hoặc sói hoặc chim ưng khiến cậu quên bém mắt là mình hiện không có lấy tấm vải che thân.

“Ian đâu ạ?”

“Ở chỗ Cian.”

Ánh mắt Simon dừng trên người Tatiana, lúc này đang ngồi trong góc lều, miệng há hốc và mắt mở to.

“Gần đây không?”

“Gần. Simon, mấy hôm nay con đã ở đâu vậy? Ai cũng lo cho con”, Lora mắng.

Simon hơi gục đầu xuống một thoáng rồi thì thào, “Gọi Cian mau. Họ đã trở về và cần giúp đỡ”.

“Họ? Ai?”

Liếc sang Tatiana lo lắng rồi quay lại, Simon không trả lời câu hỏi. “Bảo ông nhanh lên.”

Simon vơ đại quần áo nhanh chóng mặc vào, rồi rời lều. Cậu gặp Ian và Cian. Duncan và Todd ngay sau.

“Mấy ngày nay cháu đã ở đâu vậy, chàng trai?” “Không có thời gian đâu. Mẹ cháu và chú Fin đã trở về, họ đang cần giúp đỡ.”

Simon toan bước đi.

Ian nắm lấy cánh tay cậu. “Có chuyện gì không hay phải không? Mẹ cháu và chú Fin có bị thương không?”

“Fin không ổn ạ.” Simon miễn cưỡng nhìn Cian. “Chú ấy cần mọi người giúp.”

Duncan ở phía sau trong khi Todd nhanh chóng lấy ba con ngựa rồi tất cả cùng đi vào rừng.

Simon đi chung ngựa với Cian, mặc dù làm vậy không mấy dễ chịu. Cậu vẫn còn giận lắm. Họ phải cho ngựa đi chậm lại khi bắt đầu vào rừng và các bụi rậm.

“Cậu đứng về Tatiana.”

Simon vẫn ngồi im và không nói gì. “Cô ta là con tốt của Grainna.”

“Thế sao cô ta ở trong lều của chúng ta?” “Giờ cậu có thể gọi cô ta là tù binh.”

Sự buồn bã trong giọng nói của Cian giúp cậu bớt giận phần nào.

“Tôi đâu có muốn mình nói đúng về cô ta.”

“Và tôi lẽ ra không nên nói với cậu theo cách như vậy. Tôi mong ngày nào đó cậu có thể tha lỗi cho tôi.”

Hít một hơi thật sâu, Simon thở dài. “Cuộc sống ngắn ngủi lắm, không nên chấp nhậ nhau làm gì.” Ngán kinh khủng luôn. Lời xin lỗi đã được chấp nhận. Thành công rồi.

“Ở đằng kia.” Cậu chỉ về phía trái. Mọi người sắp đến rồi, mẹ.

Tạ ơn Chúa.

Chú Fin tỉnh chưa mẹ?

Cô không trả lời ngay. Chưa.

Ian đến bên Fin trước, theo sau là Cian. Simon đặt tay lên lưng mẹ quan sát.

“Khi bọn cháu tiếp đất, đầu anh ấy đập vào một hòn đá. Em xem có giúp được không Cian?”

“Em sẽ cố bằng bất kỳ giá nào”, cậu nói rồi đặt hai tay lên đầu anh trai và kêu gọi quyền năng của mình.

Ánh sáng màu xanh tỏa ra, dao động và thấp sáng nơi họ đang đứng. Simon cảm thấy mẹ mình nín thở, trông thấy mắt mẹ mở to và đôi môi run rẩy. Khi Fin hít sâu và bắt đầu cựa quậy, Liz đỡ sụp người vào Simon.

Khi mí mắt Fin bắt đầu chớp chớp, Liz chồm người ôm lấy đầu anh. Cian dịch ra, chừa chỗ cho hai người.

“Mình về nhà rồi phải không em?”, là những lời nói đầu tiên của anh.

“Đồ ngốc này, đừng có mà làm thế với em lần nữa đấy nhé.” Thay vì tát, đấm hay có bất kỳ hành động hung hăng nào như Simon tưởng, cậu quan sát mẹ ngả đầu vào ngực chú Fin rồi khóc òa lên. Như thể mẹ đã chất chứa trong lòng nỗi lo lắng ghê gớm cho đến khi biết chú ấy đã an toàn.

Fin áp môi lên đầu mẹ bằng sự dịu dàng mà cậu chưa từng thấy ở chú ấy từ trước đến giờ.

“Mừng con trở về, con trai.” “Hey”, Todd hét lên.

Mọi người khựng lại.

Simon đưa mắt nhìn sâu vào rừng. “Có ba người cả thầy. To cao,

mang gương và tách ra ba hướng.”

“Sao con thấy được?”

Fin đẩy Liz ra và cố ngồi dậy. Cian rút kiếm ra. “Con có thể ngửi thấy mùi của chúng nữa. Máu, rất nhiều.” “Máu của họ?”

“Không. Con nghĩ là của người khác.” Cậu biết, nhưng không muốn làm mẹ sợ nữa, vì mẹ sợ thế đã đủ rồi.

“Chúng đang di chuyển.” Simon đứng lên rồi cởi quần áo ra và phóng vút lên bầu trời.

“Trời đất, làm nhanh quá vậy”, Todd kêu lên.

Simon, con đi đâu thế?”

Cậu im lặng bay bên trên đám người nọ, chú ý thấy một người rút tên ra khỏi túi.

Cúi xuống đi, cậu hét lên trong đầu.

Mẹ cậu la to lời yêu cầu của cậu cho những người khác biết khi gã đàn ông kia buông mũi tên bay vút trong không khí.

Nói cho Todd biết có một người bên trái chú ấy, hấn nắp đằng sau cái cây lớn nhất ấy. Một người khác canh chừng và đợi mọi người đứng lên đây.

Liz hơi nhồm dậy và thuật lại cho những người khác những gì Simon truyền đạt.

Người thứ ba?

Đi vòng đằng sau đó.

Mẹ cậu ở chính giữa, Ian, Fin, Cian, cùng Todd xoay lưng về phía mẹ và khom người xuống. Gã đàn ông vừa bắn tên tiến lại gần hơn.

Một người đang tiến lại gần với cung tên đó. Nếu Todd có súng, thì

sử dụng bây giờ là hợp lúc rồi.

Chú ấy có súng.

Tốt. Mẹ có thấy con không? Simon bay trên không trung và vờn quanh gã đàn ông bên dưới.

Thấy.

Gã ở ngay dưới con ấy.

Todd vọt chạy đến bên một cái cây, gần kẻ thù hơn, và nấp đằng sau. Simon quan sát những tên khác khi chúng tiến đến gần gia đình mình.

Nhanh lên.

Todd lao ra khỏi chỗ nấp, giương súng lên và bắn trước khi gã kia kịp phản ứng. Tiếng nổ xé không gian khiến bày thú nháo nhào chạy ra khỏi nơi trú ẩn, loạn xạ khắp khu rừng.

Gã đàn ông cầm cung tên ngã người ra sau, viên đạn sượt qua vai gã.

Ian hét lên khi một gã khổng lồ người to tướng lao đến. Gương vung lên sáng lóa. Cian nắm chắc tay gươm trong tư thế sẵn sàng, Fin đối lưng với cha, quan sát tên kia.

Simon không thể trông thấy hắn. Cậu bay đến một nhánh cây khác, tìm kiếm.

Không thấy gì.

Con không thấy tên thứ ba đâu nữa. Tên chú Todd bắn như thế nào rồi? Hắn bỏ chạy rồi. Đồ hèn nhất.

Nhưng chứng kiến trận chiến giữa Ian với gã kia đang diễn ra dữ dội, có lẽ gã làm thế là thượng sách.

Khi lưỡi gươm Ian đâm xuyên qua người kẻ thù, và trước khi gã ngã xuống đất, Simon nghe gã thốt lên, “Tạ ơn Chúa”.

Rồi cậu trông thấy gã thứ ba chạy về hướng tây.

Khi cả bọn mất hút, Simon phóng vút xuống và nói, “Bọn chúng chạy biến đi rồi”.

Ian đứng trên xác gã chiến binh.

Simon vừa mặc quần áo vừa tiến lại gần, nhìn chăm chăm xuống gã đàn ông. “Hắn bị mù ta không chế.” Cậu kể lại cho ông những gì mình nghe được gã này nói.

“Ta cũng nghe thấy”, Ian đặt một bàn tay lên vai Simon. Chẳng có vinh quang gì trong việc giết chóc này cả. Chỉ có nỗi buồn thương cho linh hồn đã mất dưới bàn tay Grainna.

* * *

Từ góc lều, Tatiana chứng kiến sự đoàn tụ của hai thành viên trong gia đình. Những giọng nói thì thào và những ánh nhìn thường xuyên xoay sâu vào linh hồn của cô.

Tại sao cô ta vẫn còn ở đây? Mưu đồ của Grainna là gì? Simon có khả năng biến hình giống như Grainna.

Ý nghĩ đó khiến Tatiana sợ, nhưng đồng thời cô cũng đã hiểu. Grainna sợ những người này. Quyền năng kết hợp của tất cả mọi người trong gia đình chắc chắn là phải mạnh hơn mù.

Tuy nhiên họ không dùng lợi thế đó để làm bá chủ hay khống chế người khác.

Cian không nhìn về phía cô. Cậu xoay lưng lại. Cô không thể trách gì cậu được. Chính cô mới là người sai trái.

Gục đầu vào hai tay, Tatiana cố không lắng nghe, nhưng cô vẫn nghe hầu hết những gì họ nói với nhau trừ những lúc có gì đó khiến cô sao nhãng, “Chị đã nói chuyện với mẹ.”

“Chị nói đùa đấy hả?”

Người mới đến, Liz, lắc đầu. “Không. Em không tin được mẹ buồn đến thế nào đâu. Mẹ bảo chị nói với em là mẹ yêu em. Em có tin được không?”

Tatiana đưa mắt nhìn hai chị em Liz đang nói chuyện với nhau. Họ có phải trải qua thời thơ ấu cơ cực và thống khổ như cô không?

“Còn cha?”

“Cha khôn nạn lắm. Đúng là không biết thương con cái. Em mà nghe được mẹ quát ông ấy thì mới biết.”

Hai chị em phá lên cười dù thực tế thật đau lòng. Ít ra họ còn có mẹ quan tâm lo lắng và hai chị em thủ thủ với nhau.

Hai chị em hạ thấp giọng khiến Tatiana khó có thể hiểu được họ nói gì. Cô đưa mắt nhìn về phía Finlay.

“Jake bảo đưa cho cậu cái này.” “Đạn hả?”

“Anh ta đã liều lĩnh cứu chúng tôi.”

“Jake đối với tôi hết như một người anh trai. Và tôi cũng đối xử với anh ấy giống như thế.”

Tatiana sụp mắt xuống, suy nghĩ vẩn vơ. Cô run lên và gục đầu vào hai tay, đau nhức. Không khí lạnh dội vào mọi giác quan nơi cô. Cô đứng bật dậy, khiến nhiều người khác đứng bật dậy theo.

Tatiana ôm lấy đầu, buồn nôn kinh khủng. “Không!” “Chuyện gì thế?”

Cô bịt chặt hai tai. “Đừng nói nữa. Tôi nghe được tất cả những gì mọi người nói.”

Cian tiến lại gần. Cô co rúm người.

“Mụ ở trong đầu tôi. Tôi cảm thấy mụ ở đó.” Khi những lời nói ấy vượt ra khỏi môi cô, cơn đau trong đầu tăng lên.

Đồ phản bội. Những lời nói của Grainna vọng lên trong đầu Tatiana. Rồi mụ phá lên cười sằng sặc và ra khỏi đầu cô.

“Grainna nghe được sao?”

Đương nhiên rồi, đây là kế hoạch của mụ ta mà. “Mụ để tôi đi, nhưng không hoàn toàn. Mụ đọc suy nghĩ của tôi. Tôi biết điều đó.”

“Đồ gián điệp”, Cian hét vào mặt cô. “Tôi không muốn như thế.”

“Chúng tôi phải tin cô như thế nào đây?”, Cian nắm lấy vai Tatiana rồi lay mạnh, buộc cô phải mở mắt nhìn cậu.

“Tôi không đáng được tin.” Cô bắt đầu khóc.

“Mụ phù thủy khôn kiếp. Chúng ta cần tìm điểm yếu của mụ.” Liz xen vào giữa Cian và Tatiana, buộc cậu ngừng lay cô gái.

“Đừng bênh vực cô ta.”

“Thôi đi nào, Cian. Em không thấy cô ấy đang bị thương à?”

“Cậu ấy nói đúng. Tôi không xứng đáng với lòng trắc ẩn của chị.”

“Không ai đáng bị mụ Grainna không chế, nhưng mụ phù thủy đó tìm cách điều khiển tất cả chúng ta.”

Ánh sáng từ xa phía sau căn lều báo hiệu mặt trời đang lên. “Mụ không không chế chị.”

“Thật sao? Tôi thấy hình như tất cả chúng ta ngồi đây bây giờ là vì mụ.”

Người phụ nữ dũng cảm đó nói cũng có lý.

“Nhưng đã đến lúc chấm dứt sự chế ngự của mụ ta.” “Bằng cách nào?”

Tatiana chìa tay ra. “Tôi xin mọi người. Đừng nói trước mặt tôi nữa. Tôi không thể kiểm soát được sự xâm nhập của mụ ở đây.” Cô vỗ vỗ tay

lên trán. Suy nghĩ thận trọng, Tatiana đi quanh Liz và nhìn chăm chăm vào Cian cho đến khi cậu nhìn cô. “Tôi không hề muốn lừa dối mọi người.”

“Không. Tôi không nghĩ là em làm thế.” Lời nói quả quyết của Liz khiến cô ngạc nhiên.

“Tôi cũng thế.” Giò là Amber.

Nghe lời em gái nói xong nét mặt Cian mới dịu đi đôi chút. Có lẽ cậu đã tin cô rồi. Cô cầu mong điều đó.

“Cô có biết điểm yếu nào ở mụ ta không?” Tatiana lắc đầu. “Đội đã.”

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ mụ ta bị chém hay trúng tên bắn.”

“Ý cô là gì?”

“Mụ ta giữ cánh tay như thể nó bị thương trước khi tôi ra đi. Có mùi gì đó, hết như thịt thối ấy.”

“Tên bắn đấy”, Simon nói. “Mụ bị tên bắn vào cánh. Con đã thấy mụ ở trong rừng sau khi bị bắn.”

“Khi con trông thấy, mụ ta vẫn còn trong hình dạng chim chứ?”

“Không. Nhưng cánh tay của mụ bị thương. Mũi tên đã được rút ra, nhưng có vài sợi lông bị rụng và vương lại nơi cánh tay mụ.”

“Thế quái nào con đến gần được mụ ta mà chứng kiến chuyện đó?”

Simon so vai. “Con đâu có đến gần thế.”

Liz lắc đầu. “Um, tôi nghĩ giờ thì chúng ta đã có thể tìm cách trục xuất mụ rồi. Tôi đang vạch ra một kế hoạch đây.”

Tatiana hoảng hốt. “Đừng, tôi xin chị. Đừng nói ra điều gì trước mặt tôi.”

Ian bước lên, đặt tay lên vai Liz. “Cô bé nói đúng đó, Liz.” Ông hát đầu về phía cửa lều. “Để ta tìm chỗ an toàn cho cháu nghỉ ngơi.”

"Chị có chắc là kế hoạch này mang lại hiệu quả không?", Tara hỏi khi Liz đang trông vào người chiếc váy trắng mà cô đã mặc ngày hôm kia, lúc trở về. Khuôn mặt trang điểm khiến người khác khó lòng phát hiện. Họ sẽ nhờ vào quyền năng gọi mây của Ian cũng như khiến đám đông chú ý những lời cô "phán" để họ vì mãi nghe mà không nhận ra rồi buột miệng gọi tên cô. Ưm... bay chòn vòn bên trên họ hết như một thiên thần mà cô đang cố làm cho giống. Ai có thể cãi lại một vị khách đến từ thiên đường chứ? Khoan đã... Là cô chứ ai. Khi Elise xuất hiện trước lúc họ đánh bại Grainna lần trước, cô đã cãi lại bà đấy thôi.

Lần này sẽ có hiệu quả. Phải có hiệu quả. "Lần này phải được."

"Em không thể tin được là chị có thể bay."

"Là đùa thôi. Chị có thể bay là đùa rất tốt, chứ chưa sẵn sàng nhảy lên một mỏm đá hay liềm mình lao xuống bên dưới."

"Nhưng em vẫn thấy rất tuyệt. Em nghĩ lẽ ra mọi người phải đoán ra được chị chính là nguyên nhân đằng sau vụ chúng ta bay lên khi xác lập vòng tròn." Tara nhại lại mấy câu thần chú và hai chị em cười phá lên.

Liz cười khúc khích trước khi tô son môi màu hồng rực.

"Úi chà, em có thể tin vào bọn chị không?"

"Không hẳn." Tara cúi xuống đằng sau và chải đầu cho Liz. "Chị chưa kể em nghe về chị và Fin."

"Ồ." Cô nên nói gì đây? Kể cho em gái nghe cô đã ngủ với Fin là điều không cần thiết. Bất kỳ ai có mắt đều có thể nhìn thấy mối quan hệ của họ đã thay đổi. Khi thật, chuyện này thậm chí đã xảy ra trước khi họ rời khỏi đây. Giờ họ đang bận rộn với việc chiến đấu với Grainna và không thể nghĩ nhiều đến những cái nếu-thế-thì-sao.

"Sao hả, không nói được chứ gì? Chị có bao giờ nói không nên lời

như thế đâu.”

“Chỉ là đang cân nhắc nói như thế nào thôi.

“Thì cân nhắc nhanh lên. Trước khi Duncan và Todd quay lại.”

Cô có thể nói gì bây giờ? Hai người tìm thấy cảm giác dễ chịu trong vòng tay nhau. Đã tận hưởng sự gần gũi tuyệt vời bên nhau, giống nhau về “khoản” hiểu thẳng. Ừ thì hai người luôn khắc khẩu với nhau nhưng rồi “ghét của nào trời trao của ấy”, hai người đã có một kết thúc có hậu. Khi nụ cười tự mãn xuất hiện trên nét mặt, Liz vội dập tắt ngay.

“Có say mê không?” “Cái gì?”

“Say mê, lạ lùng, sung sướng?” Tara vẫn kỳ kèo và chưa chịu buông tha. “Có thể việc Grainna đưa hai người đến thế kỷ XXI là một cơ hội hiếm có đấy chứ? Chị đang phải lòng anh ấy.”

“Thôi đi. Grainna là một mụ phù thủy. Mục tiêu của mụ không phải gắn kết Fin và chị với nhau, mà là chia rẽ bọn chị. Chị vui mừng vì đã làm lành với mẹ và khiến cha không còn bắt nạt mẹ được nữa. Chị biết mình đã cố gắng, ngay cả khi ông ấy lúc nào cũng đối xử với con cái không ra gì.”

“À há.”

“À há? À há là sao đấy?”

“Chị đã không phủ nhận điều đó.”

Đúng, cô đã không phủ nhận, Liz trầm ngâm. Làm sao mà phủ nhận được chứ? Nói thế thì khác nào phủ nhận bầu trời màu xanh. Nhưng Chúa ơi, chuyện này thật đáng sợ. Sợ vì không biết liệu Fin có cảm thấy say mê cô như thế không, sợ vì không biết ngày mai sẽ ra sao, sợ khi nhớ lại những lần gần gũi mà không có bảo vệ và kết quả là Simon có mặt trên đời này.

Sợ. Sợ đến chết khiếp.

Có giọng nói lạo xạo vang lên từ máy bộ đàm. Cái chuông reo thật

đúng lúc, cô không phải giải thích này nọ.

“Mấy chị em sẵn sàng chưa?” Giọng của Todd. “Năm phút nữa thôi”, Tara bảo.

Liz khoác áo choàng dài đen vào, che đi váy, tóc và lối trang điểm của thế kỷ XXI.

Tara bồng Briac lên, cù vào mũi thằng bé khiến cu cậu cười nắc nẻ và cô mỉm cười nhìn nó.

“Chị có thể làm được tất cả những điều này và đồng thời giữ anh ấy.”

“Chị được lựa chọn sao? Chị sẽ không để một trong những cô hầu gái sơ sẩy buông rơi anh ấy khi “thiên thần” xuất hiện. Thêm nữa, chị là một phụ nữ hiện đại. Làm- nhiều- việc- cùng- một- lúc là tên lót của chị.”

* * *

“Chú có chắc là cô ấy có thể làm được chuyện này không?”, Duncan hỏi Fin khi họ vào vị trí.

“Cô ấy có thể bay.”

“Cô ấy có thể kiểm soát được không?”

“Chỉ mỗi cái tính cứng đầu của cô ấy không thôi cũng đã đủ để kiểm soát được nó rồi.”

Nét nghiêm nghị trên gương mặt của Duncan biến mất, thay vào đó là sự ngạc nhiên. “Chú hiểu cô ấy rõ quá nhỉ.”

Fin tán thành.

* * *

“Rất nhiều.” Cô đã nghĩ ra cách tập trung mọi người từ mỗi thị tộc để chống lại Grainna và những chiến binh bị mù phũ thủy không chế. Sử dụng những chiến thuật mà Selma đã sử dụng trong tương lai. Nếu Liz là đàn ông, cô chắc chắn sẽ là một chiến binh tài ba và dũng cảm.

Nếu anh chịu thừa nhận, anh sẽ nói hiện giờ cô là một chiến binh.

Duncan khoanh tay ngang ngực và nói, “Sống với cô ấy sẽ không dễ dàng đâu”.

Fin ngửa đầu ra sau cười vang. “Có ai nói em muốn dễ dàng đâu? Em sẽ không bao giờ chán cuộc sống với Lizzy.”

“Thế khi nào chú nói với cô ấy chuyện kết hôn?”

“Anh không nhớ chút gì về chuyện của mình à. Em sẽ không bao giờ nói với cô ấy chuyện như thế.”

Nụ cười trên môi Duncan tắt ngóm. “Chú không định để cô ấy đi, đúng không?”

“Đừng có vớ vẩn. Em sẽ yêu cầu Elizabeth ở bên em.” “Thế nếu cô ấy không đồng ý thì sao?”

Fin nhướn mày, cân nhắc lời nói của anh mình. “Thì em sẽ vác cô ấy lên vai và nhắc cho cô ấy nhớ ai khỏe hơn.”

“Không dễ dàng và không bao giờ chán.” Duncan vỗ vai em trai.

Tatiana ngồi bên bếp lò, khuấy cái nồi đang sôi. Ian không xích cô, cũng không cho người canh giữ cô. Khi cô hỏi lý do, ông trả lời, “Ta tin cháu sẽ làm điều đúng đắn”.

Tại sao ông lại tin cô? Làm thế nào ông có thể tin cô sau tất cả những gì cô làm? Cô cụp mắt xuống đất, tập trung vào việc nấu nướng và phụ việc cho mấy cô hầu gái.

Grainna đã thôi tìm cách xâm nhập vào đầu cô, ngoại trừ lần trước, khi cô ở giữa những người nhà MacCoinnichs. Tatiana thấy biết ơn vì điều đó.

Cô nhắm mắt một thoáng, cơn mệt mỏi tràn qua người. Cô không thể ngủ vì sợ Grainna vào đầu mình.

“Cô nên ngủ một lát đi.”

Giọng nói của Cian khiến tim cô lạc nhịp. Cậu có vẻ mệt mỏi nhưng còn khá hơn cô. Cậu mặc váy và áo choàng không tay, thanh gươm đeo ngang hông. Tóc cậu ướt, như thể vừa mới gội đầu. Cô không thể nhịn được cười.

“Tôi không thể ngủ”, cô đáp. “Mụ ta sẽ tìm cách đi vào đầu tôi như một ăn gỗ vậy.”

“Đây không phải là lỗi của cô. Giờ tôi hiểu rồi.” Cậu bước tới đủ gần để cô có thể ngửi thấy mùi xà bông trên da cậu. Sạch sẽ, trong sáng, những đặc điểm mà cô không hề có.

Cô lùi lại. “Xin anh đừng. Chúng ta không bao giờ có thể, Cian.”

Cậu đưa tay chạm vào má cô, vuốt ve. Cô thở ra, và cho phép mình tận hưởng cử chỉ âu yếm đó.

“Cha tôi nhìn thấy điều tốt đẹp nơi em. Nhưng ông ấy chưa chấp nhận mở lòng ra với em như tôi.”

Mắt ngân lệ, nhưng cô cố dằn lại. Cô nắm lấy tay Cian và gieo vào lòng bàn tay cậu một nụ hôn dịu dàng trước khi lùi ra. Cảm giác xao xuyên quen thuộc dấy lên trong cô. Một hình ảnh trắng muốt ngập tràn tâm trí cô, sự bình yên lan tỏa theo thiên thần. Rồi nỗi đau xuất hiện, máu. Rồi không còn gì nữa.

“Tatiana? Tatiana?” Khi cô mở mắt ra, Cian ôm lấy cô. Cô ngã xuống đất, và một trong mấy cô hầu gái chạy đến.

“Tôi... tôi thấy mệt.” Dù đột nhiên cô không còn thấy mệt gì nữa.

“Lấy nước cho cô ấy, Alice”, Cian ra lệnh.

“Em không nghe gì cả. Em chỉ thấy thôi, Cian. Đó là lý do tại sao Grainna để em sống.”

“Tại sao bây giờ em nói với tôi chuyện này?”

“Bởi vì em có thể.” Và có lẽ sau này cô sẽ không thể. Cô giữ điều đó cho riêng mình biết.

“Tôi đi tìm cha đây.”

Tatiana gật đầu. “Anh đi đi.” Và xin đừng ngoái lại.

Trước khi quay đi, cậu giúp cô đứng lên, nắm lấy cánh tay cô, và bóp nhẹ. “Tôi sẽ bảo vệ cho em.”

“Em chưa bao giờ nói dối về cảm xúc của mình đối với anh, Cian. Chưa bao giờ.”

Cậu mỉm cười, ghé môi trao cho cô nụ hôn ngọt ngào nhất, rồi quay người đi.

Khi cậu đi khỏi, cô đưa tay lên miệng và để mặc nước mắt tuôn trào.

Khi cô uống nước xong và Alice quay về với công việc của mình, Tatiana nói. “Có một thiên thần xuất hiện.”

“Em đang nói gì thế?”

“Một thiên thần. Tôi trông thấy. Thiên thần mang theo sự bình yên.”

Cậu cau mày. “Thế em nghe gì?”

* * *

Như đã tính trước, bầu trời đầy mây, nhờ vào Ian, với ánh chớp chỉ vừa đủ để làm nổi bật bất kỳ điều gì họ mong muốn. Myra với Todd đứng bên cạnh cô, Amber, Simon và Cian ở gần lều. Tara đứng gần Lora và Ian đứng ở giữa những người trong gia đình, trong khi Duncan cùng Fin quan sát, đợi tín hiệu của cô ở bờ đông.

Sân khấu đã được dựng lên, và “buổi biểu diễn” sắp bắt đầu. Quá ưong phí, cô đang không sắm một vai trong bộ phim Hollywood nào đấy khi có cơ hội tốt thế này.

“Sẵn sàng chưa?”

“Chưa, nhưng tôi còn lựa chọn nào khác đâu? Đó là ý tưởng của tôi mà.”

“Ý tưởng quá chuẩn luôn, tất cả mọi thứ đều được định liệu đầu ra đó”, Todd lên tiếng.

Myra gật đầu đồng tình. “Chị bay được thật sao?”

Có thể không? Trời đất, nếu không được thì sao đây? Theo bản năng, người cô nhắc lên khỏi mặt đất vài phân. Myra há hốc miệng và Todd thì thào những lời báng bổ gì đấy.

“Bay lên. Bay lên nào.”

“Được rồi, cô-gái-bay, sẵn sàng chưa?” Cô mỉm cười trước câu nói của Todd. Chưa. Toàn thân cô run rẩy và đột nhiên điếng người khi nghĩ liệu kế hoạch của mình có thành công được hay không.

“Đừng như thế”, Myra mắng, rõ ràng là cô đọc được cảm xúc của Liz. “Kế hoạch rất chắc chắn, Todd kể em nghe rằng trong thời đại của chị, chị đã là một nhà...”, cô thở ra và lên giọng, “Nhà thám tử đại tài. Chị có khả năng dẫn dắt người khác, Lizzy. Cứ nghĩ cách chị đã không chế quyền năng của tất cả chúng ta mà xem, quyền năng Druid, những câu thần chú... chị đều làm rất tốt. Kế hoạch này sẽ thành công. Em biết chắc như vậy”.

Liz chạm chân xuống đất và ôm chèoang lấy Myra. “Cảm ơn. Em là một kẻ nói dối đại tài, nhưng cảm ơn.”

Todd nghiêng đầu sang một bên. “Nói dối không phải là thế mạnh của cô ấy đâu. Nhưng cô ấy đúng về khả năng của chị là dẫn dắt người khác và kiểm soát tình hình tốt. Nói hết như một vị thần và khiến người khác phải lắng nghe. Rồi nếu gặp may, và có thể thêm một chút phép màu, hai người có thể khiến mọi người quên sạch những chuyện này khi xong việc.”

Todd nói đúng. Kế hoạch hoàn hảo. Kế hoạch của cô rất vững chắc, và là cái duy nhất họ có.

Simon, con sẵn sàng chưa?

Cậu đáp lại ngay. Sẵn sàng. Liz biết con trai cô ra hiệu cho Tara,

Tara nói cho Duncan. Đợi Ian bắt đầu đã.

Được rồi. Ngay cả trong đầu cô, giọng của Simon cũng không có chút nao núng.

“Chúng ta đã sẵn sàng”, cô nói với Myra và Todd. Họ nín thở, chờ đợi.

Rồi hít những hơi thật sâu cho đến khi bầu trời đằng tây có ánh chớp loé lên và mặt đất rung chuyển bởi tiếng sấm do Ian gọi đến.

“Buổi biểu diễn bắt đầu.”

Liz phóng người bay lên, cao hơn cả mấy tán cây, và cách xa bất kỳ thứ gì có thể che khuất cô.

Khi thật, Simon đã làm như thế nào nhỉ? Cô vừa nghĩ xong thì có tiếng Simon vang lên trong đầu. Đừng nhìn xuống và mỉm cười đi. Khi mình cố cười được thì sẽ không sợ gì cả.

Liz dang rộng hai tay, một phần bởi cô nghĩ rằng như thế sẽ giúp cô giữ thăng bằng, phần khác bởi vì cô muốn có vẻ hết một thiên thần “thứ thiệt” chứ không phải là một thiên thần “mạo danh” và để lộ vẻ sợ sệt ra ngoài mặt.

Cô bay lơ lửng bên trên đám đông. Một vài người quỳ mọp xuống trong khi những người khác ngược lên nhìn không chớp mắt. Myra và Todd ra khỏi rừng và đứng xem hết như những người khác, nhưng kỳ thực họ chỉ tập trung vào đám đông, những chiến binh có thể cảm thấy bị đe dọa và muốn đánh trả.

Simon, ra hiệu cho Ian đi. Lizzy ra lệnh cho con trai khi cô vươn hai tay lên bầu trời. Chớp loé lên và sấm vang rền.

“Từ thiên đàng, ta xuống đây cùng các ngươi.” Nhiều dân làng làm dấu thánh và quỳ mọp xuống. Đến lượt Fin, Simon.

“Xuống đây tống khứ bọn ma quỷ đang hoành hành.” Liz gập hai bàn tay lại và hạ xuống gần nửa mét.

Fin dùng quyền năng khiến mặt đất rung chuyển.

Cô phóng vút lên và xoay tròn để đảm bảo đám đông nghe rõ lời mình. “Có một phù thủy đang ngụ ở phía Tây. Quyền năng của mẹ ta rất mạnh. Mẹ ta đã chia rẽ gia đình của các ngươi. Mẹ ta là lý do khiến các ngươi đau khổ. Mẹ ta làm vậy vì đó là cách duy nhất để duy trì sự tồn tại con thịnh nộ của mình.”

Nhìn thấy người phụ nữ trong trang phục trắng toát, Tatiana quan sát kỹ hình dáng của cô, dựa vào đôi mắt và kiến thức của mình, cô biết đây không phải là thiên thần. Nhưng những người xung quanh cô đang quỳ mọp, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt của người đang lơ lửng bên trên.

Bầu trời đen kịt mây và mặt trời chiếu ánh sáng le lói mang lại cho gia đình Cian quyền năng họ cần.

Alice, chị hầu gái, thì thầm, “Tôi có thể làm gì được cho cô?”.

Cần phải có một đội quân mới có thể đánh bại được Grainna. Với số lượng bốn chọi một, chắc hẳn đám người này sẽ áp đảo quân của Grainna. Những ý nghĩ đó chợt lặn đi, và đầu Tatiana bắt đầu đau dữ dội.

“Không.” Cô ôm lấy đầu. “Đề tôi yên.” Nhưng Grainna đã đi vào tiềm thức của cô, và bên trong cô đột nhiên lạnh toát.

Tatiana nhắm nghiền hai mắt, không để Grainna nhìn xuyên qua chúng. Rồi hai mắt cô mở bừng ra, không phải theo ý muốn của cô mà là của mẹ phù thủy. Cố đưa hai tay lên che lấy mắt, cô quay người bỏ chạy khỏi đám đông và người phụ nữ giả làm thiên thần.

Ngươi tưởng ta sẽ để cho ngươi đi dễ dàng như vậy sao?

Đầu cô đau nhức. “Không, tôi biết bà sẽ không bao giờ trả tự do cho tôi.”

Quay lại để ta nhìn nào.

Không, cô sẽ không xem nữa vì việc này sẽ khiến Grainna biết được chuyện gì đang xảy ra và mục lại có thêm sức mạnh. Nhưng đầu cô như muốn nứt toác ra và tự nó quay mòng mòng hoặc theo ý muốn của Grainna. Tatiana mở mắt ra chớp chớp.

Grainna hét lên bên trong đầu cô.

“Dừng lại.” Lời nói đó không phải của Tatiana mà là của mục phù thủy. Khi nó được thốt ra khỏi miệng cô, vài người đưa mắt sang Tatiana.

“Đây là một phép màu, cô gái. Hãy lắng nghe thiên thần đi.” Một phụ nữ lạ cố gắng xoa dịu cô. Bà ta không biết rằng Grainna đang nhìn xuyên qua mắt cô.

Tatiana quay người vùng chạy ra khỏi đám đông. Cô vấp phải bếp lửa, trông thấy một con dao thái thịt, bèn chộp lấy chuôi dao và chạy tiếp.

Tatiana thở hên hên. Hông đau nhói. Khi đến được mỏm đá thì cô đã cách đám đông khá xa.

Grainna khiến người cô quay tròn. Khi mở mắt ra, cô không thể nhìn thấy gì nữa. Tatiana biết mục đã tìm được một người khác để không ché.

“Không”, cô hét lên, quay người về phía biển. Cô sẽ không phản bội Cian. Không bao giờ nữa. Sẽ có máu, đau đớn, hoà bình, và rồi không còn gì.

Sẽ không có sự phản bội.

Cô dịch tới sát mỏm đá hơn và nhảy xuống.

Không. Grainna rống lên. Tatiana cảm thấy cơ thể mình bị nhấc bổng lên và ném trở vào.

Đau điếng nhưng Tatiana không màng đến, cô đứng lên làm lại.

Lần này, khi Grainna kéo được cô lại, Tatiana đâm thẳng vào tim

mình bằng con dao lấy được bên bếp lửa và ngã xuống.

Rồi thiên thần đến bên cô. Thiên thần đích thực. Sáng lòa, và cười trên gió. “Suyt, con của ta.” Giọng thiên thần vang rền như của hàng ngàn người. Có tiếng nhạc réo rắt, đầy ma lực. Bình yên.

CHƯƠNG 29

Thành công. Kế hoạch của mẹ cậu đã thành công. Mẹ cậu bảo mọi người tụ tập lại cùng nhau, lắng nghe các lãnh chúa, và cùng nhau đánh bại mục phù thủy. Thiên thần, mẹ cậu, sẽ tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người để đạt được mục đích đó. Simon không thể không nghĩ rằng họ đã có chút cơ may giành chiến thắng. Có khi còn hơn thế nữa.

Khi đám đông ổn định, Simon nghe Liz nói bằng ý nghĩ khi cô thay quần áo trong rừng, cậu theo Cian và Amber trở về lều. Họ ghé lại chỗ bếp lửa thì phát hiện ra Tatiana đã biến mất.

“Cô gái đó đi đâu rồi?”

Alice so vai và chỉ về hướng đông.

Simon và Cian đưa mắt nhìn nhau. Cả ba chạy về hướng Alice chỉ.

“Cô ấy không bỏ đi đâu”, Amber nói lớn.

Simon muốn đồng ý, nhưng không dám chắc.

Khi họ chạy gần đến mỏm đá, đập vào mắt họ là thân người nhỏ nhắn của ai đó nằm trên đất.

Và vương trên những lớp váy là máu, rất nhiều máu.

Amber là người đầu tiên khựng lại, run rẩy.

Simon đông cứng người bên cạnh Cian. Khi Cian phóng về phía trước, Simon cố giữ cậu lại.

“Tatiana? Không.”

Tiếng kêu ai oán của Cian khiến tim Simon như bị ai bứt ra khỏi lồng ngực.

Cậu gọi mẹ bằng ý nghĩ, ước sao họ mau đến đây. Không phải vì họ

có thể làm gì với cô gái bất động trong vòng tay Cian kia.

Cả ba ngồi ở đó, Simon ôm Amber trong khi cô khóc nức nở, còn Cian thì cố lay xác của Tatiana, rồi mọi người đến.

Cian đã cố dùng quyền năng của mình để cứu cô, nhưng người đã chết rồi thì quyền năng nào cũng vô hiệu.

Ian đến bên con trai. “Con trai, không thể làm gì được nữa đâu.”

“Tại sao?”

“Con bé đã chịu nhiều đau đớn dưới bàn tay của Grainna. Trái tim của nó không cho phép mình phản bội con lần nữa. Nó đã nói rất nhiều về điều đó với mẹ và mọi người”, Lora nói với con trai.

Simon cảm thấy vòng tay mẹ kéo cậu vào sát hơn. Mẹ vẫn chưa tẩy trang hết. Mẹ khóc khiến phấn mắt rã ra chảy thành dòng vằn vện xuống hai bên má.

Todd và Fin rời đi rồi quay lại với những dụng cụ để chôn Tatiana. Cian vẫn không chịu buông cô ra cho đến khi Lora kéo cậu. Myra và Tara quấn lấy cô bằng một tấm vải lớn. Không đầy một giờ sau, việc chôn cất được tiến hành xong xuôi.

Hầu như không có ai nhìn thấy hay nghe thấy. Simon đã quan sát Todd, Fin, và Ian chôn người kỹ sĩ bị mất mạng vào ngày hôm trước cũng theo cách tương tự. Không có nghĩa trang hay hòm gì cả. Theo Fin, trong thời chiến, chôn cất tại chỗ là việc bình thường.

Ian cầu nguyện bên phần mộ rồi cả nhà ra về.

Simon đưa mắt nhìn hết người này đến người kia và cầu mong sao tất cả vẫn bên nhau khi Grainna bị đánh bại.

* * *

Grainna nghiêng rặng, phẩy một bàn tay về phía quả cầu thủy tinh, không thấy gì cả, rồi chửi thề.

Mẹ không hề trông thấy cô gái tự vẫn để cứu bạn trai mình. Chuyện gì xảy ra với những kẻ yêu nhau thế nhỉ? Điều đó khiến mẹ buồn nôn.

Áp tay lên chỗ bị thương, Grainna bấu chặt lấy.

Mẹ không chịu thừa nhận con đau. Đổi lại, mẹ không nhận thấy nỗi đau đớn là một điểm yếu. Sẽ không biến thành chim nữa. Không làm điều đó nữa nếu mẹ có thể tránh.

Tuy nhiên, mẹ có thể kêu gọi những động vật khác hành động như đội quân của mẹ.

Đã đến lúc chấm dứt cuộc chiến này. Đến lúc khiến nhà MacCoinnichs đổ máu. “Đến đây nào, những người bạn nhỏ.” Grainna nhắm mắt lại và gọi bằng ý nghĩ. “Đã đến giờ ăn tối.”

* * *

Fin đứng bên cạnh cha, Todd, Duncan, và tất cả hiệp sĩ lẫn lãnh chúa đều có mặt. Lính của Lancaster và Brisbane rõ ràng là không thấy thoải mái khi đứng bên cạnh nhau vì hai lãnh chúa hầu như không nói gì. Sự bối rối và lo lắng hằn lên nhiều khuôn mặt.

“Giờ ông định làm gì?”, Lancaster hỏi Ian.

“Thật khó để mà phốt lờ được. Những điều thần linh phán không thể không lưu tâm. Chúng ta đều mất người, đúng không nào?”

Một loạt lời đáp aye cất lên.

“Tối qua, trại tôi một có người nữa bị mất tích. Xác con trai lớn của Mallick sáng nay được tìm thấy bị mất một bàn tay và một con dao đâm thẳng vào tim. Nếu kẻ thù của chúng ta đến từ mỏm đá phía tây, lần này chúng ta nhất định sẽ tìm chúng và chấm dứt tình trạng hỗn loạn này.”

Todd chồm người nói nhỏ vào tai Fin. “Không ai nói đến phép thuật.”

“Người đầu tiên đề cập sẽ bị khinh miệt, nhưng người thứ hai sẽ

được cân nhắc. Chỉ cần những người đứng đầu các gia đình gạt đầu đồng thuận thì mọi người sẽ cân nhắc việc kết hợp với nhau để chống lại thế lực đen tối.”

“Thần linh...”

“Thiên thần. Người giống như một thiên thần”, một người khác cắt ngang.

Fin cúi đầu mỉm cười. Cô thật đẹp. Trước đó, khi Lizzy quay về trại, xoay tròn trong hứng khởi vì kế hoạch thành công đúng như mong đợi. Fin nghĩ thầm rằng mình đã từng ngủ với một thiên thần. Với cô, anh tìm thấy thiên đường.

“Vâng, là thiên thần. Thiên thần phán rằng sẽ ban cho chúng ta sức mạnh để đánh bại ma quỷ.”

Như đã lường trước, một vài người nhón nháo lên gạt bỏ ý kiến đó.

“Con gái của tôi thức dậy không còn nhớ là mình đã dính hôn”, Lancaster bảo họ. “Nó đâu có điên.”

“Ngày hôm đó ai cũng trở nên bất bình thường.”

Những giọng nói bắt đầu rộ lên. Tất cả đều kể về những câu chuyện họ trông thấy, cảm thấy.

Fin đưa mắt tìm Logan. “Elizabeth và tôi bị đẩy đi xa cách đây hàng nghìn dặm.”

Logan tủm tỉm cười. “Chắc chắn không phải là cậu tìm cách trốn đi đâu đó với riêng cô ấy đấy chứ?”

“Nếu cần được một mình với cô ấy, tôi sẽ đưa cô ấy đi khỏi đây và báo cho gia đình biết.”

“Tôi đã tự hỏi không biết hai người biến đi đâu. Cha cậu hầu như không nói gì cả.”

“Ông ấy không hề biết chúng tôi ở đâu.”

Logan đưa mắt nhìn những người khác và hạ thấp giọng, vì cậu không muốn nghe thấy nhiều người trả lời cùng một lúc. “Cậu có nghĩ chuyện đó liên quan đến ma thuật không?”

Fin so vai. “Chứ còn gì nữa?”

Ian lớn tiếng át âm thanh ồn ào. “Mọi người, xin yên lặng giùm. Có nhiều điều không thể giải thích được. Gần như mọi người ở đây đều biết có người chết hoặc biến mất. Ngay cả trước khi đến đây, chúng ta đều biết có điều gì đó bất thường đang diễn ra ở vùng cao nguyên này. Brisbane, ông bảo lính của ông đã bỏ trốn nhiều đến mức không thể không lưu tâm. Tất thấy là bao nhiêu?”

“Năm ky sĩ đã trốn khỏi đây. Ba người khác được cho là đã về nhà mùa thu trước và không hề thấy quay lại. Ngoài ra hiện còn có một số khác mất tích.”

Làng của Brisbane mất hơn ba mươi người. Lancaster cho biết chỗ ông có một tá người mất tích trong đó có đàn ông, phụ nữ, và trẻ em.

Những con số khiến Fin choáng váng. “Chỗ ông thì sao, MacCoinnich?”

Duncan bước về phía trước. “Chúng tôi đã chôn hai thi thể.”

Fin thở ra nhẹ nhõm khi những người đàn ông gạt đầu và chuyển sang chủ đề khác. Bảo là họ không mất ai chỉ khiến mọi người dấy lên nghi ngờ. Họ không mong chờ điều đó.

Khi cuộc tranh luận tiếp tục, Fin để ngỏ tâm trí và nhìn khắp lượt căn phòng. Trong đám người, ngoài gia đình anh còn có những người Druid khác. Anh biết chắc điều đó. Anh bắt gặp cặp mắt của một trong những hiệp sĩ của Lancaster, Donovan. Anh đã luôn thắc mắc về người đàn ông đó, nhưng sẽ không bao giờ hỏi công khai.

Có những người khác lẫn trong đám người. Họ giữ yên lặng, chú ý lắng nghe.

“Ta nên làm gì với lời hứa hẹn của thiên thần là ban cho ta sức mạnh

để đánh bại mục phù thủy?’

“Người đã nói đến lửa và mưa. Điều đó có nghĩa là gì?”

Fin đưa mắt nhìn anh trai và hát đầu về phía người đàn ông vừa lên tiếng. Duncan nháy mắt.

“Phù thủy và quyền năng. Vớ vẩn”, anh ta nói, vẫy tay vào không khí. Ngay lập tức, một quả cầu lửa không biết từ đâu xuất hiện và rơi xuống đất.

“Chúa ơi!” Gã nhảy dựng ra sau và nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Gã đưa tay lên sẫm soi lần nữa, rồi vẫy vẫy. Duncan phóng thêm vài tia lửa nữa bằng qua phòng.

Fin muốn cười, nhưng cố nín.

Có ai đó bên ngoài hét lên và mọi người la lớn. Họ quay ra và nhìn chăm chú vào khoảng không gian giữa các khu trại. Chỉ trong vòng vài giây, nhiều tiếng la hét nữa khuấy động cả bầu không khí buổi chiều.

Fin đưa mắt về phía lều của gia đình. Duncan đi bên cạnh. “Tara bảo trong lều có rất nhiều chuột.”

“Chuột?”

“Hàng trăm con.”

Fin cảm thấy có ánh mắt ai đó quan sát mình, quay lại và bắt gặp ánh nhìn chăm chăm của Donovan. Anh ta hát đầu về phía trái, tránh xa khỏi đám người. Duncan và Todd đi về phía gia đình, nhiều người khác cũng bỏ chạy.

“Anh làm thế là sao?”, Donovan hỏi.

Fin nghiêng đầu, chớp lấy cơ hội. “Cũng như anh thôi.”

“Thiên thần ban cho chúng ta quyền năng, và chúng ta công khai sử dụng chúng sao?”

Fin phớt lờ tiếng la hét ngày một tăng dần. “Tôi tin rằng đó là điều thiên thần phán. Tôi nghĩ là những quyền năng sẽ mất đi một khi mũ phủ thủy bị đánh bại.”

Vừa lúc đó, một con chuột dài hơn nửa mét ngang nhiên chạy thẳng về phía họ. Nó nhảy lên chân Fin. Anh vội đá phăng nó ra. Trước khi con chuột xông tới lần nữa, lửa trùn lên thiêu cháy nó.

Khi anh ngược nhìn lên, Donovan chìa tay ra. Fin dang tay. “Sẵn sàng hỗ trợ, người anh em.” Donovan mỉm cười. “Vâng, sẵn sàng hỗ trợ.”

Những người phụ nữ xung quanh hét lên, trẻ con khóc thét. Một vài con chuột bị giẫm chết trong khi những con khác bám vào chân và tay bất kỳ ai có thể.

Ngay lúc Fin đến chỗ Liz và những người khác, tình hình cực kỳ hỗn loạn. Cian đẩy anh vào bên trong lều.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Liz bồng Briac một bên tay, Simon và Amber nắm lấy tay nhau và bám lấy bên tay còn lại của cô. Cả bốn người lơ lửng trên mặt đất, tránh xa lũ chuột.

“Ổ yên đây nhé”, anh bảo.

“Em đã định thế rồi”, Liz nói lớn.

“Simon, cháu gọi vài con mèo đến ứng cứu được không?” Cu cậu hăng hái gật đầu trước khi nhắm mắt lại.

Fin cúi đầu xuống bên dưới Cian, xoay quanh và trông thấy Duncan cùng Tara giúp mọi người diệt chuột.

Alice hét lên bên cạnh anh. Một con chuột bám vào váy, chị đưa tay hất nó ra. Fin khiến một tia lửa loé lên từ bàn tay chị khiến con chuột bị bỏng. Alice nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm vào tay mình, rồi vớ lấy cái que còi bên bếp lửa đâm thẳng vào kẻ thù bốn chân.

Duncan chỉ tay về phía mép rừng. “Chúng xuất hiện từ khắp nơi.”

“Tập hợp mọi người lại, khiến họ nghĩ rằng chính họ đốt cháy chúng.”

Tara chạy về phía Myra khi Duncan đến chỗ Logan và chỉ tay về phía cơ man nào là chuột đang rào rào tiến về phía họ.

Fin đi tìm Ian và Lora báo cha mẹ biết kế hoạch của mình. Ngay lập tức, khu trại đầy những quả cầu lửa và cứ mỗi khi có một con chuột chết cháy thì đám đông lại ồ lên và hoan hô. Khi anh gặp Donovan, anh ta đã tập trung được vài người bên cạnh.

“Họ từ đâu đến?”

“Đằng kia.”

Duncan ngồi với sáu người, anh khiến cho họ phóng được lửa, hay nghĩ họ đang phóng lửa, từ tay họ.

Fin chạy tới để phụ một tay.

Họ liên tục phóng lửa, nhưng lũ chuột vẫn không ngừng xuất hiện. Khi họ vừa tiêu diệt được một đám thì đám khác ào tới.

“Đủ rồi”, Duncan hét lên, xòe cả hai bàn tay ra và khiến đất bốc lửa thành một luồng lớn. Một vài con chuột chạy thẳng vào lửa, những con khác cố tìm cách thoát ra.

Fin để ý thấy một trong những người đàn ông đứng bên cạnh Duncan cùng tiêu diệt lũ chuột với anh. Người lạ mặt bắt chước những hành động của Duncan, và Fin làm lửa xuất hiện, nhưng không giỏi bằng Duncan. Fin thúc khuỷu tay vào bàn tay Duncan, khi người lạ làm lại lần nữa. Lần này những ngọn lửa bốc lên cao và đám lửa cháy lan ra xa.

Lũ chuột rút lui. Những con lọt vào bên trong quang lửa lần lượt “ra đi”, từng con một. Những con mèo do Simon gọi đến rượt bắt và tiêu diệt bọn chuột lì lợm.

Không lơ lửng bên trên nữa, Liz đến gần Fin khi anh quay về bên

cạnh cô. Cô lao vào vòng tay anh và tựa đầu vào ngực anh. Anh gieo một nụ hôn lên đầu cô.

“Mọi người ổn cả chứ?”

“Em sẽ không ngủ được một tuần, nhưng tất cả chúng ta đều ổn.”

Anh cười vang.

“Chuột hả? Mụ ta chập mạch rồi.”

Fin nghe cô nói tiếng lóng đủ nhiều để hiểu câu vừa rồi. “Chưa hết đâu.”

Cô run lên. “Một tháng. Em sẽ không ngủ một tháng mất.”

Tận hưởng sự âm áp do cô mang lại thêm một chốc nữa, Fin vượt lưng cô. “Simon đâu?”

“Nó và Cian đang giúp Lora và Myra chăm sóc cho những người bị chuột cắn.”

“Có vết thương nào nghiêm trọng không?” “Khó nói lắm.”

Fin thấy Todd ra hiệu cho anh tới khu lều trại.

Gỡ tay Liz ra, anh gieo vội lên môi cô một nụ hôn. Cô phụng phịu dụi vào anh. Anh bước lùi ra, chĩa một ngón tay lên chiếc mũi hếch nhỏ xinh của cô. “Lát nữa nhé.”

* * *

Liz ngồi phịch xuống, không màng đến việc váy sẽ bị bẩn. Tóc cô rối bù, người cần tắm rửa ngay. Đó là chưa kể đến việc cô đói đến nỗi có thể một mình ăn nguyên một con thú nhỏ.

Tara ngồi thụp xuống cạnh chị, kể đó là Amber và Myra.

“Ngày gì thế không biết.”

“Ừ, thật tởm tộ.”

Liz đưa mắt nhìn em gái. “Briac đâu?” “Chỗ Simon và Lora.”

“Còn Cian?”

Amber chỉ tay về phía những tảng đá trông ra mỏm núi. Dáng người đứng nhìn chăm chăm ra biển nổi bật trong ráng chiều.

“Cậu ấy sẽ ổn chứ?”

“Anh ấy đau buồn, nhưng rồi sẽ qua hết”, Amber đáp. Mùi thịt hầm Alice nấu khiến dạ dày Liz nhộn nhạo.

“Cánh đàn ông đâu?”

“Họp.” Tara xoa xoa gáy. “Họ nói về chuyện cho phụ nữ và trẻ em vào pháo đài và đàn ông canh gác bên ngoài.”

Liz chú ý đến kích thước của pháo đài và số người. Chắc sẽ chật chội nhưng cũng đủ chỗ thôi.

“Chúng ta có thể phù phép những bức tường để bảo vệ mình và những người khác, ở ngoài này thì khó mà làm vậy được”, Myra nói.

“Đúng thế.” Nhưng cô ghét ý nghĩ tách gia đình ra làm đôi. Bên nhau họ có nhiều sức mạnh hơn.

Alice bước lên phía trước, trên tay là cái nồi và bắt đầu phục vụ bữa tối cho mọi người. Họ ăn trong im lặng.

Sự tĩnh lặng trước cơn bão. Liz ghét bản thân vì đã liên tưởng đến ý nghĩ rập khuôn đó, và chưa khi nào nó ám ảnh cô bằng lúc này.

Khi thủy triều lên cao, sương mù giăng kín. Màn đêm ập xuống, cánh đàn ông trở về và thông báo những quyết định đã được mọi người thống nhất.

“Ngày mai chúng ta sẽ đưa phụ nữ vào pháo đài, và cử trinh sát đi thám thính pháo đài của Grainna.”

“Họ sẽ không trở về. Grainna sẽ dễ dàng tóm gọn những toán nhỏ.”

“Anh đồng ý, nhưng thay đổi những chiến thuật đã tồn tại suốt hàng thế kỷ của chiến binh là điều bất khả.” Fin ngồi xuống bên cạnh Liz và để cô tựa vào anh.

Simon còi bếp lửa. “Tatiana nói Grainna ở gần biển.” “Đó là điểm yếu của mục ta. Chúng ta chỉ cần bao vây mục một nửa. Mục sẽ không còn chỗ để trốn.”

“Nhưng mục ta sẽ biến thành chim và bay đi mất.” Simon hạ thấp giọng và đưa mắt nhìn quanh. Hầu hết những người trong trại đã ngủ, nhưng lính canh vẫn gác bên ngoài khu trại.

“Mục ta bị thương. Nặng nhẹ thế nào thì ta không biết. Nếu vết thương của mục không lành, bảo mục biến thành một con vật nào đó thì mục sẽ không có làm đâu.” Ian uống chỗ rượu đặt bên cạnh.

“Đúng đây cha, con nghĩ cha nói đúng. Grainna không ngu ngốc đến thế.”

“Vậy sao giờ? Chúng ta đã tập hợp được mọi người với nhau, tất cả chúng ta đều sẵn sàng chống trả mục phù thủy, nhưng bằng cách nào? Cứ chạy loanh quanh phóng lửa rất mất sức.” Liz lồng tay vào tay Fin khi nói.

“Nhưng nó mang lại hiệu quả. Có điều gì đó khác cùng xảy ra khi... chúng ta phóng lửa tiêu diệt lũ chuột”, Fin nói.

“Điều gì?”

“Những người khác xuất hiện. Những người như chúng ta.”

Ian chồm người về phía trước. “Cha cũng nhận thấy điều đó.”

“Bao nhiêu?”

Fin so vai và liệt kê một vài cái tên. Ian thêm vài tên nữa, cũng khá khá. Lực lượng không hùng hậu nhưng bấy nhiêu đó cũng là tốt. Có thể còn nhiều người khác nữa nhưng chưa lộ diện. Nếu lượng người chết tiếp tục tăng, họ sẽ không còn lựa chọn nào khác.

“Con có thể tìm được những người giống chúng ta”, Amber đưa mắt nhìn mẹ. “Khi chúng ta chăm sóc vết thương cho mọi người, con đã chạm vào nhiều bàn tay. Một vài người là Druid. Con cảm thấy được điều đó.”

Tara thở ra. “Đông người thì không sợ gì cả.”

“Elise bảo để đánh bại Grainna cần phải có ‘tất cả chúng ta’. Tất cả chúng ta có thể còn những người khác ngoài mình nữa.”

Những lời nói đó chìm đi trong khi bếp lửa trước mặt họ sắp tàn. Chưa đến nửa đêm, mặt trăng sắp tròn chiếu sáng vàng vạc.

Khi thật, có phải chỉ mới hai mươi bốn tiếng đồng hồ kể từ khi Liz ngồi trên thảm cỏ của Đài thiên văn, cầu nguyện, đọc thần chú, rồi ước cô và Fin có thể xuyên thời gian để quay trở về thế kỷ XVI?

Selma và Jake bây giờ đang làm gì?

Myra cắt ngang dòng suy tưởng của cô. “Con cần ngủ.” Todd đỡ cô đứng lên.

“Đợi đã”, Simon thì thầm, nhưng mọi người đều nghe. Liz nheo mắt nhìn con trai. “Chuyện gì thế?”

“Ngày mai, trước khi đội trinh sát khởi hành, con cần đi trước họ.”

Fin đứng bật dậy. “Không được” Ian đồng ý.

“Đợi đã, hãy lắng nghe cháu trước khi nghĩ cháu điên rồ.”

Liz nhìn chăm chú vào khuôn mặt con trai và đôi mắt của nó... đôi mắt dường như già dặn hơn trước khi Grainna đẩy cô đến tương lai.

“Con sẽ biến thành cá mập và đi tìm mẹ ta.” “Việc này quá nguy hiểm.”

“Không được.”

“Simon, không được đâu.”

Liz lắng nghe. Ánh mắt con trai vẫn nhìn cô không rời. “Con làm được. Con đã làm thế rồi.”

Trái tim cô thổn thức. Cô cắn môi và nắm chặt tay Fin, nhưng không nói gì.

“Đội trinh sát sẽ chết nếu chúng ta để họ đi. Grainna sẽ không tìm con ngoài biển, sẽ không tính đến chuyện tìm con ở đó.”

“Chúng ta không thể biết được điều đó, Simon.” Fin nắm chặt tay Liz.

“Mọi người phải tin ở con chứ.”

Trong khi những thành viên khác của gia đình xì xào phản đối, Liz cân nhắc. Cô muốn khóc. Chúa ơi, cô cần khóc oà lên như một đứa trẻ. Không Chúa ơi, không! Đừng để con trai cô đi.

Simon nhìn mẹ chăm chăm.

Chỉ nhìn mẹ thôi.

Sau khi hít một hơi thật sâu, cô đưa mắt nhìn xuống bếp lửa và xoay người đối mặt với Fin. Trước khi cô cất tiếng, nước mắt đọng đầy khóe mi và cổ họng cô như có gì chặn ngang. “Em nghĩ... em nghĩ ta nên để nó thử.”

Fin nheo mắt, Liz đang hỏi ý kiến anh. Anh đưa mắt nhìn Simon. “Con làm được không, con trai?”

Liz cảm thấy tiếng khóc vượt khỏi môi mình. “Được ạ. Mẹ ta sẽ không biết con ở đó.”

Fin nhìn cô.

Nước mắt tuôn rơi, nhưng Liz vội quệt đi. Mắt Fin sáng lên.

“Vậy mẹ và chú đồng ý.”

Liz, Fin, Myra, và Todd ngồi đợi trên bờ biển. Simon đã biến thành cá mập và bơi đi dưới ánh trăng gần một giờ đồng hồ trước đó. Mỗi phút trôi qua bào mòn dần sự tự tin nơi Liz. Liệu cô và Fin đã làm đúng khi quyết định để nó đi như thế? Họ không biết nó phải bơi bao xa mới tới được sào huyết của Grainna, hay thậm chí liệu Simon có thể nhìn thấy nó từ dưới nước không.

Sau mười lăm phút Simon ở dưới nước, Liz không còn nói chuyện được với con trai bằng ý nghĩ nữa. Nỗi khổ sở nơi cô tăng lên từng phút một.

“Lẽ ra mình nên dặn nó khi nào thì phải trở vào bờ, dù cho không tìm được mẹ ta.”

Myra nắm lấy tay Liz. “Dưới đây khó canh thời gian lắm. Ngay cả nếu chị bảo Simon quay lại, thì cũng không chắc cậu ấy có thể làm được.”

Simon? Con nghe mẹ nói không?

Im lặng. Chỉ có sự im lặng chết tiệt.

Một vài hòn đá rơi xuống khỏi vách núi. Liz đưa mắt nhìn qua vai thấy Cian và Amber đi về phía họ. Mắt dỗi xuống nước.

“Đội trinh sát đang bắt đầu tập trung”, Cian cất tiếng khi cậu đứng bên cạnh họ.

Fin hít sâu rồi thở mạnh. “Nào, Simon. Nhanh lên, chàng trai.” Nỗi lo lắng hằn trên khuôn mặt anh. Tạ ơn Chúa vì cô không đứng trên bờ biển một mình. Có thể là sai khi muốn người khác chia sẻ gánh nặng với mình về sự an nguy của con trai cô, nhưng Liz thấy biết ơn vì anh có cùng chung nỗi lo với cô.

Ái chà!

Liz đưa mắt nhìn xung quanh tự hỏi ai vừa nói. Cô quay mặt về phía biển. Simon?

Mẹ.

Cô đổ người vào Fin. “Gì thế?”

Cô chỉ vào đầu mình. “Simon.”

Mẹ phải ở dưới này mới được. Cả một thế giới đầy màu sắc sặc sỡ luôn.

Vào bờ kê mẹ nghe. Con ở cách bờ bao xa vậy?

Không biết nữa, mẹ đợi chút...

“Nó nói gì thế?”

“Nó đang ngắm cảnh.”

Todd làm bầm có vẻ không ưng ý trong khi Myra hỏi, “Chuyện gì thế?”.

“Kiểm tra xem đại dương đẹp cỡ nào.”

Giờ con đang bơi vòng qua bán đảo. Khoảng năm phút nữa mẹ sẽ thấy con.”

Đúng như lời cậu nói, Simon, trong hình dáng cá mập, trôi lên đủ nhiều để mọi người trông thấy.

Khi Simon bước từ dưới nước lên, Fin lấy một tấm chăn che người cậu giúp cậu lau khô người.

“Ở dưới đó thật tuyệt. Ước gì mọi người có thể tận mắt chiêm ngưỡng. Con không biết nói sao nữa.”

“Để sau đi Simon. Con tìm thấy mẹ ta không?”

Cậu lắc lắc mái tóc dài sũng nước và mỉm cười nhìn Fin. “Đương nhiên là có rồi.” “ Bao xa?”

“Con đi bao lâu?” “Gần một tiếng rưỡi.”

“Vậy thì cách đây bốn mươi lăm phút đường biển. Lúc về con bơi nhanh. Trong lúc bơi con liên tục nổi lên để tìm kiếm. Chắc là con mất chừng một tiếng để tìm thấy mẹ ta đây.”

“Biết được bao nhiêu dặm không phải dễ.”

“Con có thể phác họa bản đồ đường bờ biển. Con đã bơi vòng quanh ba bán đảo và một cái vịnh nhỏ.”

Simon mặc quần áo vào và kể cho mọi người thêm vài điểm mốc nữa. Trước khi họ quay trở về trại, Simon tiến lại gần Liz.

“Cảm ơn mẹ vì đã cho phép con đi.” “Con làm tốt lắm, con trai.”

“Không tồi, cu cậu”, Todd thêm vào.

“Tất cả chúng ta đều tự hào về con.” Câu khen ngợi của Fin khiến cu cậu ngoác miệng cười.

...

“Chị nên đi với họ.”

Liz đồng ý với em gái. “Làm sao mình thuyết phục được những người Neanderthal này rằng phụ nữ cũng được việc?”

“Không được đâu cháu”, Ian bảo.

“Chúng ta phải hợp sức cùng nhau cơ mà. Elise đã nói thế.”

“Giống như lần trước, em sẽ cùng với cả nhà ở đây thôi.” Fin chỉ vào đầu mình.

“Lần trước đâu có thành công.”

“Lần này phải thành công.”

Liz đứng lên đi tới đi lui. “Em không thích như vậy. Như thế là không hợp lý.”

“Thời đại này phụ nữ không quen với việc đánh đấm. Họ chỉ gây cản trở thôi.”

“Nếu có chuyện gì đó xảy ra với tất cả đàn ông, thì phụ nữ cũng cần được huấn luyện cấp tốc để có thể chiến đấu. Grainna sẽ không vui chùng nào chưa giết được hết tất cả chúng ta.”

Họ vào pháo đài, thấy mọi người ở cả đây rồi. Cánh đàn ông mặc áo giáp và chuẩn bị tư thế sẵn sàng cho trận chiến sắp tới. Nhiều phụ nữ ngoan ngoãn ở lại trong pháo đài, nhưng Liz có nghe vài người rì rầm về việc không biết kế hoạch này có khôn ngoan không.

“Em sẽ đi cùng anh.” “Không được.”

“Được, anh sẽ không thắng được em về chuyện này đâu, Fin. Em sẽ ăn mặc như đàn ông nếu bắt buộc phải thế, nhưng em nhất định sẽ tham gia.”

“Tôi cũng vậy.” “Tôi nữa.”

Lần lượt từng người đứng lên.

Ian toan nói gì đó nhưng Lora đưa tay ra ngăn lại.

“Đừng bảo em phải ở lại đây đợi tin báo có ai đó chết. Nếu tất cả chúng ta cùng đi, sẽ không ai cảm thấy hối hận.”

“Nếu có gì đó xảy ra với cháu, ta càng hối hận hơn”, Ian bảo.

“Mình nghĩ nó tệ hơn đối với em sao? Cánh đàn ông sẽ đi tiên phong, chiến đấu bằng kiếm và áo giáp. Còn em và các con sẽ đấu với mục phù thủy. Cùng nhau.” Lora ghéch cằm lên khi nói hai từ cuối cùng.

Ian khoanh hai tay ngang ngực, mặt ông cau lại.

Liz nín thở. Cô biết nếu ông không đồng ý thì cánh phụ nữ chỉ còn nước ở lại trong âm ức.

Fin nhìn cô rồi nhìn cha mình. Duncan khoác vè mặt hết ông Ian.

Todd dường như hơi tán thành ý kiến đó. Dù gì thì cậu ta cũng đã làm việc chung với các nữ cảnh sát và biết phụ nữ có thể làm những việc vốn được cho là của đàn ông.

“Bố khi”, Ian làu bàu. Liz mỉm cười hài lòng.

* * *

Những lời tạm biệt đầy nước mắt dành cho mỗi Briac. Tara phó thác nó cho Alice và một vài hiệp sĩ giỏi ở lại canh gác pháo đài. Phần còn lại trà trộn vào giữa cánh đàn ông. Liz, Tara, Myra, và Amber mặc trang phục nam giới với quần bó và áo thụng. Lora thì không.

Khi họ ăn mặc theo cách đó rời khỏi phòng, một nửa tá phụ nữ kêu ca, phản đối, và cuối cùng lại gia nhập với họ. Theo Liz nhận thấy, tất cả họ là Druid.

Khi pháo đài đã lùi xa tít phía sau, Liz xoay người trên yên ngựa. Chắc cũng phải một trăm người, có khi hơn thế.

Khi ở chỗ cánh đồng quang, họ cho ngựa phi nước đại, nhưng đến rừng họ phải đi chậm lại và tán mỏng lực lượng ra.

Em gái của Donovan, Emma, đến bên Liz. “Là chị phải không?”

“Sao cơ?”

Emma hạ thấp giọng. “Thiên thần ấy.”

“À, tôi không chắc là mình biết cô đang nói về chuyện gì.”

Cô ta cười lớn. “Chị biết đấy, nhưng tôi hiểu chị cần giữ bí mật. Tất cả chúng ta đều im hơi lặng tiếng.”

Liz đưa mắt nhìn đằng sau, để ý những phụ nữ khác đang nói chuyện với người nhà cô. Những ánh nhìn lo âu hiển hiện trên mọi khuôn mặt.

“Tôi có thể gọi gió, và mưa”, cô nói trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. “Tôi không chắc mình có thể được việc gì trong

trận chiến này nhưng tôi sẵn sàng cố gắng để chúng tôi sống sót.”

Liz để ý thấy Myra nhìn về hướng cô và so vai.

“Lửa thì dễ lắm, và... ừm, đây là một quyền năng khác của tôi.” Cô không thể chứng minh cho cô ta thấy ngay lúc này. Có lẽ chờ đến lúc mọi chuyện chấm dứt thì sẽ không cần nói bất kỳ điều gì.

Emma gật đầu, tỏ vẻ hiểu. “Thế những người khác thì sao?”

Lần này Liz từ chối nói thêm. “Cô cứ hỏi họ, nhưng đừng hỏi gì con trai tôi nhé.”

“Tôi nghĩ mình cũng sẽ nói vậy nếu có con.”

Từ đó trở đi, hai người cưỡi ngựa trong im lặng. Rồi Myra và Emma đổi chỗ. Myra xác nhận rằng người phụ nữ nói chuyện với cô cũng hỏi cô câu hỏi tương tự. Cuối cùng, Liz biết rằng tất cả những phụ nữ đều có một quyền năng nào đó. Do đó dễ dàng rút ra được kết luận rằng những người đàn ông trong các thị tộc có chung dòng họ cũng mang dòng máu Druid.

Suy ra con số này lên đến hơn ba mươi. Không tồi. Không nhiều, nhưng không tồi.

Sau khi đi được hơn một giờ, người kỵ sĩ đi đầu ra hiệu dừng lại. Ian tiến lên phía trước và tung con đại bàng lên. Simon đi bên cạnh Fin. Đôi mắt cậu nhắm nghiền.

Con đang nhìn xuyên qua mắt con đại bàng phải không?

Vâng. Mẹ lại gần ông Ian nói cho ông biết con nhìn thấy gì đi nhé?

Liz tách ra khỏi cánh phụ nữ. Những người đàn ông nhìn chằm chằm theo hướng cô nhưng không để ý đến cô.

Khi thật. Gì thế?

Chúng ta đang đi vào một cái bẫy. Có ít nhất là một tá đàn ông, vài người trên ngựa, số khác đi bộ. Họ dàn rộng đội hình và cách ta không

đầy nửa dặm. Vài người trông có vẻ như đang chuẩn bị bao vây chúng ta.”

Ian đang nói chuyện với Lancaster và MacTavish. Giữa ông và cô là một tá đàn ông. Một người đi ngựa tiến đến ngăn cô lại khi cô cố tới chỗ ông.

“Cô có thể cải trang thành đàn ông, nhưng cô không có phận sự gì ở đây cả.”

Cô quả quyết gã này không phải Druid. “Tránh đường cho tôi.”

Gã không chịu.

“Có thể anh không nghe tôi...” Cô phóng một tia lửa từ ngón tay vào mạn sườn con ngựa và xông về phía trước trong khi gã hiệp sĩ cố bám lấy lưng ngựa cho khỏi ngã.

Vụ xích mích khiến nhiều ánh mắt đổ dồn về phía cô. “Ngài MacCoinnich.” Liz chỉ tay về phía phải và trái.

“Tôi trông thấy lính bao vây hai bên chúng ta.”

Đám binh lính mau chóng lục soát các lùm cây. Nơi này gần biển, những loại thực vật mọc thấp có thể che chắn cho họ.

“Có ai phía trước không?”, Ian hỏi. “Có, vài người.”

Đám binh lính vây quanh Ian không hỏi tại sao cô biết. Họ chỉ hành động.

Kiểm được rút ra, khiên giơ lên. Khắp đám lính rộ lên những tiếng xì xầm. Cảnh phụ nữ biết tốt hơn hết là im lặng.

Có tiếng một nhánh cây gãy. Những ánh mắt đổ dồn về hướng phát ra tiếng động.

Rồi cả đoàn người náo loạn cả lên.

Cô nghe Duncan lên tiếng nhắc nhở Fin. Lại thêm nhiều tiếng gươm

va vào nhau nhưng họ không thấy gì.

“Simon? Con có thấy gì không?”

“Không thấy gì hết mẹ.”

Liz kéo tay Myra nôi vào tay Emma lúc này giờ vẫn nắm tay mình rồi đứng vào chính giữa vòng tròn. Cô nhìn Lora và hét lên. “Nào.” “Ở đâu?”

Liz nhìn lên bên trên đầu mình.

Run rẩy, Lora gật đầu và theo Liz đến chính giữa vòng tròn.

Không để mất thời gian, Liz nắm lấy tay Lora và hai người bay vút lên không trung. Bên trong vòng lửa, và bên trên cuộc chiến, họ đậu xuống một tán cây và quan sát trận đánh bên dưới.

Duncan đang đấu kiếm với một kẻ thù nhưng không cố kiềm giữ việc sử dụng quyền năng Druid của mình. Fin làm theo anh trai. Một người đàn ông Liz không nhận ra bị đánh rơi xuống ngựa. Lora vung tay cho đến khi một quả cầu lửa tấp vào ngực của kẻ vừa đánh nhau với anh ta.

“Lính nhà McLauren”, bà nói.

Lửa khắp nơi. Gươm va nhau chan chát. Một người đàn ông ngã xuống, nhưng Liz không nhận ra đó là ai. Cian tụt xuống ngựa, quỳ bên cạnh anh ta. Ánh sáng xanh tỏa ra từ vết thương cho đến khi Liz để ý thấy anh ta cử động được trở lại.

Cô lại đưa mắt tìm Fin, lúc này đang đánh nhau và ngựa anh không thấy đâu. Kẻ đấu với anh to gấp đôi nhưng không lanh lẹ bằng. Họ phóng vút lên khỏi tán cây cùng một lúc cho đến khi Liz chẳng thấy chuyện gì đang xảy ra.

Cô nín thở, đợi chuyện gì đó xảy đến. Cảnh tượng bên dưới vẫn hỗn loạn.

Lora tiếp tục phóng những quả cầu lửa vào kẻ thù, những người không có quyền năng. Đa số không nghĩ đến việc nhìn lên để xem thử

lửa đến từ đâu, số khác thì có.

Fin rút cuộc cũng trôi lên từ lùm cây, grom vung lên sẵn sàng.

Một vài lính của Grainna bắt đầu rút lui, biết chắc phân thua.

Liz trông thấy trận chiến đã tan, chờ một lát cho chắc rồi mới hạ mình và Lora xuống đất. Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài vòng lửa nữa, Liz mới dập tắt lửa.

Khi trận chiến kết thúc có hai người bị thương, một rất nghiêm trọng, nhưng khi Cian dùng quyền năng của mình chăm sóc thì người đó đã có thể lên ngựa và vào vị trí.

Fin đến bên cô và Simon, mặt anh lấm lem và máu vương đầy áo giáp. “Mọi người ổn chứ?”

“Ổn.”

“Còn bao xa nữa thì tới được pháo đài của mẹ ta?”, anh hỏi con trai cô.

“Một dặm, cùng lắm là hai.”

Tara lên ngựa và phóng đi. “Biết đâu tôi có thể giúp tìm mẹ ta dễ dàng hơn.”

Cô thúc ngựa đi song song với ngựa Duncan. Cặp đôi trao đổi với nhau vài câu rồi cả hai tiến lên dẫn đầu đoàn người. Tara xòe hai bàn tay ra và lùm cây tách ra làm đôi thành một con đường.

Liz quan sát Tara sử dụng quyền năng của mình, hoàn toàn không giống như hồi trước. Một con đường quang xuất hiện trong rừng dẫn họ tới đích cần đến.

* * *

Grainna cảm thấy họ đến gần từ rất lâu, trước khi họ đến với lực lượng khá hùng hậu.

Mụ ra lệnh cho binh lính vào vị trí và đứng ở vị trí cao nhất của pháo đài quan sát.

“Các người đã chống trả những người bạn bốn chân của ta, thế còn những thứ này thì sao?” Grainna giơ hai tay lên cao quá đầu, kêu gọi tất cả những côn trùng, ong, và sinh vật mụ có thể khống chế, rồi ra lệnh cho chúng tập hợp lại.

Những tiếng kêu thét và la ó xuất hiện từ đoàn người đang tiến đến cho đến khi ánh chớp lóe lên xé toạc không gian và mưa trút xuống, xua đi đám côn trùng mụ vừa triệu hồi.

Họ tiến đến gần hơn.

Grainna gọi lũ chó của mụ, một số là chó nhà, số còn lại là sói. Chúng đứng bên cạnh đám lính, chờ đợi.

Khi con ngựa đầu tiên tiến vào khoảng đất trống, đàn chó phóng vút lên phía trước. Những con ngựa yếu bóng vía lòng lên, quay đầu chạy và đàn chó đuổi theo ráo riết. Kỳ thực Grainna không thể trông thấy bất kỳ binh lính nào của nhà MacCoinnichs.

Mụ biết họ đang đến gần, nhưng không thể ngửi thấy, hay ném được.

Những đôi cánh vỗ phành phạch trên không trung từ đằng xa, kéo theo là những tiếng chíp chíp, quàng quạc, và những tiếng rít của bọn mòng biển. Tiếng ồn mỗi lúc một tăng lên cho đến khi ngang bằng với âm thanh của một chiếc máy bay phản lực.

Grainna đưa mắt nhìn đằng sau và quỳ mọp xuống khi hàng ngàn con mòng biển bay vút qua trên đầu mụ.

Bầy chim bám vào đám lính. Cánh phụ nữ la lên choe choe xua lấy xua để.

Rồi nhà MacCoinnichs xuất hiện.

Mụ gào lên cảnh báo, ra lệnh cho đám lính tấn công, rồi phát một bàn tay ngang qua bầu trời. Nửa số mòng biển rơi xuống đất, chết hoặc

bị thương. Số còn lại rút lui, và đám lính bắt đầu vào trận.

* * *

“Kia.” Fin chỉ về phía mục Grainna đang đứng cao tít bên trên. Mái tóc dài và bộ váy cùng tấm áo choàng đen kịt thật xứng với đầu óc đen tối của mục ta.

Todd rút súng ra từ bao da, nhắm vào mục phù thủy, và nổ hai phát. Một phát trúng, nhưng chỉ khiến mục nổi cơn điên. Mục đẩy hai bàn tay về phía hướng Todd và hét cậu ta xuống ngựa.

Fin nghe Myra hét lên. Hai sự việc xảy ra gần như đồng thời. Trước tiên, Myra vươn hai tay ra, đẩy Grainna tấp vào bức tường xa phía sau. Ngay cả xa như thế, Fin vẫn trông thấy Grainna bị đập đầu vào tường đá và ngã ra đất. Kế đó, Cian chạy tới chỗ Myra đang ở bên cạnh Todd.

Grainna và Todd đứng lên cùng lúc. Trước khi Grainna tung tiếp một đòn tấn công nữa, mặt đất bắt đầu rung chuyển. Chỉ có điều không phải là Fin gây nên việc đó. Khi đưa mắt về phía bên phải, anh để ý thấy một trong những hiệp sĩ của Lancaster xòe hai bàn tay về phía mặt đất. Fin mỉm cười và góp sức vào khiến mặt đất rung chuyển dữ dội hơn.

“Cẩn thận”, anh hét lên cảnh báo mọi người.

* * *

Liz không thể điều khiển được con ngựa. Nó lồng lên và hét cô xuống đất. Cô lồm cồm bò ra khỏi đường chạy của nó và đứng bật dậy.

Đám đàn ông xông vào nhau, một lần nữa grom va nhau chan chát, và lửa nổi lên khắp nơi. Cô cúi đầu tránh một mũi tên và trông thấy Tara hồi hả chạy đến bên Amber.

“Chúng ta cần tìm cách tiến vào sau pháo đài để Grainna không còn đường thoát”, Amber nói. “Đó là âm mưu của mục phải không?”

Amber lắc đầu. “Vâng, và giết sạch chúng ta.”

Liz để ý thấy một trong những người đàn ông chật vật với một kẻ thù

bền hỗ trợ anh ta bằng chút phép thuật. Myra trườn về phía trước và hát một tên xuống ngựa chỉ bằng cái vẫy tay.

“Âm mưu đó là gì?”

“Kìa kìa.” Liz để ý thấy đám lính dạt ra hai bên và hình thành một con đường ở cách xa chỗ trú ẩn của Grainna.

Họ bắt đầu tiến về phía trước.

Đợi con với.

Giọng của Simon, nhưng khi cô nhìn xuống cậu đã biến thành một con sói. Trước khi cô kịp phản đối, cậu đã phóng vút lên trước dẫn đường.

Grainna không hề tính đến việc sẽ có người đột nhập vào pháo đài của mình từ phía biển. Simon đi dọc theo hông pháo đài, Liz và những người khác theo sau. Khi đến được chỗ trông giống như lối vào họ nhận thấy cánh cửa chỉ là một ảo ảnh, rất có thể là do phép thuật làm nên.

Liz nện nắm đấm vào bức tường chắc nịch. “Khốn kiếp.”

“Giờ sao đây?”

“Mình không thể đi vào cổng trước được, mọi ta sẽ phát hiện ra mất.”

“Có lẽ nên rút lui.”

Lora há hốc miệng và chỉ bên trên đầu họ.

Liz cố nén một tiếng kêu chực bật ra. Bên trên họ là một bóng dáng trắng toát. Quen thuộc, nhưng không phải là tổ tiên lần trước đã đến thăm họ.

“Là Tatiana”, Amber kêu lên.

“Hồn ma ư? Chúa ơi”, Liz run lên.

Một đám mây trôi bồng bềnh bao quanh hồn ma nhằm về hướng

những mỏm núi xa xa và vẫy họ đến.

“Giờ ta nên làm gì?”, Amber hỏi.

Simon phóng lên trước và biến thành đại bàng trong một cú nhảy.

Cậu vỗ cánh bay về phía hòn ma.

Ở đây có một cánh cửa, cậu nói với mẹ. Làm sao tất cả chúng ta lên đó được? Bay. Mọi người nắm tay nhau đi.

Liz so vai. Cô đã bay lơ lửng trên không trung trong vụ diệt chuột, giữ được bốn người cùng một lúc.

Lối đi quang chứ?

Simon bay vút đi biến khỏi tầm nhìn vài giây rồi trả lời có.

“Chắc chúng ta phải bay lên đó thôi.” Cô chìa tay ra, lòng bàn tay mở.

“Rồi sao?”, Myra hỏi. “Chúng ta bay lên đó, tìm thấy mẹ Grainna phải không? Rồi sao?”

Liz bắt gặp ánh mắt sợ hãi của Myra, quai hàm cô đan lại. “Chúng ta phải chiến đấu.”

Myra lại lặp lại câu hỏi vừa rồi.

“Phải thế thôi, Myra. Không còn cách nào khác. Tất cả chúng ta đều cảm thấy nó. Hôm nay chuyện này phải kết thúc.”

Tara gật đầu bảo, “Em không thể sống cả đời cứ mãi lo lắng nhìn lại phía sau lưng, lo lắng cho con trai mình”.

Liz nhìn em gái, mỉm cười gượng gạo và nắm lấy tay cô.

Lần lượt từng người gật đầu rồi nắm lấy tay nhau. “Đừng buông ra nhé.”

Liz tập trung cho đến khi tất cả bay lên mỏm đá ngoài biển và đáp

xuống bên trong pháo đài của Grainna.

Âm thanh náo loạn của trận chiến bên ngoài khiến tất cả không ngớt lo âu.

Theo kinh nghiệm, Liz biết rằng cả Lora và Tara đều không được hỏi chồng mình trận chiến đang như thế nào. Bất kỳ ai mất tập trung đều có thể gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Thay vào đó, đội quân nhỏ của họ theo bóng ma Tatiana khi cô dẫn đường xuyên qua mê cung của những lối đi lổm bổm nước đến chỗ trú ẩn của kẻ thù.

CHƯƠNG 31

Fin rút thanh kiếm ra khỏi người gã chiến binh vừa đánh nhau với anh. Như những người khác, máu chảy thấm vào đất và vương lên những bụi cây. Những người đàn ông này không chết vì lãnh chúa hay thị tộc của họ. Họ chết một cách vô nghĩa.

Cian theo sau Duncan đến bên cạnh anh. Đa số binh lính đã ngã xuống, một vài vẫn còn chiến đấu, nhưng sức mạnh của kẻ thù đã suy yếu.

Fin đưa mắt về phía nơi họ đã để cánh phụ nữ lại. Một vài vẫn còn đứng đó, lửa bắn ra từ tay họ và những người khác trông có vẻ đang sử dụng một vài những quyền năng khác. Cố nhìn kỹ hơn, Fin nhận ra không có ai giống Liz cả. Anh cố nhìn kỹ hơn nữa. Cả mẹ cũng không thấy đâu.

“Phụ nữ nhà mình đâu cả rồi?”

Duncan chỉ vào một đám phụ nữ.

“Nhìn lại đi, anh trai.”

Mặt Duncan thất thần, anh vội lia mắt về phía pháo đài.

Fin không đợi lời giải thích. Anh biết anh trai mình đang nói chuyện với vợ bằng ý nghĩ. Fin thúc ngựa phi về phía những bức tường của pháo đài.

* * *

Đi theo bóng ma của Tatiana, xuyên qua những căn phòng tối đen và những hành lang dài hun hút của pháo đài bỏ hoang khiến Liz lạnh toát xương sống.

“Chúng ta đang đi đâu đây? Có vẻ như chúng ta đang đi xuống chứ không đi lên chỗ Grainna.”

Họ đã đi xuống nhiều cầu thang. Thịnh thoảng, họ có đi lên một cái, nhưng đa số là đi xuống thấp hơn so với lối vào lúc này.

Tatiana chòn vòn bên trên một cánh cửa lớn có chạm trổ. Cô đi xuyên qua lớp gỗ, biến mất, và rồi xuất hiện trở lại trước họ.

“Ồ đó hả? Chúng tôi cần vào bên trong phải không?”, Amber hỏi.

Tatiana gật đầu và lại đi xuyên qua lớp gỗ dày.

Liz chộp lấy nắm tay cửa và đẩy mạnh. Không có gì xảy ra.

Cô lại ẩy vai vào lần nữa.

Vẫn như cũ.

“Grainna giấu gì trong đó?” “Chắc phải quan trọng lắm.”

Myra bước lên phía trước. “Chị lùi ra đi.” Liz làm theo.

Myra đưa hai tay lên cao, khiến cánh cửa bị bung ra khỏi bản lề và đổ ập vào trong.

“Góm thật”, Liz kêu lên, không thể ngăn nổi sự phẫn khích trước sức mạnh của Myra.

Họ vào bên trong nơi chắc hẳn là hang ổ của Grainna. Căn phòng của mẹ ta chỉ có thể được miêu tả thế này.

Các bức tường đều được treo rèm nhiều tầng lớp. Một chiếc giường cỡ đại nằm chính giữa phòng, nhưng tấm đệm không hề có chỗ lún. Liz băn khoăn không biết liệu mẹ ta có ngủ không. Một lò sưởi nằm ở một bên tường, trên một bên tường khác treo những cái giá chất đầy những cái chai bẹt và bình chứa thứ gì đó không rõ.

Tatiana vẫy tay về phía một bàn cờ. Tại đó bóng hình mỏng mảnh như khói của cô nổi lên với một lớp sương huyền ảo bên trên những người chơi.

Liz nhìn xuống bàn cờ, mắt nheo lại. Cô ngược lên nhìn Tatiana.

“Sao? Thế này là thế nào?”

Tatiana cúi xuống bàn cờ, đưa tay lên miệng, và cố thổi. Không có hơi cũng chẳng có gì ra khỏi môi cô cả. Cô lặp lại hành động đó hai lần và rồi cô vẫy một bàn tay về phía những con cờ.

Đám sương mù vẫn đứng yên. Không bay lên, không chuyển động.

“Thổi hả?”, Liz hỏi.

Tatiana nghiêng đầu sang một bên và gật.

Cúi xuống, Liz mở miệng cho không khí tràn vào. Cô thổi vào bàn cờ hết như một đứa trẻ thổi nến mừng sinh nhật.

Đám sương mù bị nhấc lên nhưng rớt xuống trở lại. “Làm lại đi”, Tara kêu lên.

Liz thổi lại lần nữa.

Lora la lớn, “Kẻ thù đã rút lui rồi”. “Sao ạ?”

“Ian bảo kẻ thù đang tháo chạy.”

“Grainna đang không chế đám lính bằng cái này. Ván cờ, sương mù.”

Tatiana gật đầu, và rồi nụ cười của cô phai dần. Cô ngược lên trần nhà. Ngay lập tức hồn ma của cô phóng vút lên và biến mất khỏi phòng.

“Quái quỷ”, Tara hét lên.

“Grainna biết chúng ta đang ở đây”, Amber bảo, khả năng đoán biết sự việc của cô bé không bao giờ sai. “Chúng ta cần ra khỏi đây”, Tara kêu lên.

Họ chạy về phía cửa.

* * *

Fin để ý thấy Grainna phóng vút lên từ chỗ đứng của mình và biết

ngay là mục đi ngăn chặn tốp phụ nữ. Khi đám lính trong sân và ở ngoài xuống ngựa bỏ chạy, anh biết sự khống chế của Grainna lên họ đã mất hiệu lực.

Duncan, Cian, Todd và Ian gặp anh ở cầu thang chính của pháo đài.

“Họ ở đâu?”

Ian dẫn đường, men theo các cầu thang về phía tây và xuống những căn phòng thấp hơn. “Xuống kia.”

Họ chạy, vấp phải những hòn đá và mảnh vỡ cho đến khi nghe một phụ nữ kêu lên. Fin phát cáu vì anh không biết ai vừa thét cả.

Duncan cúi xuống khi có gì đó bay ngang qua đầu anh. Giọng Amber hét lên từ đằng sau.

Fin quay phắt lại.

“Nhanh lên”, anh la lớn, chỉ về phía có âm thanh vọng tới.

Phóng ào xuống cầu thang, Fin xông vào căn phòng bắt gặp Grainna đang đưa tay lên trên đầu. Liz cùng những người khác bay bổng bên mặt đất, họ bị bao bọc xung quanh bằng một quả bong bóng óng ánh nhiều màu sắc.

Duncan phóng lửa về phía mục phù thủy, phá vỡ sự tập trung của mục và buộc nhóm phụ nữ rơi thịch xuống sàn.

Todd nổ ba phát súng trúng ngay ngực Grainna khiến mục ngã ra đất nhưng không hề hấn gì. Mục đưa tay hất văng khẩu súng ra khỏi tay anh khiến nó rơi xuống sàn, còn Todd thì văng vào tường.

Myra phản công. Nhận thấy những viên đạn không được việc, nên cô dùng sức mạnh khiến Grainna quay mòng mòng, tông mục đập vào mấy cây cột giường.

Grainna cười sằng sặc, đưa hai tay lên đầu, và biến mất trong một đám khói màu xám.

* * *

“Mụ đã biến đi nơi quái quỷ nào vậy?”, Liz la lên. Từ lối cửa, Tatiana xuất hiện.

Cian há hốc miệng khiến mọi cặp mắt đổ dồn vào cậu. “Là em ư?”

Cô gật đầu và chỉ lên trên đầu trước khi rời khỏi căn phòng.

“Đợi đã”, Cian hét lên khi cậu chạy theo bóng ma của cô. Simon, trong hình dáng sói, đã lên tới đầu cầu thang trước tiên.

Nhanh lên, Simon hét lớn. Mụ ta đang cố thoát thân.

Liz bắt đầu hét lên trước khi cô tới chỗ con trai đang đứng. “Chuyện gì thế, Grainna ư? Mụ phù thủy độc ác đó sợ rồi à?” Có thể chế nhạo mụ ta không phải là ý kiến sáng suốt nhất, nhưng hình như còn hay hơn là cứ thế để mụ chạy thoát.

* * *

Bên ngoài, Grainna ngoái lại khi nghe tiếng hét của Liz, những lời nói của cô khiến mụ thấy nhột nhạt. Tại sao mụ phải chạy chứ? Đây là thế giới của mụ, là triều đại của mụ cơ mà. Những con người này không là gì cả.

Có ánh chớp lóe lên bên trên đầu Grainna, mụ vẫy tay xua tan nó. “Ta tưởng quyền năng của ông hơn thế chứ, Ian.” Mụ nhắc bổng ông lên khỏi mặt đất.

Gió thốc lên dưới chân khiến mụ loạng choạng nhưng không ngã.

Mụ vẽ một đường lửa trước gia đình họ và hít một hơi thật sâu. Khi mụ thổi, lửa bốc lên cao và tấp vào họ.

Mưa từ trên cao tuôn xuống, dập tắt lửa cũng nhanh như lúc mụ gọi nó.

Cánh phụ nữ bắt đầu nắm tay nhau.

“Trong ngày hôm nay”, Liz bắt đầu câu thần chú và những người khác đọc theo. Ian nắm lấy tay vợ, con trai, và những người khác.

“Chúng con triệu hồi quyền năng thần thánh.”

Không khí xung quanh Grainna co lại. Mụ phải chạy thôi. Mụ không thể để bị tống đi xuyên thời gian lần nữa được.

Grainna đưa hai tay lên và bắt đầu biến hình.

“Mang đến cho mụ phù thủy này mọi linh hồn mụ ta đã chiếm giữ hay đánh cắp.”

Hồn ma của Tatiana lao về phía mụ ta, hai tay vươn ra. Grainna quên mất việc biến hình và cúi đầu trước cơn giận dữ ghê gớm của cô gái. Một bóng ma đen kịt phóng về phía mụ, rồi một bóng nữa.

Họ kêu rên, la hét, nổi sào muộn kéo theo sự giận dữ và hung bạo.

“Hỡi các linh hồn”, Liz hét lên. “Hãy lấy lại sức mạnh của các bạn. Hãy để mụ không còn lại gì ngoài sự giá lạnh.”

Cả gia đình tiến lên phía trước, đoàn kết lại với nhau. Mỗi một người thêm một câu thần chú, thêm sức mạnh để đưa mụ đến cái chết. Mụ cố xua đi những hồn ma nhưng những ngón tay xương xẩu vẫn bấu chặt lấy mặt và cánh tay mụ. Da thịt mụ bắt đầu rách toạc ra.

Cơ thể mụ bắt đầu yếu đi.

“Không còn bất tử nữa, đây là lời nguyện của chúng ta dành cho mụ.”

Grainna rên lên uất nghẹn. Hai buồng phổi của mụ đã dành cho việc thở suốt năm trăm năm giờ đây lục khục bụi. Hai bàn tay mụ bắt đầu teo lại, mụ cố mở mắt để nhìn.

Khi thân người mụ rúm ró đổ ập xuống sàn, Duncan đưa hai tay ra, phóng lửa khiến cơ thể mụ bắt lửa, và sự đau đớn của mọi linh hồn bị tước đoạt từ bàn tay Grainna ập vào trái tim đen tối của mụ để lấy lại những gì thuộc về mình.

* * *

Khi lửa tắt và sự im lặng được thể chỗ bằng những tiếng la hét, ánh mắt Liz dừng lại ở đồng bụi đất, nơi Grainna mới đứng lúc trước. Nghiêng đầu sang bên trái, cô thấy Todd nắm tay Myra. Kế đó là Lora và Ian. Amber ôm lấy Cian và Simon. Bên phải, Tara lao vào vòng tay của Duncan. Fin từ chỗ đang đứng bước lên phía trước ôm chầm lấy cô.

Họ đã thành công. Tất cả họ đã sống.

Cô nhìn qua khước mắt trông thấy Cian bước lên trước, tay chìa ra.

Tatiana là linh hồn duy nhất còn ở lại. Cô chờn vờn bên cạnh Cian, mắt đượm buồn.

Rốt cuộc thì đâu có phải là tất cả họ đều sống.

Cian đưa tay vuốt ve hình ảnh đó, an ủi cô.

“Mẹ”, Simon thì thầm khi cậu đưa tay chỉ lên trên đầu họ.

“Elise.”

Một đám mây bạc óng ánh mang Bà Tổ đến với họ. “Các con làm tốt lắm, nhà MacCoinnichs.” Giọng bà, sang sảng hết như một dàn đồng ca, chảy mượt như con suối. Bà lơ lửng bên trên đám tro tàn còn lại của Grainna, và đưa tay biến nó thành một ngàn viên ngọc trai lấp lánh vàng.

Elise hạ xuống đất, bước ra khỏi quầng sáng ngũ sắc, và hiện ra bằng xương bằng thịt trước họ. Khuôn mặt không tì vết của bà mịn như sứ, và nụ cười rõ ràng hết như món quà khi bà nhìn Liz. Chỉ nhìn bà thôi Liz như thoáng thấy được thiên đường.

“Tất cả các con đều chiến đấu với lòng quả cảm và bất khuất. Các con đã kết hợp giữa tương lai và quá khứ để tiêu diệt Grainna. Chúng ta muôn đời biết ơn các con.”

“Chúng con đã để lộ danh tính trước người khác. Liệu thế có an toàn không?”, Liz hỏi.

“Đừng lo, Elizabeth. Chúng ta đã gạt lọc nhiều hình ảnh ra khỏi tâm trí của những người chúng ta cảm thấy sẽ có thái độ soi mói hay tìm cách làm hại đến gia đình con bởi vì họ biết các con là ai và như thế nào. Những người khác, giống như các con, sẽ vẫn còn nhớ.”

“Những hòn đá thiêng thì sao ạ? Chúng con chỉ còn ba viên.”

Elise đưa mắt sang Tatiana lúc này vẫn lơ lửng bên cạnh Cian. “Chỉ chỗ cho họ đi cháu.”

Tatiana gật đầu và chìa tay về một cái tủ kê sát tường. Cian mở chốt và tìm thấy ba viên bị mất.

“Những hòn đá này được giao phó cho các con, gia đình các con. Khi nào các con có đi đâu mà không cùng nhau, mỗi người hãy mang theo một hòn.”

“Không cùng nhau? Bà nói thế là sao ạ? Chúng con sẽ bị chia cắt hay sao?”

Elise đặt tay lên cánh tay Lora. “Chỉ khi nào các con muốn vậy thôi.”

“Vậy là nếu cần về tương lai thì không được nữa phải không?”

“Không. Grainna đã bị tiêu diệt rồi thì giờ các con có thể chỉ cần dùng một hòn cho mỗi lần đi.”

Liz đưa mắt nhìn con trai. Họ có thể về nhà nếu muốn rồi. “Chúng con có thể đi về bất kỳ lúc nào ư?”

“Mọi thứ đều có giá cả, Elizabeth. Hãy cẩn thận khi sử dụng các hòn đá. Đừng cố trở về bất kỳ thời gian nào mà con đã từng trải qua. Kết quả sẽ không mấy... dễ chịu.” Elise hướng về Cian. “Con không thể mang cô ấy về được.”

“Tại sao? Tại sao cô ấy phải chết chứ?” Giọng cậu vỡ vụn.

“Nhìn lại đi, Cian. Linh hồn Tatiana không chết. Nó vẫn còn sống. Cô ấy chuộc lỗi bằng việc trở về giúp các con chiến thắng Grainna. Cuối cùng cô ấy cũng đã tìm được sự bình an. Từ trước đến giờ cô ấy chưa khi

nào thấy bình an cả.”

“Cô ấy đã bị cướp khỏi tay con.”

“Linh hồn cô ấy sẽ sống trở lại. Và linh hồn con cũng vậy. Hãy nhìn quanh con đi, hãy nhìn vào tình yêu nơi gia đình con đi.”

Khi một giọt nước mắt lăn xuống má, Liz phải nhắm mắt lại. Nỗi đau của Cian, có thể chạm vào được.

“Nào, cháu. Hãy an ủi người yêu của con, bảo nó tiếp tục sống tốt.”

Tatiana chờn vờn bên cạnh Elise. Lần này khi mở miệng, cô cất thành tiếng.

“Đừng buồn thương nữa, Cian. Em đã biết trước tương lai. Anh sẽ lại yêu lần nữa. Con trai anh sẽ là những chàng trai trọng danh dự, những đứa con gái xinh đẹp và thừa hưởng đôi mắt của anh.”

Cậu nghiêng đầu sang một bên khi cô đưa tay vuốt má cậu. Gương mặt cậu đã bớt vẻ đờn đay.

Hồn ma của Tatiana hôn lên má cậu. “Chào tạm biệt. Cảm ơn về tình yêu anh dành cho em, đó là tình yêu duy nhất em nhận được trong cuộc đời này. Em sẽ mãi mãi biết ơn về điều đó.” Tatiana bay vút lên trên và biến mất theo một cơn gió thoảng.

Elise đưa tay vuốt má Cian, mỉm cười khi bước đến bên Amber và cũng làm tương tự như thế. Bà chạm vào từng người, mang tới cho họ tất cả sự bình yên và tươi vui.

“Hãy sống lâu và sống vui nhé, các con. Hãy yêu thương nhau và dạy con mình bài học từ những chuyện đã xảy ra ở đây hôm nay.” Nói xong, Elise bước trở vào quàng sáng ngũ sắc và biến mất.

“Tôi nghĩ chúng ta xứng đáng được tổ chức tiệc ăn mừng”, Liz lên tiếng sau khi tất cả họ đều hít vài hơi thật sâu. Cô đưa mắt nhìn Cian để ước đoán những suy nghĩ của cậu lúc này. “Trừ phi cậu không đồng ý, Cian.”

Chàng thanh niên nhìn lên, mỉm cười. “Đồng ý chứ. Tatiana từng có mặt trên đời này cũng là điều đáng ăn mừng lắm chứ.”

Ian đặt tay lên vai con trai và hai người đi ra khỏi pháo đài.

* * *

“Mọi người chắc biết tiệc tùng là thế nào rồi chứ hả, MacCoinnich”, Liz gọi vọng lên, át cả tiếng ồn ào của những người đang vui chơi trong sân, số thì đàn, số thì nhảy múa và cười đùa cùng nhau.

Nhóm chiến binh chạm cốc, không ngớt đón nhận những tiếng hoan hô vang dội và những lời khen tặng từ đám người ở lại canh giữ pháo đài Brisbane. Một buổi yến tiệc ê hề thức ăn và rượu ngon khiến ai nấy đều chệnh choáng.

Fin không rời khỏi Liz lấy một phút kể từ lúc họ tắm rửa và thay quần áo phù hợp.

Cánh phụ nữ mặc những chiếc váy đẹp nhất và cài hoa lên tóc. Tara khiêu vũ với Duncan trong lúc bông con trai trên tay, còn Myra dạy Todd một vài điệu nhảy thời đại này, thỉnh thoảng dừng lại hôn chồng. Amber và Simon nhảy múa với bọn trẻ con cùng lứa, ngay cả Cian cũng bật cười theo họ.

Liz nhìn quanh đám người, tìm Ian và Lora. Cô để ý thấy một đôi đang tách nhóm, hai đầu chụm vào nhau. “Đi đi Lora”, cô thì thầm, tủm tỉm cười.

Tara loạng choạng, kéo theo Myra và Amber. “Này, các chị em, giống như chúng ta đã xong việc ấy nhỉ.” Tara giờ ly rượu lên cao.

“Thành công rồi.” Liz chạm cốc với những người khác và uống cạn.

“Chúng ta đã thành công.” Cánh đàn ông sấn tới sát đằng sau họ.

Fin quàng tay quanh người Liz, cô ngả đầu ra sau tựa lên vai anh. “Em không thể tin được chuyện này đã kết thúc. Không còn đánh đấm, không có lo âu.”

“Hệt như mặt trời chiếu sáng lần đầu tiên vậy”, Amber nói.

Liz xoay lại trong vòng tay Fin. “Em không biết về chuyện đó đâu. Với em mặt trời vẫn luôn chiếu rọi mặc kệ kẻ-kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai đây.”

Fin áp môi mình vào môi cô dịu dàng, ráo riết. Liz dịch sát vào người anh và khi anh cố dứt ra, cô cố ôm lấy đầu anh và khiến anh hòa nhịp cùng cô trong một nụ hôn say đắm. Khi anh buông cô ra, đầu cô choáng váng và lảo đảo.

Duncan bật cười vang, và những người khác hòa theo. “Ánh mặt trời và cả ánh trăng nữa chứ, em yêu”, Fin nói thêm.

“Nghe bảo đám cưới của Brisbane và Regina được tổ chức lại”, Todd lên tiếng.

“Ai đó nói Brisbane thông báo buổi lễ thành hôn sẽ diễn ra vào sáng mai.”

“Ông ta không muốn cô ấy đi khỏi lần nữa.” Duncan đảo mắt. “Tôi không biết tại sao.”

Họ cười phá lên.

“Có thể ông ta yêu cô ấy”, Amber góp chuyện. Liz so vai. “Có thể.”

“Có phải thực sự là mình có thể về nhà nếu muốn không?”, Simon hỏi

Fin nắm chặt hai vai cô. Lưng cô căng cứng với sự căng thẳng tương tự. “Elise nói thế.”

“Con muốn vậy ư?”, Fin hỏi.

Simon nhìn anh chăm chăm, rồi bắt gặp ánh mắt mẹ. “Con nghĩ còn tùy.”

“Tùy vào điều gì, Simon?”

Một nụ cười lém lỉnh xuất hiện trên môi cậu. “Tùy thuộc vào việc liệu mẹ có thành thật hay không thôi.”

Todd cười phá lên. Tara che miệng, và Cian phun sạch chỗ rượu vừa mới uống.

Có duy nhất hai người không cười là cô và Fin. “Sao hả?”, Simon hỏi.

“Simon”, Liz mắng.

“Thôi mà mẹ. Con có quyền biết.”

Cô toan bảo con trai thôi dồn ép mẹ đi, nhưng Fin cắt ngang, “Con nói xem, vậy là con ủng hộ mẹ và chú lấy nhau phải không?”.

Simon đảo mắt. “Đương nhiên rồi.” Thái độ trẻ con thế chỗ cho câu hỏi người lớn một lúc trước đó.

“Vậy là xong, chú nghĩ chúng ta không cần bàn cãi gì nữa. Mẹ cháu và chú sẽ kết hôn, hai mẹ con sẽ ở lại đây.”

Simon há hốc miệng. “Thật sao?”

Liz đâm vào ngực Fin, “Này. Anh quên một chuyện nhỏ ở đây rồi phải không?”.

Nhìn cô với vẻ ngây thơ, Fin nói. “Đâu có. Anh nghĩ mọi chuyện thế là đã rõ ràng rồi mà.”

“Em không nghĩ vậy đâu.”

“Chuyện gì thế, em yêu? Simon có quyền...”

Liz túm lấy áo anh kéo ra xa mọi người. “Fin, anh đúng thật là. Điều gì khiến anh nghĩ mình có trách nhiệm với cuộc sống và tương lai của em như thế?”

“Bởi vì”, anh nói, dịch sát vào người Liz và ôm chặt lấy cô.

Anh thật tuyệt, thật đúng như cô mong đợi, cho dù hai người vẫn thường đấu khẩu với nhau.

“Bởi vì điều này.” Môi anh tìm đến môi cô, lưỡi anh dò tìm lưỡi cô xoắn xuýt, đòi hỏi, đánh dấu. Cô tan chảy và khẽ rên lên khiến anh cười khùng khục trong lồng ngực.

Anh dứt ra và đợi cho đến khi cô mở mắt rồi anh nói, “Bởi vì anh yêu em. Vì ta thuộc về nhau”.

Tim cô đập liên hồi như muốn vỡ oà. “Những lý do đó rất xác đáng.” Liz hôn anh cuồng nhiệt, cho anh biết cô muốn anh đến mức nào. “Em yêu anh.”

“Vậy tốt rồi. Hai người yêu nhau sẽ lấy nhau và có một cuộc sống viên mãn.” Anh lại hôn cô, khiến cô quên tất cả mọi người xung quanh, và cho cô thấy cuộc sống của họ sẽ tươi đẹp như thế nào.